

# Giới thiệu Võ Lâm U Linh Ký

Truyện Võ Lâm U Linh Ký của tác giả Ưu Đàm Hoa xôn xao vì một tin lý thú đó là tân bang chủ của Cái Bang là Thần Thông Cái, Lỗ Quý Thường, quyết định thay đổi đường lối của Cái Bang, thay vì đi tiếp tục làm nghề ăn mày, thì ông ta kinh doanh về mặt tin tức, ai cần thông tin điều gì, cứ đến Tổng Đàn của Cái Bang kiếm, tùy theo mức độ khó khăn, phức tạp sẽ có giá cả nhất định.

Ba tháng nay võ lâm xôn xao vì một tin lý thú đó là tân bang chủ của Cái Bang là Thần Thông Cái, Lỗ Quý Thường, quyết định thay đổi đường lối của Cái Bang, thay vì đi tiếp tục làm nghề ăn mày, thì ông ta kinh doanh về mặt tin tức, ai cần thông tin điều gì, cứ đến Tổng Đàn của Cái Bang kiếm, tùy theo mức độ khó khăn, phức tạp sẽ có giá cả nhất định.

Nguyên nhân của sự thay đổi là từ bản thân của Thần Thông Cái, ông ta thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ siêu phàm, dấu chân đã đi khắp lãnh thổ Trung Hoa, Mông Cổ, Liêu Đông, Tây Vực, Miến Điện... Sau bốn mươi năm bôn tẩu giang hồ, Thần Thông Cái đã thu thập được một số kiến thức đồ sộ, uyên bác, có thể tự xưng là tự điển sống của võ lâm. Mời các bạn theo dõi truyện!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1: Thiên lý tâm phụ mẫu - Du tử địa chân long

Ba tháng nay võ lâm xôn xao vì một tin khá lý thú, tân Bang chủ Cái bang Thần Thông Cái Lỗ Quý Thường quyết định dẫn thân vào thương trường. Nhưng mặt hàng mà lão kinh doanh lại là tin tức, sở trường của giới ăn mày. Từ nay, ai cần thông tin, xin cứ việc đến Tổng đàn Cái bang cầu kiến, tùy theo mức độ khó khăn, phức tạp sẽ có giá cả thích hợp. Hoặc giả, thân chủ nào ở quá xa, có thể liên hệ với Phân đà sở tại để đặt yêu cầu. Phân đà ấy sẽ dùng hệ thống phi cấp truyền thư báo về Tổng đà để xin chỉ thị. Tóm lại, thì khách gần hay xa cũng đều được phục vụ chu đáo.

Nguyên nhân của cuộc cải cách này của Cái bang xuất phát từ bản thân Thần Thông Cái Lỗ Quý Thường thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ siêu phàm, dấu chân in khắp lãnh thổ Trung Hoa, Mông Cổ, Liêu Đông, Tây Vực, Miến Điện,...

Sau bốn mươi năm lang bạt, Thần Thông Cái đã thu thập được một số kiến văn đồ sộ, uyên bác, có thể tự xưng là từ điển sống của võ lâm.

Thêm vào đấy, lực lượng đệ tử vài chục vạn của Cái bang có mặt khắp thiên hạ chính là tai mắt của Lỗ bang chủ. Do vậy, từ ngày khai trương sanh ý, ngân quỹ của Cái bang đã có một nguồn thu đáng kể để cải thiện cuộc sống nghèo đói, cơ cực của đệ tử khắp nơi.

Không phải chỉ có giới giang hồ mới cần tin tức, mà cả bách tính và đám lái buôn cũng tìm đến với Cái bang. Chim câu bay nhanh gấp mấy lần ngựa nên có thể chuyển đi từ những bức thư hỏa tốc để báo tin vui, tin dữ, hay hỏi giá cả hàng hóa, thổ sản của các địa phương xa xôi. Hay là ai đó muốn tìm tung tích của người thân, thì cứ việc bỏ tiền ra nhờ Cái bang điều tra. Còn như tìm kẻ thù thì phải bí mật gặp trực tiếp Thần Thông Cái.

Hôm nay, có một thân chủ dừng cương trước Tổng đà, đưa bài thiếp, xin vào diện kiến Lỗ bang chủ. Trong thiếp chỉ vắn vệt tính danh Hiên Viên Dao Quang.

Người này tuổi độ hai bốn, hai lăm, mặc trường bào lụa đen, ngoài khoác áo lông cừu trắng dài đến gối, đầu đội mũ lông đen. Chàng trai họ Hiên Viên có gương mặt xương xương rắn rỏi, thoát nhìn thì văn nhả, hiền lành, nhưng nếu ngắm kỹ sống mũi hơi cong kia toát ra vẻ kiên nghị, cương cường.

Vào đến khách sảnh, Dao Quang thân nhiên ngồi uống trà, chờ đến lượt mình. Quanh chàng còn có sáu bảy người, đa số là khách võ lâm nét mặt hần về lo âu, nóng nảy. Hơn khắc sau gã hóa từ quán sự bước ra gọi :

- Mời Hiên Viên công tử.

Lúc này, toán khách đến sau mới biết họ của Dao Quang, dương mắt nhìn với vẻ hiếu kỳ. Họ Hiên Viên rất hiếm, trong thiên hạ chẳng có mấy người, dù Hoàng đế Hiên Viên là thủy tổ của dân Trung Hoa. Lăng tẩm của ngài tồn tại đã mấy ngàn năm trên đỉnh Kiêu Sơn thuộc huyện Hoàng Lăng, cách Trường An hơn ba trăm dặm. Di tích thiêng liêng này được bảo quản, trùng tu liên tục, mỗi năm đón hàng chục vạn khách đến thăm và cúng tế. Nhưng thực ra Hoàng đế lại là người họ Công Tôn, sau đổi sang họ Cơ, còn Hiên Viên là tên. Tuy nhiên, chẳng ai cấm con cháu dùng tên của thủy tổ đặt thành họ của mình. Vì vậy, dòng họ Hiên Viên ra đời.

Sự hình thành của các họ khác trong xã hội Trung Hoa cũng tương tự như vậy. Đa số đều dựa theo nghề nghiệp, chức vụ, nơi cư trú mà đặt tên cho thị tộc. Ví dụ những họ Tư Mã, Tư Không, Tư Đồ xuất phát từ quan phẩm. Họ Tây Môn, Đông Môn là do vị trí nhà ở. Họ Lâm, họ Tiểu, họ Mộc là của những thị tộc sống nghề rừng. Họ Lư, họ Mã thuộc về những người có tổ tiên làm nghề chăn nuôi lừa, ngựa. Đại khái là như vậy, song dấu sao cái họ Hiên Viên vẫn có nguồn gốc cao quý hơn.

Dao Quang không biết điều ấy, lặng lẽ đi theo gã hóa từ vào trong phòng sau để diện kiến Bang chủ Cái bang. Thần Thông Cái tuy là chúa ăn mày, nhưng dung mạo sáng láng, đầy vẻ thông tuệ, giống học trò hơn khát cái. Lão có gương mặt tròn trịa, trắng trẻo và bộ râu năm chòm rất đẹp. Lỗ bang chủ đưa tay mời khách ngồi rồi hòa nhã hỏi :

- Công tử đến đây vì việc gì?

Dao Quang nghiêm giọng :

- Hơn hai mươi năm trước, thuyền của gia đình tại hạ bị đắm trên sông Hoàng Hà. Tại hạ may mắn thoát chết, nay muốn tìm lại người thân, mong Bang chủ chỉ giáo những nhà mang họ Hiên Viên.

Lỗ bang chủ cau mày :

- Công tử có nhớ danh tự của lệnh tôn hay lệnh mẫu gì không?

Dao Quang buồn bã lắc đầu :

- Ngày ấy tại hạ mới lên năm nên chẳng biết gì. Có điều gia sư bảo rằng hồi nhỏ tại hạ nói tiếng Quảng Đông. Nhưng tại hạ tìm khắp Lưỡng Quảng trong suốt bốn năm mà cũng chẳng tìm ra! Do đó, tại hạ chỉ còn cách trông chờ vào lực lượng đông đảo của quý bang. Mong Bang chủ khai ân giúp đỡ, dẫu chi phí bao nhiêu tại hạ cũng đội ơn!

Lỗ Qui Thường gật gù :

- Công tử cứ yên tâm! Thực ra việc này không khó lắm vì lão phu đã biết được bốn nhà họ Hiên Viên. Nhưng để dễ dàng chọn lựa mong công tử cố nhớ xem lệnh tôn có đặc điểm gì không?

Dao Quang mừng rỡ đáp :

- May mắn thay, tại hạ còn nhớ rõ là gia phụ chỉ có một vành tai trái.

Lỗ Qui Thường khẽ giật mình, trầm ngâm :

- Công tử không biết tên huyện đường, sao lại có thể nhớ đầy đủ họ tên của mình như vậy?

Lão hỏi rất chí lý vì ngày xưa người ta gọi lũ tiểu đồng bằng những cái tên tắt như Quang nhi, Tuấn nhi, Lan nhi,... để tránh xui xẻo. Do vậy, ở tuổi lên năm, Dao Quang khó có thể biết rõ tên họ của mình!

Chàng trai họ Hiên Viên mỉm cười, lấy ra một mảnh ngọc bội hình đồng tiền, có lỗ xỏ dây tơ để đeo lên cổ. Một mặt ngọc bội chạm nổi chữ Phúc, mặt kia khắc chìm bốn chữ Hiên Viên Dao Quang. Thần Thông Cái cầm lấy xem xét rất kỹ lưỡng, xác định đây là vật rất cũ kỹ chứ chẳng phải mới được làm ra. Lão mỉm cười :

- Công tử lượng thứ cho lão phu! Lệnh tôn hiện nay đã đổi họ, sở hữu một gia tài cự vạn nên lão phu bắt buộc phải thận trọng.

Dao Quang vui mừng khôn xiết, khiến ba nếp nhăn ở huyệt mi tâm như dài ra. Chàng đứng lên vòng tay khấn thiết nói :

- Mong Bang chủ chỉ giáo cho, ơn này vẫn bồi quyết chẳng dám quên.

Thần Thông Cái cười xòa :

- Bây giờ ngươi mới chịu nhún mình mà xưng văn bối đó sao?

Dao Quang ngượng ngùng biện bạch :

- Bang chủ thứ lỗi! Gia sư tuổi đã hơn trăm nên văn bối đành phải mang tiếng thất lễ!

Lỗ Qui Thường giật mình :

- Dám hỏi lệnh sư là bậc kỳ nhân nào vậy?

Dao Quang do dự một hồi rồi mới đáp :

- Gia sư trên đỉnh Lư Sơn.

Lỗ bang chủ kinh hãi bật thốt :

- Lư Sơn Tiên Ông!

Lão đứng lên, bước đến vỗ vai Dao Quang, cười ha hả :

- Tiên ông là bằng hữu với sư phụ lão phu, công tử và ta ngang vai, có thể xưng huynh đệ!

Dao Quang ngượng ngùng nói :

- Tiểu đệ bái kiến lão ca!

Lỗ bang chủ kéo chàng ngồi xuống tự tay châm trà, rồi vui vẻ nói :

- Tiếc rằng bang vụ đã đoan nên lão phu chẳng thể lưu hiền đệ ở lại vài ngày. Hiền đệ cứ đến Thạch gia trang để xum họp với gia đình, khi nào rảnh rang lão phu sẽ đến thăm!

Lão nâng chung trà mời khách uống xong mới nói tiếp :

- Cũng may là hiền đệ tìm đến đây vì trong thiên hạ chỉ có vài người biết chủ nhân Toàn Phong tiêu cục Bạch Dũng Kiệt trước kia mang họ Hiên Viên.

Dao Quang thắc mắc :

- Lão ca! Nhưng vì sao mà gia phụ lại phải đổi họ?

Thần Thông Cái cười đáp :

- Mười bảy năm trước, ở đất Thiểm Tây có một người tên Hiên Viên Lộc chiêu binh tạo phản, bị triều đình tiêu diệt. Dù không có quan hệ họ hàng gì nhưng cha ngươi cũng phải cải tính để tránh rắc rối. Công việc bảo tiêu thường phải giao thiệp với quan nha nên mang họ Hiên Viên thì không có lợi.

Dao Quang bâng khuâng nói :

- Tiểu đệ khổ công tìm về nguồn cội, không ngờ lại gặp người khác họ!

Qui Thường cười mát :

- Tên họ nào có quan trọng gì! Chỉ sợ ngươi không có tình thương ruột thịt đó thôi!

Dao Quang cau mày, nhìn Lỗ bang chủ với vẻ dò hỏi. Lão thở dài tự lự :

- Lệnh đường đã từ trần cách nay bốn năm, để lại em ngươi là nhị công tử Bạch Tuấn Dương và tam tiểu thư Bạch Ngọc Thiển. Lão phu đã gặp Bạch Tuấn Dương vài lần, biết gã là người tham lam, tàn nhẫn. Nay hiền đệ bất ngờ xuất hiện, thừa kế cơ nghiệp e rằng lệnh đệ sẽ không vui. Mong hiền đệ lưu ý việc ấy mà cẩn trọng!

Dao Quang mỉm cười :

- Cảm tạ Lỗ lão ca đã dạy bảo! Tiểu đệ sẽ tùy cơ ứng biến! Xin cáo biệt!

Lỗ bang chủ dặn dò :

- Nếu hiền đệ cần trợ thủ xin cứ việc sai khiến bọn đệ tử Cái bang.

Lão bèn dạy cho Dao Quang một câu mật khẩu và thủ thức liên lạc. Dao Quang học thuộc, cười bảo :

- Lỗ lão ca! Tuy chúng ta là huynh đệ nhưng chẳng thể bỏ qua luật lệ kinh doanh. Tiểu đệ xin dâng chút bạc mọn để đóng góp vào ngân quỹ Cái bang!

Chàng đặt lên bàn một tờ ngân phiếu gấp làm tư rồi lui gót. Thần Thông Cái tùm tùm cười, mở ra xem thử. Thấy trị giá ngân phiếu là ngàn lượng bạc, lão giật mình lắm bầm :

- Tiểu tử này quả là chơi được.

\* \* \* \* \*

Đầu tháng mười một, có hai kỵ sĩ lỏng tay cương, lững thững vào thành Thạch gia trang. Nếu nhìn từ phía sau thì đáng dóc họ giống nhau đến lạ lùng. Một phần cũng do sự tương đồng về y phục. Người trẻ tuổi chính là Hiên Viên Dao Quang, còn người kia là một hán tử tứ tuần có sắc diện âm trầm. Gã không xấu xí nhưng ánh mắt lạnh lẽo tựa cái nhìn của độc xà. Và khi gã cười thì trong chiếc miệng rộng quá khổ kia sẽ là hai hàm răng lôm chôm, nhọn hoắt. Tóm lại, đàn bà trẻ con không nên nhìn thấy gương mặt hắn.

Khi đi ngang Thạch Thành lữ điếm hán tử dừng cương vào trọ, còn Dao Quang đi thêm vài chục trượng để đến Toàn Phong tiêu cục.

Mùa đông phương bắc cực kỳ lạnh giá, tuyết rơi phủ trắng mũ lông và vai áo cừu. Dao Quang xuống ngựa, phui tuyết rồi mới nói với gã võ sĩ gác cổng tiêu cục :

- Tại hạ có việc muốn giao dịch, xin được bái kiến chủ nhân tiêu cục.

Tất nhiên là gã kia vui vẻ mời vào :

- Kính thỉnh công tử. Bạch lão gia hiện đang có mặt ở khách sảnh.

Triều đình suy yếu thì kinh tế quốc gia kém cỏi, dân tình đói khổ lầm than, và giặc nổi lên như rươi. Nhưng cũng nhờ thế mà nghề bảo tiêu rất phát đạt, ngay trong thành Thạch gia trang này đã có đến ba tiêu cục cạnh tranh với nhau. Vì vậy, sự xuất hiện của Dao Quang được đón chào niềm nở. Đã gần tháng nay, Toàn Phong tiêu cục ngồi chơi xơi nước, không có mối nào!

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt đang cùng Phó tổng tiêu đầu Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương uống rượu thưởng tuyết. Thấy khách vào, lấy làm mừng rỡ, đứng lên. Bạch lão tươi cười :

- Mời công tử an tọa! Lão phu là Bạch Dũng Kiệt, còn đây là Phó tổng tiêu đầu Phàn Cao Cương.

Dao Quang ngồi xuống nhấp hớp trà và quan sát họ Bạch, lão cũng có chiếc mũi ưng như chàng. Tuy đã hơn ngũ thập, nhưng Bạch Dũng Kiệt còn rất tráng kiện, oai phong, gương mặt hồng hào và ánh mắt thẳng thắn kia biểu lộ một bản chất cương liệt, hào sảng.

Thấy đối phương không báo danh mà nhìn mình chăm chăm. Bạch lão nhú mày hỏi :

- Lão phu chưa được biết phưng danh của công tử.

Dao Quang mỉm cười :

- Danh tính có thể cải sửa được nên không quan trọng. Tại hạ muốn bàn ngay đến việc làm.

Bạch Dũng Kiệt chột dạ, gượng cười :

- Chẳng hay công tử định nhờ đến Toàn Phong tiêu cục hộ tống loại hàng hóa gì?

Dao Quang lấy ra một hộp gỗ nhỏ bằng nửa bàn tay, đưa cho Bạch lão :

- Tại hạ muốn chuyển vật này về Huệ Sơn, Quảng Đông. Tổng tiêu đầu cứ xem kỹ rồi cho biết giá cả?

Do quy củ của nghề bảo tiêu là phải biết giá trị của hàng hóa để bồi thường nên Bạch lão thân nhiên mở ra xem. Lão giật mình khi thấy mảnh ngọc bội trong hộp chỉ đáng vài lượng bạc. Lão cau mày :

- Công tử định bốn cột lão phu đẩy ư? Vật này mua đâu chẳng có!

Dao Quang nghiêm giọng :

- Tổng tiêu đầu cứ xem cho thật kỹ rồi sẽ thấy giá trị của nó.

Bạch Dũng Kiệt ngỡ ngàng lật qua, lật lại, khi phát hiện có bốn chữ Hiền Viên Dao Quang. Mặt lão tái đi. Lão dán mắt vào gương mặt của chàng trai trẻ kia, cổ họng tượng lại gương mặt của đứa con xấu số. Lão run giọng hỏi :

- Vì sao công tử lại có vật này?

Dao Quang trầm giọng đáp :

- Hai mươi năm trước, do mưa gió mịt mù nên có hai chiếc thuyền lớn đụng phải nhau và đã chìm xuống dòng sông Hoàng Hà. Ngày ấy tại hạ mới lên năm tuổi nhưng nhờ biết bơi nên không chết, trôi đi vài dặm, và được một chiếc thuyền câu cứu mạng. Mảnh ngọc bội này là vật duy nhất mà tại hạ còn giữ được?

- Phiền công tử cởi áo cho lão phu xem thử?

Dao Quang chậm rãi đứng lên, cởi áo lông và trường bào. Chàng có dị tướng đặc biệt, không thể làm với người khác được. Bạch Dũng Kiệt bật khóc khi thấy chàng trai kia có hai núm vú đỏ như son? Lão nhảy xổ đến ôm chầm lấy Dao Quang :

- Ôi! Miên nhi của ta!

Dao Quang nghe lại cái tên thời thơ ấu, rùng mình sa lệ, tin chắc rằng Bạch lão là cha ruột mình. Do cơ thể và tướng lạ nên thuở nhỏ cha mẹ chàng đã gọi như vậy để tránh tai họa.

Phàn Cao Cương cũng ứa nước mắt trước cảnh phụ tử trùng phùng, cười ha hả :

- Quang nhi ốm yếu thế kia, coi chừng đại ca xiết gãy xương đấy?

Bạch lão vội buông ra, nhìn con với ánh mắt thiết tha :

- Ta có làm con đau không?

Dao Quang lắc đầu, quì xuống :

- Hải nhi bái kiến phụ thân và Phàn đại thúc?

Lát sau, cả tiêu cục đã biết đại công tử Dao Quang trở về, lần lượt vào bái kiến. Họ thăm nhận xét rằng chàng thư sinh này quá văn nhược, và không anh tuấn, oai phong bằng nhị công tử Tuấn Dương.

Năm nay Tuấn Dương mới tròn nhị thập nhưng nhờ được chân truyền pho Toàn Phong kiếm pháp của dòng họ Hiên Viên nên đã nổi danh đất Hà Bắc. Gã cũng là Phó tổng tiêu đầu như Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cuồng. Võ nghệ tuyệt luân, dung mạo anh tuấn phi phàm, cộng với gia thế đại phú, đã giúp Tuấn Dương lấy được đệ nhất mỹ nhân đất Hà Bắc là Tiểu Lan Anh. Nàng hơn gã hai tuổi, được đời đặt cho danh hiệu Túy Tây Thi. Không phải vì người đẹp say sưa suốt ngày mà đó là tên của loài hoa thực được có màu hồng phấn!

Tuấn Dương vào thành uống rượu chưa về nên chỉ mình Tiểu Lan Anh ra bái kiến Dao Quang. Nàng nghiêng mình thỏ thẻ :

- Tiểu muội mừng đại ca hồi gia.

Dao Quang vội đáp :

- Cảm ơn hiền muội.

Chàng thăm khen dung nhan của em dâu nhưng hơi thắc mắc về vết thâm mờ nhạt trên gò má. Đây là dấu tích của một cái tát khá mạnh. Chẳng lẽ Tuấn Dương lại là người nhẫn tâm như vậy?

Không thấy Bạch Ngọc Thiên. Dao Quang bèn hỏi :

- Phụ thân! Hải nhi muốn gặp tam muội!

Bạch lão thở dài :

- Thiên nhi bất hạnh! Mắc quái chứng cuồng si đã hơn tháng nay, đang ở trong hậu viện.

Dao Quang an ủi lão :

- Phụ thân yên tâm. Hải nhi có học qua nghề thuốc, sẽ cố tìm cách chữa trị cho tam muội.

Bạch Dũng Kiệt gượng cười :

- Nếu Quang nhi chữa được thì đại phúc cho nhà ta. Phụ thân đã mời hết danh y đất Hà Bắc đến mà chẳng ai làm được gì!

Khi đại yến dọn xong thì bọn tiêu sư mới tìm được Tuấn Dương trong một kỹ viện. Người đã nặc nồng mùi rượu và son phấn. Bạch Dũng Kiệt cố dẫn con thịnh nộ, vui vẻ bảo Tuấn Dương :

- Dương nhi, đây chính là Dao Quang, đại ca của ngươi. Hai mươi năm trước y rơi xuống sông nhưng không chết, nay trở về đoàn tụ gia đình.

Đôi mắt của Tuấn Dương thoáng lóe lên những tia kỳ dị, và gã hớn hờ gọi :

- Đại ca!

Gã ôm lấy Dao Quang ra chiều thân thiết. Nhưng Dao Quang đã cảm nhận được sát khí tỏa ra từ cơ thể Tuấn Dương, chàng đau lòng khôn xiết!

Giữa tiệc, Bạch Dũng Kiệt ngà say hào hứng bảo :

- Quang nhi! Con phải cố rèn luyện pho Toàn Phong kiếm pháp để sau này kế thừa cơ nghiệp nhà ta.

Dao Quang gượng cười :

- Bẩm phụ thân! Hải nhi chuộng văn hơn võ, có học cũng chẳng đến đâu. Cơ nghiệp tiêu cục xin cứ để nhị đệ đảm đương.

Bạch Dũng Kiệt là người cương trực nên nói thẳng :

- Không được! Theo gia quy của họ Hiên Viên thì trưởng tử mới có quyền thừa kế. Nếu ngươi không thích nghề tiêu cục thì có thể chuyển sang ngành khác. Vả lại, Dương nhi tính tình phóng đãng, hoang đường tất sẽ sớm phá tan cơ nghiệp này!

Tuấn Dương nhăn nhó biện bạch :

- Phụ thân! Hải nhi còn trẻ nên chơi bời chút đỉnh chứ đâu đến nỗi hư đốn! Hơn nữa, gần đây sanh ý ế ẩm khiến hải nhi buồn chán!

Dao Quang đỡ lời em :

- Bẩm phụ thân! Hải nhi cũng có một gia sản lớn ở Giang Tây nên xin nhường quyền thừa kế cho nhị đệ. Xin người đừng vì vấn đề này mà làm tổn thương tình cốt nhục.

Bạch lão nghe giọng thiết tha nên không nỡ ép. Lão nghiêm nghị bảo :

- Dương nhi! Ta chuẩn ý đại ca ngươi, nhưng cũng còn có thời gian xem xét lại. Nếu ngươi không sửa đổi tính tình thì đừng trách lão phu tàn nhẫn đấy nhé!

Tuấn Dương sợ hãi thê thốt ngay. Gã không biết ơn Dao Quang mà còn sinh lòng thù hận. Trước khi chàng xuất hiện, gã là quý tử độc nhất, chẳng bao giờ bị la mắng cả. Tuy nhiên, ngoài mặt gã vẫn tỏ ra kính cẩn đại ca, liên tục mời chàng cạ chén. Dao Quang đi guốc trong bụng em trai nhưng vẫn rộng lượng tha thứ. Gã còn trẻ đại nên không tránh khỏi sai lầm. Chàng ôm vai gã nói nhỏ :

- Nhị đệ hãy cố tu tính để phụ thân vui lòng! Ta về đây để cốt nhục đoàn viên chứ chẳng phải vì gia sản này! Sau khi trị lành bệnh cho tam muội, ta sẽ trở lại miền Nam!

Giọng chàng ảm áp, dịu dàng khiến Tuấn Dương động lòng. Gã chợt thấy mình quá hẹp hòi khi nghi kỵ người anh rộng lượng này!

Chợt Phó tổng tiêu đầu lên tiếng :

- Bạch đại ca! Chúng ta có nhận lời áp tải ngàn cân sâm của Lâm tài chủ hay không?

Bạch Dũng Kiệt thờ dài :

- Chúng ta đang thất nghiệp nhưng lão phu không nỡ đưa anh em vào chỗ tử vong. Miền Nam sông Trường Giang có gã đạo tặc Hắc Yến Tử vô công vô cùng lợi hại, thủ đoạn xảo quyết phi thường. Chỉ e chúng ta chưa đến được Trường Sa đã mất mạng rồi!

Dao Quang mỉm cười :

- Phụ thân làm rồi? Hải nhi biết rõ Hắc Yến Tử chỉ đoạt tiêu chứ không giết người áp tải!

Bạch Dũng Kiệt bật cười :

- Thế mà vô lâm Hà Bắc cứ đồn đại rằng gã cường đạo kia giết người không chớp mắt, chẳng để sót một ai.

Tuấn Dương góp lời :

- Nhưng trị giá hàng hóa lên đến vạn lượng vàng, nếu mất thì chúng ta sẽ khôn đốn!

Mọi người thờ dài, công nhận gã có lý.

Dao Quang tò mò hỏi :

- Phụ thân! Nếu nhận cuộc giao dịch này thì chúng ta sẽ được trả công bao nhiêu?

Bạch lão đáp :

- Lão họ Lâm đã đưa ra cái giá năm trăm lượng hoàn kim mà chẳng tiêu cục nào dám nhận cả!

Dao Quang tư lự :

- Phụ thân cứ đòi đủ ngàn lượng vàng. Nếu Lâm tài chủ ưng thuận thì chúng ta khởi hành.

Bạch Dũng Kiệt nhăn mặt :

- Phía bắc Trường Giang không có cao thủ nào đáng sợ, nhưng Hắc Yến Tử từng đánh bại Vô Địch Thần Thương Tề Quảng Ngộ. Lão phu thua xa họ Tề, làm sao dám đương đầu với Hắc Yến Tử?

Dao Quang mỉm cười :

- Phụ thân yên tâm! Hải nhi hành nghề y, đã hơn một lần cứu mạng Hắc Yến Tử. Lúc đến Trường Giang phụ thân chỉ cần cầm lá cờ mang hai chữ Hiên Viên là Hắc Yến Tử sẽ không đụng đến và còn đi theo hộ vệ nữa!

Cả nhà òa lên kinh ngạc và chẳng dám tin. Nhưng không hiểu sao Bạch Dũng Kiệt lại hoàn toàn tin tưởng vào Dao Quang. Lão đồng dạ nói :

- Được! Sáng mai lão phu sẽ đến thương lượng với Lâm tài chủ.

Đến lúc này thì Tùy Tây Thi Tiêu Lan Anh mới lên tiếng. Nàng là người giữ sổ sách của tiêu cục, Tiêu Lan Anh thỏ thẻ :

- Bẩm lão gia! Hiện nay chúng ta chỉ còn độ hơn trăm ngàn lượng vàng, không đủ để trả tiền trang, đặt cọc cho thương vụ.

Bạch lão cau mày :

- Vậy thì con hãy cho bán ngay rừng trà của chúng ta ở Sơn Tây.

Lan Anh rầu rĩ đáp :

- Trà đang xuống giá! Chỉ sợ chẳng ai chịu mua!

Dao Quang nói ngay :

- Phụ thân! Hải nhi xin được đóng góp cho đủ số.

Cả nhà choáng váng, không ngờ chàng thư sinh ăn mặc giản dị này lại mang theo đến ngàn lượng vàng!

Tuấn Dương chưa bao giờ được cầm đến năm trăm lượng nên xuýt xoa nhìn bảo huynh với vẻ kính phục và đổ kị. Bạch lão cầu nhàu :

- Con là học trò chân yếu tay mềm sao lại dám giữ một tài sản lớn như vậy, lỡ dọc đường gặp cường đạo thì nguy đến tính mạng!

Dao Quang cảm động thưa :

- Bẩm phụ thân, hải nhi có đem theo người hộ vệ, y hiện ở trong Thạch Thành lữ điểm. Số ngân phiếu kia cũng do y giữ.

Tuấn Dương nhảy nhồm :

- Sao đại ca lại không tự giữ lấy?

Bạch Dũng Kiệt phì cười :

- Người đứng là kẻ tiểu nhân nên nghi kị đủ điều! Nếu người ấy không đáng tin cậy thì Quang nhi đâu phó thác!

Phàn Cao Cường và các tiêu sư bắt đầu nhìn Dao Quang bằng cặp mắt khác. Họ Phàn phản khởi đứng lên :

- Đề lão phu đi mời người ấy đến!

Dao Quang căn dặn :

- Đại thúc cứ đòi gặp người họ Hoắc, và bảo y rằng tiểu diệt cho gọi.

Phàn lão đi ngay, gần khắc sau đã trở lại với hán tử họ Hoắc. Gương mặt cô hồn của gã khiến mọi người ái ngại. Dao Quang vui vẻ giới thiệu :

- Phụ thân! Y là Hoắc Thái thủ hạ của hải nhi.

Bạch Dũng Kiệt biến sắc hỏi lại :

- Phải chăng y có biệt hiệu là Tà Kiếm? Cao thủ vùng Lưỡng Quảng!

Dao Quang gật đầu :

- Thưa phải.

Chàng quay sang bảo họ Hoắc :

- Người hãy ra mắt phụ thân ta!

Tà Kiếm liền quỳ một chân, chống một tay :

- Nô tài bái kiến lão chủ nhân.

Bạch Dũng Kiệt cười khỏ :

- Hoắc túc hạ. Đừng làm lão phu hổ thẹn, xét về danh vọng giang hồ thì lão phu còn kém xa đại sát tinh miền Nam.

Hoắc Thái lặng lẽ bình thân, vòng tay chào chung những người còn lại rồi đến đứng sau lưng Dao Quang. Tuấn Dương ngồi kế bên bảo huynh chột nghe gáy mình ròn rợn và sống lưng lạnh toát, cứ như có ai chìa lưỡi kiếm vào. Gã rùng mình thầm nghĩ :

- “Cũng may mà đại ca không có ý tranh đoạt gia tài nếu không thì cái mạng nhỏ bé của ta khó mà nguyên vẹn dưới tay gã hung thần này.”

Dao Quang bỗng nói :

- Người hãy ngồi xuống, uống mừng ta tìm lại được gia đình.

Hoắc Thái tuân lệnh, ngồi ngay xuống chiếc ghế trống cạnh Tuấn Dương, khiến chàng trai trẻ càng khiếp vía. Dao Quang bảo họ Hoắc :

- Người hãy trao cho ta năm ngàn lượng ngân phiếu!

Hoắc Thái móc lưng lấy túi lụa. Trong đó có một xấp ngân phiếu cuộn tròn, độ khoảng vài chục tờ. Có lẽ toàn là loại ngân lượng nên y không cần xem mà cứ đếm đủ năm tờ.

Tuấn Dương tròn mắt, ước đoán đại ca mình có đến vài ngàn vạn lượng vàng.

Dao Quang cầm lấy, cung kính trao cho phụ thân.

Bạch Dĩnh Kiệt cười ha hả :

- Té ra người còn giàu hơn cả lão phu nữa!

\* \* \* \* \*

Hai ngày sau, Toàn Phong tiêu cực rầm rộ khởi hành. Dao Quang ở lại trị bệnh cho tam muội Bạch Ngọc Thiên. Cô gái bất hạnh này tỉnh dưỡng trong một tòa tiểu viện ở cuối vườn hoa, luôn có hai nữ tỷ khỏe mạnh túc trực để chăm sóc.

Bạch Ngọc Thiên mang bệnh chứng rất quái dị, quên hết người thân, lúc nào cũng mỉm cười ngây dại, và đôi lúc lầm bầm những câu nói vô nghĩa. Thoạt nhìn chẳng ai có thể ngờ cô gái đôi chín này đang mắc bệnh. Do Bạch Ngọc Thiên trắng hồng, thân hình này nở, quyến rũ phi thường.

Nàng ngoan ngoãn để cho Dao Quang thăm mạch. Thấy nàng vẫn khỏe mạnh kinh mạch thông suốt, chàng bèn kê thử một toa.

Sau nửa tháng trời thay đổi được phương mà không có kết quả. Dao Quang quyết định dùng đến phép Thôi Cung Quán Huyệt.

Đêm tháng bảy, Dao Quang âm thầm đến tiểu xá, điểm huyệt hai ả tỷ nữ và Ngọc Thiên. Chàng đóng thật chặt các cửa, đốt đèn sáng trưng rồi cời y phục Ngọc Thiên ra.

Dao Quang cố định lực thâm hậu nên không hề động tâm trước tám thân nồn nà, gọi cảm của Ngọc Thiên. Giờ đây, sắc diện chàng trang nghiêm, lạnh lùng khác hẳn thường ngày.

Dao Quang lần lượt đặt ngón trở lên từng huyệt đạo, dồn chân khí vào thăm dò.

Cuối cùng chàng phát hiện sáu huyệt quanh Đan điền Ngọc Thiên có chứa chân khí. Dao Quang kinh hãi, trở lại thăm dò huyệt Thiên Hội trên đầu bệnh nhân. Lần này chàng đưa chân khí của mình vào sâu hơn và nhận ra trở lực.

Dao Quang thờ dài, bóp trán suy nghĩ. Chàng đã nhận ra thủ pháp Thất Tinh Bế Nguyên tà ác của võ lâm. Đây là công phu độc môn của Hấp Tinh lão tổ, thất truyền đã bốn chục năm. Không hiểu sao giờ lại có kẻ học được.

Kẻ ác độc kia đã cho Ngọc Thiên uống một loại quả chí dương, mượn cơ thể nàng làm chỗ dung hòa rồi sau đó sẽ lấy tinh nguyên ấy. Gã dùng pháp Thất Tinh Bế Nguyên để ngăn không cho chân khí hội tụ vào Đan điền.

Dao Quang có thể cứu được Ngọc Thiên, nhưng việc này hại đến danh tiết của cả hai nên chàng do dự bất quyết.

Khi nhắm tính lại, chàng biết rằng mình còn đúng tám ngày để hóa giải tà pháp kia. Không thể chờ phụ thân về được! Nếu để quá bốn mươi chín ngày thì vô vọng!

Dao Quang mặc lại y phục cho em gái, trở về phòng mình. Hoắc Thái ở phòng bên vẫn thức chờ. Gã bước sang hỏi :

- Công tử có tìm ra bệnh chứng của lệnh muội chưa?

Dao Quang buồn rầu kể rõ ngọn ngành. Họ Hoắc nở nụ cười đáng sợ :

- Công tử là bậc chân nhân lẽ nào lại vì một chút tiểu tiết mà bối rối! Đêm mai thuộc hạ sẽ canh giới cho công tử cứu người!

Được sự động viên của Hoắc Thái, Dao Quang nghe lòng thanh thản, chẳng phân vân nữa.

Đêm hôm sau, Dao Quang lại đến tiểu xá. Hoắc Thái ở ngoài canh gác, không để ai đến làm kinh động.

Dao Quang dùng thần công vô thượng của Đạo gia là Chí Nguyên chân khí trực dần được lực độc quả ra khỏi cơ thể của Ngọc Thiên. Chàng không biết

rằng ngay đêm thứ tư thì bệnh nhân đã tỉnh táo trở lại, thẹn thùng nằm im để chàng xoa bóp khắp cơ thể. Nàng chẳng rõ chàng trai này là ai, chỉ đoán rằng do cha mình mời đến để chữa bệnh. Và có lẽ ông sẽ gọi nàng cho chàng ta vì xem như vãn đã đóng thuyền!

Đến đêm thứ bảy, Dao Quang vừa mặc áo cho nàng, vừa lẩm bẩm :

- Thế là tam muội đã thoát hiểm. Chỉ cần uống thêm vài thang thuốc nữa. Ngu ca vì bất đắc dĩ nên mới mạo phạm đến tam muội. Mong rằng anh linh của mẫu thân sẽ chứng giám cho ta!

Ngọc Thiên ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả. Nàng không dẫn được tính tò mò, ngồi bật dậy, nín áo Dao Quang hỏi :

- Chàng là ai?

Dao Quang thẹn chín người, ừ ừ nói :

- Té ra tam muội đã tỉnh hẳn rồi ư?

Ngọc Thiên bật cười :

- Tiểu muội đã hết bệnh từ ba đêm trước!

Dao Quang vội bịt miệng nàng, rồi thì thầm giải thích mọi việc. Chàng khẩn cầu Ngọc Thiên đừng tiết lộ cuộc trị bệnh éo le ngang trái này.

Khi biết Dao Quang là anh ruột của mình. Ngọc Thiên mừng rỡ ôm lấy, hôn lên má chàng và reo lên :

- Hay quá? Từ nay tiểu muội đã có người chiều chuộng rồi! Nhị ca tính tình cục cằn, thô lỗ, thường hiếp đáp tiểu muội.

Dao Quang gỡ vòng tay em gái ra và rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau, cả nhà vui mừng khi thấy tam tiểu thư hết bệnh, có mặt trong bữa điểm tâm. Chính nàng đã đến phòng lôi Dao Quang ra khỏi giường.

Tiêu Lan Anh mừng đến sa lỵ, ôm chặt Ngọc Thiên. Túy Tây Thi cất lời tán dương Dao Quang :

- Đại ca quả là bậc thần y cái thế? Chẳng hay đại ca đã dùng được phương nào vậy?

Dao Quang đầu thế khai ra được sự oái oăm nên chỉ ấp úng :

- Ta nhờ may mắn nên thành công đấy thôi.

Ngọc Thiên che miệng cười khanh khách, tình quái nháy mắt với Dao Quang.

Kể từ hôm ấy, Ngọc Thiên luôn quán quít bên đại ca mà vùi vỉnh đủ điều. Lúc vắng người, nàng còn bắt ngờ hôn lên mặt Dao Quang khiến chàng hổ thẹn và đau lòng.

Khi nghe chàng đem lễ giáo ra giảng giải. Ngọc Thiên cười đáp :

- Sao lúc trước đại ca không nghĩ đến điều ấy? Đại ca ôm tiểu muội suốt bảy tám đêm thì vài cái hôn nào có đáng gì!

Dao Quang biết không thể cù cưa với cô em bướng bỉnh, liền quắc mắt lạnh lùng nói :

- Nếu tam muội còn nghĩ đến chuyện loạn luân thì đại ca sẽ rời khỏi nơi này và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Ánh mắt chàng lạnh lẽo, sắc bén như lưỡi kiếm, và vẻ mặt uy nghiêm, khắc nghiệt kia đã khiến Ngọc Thiên sợ đến nhũn người. Nàng ứa nước mắt nói líu ríu :

- Đại ca đừng đi! Tiểu muội biết tội rồi.

Sau đó, Ngọc Thiên thay đổi hẳn, một lòng kính cẩn chăm sóc Dao Quang chứ không dám đùa bỡn nữa. Tuy nhiên, đôi mắt nàng vẫn gờ gớm một tình yêu nồng nàn, pha chút bi ai khiến Dao Quang xốn xang trong dạ. Chàng quyết định sang xuân sẽ trở lại miền Nam để tránh mặt Ngọc Thiên.

Gần cuối tháng chạp, đoàn người Toàn Phong tiêu cục về đến. Thấy ái nữ đã bình phục, Bạch Dưng Kiệt hoan hỉ phi thường, hết lời khen ngợi Dao Quang.

Trong bữa đại yến tẩy trần lão oang oang kể lại cuộc hành trình và kết luận :

- Trong đời lão phu chưa bao giờ gặp cảnh cường đạo cung kính chiêu đãi tiêu đầu đầu thế này. Cứ như là cả giới hắc đạo Giang Nam đều chịu ơn Hiên Viên công tử vậy!

Phàn Cao Cương cũng phấn khởi :

- Sau cuộc áp tải này, uy tín của Toàn Phong tiêu cực đã tăng lên gấp bội. Chúng ta chẳng phải lo thất nghiệp nữa.

Cả nhà cười ồ lên tán thành.

Chiều hôm ấy Dao Quang vào phòng riêng của thân phụ, kể lại quá trình trị bệnh cho Ngọc Thiên nhưng nói thác là mình dùng phép châm cứu. Chàng không muốn ông biết mình có võ công tuyệt thế mà giữ lại để thừa kế tiêu cực. Dao Quang còn một nhiệm vụ rất quang trọng. Chẳng thể chôn chân ở Thạch gia trang được.

Bạch lão nghe xong bật cười khanh khách như đắc ý điều gì đấy. Rồi ông nghiêm giọng bảo :

- Quang nhi không được đi đâu cả! Việc Thiên nhi cứ để ta dạy dỗ.

Dao Quang bầm bụng vâng lời, định cáo thoái thì bị cha già giữ lại nhảm nhĩ. Hai người trò chuyện tâm đắc đến tận đầu canh hai.

Dao Quang trở về phòng. Chàng ngạc nhiên khi thấy Ngọc Thiên và Lan Anh đều có mặt. Nhìn đôi mắt sung mọng của Túy Tây Thi, chàng đã lò mò đoán ra sự tình và Ngọc Thiên đã mau mắn nói :

- Đại ca! Nhị ca vừa về đến nhà đã tìm đến kỹ viện, lại còn đánh đập nhị tẩu nữa! Mong đại ca ra tay dạy dỗ gã bạc hạnh ấy.

Dao Quang cười mát :

- Hai người cứ về phòng đi, ta đảm bảo rằng vài khắc nữa Tuấn Dương sẽ về đến.

Ngọc Thiên hân hoan quay sang bảo Lan Anh :

- Nhị tẩu đi thôi. Đại ca đã chịu ra tay là nhị ca phải bỏ thói hoang đàng.

Lan Anh nghiêng mình nói :

- Tiểu muội rất hổ thẹn, vì đã làm phiền đại ca.

Dao Quang rung động trước ánh mắt ngưỡng mộ và đắm đuối của em dâu. Chàng bỗng dưng ra oán hận Tuấn Dương. Thói bê tha, bội bạc của gã sẽ khiến vợ nhà lỗi đạo.

Dao Quang bước sang phòng bên, hỏi Tà Kiếm :

- Anh em đã đến đủ chưa?

Hoắc Thái vội đáp :

- Bẩm công tử! Thập Diện Diêm La đã có mặt ở Hồng Phát lầu điểm.

Dao Quang lạnh lùng ra lệnh :

- Ngươi bảo họ tạt súng mặt Tuấn Dương và phá nát kỹ viện ấy đi. Nhớ cảnh cáo, không cho bất cứ thanh lâu nào đón tiếp em ta nữa.

Hoắc Thái vòng tay nhận mệnh rảo bước đi ngay.

Nửa khắc sau, Lan Hương kỹ viện vui mừng đón chào năm vị khách quý. Chỉ cần nhìn những chiếc áo lông đắt tiền là biết túi họ đầy vàng.

Mụ Qui Nương cúi rạp mình chào đón và hơi rợn người trước năm gương mặt đen sì, hao hao giống nhau. Gã có râu quai nón giờ túi bạc lên lác lác rùng rùng rồi hỏi :

- Nghe nói chốn này có vị tiểu cô nương tên gọi Quách Dư Dung nhan sắc muôn phần diễm lệ?

Mụ Qui Nương ấp úng :

- Bẩm phải, nhưng hôm nay Quách cô nương đang bận tiếp Bạch công tử. Bồn viện còn nhiều giai nhân, họ sẽ hết lòng hầu hạ chư vị đại gia.

Hán tử râu dài ngửa cổ cười và nói rất lớn :

- Bạch công tử là cái thá gì! Mụ mau bảo gã nhường người đẹp lại cho ta!

Bạch Tuấn Dương nghe rất rõ, nổi con thịnh nộ, chạy ra lan can lầu quát mắng :

- Bọn ngươi không sợ chết hay sao mà dám đụng đến bồn công tử?

Gã cao nhất bọn cười hăng hắc :

- Bạch tổng tiêu đầu thì đáng kính trọng còn ngươi là phường tiểu nhân mặt hạng!

Tuấn Dương bị si nhục, nhảy ngay xuống, vùng quyền tấn công năm gã mặt đen. Pho Toàn Phong quyền pháp của họ Bạch cũng lợi hại khôn lường nên Tuấn Dương rất tự tin. Nhưng khi vào cuộc gã mới biết mình đại độ. Năm gã quý sứ kia có đầu pháp nhanh nhẹn và sức chịu đòn thật đáng nể.

Tuấn Dương liên tiếp đánh trúng người đối phương và nghe như đám vào da trâu vậy. Ngược lại, gã cũng bị bọn kia tát cho sưng mặt, rách môi. Nhưng dường như họ không có ý định sát hại Tuấn Dương, chỉ cố làm cho gã mất mặt. Đối phương vừa đánh vừa hăm dọa :

- Bọn lão gia là Cẩm Y thị vệ đi thị sát tình hình, ngươi xui xẻo nên mới đụng vào. Kể từ nay, bất cứ kỹ viện nào đón tiếp ngươi sẽ bị bọn ta phá nát.

Lúc này Tuấn Dương đã thâm đòn nên chỉ đủ sức cầm cự với một gã. Bốn gã kia ra sức đập phá Lan Hương viện, xô đổ cả cột nhà khiến bọn kỹ nữ, qui nô sợ hãi, chạy ra ngoài la hét om sòm.

Tuấn Dương bị đánh cho thâm tím mặt mày, y phục tả tơi đành phải bỏ chạy về nhà. Ở đây, năm hán tử mặt đen cũng nhanh chóng chuồn thẳng.

Tuấn Dương lặng lẽ chui vào phòng nhờ hiền thê chăm sóc. Gã không dám mách với Bạch tổng tiêu đầu vì ông chẳng cấm con trai ăn chơi, nhưng lại rất ghét việc gây gỗ. Ông thường nói rằng :

- Kỹ viện là chốn phức tạp, không nên lui tới. Nay ngươi không bỏ được tật háo sắc thì cứ đi, nhưng khi gặp họa thì đừng làm phiền đến ta!

Tuấn Dương đau quá, bảo Lan Anh đi gọi Dao Quang đến. Vị đại ca nhân hậu này sốt sắng đưa cho gã một lọ cao đựng một chất lỏng trắng như sữa, bôi vào mát rượi. Nhưng lạ thay vết bầm tím chẳng chịu tan đi, nên tết năm ấy Tuấn Dương cứ phải ru rú trong phòng.

Cuộc ẩu đả đã lan đến tai Bạch Dũng Kiệt, ông nổi giận nhấc móc Tuấn Dương một trận, cấm tuyệt không cho y đến thanh lâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 2: Tân niên khai sanh ý - Công tử lộng quần ma

Đầu năm, Toàn Phong tiêu cục khai trương vào ngày mừng sáu. Ngay sáng hôm ấy, chỉ có gia nhân của Hoàng đại tài chủ mang thiệp đến mời dự cuộc đấu thầu thương vụ vận chuyển năm trăm bộ lông cáo Thiên Sơn đi Hàng Châu. Lông cáo tuyết còn quý hiếm hơn nhân sâm, chủ yếu để bán cho bọn Tây Dương.

Gã gia nhân nhà họ Hoàng được lì xì nén bạc mười lượng liền hoan hỉ tiết lộ thêm :

- Bẩm Tổng tiêu đầu! Tuy quý cục nổi tiếng hơn xưa nhưng hai tiêu cục kia đã mời thêm đại cao thủ, quyết không bỏ qua mỗi hàng này.

Gã về rồi, Bạch Dũng Kiệt lập tức cho gọi Phàn Cao Cương và Dao Quang đến bàn bạc. Bạch lão hỏi trưởng tử :

- Quang nhi! Con có quen biết với anh em hắc đạo Hàng Châu hay không?

Dao Quang tư lự :

- Bẩm phụ thân! Gần Thái Hồ trên đất Giang Tô có một tổ chức cường đạo tên gọi là Khôi Thử hội, là kinh địch của phe Hắc Yến Tử. Tuy nhiên, nếu chúng ta chuẩn bị kế hoạch chu đáo thì cũng chẳng có gì đáng ngại! Lần này hài nhi sẽ cho Hoắc Thái tháp tùng bảo vệ tiêu xa.

Bạch Tiêu Đầu mừng rỡ :

- Hay lắm! Nếu được Tà Kiếm hỗ trợ thì lão phu rất yên tâm.

Lão bèn rủ chàng và họ Phàn đi sang Hoàng gia trang. Hai tiêu cục Phi Long và Bạch Hồ đã có mặt trước.

Là đối thủ cạnh tranh trong nghề nên các tiêu cục chẳng ưa gì nhau, song ngoài mặt vẫn tỏ vẻ thân thiện để tỏ mình có độ lượng của bậc trượng phu!

Phi Long Đào Giang Hải Chí cười ha hả :

- Toàn Phong tiêu cục chắc là chưa kịp xài hết ngàn lượng vàng tiêu phí chuyển trước, mong Bạch tổng tiêu đầu nhường chuyển này cho anh em Phi Long Kiếm miếng cháo cầm hơi!

Bạch Dũng Kiệt cười mát :

- Món cháo hôm nay không phải dễ nuốt đâu! Không chừng lát nữa chính các hạ sẽ chê đấy!

Hoàng trang chủ nghiêm nghị cắt ngang cuộc đối thoại :

- Mời Bạch tổng tiêu đầu an tọa, cùng Hoàng gia trang uống chén rượu khai trương, và bàn bạc chuyện sanh ý.

Phe Toàn Phong tiêu cục vào bàn. Dao Quang ngấm ngấm quan sát phe đối phương. Mỗi tiêu cục một bàn riêng nên rất dễ phân biệt. Chẳng không thông thuộc giới võ lâm phương Bắc nên nhờ Tọa Vân Đào Phàn Cao Cương chỉ giáo. Họ Phàn hạ giọng :

- Hai lão đạo sĩ ngồi cạnh Phi Long Đào là Nam Đài song tiên, thanh danh lừng lẫy đất Sơn Tây. Còn ba hán tử mặt tròn ngồi bên bàn Bạch Hồ tiêu cục là anh em nhà họ Lô, nổi tiếng Cổ thị tam hùng. Năm người ấy đều là khách mời của hai tiêu cục kia. Xem ra, chúng ta khó tranh nổi mối này rồi.

Dao Quang mỉm cười :

- Nếu đáng tranh thì cứ tranh. Phải xem tiêu phí thế nào đã.

Hoàng trang chủ nâng chén mời mọi người. Chờ khách lững dạ lão mới hắng giọng bàn đến chuyện làm ăn :

- Kính chào tam vị Tổng tiêu đầu! Trị giá của chuyến hàng lông cáo này chỉ đáng tám ngàn lượng vàng. Nhưng nếu hàng không giao đúng hẹn, lão phu sẽ mất hẳn mối Hàng Châu, thiệt hại mỗi năm hơn vạn lượng. Do vậy, giá bảo đảm cho năm trăm bộ lông cáo này sẽ là hai vạn lượng vàng. Lão phu thận trọng như vậy vì đã bị Khôi Thử hội đất Giang Tô cướp mất hai chuyến hàng từ Tịnh Châu xuống phía nam. Tam vị hãy suy nghĩ cho kỹ rồi cho biết giá cả của mỗi tiêu cục.

Nghe xong Dao Quang thì thầm với phụ thân. Bạch Dũng Kiệt liền ra tiếng :

- Lúc này Giang lão đệ có ngờ ý muốn nhận thương vụ này, giờ cứ việc đưa trước. Lão phu hứa sẽ đòi giá cao hơn.

Bạch Hồ Thương Nhượng Sào Nam cười nhạt, cướp lời :

- Té ra Bạch huynh sợ Khôi Thử hội nên muốn rút lui!

Lão nhỏ hơn Bạch Dũng Kiệt ba tuổi, thân hình rắn chắc, lực lưỡng, râu ria rậm rạp trông rất oai phong. Họ Nhượng quay sang nói với Hoàng tài chủ :

- Bạch Hồ tiêu cục đề nghị tiêu phí một ngàn năm trăm lượng!

Phi Long Đào thấy giá quá thấp cũng phải cắn răng hạ một bậc :

- Phi Long tiêu cục chỉ xin ngàn ba.

Nhượng Sào Nam gằn giọng :

- Bạch Hồ một ngàn.

Phi Long Đào thờ dãi bỏ cuộc vì lão đã phải bỏ ra trăm lượng để mời Nam Đài song tiên. Hoàng tài chủ mỉm cười, hỏi Bạch Dũng Kiệt :

- Còn Toàn Phong tiêu cục thì sao?

Bạch lão thần nhiên nói :

- Hai tiêu cục kia không biết lai lịch của Khôi Thử hội chủ nên mới nhận lãnh với giá rẻ mạt, và chắc chắn sẽ tán gia bại sản. Còn Toàn Phong tiêu cục thì chỉ làm với giá sáu ngàn lượng vàng.

Hoàng tài chủ biến sắc :

- Giá chuyến hàng này chỉ tám ngàn lượng, chẳng lẽ lão phu phải chịu lỗ vốn?

Bạch Dũng Kiệt cười khanh khách :

- Nhưng nếu hàng không đến nơi thì Trang chủ còn lỗ nặng hơn nhiều. Thuyền của bọn Hà Lan ra khơi rất đúng hẹn và không bao giờ làm ăn với tấc hạ nữa.

Bạch Hồ Thương hối hận vì đã lỡ đưa đầu vào thòng lọng, liền hạ mình :

- Bạch lão huynh! Lai lịch Khôi Thử hội chủ thế nào?

Bạch Dũng Kiệt thờ dãi :

- Miêu Diện Nhân Ma Khuru Trường Thán!

Ác danh của lão ma đầu này dọa khiếp võ lâm mấy chục năm nay nên mọi người đều lạnh gáy. Lão biệt tằm đã mười năm khiến võ lâm thờ phào nhẹ nhõm. Ai ngờ lão lại dựng nên Khôi Thử hội, hùng cứ Thái Hồ. Nhượng Sào Nam tái mặt :

- Bạch lão huynh không hù dọa tiểu đệ đấy chứ?

- Không tin ngươi cứ hỏi Hoàng tài chủ sẽ rõ.

Chỉ cần nhìn sắc diện thiếu não của họ Hoàng là biết ngay rằng Bạch lão nói không sai. Bạch Hồ Thương then thùng nói :

- Nếu đúng là Khuru lão quý thì Bạch Hồ tiểu cục xin rút lui.

Hoàng tài chủ cắn răng hỏi :

- Lão phu chấp nhận cái giá sáu ngàn lượng, nhưng liệu Toàn Phong tiêu cục có đủ khả năng bảo đảm chuyển hàng hay không? Xét về võ công thì trong quý tiêu cục chẳng ai xứng là địch thủ của Miêu Diện Nhân Ma Khuru Trường Thán cả!

Bạch lão cười mỉa :

- Đây là việc của lão phu. Túc hạ nắm đằng cán sao lại phải lo. Lão phu đâu ngu đến mức liều lĩnh để mất cả cơ nghiệp! Túc hạ chỉ cần nhớ rằng ngay Hắc Yến Tử còn không dám đụng đến tiêu xa của Toàn Phong tiêu cục.

Hoàng tài chủ thấy Bạch lão rất tự tin, lòng cũng bớt lo, ông gật đầu ưng thuận :

- Được! Lão phu giao thương vụ này cho Bạch đại hiệp.

Hai tiêu cục kia chán nản cáo từ thì nghe Bạch Dũng Kiệt nói :

- Lão phu vì chút tình đồng đạo, sẵn sàng mời Phi Long và Bạch Hồ hợp tác. Bọn lão phu lãnh phần đối phó với Miêu Diện Nhân Ma. Chư vị đương cự bọn lâu la.

Phi Long Dao là người thận trọng, tuy vui mừng nhưng vẫn hỏi lại :

- Cảm tạ lòng quảng đại của Bạch lão huynh nhưng tiểu đệ muốn biết quy củ tham gia.

Bạch Dũng Kiệt vuốt râu cười :

- Chư vị bỏ ra nửa vốn thế chấp, mỗi tiêu cục năm ngàn lượng, và được nhận tiêu phí là một ngàn.

Đề nghị này hấp dẫn vì lúc này Bạch Hồ Thương đã sẵn sàng đưa ra hai vạn lượng mà cũng chỉ được tiêu phí ngàn lượng. Do đó, Nhượng Sào Nam vòng tay vái chào :

- Tiểu đệ xin nhận chén com Bạch lão ca ban cho.

Phi Long Dao Giang Hải Chí cũng hồ hởi cảm ơn. Ba bên bàn bạc thống nhất rằng Phi Long và Bạch Hồ cho hai mươi cao thủ hạng nhất đi theo tiêu xa.

Tiệc tan, Hoàng tài chủ giữ Toàn Phong tiêu cục ở lại ký kết văn tự. Hoàng lão thực thà hỏi :

- Bạch đại hiệp! Lão phu nóng lòng muốn biết đại hiệp định dùng mưu tránh mặt Khôi Thử hội hay công khai đối phó?

Lúc này Dao Quang mới lên tiếng :

- Phải chăng Trang chủ muốn giết Miêu Diện Nhân Ma?

Hoàng tài chủ biến sắc :

- Sao công tử lại đoán ra thâm ý của lão phu?

Dao Quang mỉm cười :

- Văn sinh chỉ đoán mà thôi! Nhưng nếu Trang chủ có giá cả thích hợp thì Toàn Phong tiêu cục sẽ mang thủ cấp lão họ Khuru về đây!

Hoàng lão quắc mắt chăm chú chàng học trò ồm yếu, nghi ngại hỏi :

- Ba ngàn lượng vàng có đủ chăng?

Dao Quang lắc đầu :

- Khôi Thử hội có năm trăm tay đao, sào huyết kiên cố, muốn vào được phải tổn rất nhiều xương máu, vì vậy, cái giá hợp lý là vạn lượng hoàng kim!

Bạch Dũng Kiệt và Phàn Cao Cương giật mình, tin chắc lão lái buôn họ Hoàng sẽ từ chối. Nhưng không ngờ lão ta lại nghiêng răng đáp :

- Lão phu đồng ý! Nhớ ướp cương thi tán cẩn thận để lão phu có thể nhìn rõ mặt lão họ Khuru!

Dao Quang gật đầu, hồ hững buông thêm một câu :

- Lệnh ái vẫn còn sống?

Hoàng lão giật bản mình, ngờ ngác một lúc mới hiểu rõ điều mình nghe thấy. Lão bật khóc, vãi Dao Quang lia lịa, meo máo nói :

- Nếu công tử cứu được Diệp Nhi về đây thì lão phu xin dâng nửa gia sản.

Dao Quang lắc đầu :

- Khi đã giết được Miêu Diện Nhân Ma thì việc giải cứu Hoàng tiểu thư không khó. Do đó, vụ này tại hạ không đòi thêm chi phí.

Hoàng lão cảm động, vỗ vai Dao Quang :

- Công tử quả là bậc kỳ nam tử. Thế mà lúc này lão phu lại ngờ vực!

Về đến tiêu cục, Bạch Dũng Kiệt gọi Dao Quang vào thư phòng. Ông nghiêm giọng hỏi :

- Phải chăng Quang nhi không thành thực với ta!

Dao Quang sợ hãi, quì xuống rầu rĩ nói :

- Bẩm phụ thân, hài nhi chính là Hắc Yến Tử, thủ lĩnh hắc đạo phương Nam. Vì sợ phụ thân tui hổ nên không dám thú nhận!

Bạch lão không giận mà cười ha hả, đỡ con trai lên :

- Sau chuyến nam hành vừa qua. Lão phu đã hiểu rõ bản chất hiệp nghĩa của Hắc Yến Tử, đánh cướp tài sản của bọn cường hào, ác bá, chia lại cho dân nghèo. Nhờ bọn người mà bách tính đỡ cơ cực dưới ách cai trị hà khắc của lũ tham quan! Lão phu hãnh diện vì người chứ sao lại hổ thẹn?

Dao Quang ngượng ngùng thưa :

- Bẩm phụ thân! Hài nhi trở thành đầu lĩnh tổ chức Hắc Yến Tử cũng chỉ là tình cờ, và vì muốn hướng anh em vào đường chánh nghĩa. Và lại, tiên sư Lư Sơn Tiên Ông đã từng dự đoán sự quật khởi của một đại ma đầu đáng sợ, nên hài nhi phải chuẩn bị lực lượng để hoàn thành di mệnh của ân sư.

Bạch lão hoan hỉ :

- Té ra con là đệ tử của lão thần tiên! Thật là đại phúc cho họ Hiên Viên nhà ta.

Dao Quang gượng cười dãn dò :

- Mong phụ thân bảo toàn lai lịch cho hài nhi, nếu để lão ma đầu kia biết được thì tai họa khó lường!

Bạch Dũng Kiệt hiểu kỳ hỏi :

- Thế lão ác ma ấy là cao nhân phương nào vậy?

Dao Quang hạ giọng :

- Bẩm phụ thân! Lão ta là Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân. Hài nhi đã điều tra ra rằng lão ta đang ẩn thân trong Đường gia trang đất Tứ Xuyên, tu luyện tà công, chờ ngày tái xuất. Khi biết chắc rằng tiên sư Lư Sơn Tiên Ông đã tọa hóa. Lão sẽ lộ mặt ra.

Bạch Dũng Kiệt chất lưỡi than :

- Nguy thực! Với lực lượng của Đường gia trang thì võ lâm khó mà chống cự được lâu.

Hai cha con bàn bạc đến tận bữa cơm chiều. Các tiểu sư cũng ăn chung với gia đình họ Bạch để nghe phân phó công tác bảo tiêu.

Bạch tổng tiêu đầu trình bày thương vụ nhưng không nhắc đến Miêu Diện Nhân Ma. Tuấn Dương rất hài lòng khi được cha cho ở nhà dưỡng bệnh. Cả Dao Quang cũng xuôi nam thăm bằng hữu, vậy là gã tự do vui vẻ chốn thanh lâu.

Ngọc Thiên nũng nịu nói :

- Phụ thân! Nghe nói phong cảnh Hàng Châu đẹp nhất thiên hạ. Mong người cho hải nhi theo với Dấu sao thì hải nhi cũng luyện được sáu thành pho Toàn Phong kiếm pháp, chẳng lẽ để dành cất rau, thái thịt?

Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh cũng muốn đi nhưng không dám mở miệng. May thay Tuấn Dương đã nói dùm :

- Cha à! Anh muội từ lâu khao khát đến Giang Nam, hay là cho cả nàng đi làm bạn với tam muội?

Bạch lão phì cười :

- Chuyến hộ tiêu này cực kỳ nguy hiểm, nào phải chỗ của nữ nhi!

Ngọc Thiên quay sang năn nỉ Dao Quang :

- Đại ca! Lần này không đi được thì biết đến bao giờ? Mong đại ca thương bọn tiểu muội.

Còn Túy Tây Thi thì nhìn anh chồng với ánh mắt khẩn thiết van xin. Dao Quang động lòng tùm tùm cười :

- Đại ca đồng ý nhưng quyền quyết định là của phụ thân.

Bạch Dũng Kiệt nghe trưởng tử nói thế, biết chàng chẳng xem Khôi Thử hội ra gì, liền ứng tiếng :

- Thôi được! Nể lời Quang nhi lão phu cho hai người theo đấy.

Tuấn Dương mừng thầm vì vợ vắng nhà nhưng không khỏi hậm hực khi thấy cha già luôn nghe lời Dao Quang.

\* \* \* \* \*

Sáng ngày mùng tám tết, đoàn tiêu xa gồm ba chục cỗ xe song mã và gần năm chục kỵ sĩ rời khỏi Hoàng gia trang. Lần này, trên xa tiêu cắm đến ba lá cờ Toàn Phong, Bạch Hồ, Phi Long. Bọn tiểu tốt mở đường thật khó, vì là mỗi miệng khi phải rao đủ danh hiệu ba tiêu cực. Thấy nhân số Toàn Phong đông đảo nhưng không có ai đáng mặt đại cao thủ. Phi Long áy náy hỏi :

- Bạch lão ca! Chỗ sở cày của chúng ta đâu rồi?

Bạch lão cười khà khà :

- Giang lão đệ yên tâm. Họ đang chờ ta ở phía trước.

Bạch Hồ Thương cười khanh khách :

- Giang huynh quá lo xa rồi đấy. Nếu không an toàn thì Bạch lão ca đâu cho gia quyến đi theo.

Quả thực là hai nữ nhân ngồi trong cỗ xe thứ tư, có Bạch đại công tử cỡi ngựa đi kèm, còn xà ích là một gã đội nón rộng vành.

Xe của họ đi sau đoàn tiêu xa vài chục trượng. Rồi thành được vài dặm, đến đoạn đường vắng, bọn tiền tiêu hốt hoảng phóng ngựa về phi báo :

- Bẩm Tổng tiêu đầu! Ở bìa rừng phía trước có mười kỵ sĩ mang đao, mặt đen như tôm cháo, trông rất dữ tợn.

Bạch Dũng Kiệt mỉm cười :

- Mười người thì chẳng đáng sợ!

Đoàn xa mã tiếp tục tiến lên. Đến nơi, thấy đường quan đạo bị mười thớt ngựa chặn ngang, ai nấy rất khản trương.

Phi Long Dao giật mình :

- Họ là Thập Diện Diêm La ở đất Hồ Nam. Sao lại có mặt ở đây?

Mười gã mặt đen kia là anh em ruột, lại ở họ Diêm nên tự đặt cho mình cái danh hiệu đầy tính khủng bố ấy. Đao pháp của họ rất đáng sợ, nhất là khi liên thủ lại.

Lão vầy rìa chính là Diêm Đạt, anh cả của Thập Diện Diêm La. Lão vòng tay nói oang oang :

- Bẩm Bạch lão gia! Anh em văn bối thượng kinh ngoạn cảnh, bị bọn kỹ nữ vét sạch hầu bao. Mong lão gia cho bọn văn bối tháp tùng kiếm chén com hóp rượu.

Bạch Dũng Kiệt cười ha ha :

- Cơm rượu thì lão phu chẳng dám tiếc. Mời chư vị đồng hành cho vui.

Thế là mười gã họ Diêm lần lượt thúc ngựa đến báo danh, chào hỏi rồi nhập bọn.

Diêm Đạt tuổi đã gần năm mươi mà vẫn xung vãn bối khiến mọi người lấy làm lạ.

Giang Hải Chỉ giờ ngón cái khen ngợi :

- Bạch Lão ca quả là thần thông quảng đại, mời được cả mười gã hung thần này.

Nhưng Nam Đài Nhất Tiên đã cười nhạt :

- Bần đạo cho rằng chưa đủ để đối phó với Khuru lão quý.

Bạch lão gật đầu :

- Chân nhân nói phải! Lão phu còn mời thêm vài vị khách nữa.

Quả nhiên, lúc gần đến trấn Long Uyên, họ lại gặp một kỵ sĩ mang đao, toàn thân bạch y, cả con ngựa y cỡi cũng trắng muốt, chẳng lẫn một sợi lông khác màu. Người này ngồi im lìm trên lưng tuấn mã, mặc cho tuyết đóng dày trên mũ và áo lông cừu. Nếu con ngựa không động đậy thì cả hai chẳng khác gì pho tượng nặn bằng tuyết. Nhưng khi đoàn tiêu xa đến, gã vòng tay cao giọng :

- Văn bối Mạc Sương bái kiến Bạch lão gia.

Bạch Dũng Kiệt vui vẻ đáp :

- Cảm tạ hiền đệ đã đội tuyết đội bọn ta.

Mạc Sương mỉm cười, vãi dài và thúc ngựa đi ngược chiều với đoàn tiêu xa, tìm đến cỗ xe song mã chở hai nữ nhân.

Hà Bắc Nhất Hùng Lỗ Tề Vu run giọng hỏi :

- Bạch đại hiệp. Phải chăng gã ấy là Quỷ Đao Mạc Sương, đại sát tinh đất Giang Tây?

Bạch lão gật đầu :

- Chính y đấy!

Bạch Hồ Thương bật thốt :

- Quỷ Đao có mặt, vậy Tà Kiếm đâu?

Phàn Cao Cương ngửa miệng đáp thay :

- Tà Kiếm Hoắc Thái là gã xà ích của cỗ xe phía sau.

Thế là chẳng còn ai dám dị nghị về thực lực của Toàn Phong tiêu cục nữa. Lúc này, Quỷ Đao đã đến bái kiến Dao Quang. Gã vòng tay cười nửa miệng :

- Thuộc hạ đến trễ, mong công tử lượng thứ.

Mạc Sương tuổi độ ba mươi chín, mặt trắng không râu, trông dễ coi hơn Tà Kiếm. Miệng gã không rộng lắm nhưng đôi môi mỏng dính và luôn nở nụ cười tươi. Tiếc rằng gã lại chỉ cười vì thói quen chứ chẳng phải xuất phát từ niềm vui nội tâm. Do vậy, tuy môi nở hoa mà đôi mắt dài nhỏ hơi xéch kia lại bắn ra những tia lạnh lẽo, rợn người. Hai biểu hiện tương phản này trên mặt Mạc Sương khiến người đối diện phải xốn xang, ớn lạnh. Nhưng giờ đây, đôi mắt Quỷ Đao lại cười với Dao Quang và tỏa ra những tia ấm áp, trù mến. Dao Quang gật đầu và nói :

- Người hãy ra mắt nhị túc muội Tiêu Lan Anh và tam muội Bạch Ngọc Thiên.

Hai nàng này đang ló đầu qua cửa sổ rộng trên thùng xe, ngắm nghía người mới đến với vẻ hiếu kỳ tột độ. Mạc Sương vội vòng tay :

- Thuộc hạ Mạc Sương tham kiến nhị vị tiểu thư.

Ngọc Thiên vui vẻ đáp :

- Không dám. Chị em ta mừng được có tráng sĩ đồng hành.

Hai nàng rút vào trong bàn tán sôi nổi, phỏng đoán lai lịch Dao Quang. Chẳng phải là người thế nào mới có những thủ hạ dễ nể như vậy.

Năm ngày sau, đoàn tiêu xa vượt Đại Vận Hà vào buổi sáng và gần trưa thì đến chân núi Tế Sơn, vách thành Tế Nam đất Sơn Đông ba chục dặm.

Tể Sơn là hang ổ của một bọn cường đạo có tên là Thanh Ưng trại. Tuy bản lãnh Thanh Ưng trại chủ thua xa Toàn Phong Kiếm và hai vị Tổng tiêu đầu kia. Nhưng mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng nên các tiêu sư cũng phải đề phòng cảnh giác!

Nghề bảo tiêu có một loại vũ khí rất hữu dụng trong phòng thủ, đó là loại khiên đan bằng mây, bọc da trâu dày. Bình thường, những chiếc khiên này được gấp làm đôi, vì gồm hai mảnh ghép lại. Lúc hữu sự, nó được dương ra và che chở cho người ngựa trước những mũi trường tiễn hay ám khí của bọn mai phục.

Trước đây, Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt đã từng áp tải hàng qua nơi này, và chỉ cần nộp trăm lượng bạc tiền mãi lộ. Không phải do ông sợ Thanh Ưng trại chủ Lã Tường Lâm, mà vì mối quan hệ tế nhị giữa đạo tặc và nghề bảo tiêu. Người áp tải hàng chẳng thể đụng đầu đánh đấm để phí sức và hao tổn máu xương. Danh tiếng của tiêu cục càng lớn thì tiền mãi lộ dọc đường càng nhỏ. Bọn thảo khấu cũng chẳng đại gì đụng vào đỉnh nhọn.

Hai tên chạy cò khua trống rao vang, theo đúng qui củ để báo hiệu cho địa chủ. Nếu họ không xuất hiện nhận mãi lộ thì không thể trách ai được.

Nhưng thực ra Thanh Ưng trại đã chờ sẵn ở phía trước, không mai phục mà là chặn ngang đường.

Sơn tặc thì không cần ngựa nên hơn hai trăm tên thảo khấu kia đứng kín hai vệ đường, dưới tàn cây thưa thớt đọng đầy tuyết trắng. Chúng không đủ tiền mua áo lông cừu nên run rẩy vì chiếc áo bông chẳng đủ chống lại cái lạnh cắt da.

Thanh Ưng trại chủ Lã Tường Lâm cùng bốn đầu lãnh sơn trại có vẻ mặt rất khó coi, cứ như đang bị toán người đội nóng rộ vành phía sau chĩa mũi kiếm vào lưng vậy.

Thấy họ Lã không cười tươi chào đón như mọi lần, Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt cao giọng hỏi :

- Trại chủ kéo hết lực lượng ra đây làm gì?

Lã Tường Lâm lạnh lùng đáp :

- Tại hạ chẳng dám quên mối giao hảo giữa chúng ta. Nhưng vì lâm vào thế kẹt, đành phải muối mặt làm càn!

Bạch lão cười rộ :

- Lần này cả ba tiêu cục đều xuất trận, liệu đám sơn tặc tép riu bọn nguoi có đủ sức hay không?

Thanh Ưng trại chủ cười nhạt :

- Tại hạ không đủ sức nhưng Thái Sơn cứu yêu thì có đấy!

Chín người đội nón sùm sụp phía sau Lã Tường Lâm nhất tề ngửa cổ lên cười dài. Đây chính là tiêu chi của chín lão ma đầu đất Sơn Đông. Chẳng ai bắt chước được vì mỗi người một cung bậc khác nhau.

Cửu Yêu tuổi tác đều trên sáu mươi, kiếm pháp cao cường, thủ đoạn tàn độc nhưng ít khi rời khỏi Sơn Đông. Nay họ bất ngờ xuất hiện cướp tiêu xa thì quả là chuyện lạ!

Chín con yêu cười nỏn, bước ra phía trước như muốn để đối phương nhận rõ mặt và sợ hãi đầu hàng.

Bạch Hổ Thương Nhượng Sào Nam là người hiếu thắng, quật cường, mở miệng mỉa mai :

- Không ngờ chư vị có vai vế võ lâm khá cao mà cũng xoay nghề ăn cướp. Xem ra thiên hạ loạn đến nơi rồi!

Lão đầu hỏi là Nhất Yêu cười nhạt đáp :

- Đừng nhiều lời! Bọn lão phu chỉ cần lấy bảy bộ lông cáo màu đỏ hung thôi! Các nguoi muốn toàn mạng thì hãy giao ra!

Ba vị Tổng tiêu đầu nhìn nhau ngờ ngác vì trong tiêu xa không hề có thứ ấy. Phi Long Dao lên tiếng :

- Tại hạ xin lấy danh dự mà bảo đảm rằng trong bốn trăm chín mươi tám bộ lông cáo Thiên Sơn kia chẳng có bộ nào màu hung đỏ cả!

Nhất Yêu gạt mình suy nghĩ và nói :

- Lão phu được thông tin rất chính xác, không thể sai được. Các hạ cứ mở ra cho bọn lão phu kiểm tra!

Hàng hóa đều nằm trong rương gỗ niêm phong kỹ càng, muốn mở ra thì đại lý ở Hàng Châu sẽ làm khó. Do vậy, Bạch Dũng Kiệt bực bội nói :

- Chắc túc hạ cũng biết luật lệ của nghề bảo tiêu, đâu thể tùy tiện gỡ niêm phong được. Thanh danh của bọn ta cũng đủ bảo chứng cho lời nói.

Dao Quang đã tiến lên đứng bên phụ thân. Chàng dịu giọng bảo :

- Lòng của loài Hỏa Hồ Ly có tính kỳ hỏa, tất nhiên Hoàng tài chủ cũng không đại gì bán đi. Sao chư vị không đến Hoàng gia trang mà hỏi lão?

Nhất Yêu kinh hãi :

- Tiểu tử là ai mà sao biết rõ giá trị của loài Hỏa Hồ Ly như vậy?

Dao Quang thần nhiên đáp :

- Tại hạ chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt mà còn biết, thì Hoàng Nghiêm Quân buôn bán đã bốn chục năm lẽ nào lại không rõ?

Nhất Yêu cũng hòng gọi các em đến bàn bạc. Lát sau, lão quái mắt nói :

- Lão phu biết chắc bọn ngươi có mang theo bảy lộ lông Hỏa Hồ Ly. Hoàng Nghiêm Quân đã hứa tặng cho Tri phủ Chiết Giang tất không thể sai lời được. Nếu không nằm trong rương thì cũng đâu đó trong hành lý của các ngươi.

Sắc diện Dao Quang chợt nghiêm lạnh như phủ sương. Chàng giơ tay phất nhẹ và Thập Diện Diêm La xuống ngựa khệnh khạng bước ra. Họ không cười nhưng ai ai cũng biết tiếng nhờ gương mặt đen như đất nồi. Cửu Yêu hơi ngán vì có thêm Thập Diện Diêm La thì cán cân lực lượng sẽ khác đi. Nhất Yêu nói cứng :

- Với mười gã tiểu tử họ Diêm này chưa dọn được Cửu Yêu đâu!

Chợt có hai người lướt lên và nói :

- Thêm Tà Kiếm và Quỷ Dao thì chắc là đủ đấy!

Cửu Yêu choáng váng chưa kịp định thần đã nghe Bạch Dũng Kiệt quát vang :

- Giết!

Thế là hai hung thần phương Nam ập vào tấn công chín con Yêu đất Sơn Đông. Đồng thời, bọn tiêu sư cũng nhất loạt nhảy xổ vào phe Thanh Ưng trại.

Bạch Hồ Thương và Thanh Long Dao từ lâu vẫn ám ức vì phải nộp bạc cho Thanh Ưng trại chủ, quyết nhân dịp này đòi lại cả vốn lẫn lời. Hai người giáp công Lã Tường Lâm, không cần điểm xia đến tinh thần thượng võ. Thực ra thì khi đánh nhau với cường đạo, chẳng ai áp dụng qui củ võ lâm. Hai vị Tổng tiêu đầu đều có thực tài mới dám mưu sinh bằng nghề bảo tiêu. Đoàn thương và Loan đao lồng lộn như rồng, hổ, khóa chặt trường kiếm của Lã Tường Lâm, biến gã thành con cá nằm trong rọ, không còn đường thoát thân.

Đám lâu la của họ Lã đánh vài chiêu đã nhanh chân đào tẩu, chỉ còn lại bốn gã đầu lĩnh ngoan cố cầm cự. Nhưng họ không phải là đối thủ của Nam Đài song tiên, Hà Bắc tam hùng và Tỏa Vân Dao Phán Cao Cương nên sớm mạng vong.

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt không cần tham chiến, đứng cạnh ba con trên nóc xe để trông nom tiêu xa. Lão cao hứng phi thường khi được chỉ huy những cao thủ lẫy lừng.

Nóc thùng xe hơi chật nên họ phải đứng sát vào nhau. Dao Quang thấy Ngọc Thiên hào hứng cổ vũ liền nắm tay giữ cho nàng khỏi té. Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh đứng sau Ngọc Thiên cũng say mê theo dõi trận đánh, không biết rằng mình đã vô tình để ngực phải chạm cánh tay Dao Quang. Khi phát hiện ra. Lan Anh đỏ mặt và đôi mắt huyền lóe lên những tia kỳ dị.

Lan Anh không lui lại mà giữ nguyên tư thế, lắng nghe hơi ấm từ cơ thể Dao Quang làm nhột nhột đầu vú mình. Nàng không phải là người dâm đãng, nhưng trong tâm trạng chán chường của một người vợ bị chồng phụ bạc. Lan Anh tự cho phép mình được hưởng những phút giây tội lỗi ngắn ngủi và ngọt ngào.

Túy Tây Thi biết mình xinh đẹp tuyệt thế, nay bị Tuấn Dương thờ ơ, lòng rất cay đắng và uất hận. Khi Dao Quang xuất hiện, tuy không anh tuấn bằng em trai nhưng nhân phẩm, phong thái đều vượt trội. Dần dà, Lan Anh yêu chàng lúc nào cũng chẳng hay.

Dao Quang luyện tâm pháp Đạo gia từ nhỏ nên định lực cao thâm. Sự tiếp xúc với gò ngực mềm mại của Lan Anh không hề gọi cho chàng chút cảm giác nào. Và lại, chàng đang chú tâm nghiên cứu kiếm pháp của Thái Sơn cửu yêu. Đây chính là đam mê của Dao Quang.

Trong võ học, chàng yêu nhất là kiếm thuật. Chàng có thể khổ luyện một chiêu kiếm suốt một năm trời mà không hề thấy mỏi mệt hay chán nản. Lư Sơn Tiên Ông từng nói :

- Ngươi là một kiếm thủ bẩm sinh, sau này thành tựu còn hơn cả ta.

Năm chàng hai mươi tuổi đã cầm cự với ân sư hơn ngàn chiêu, xem như chỉ kém phần nội lực chứ kiếm pháp thì chẳng thua. Giờ đây, gặp pho Thái Sơn của Cửu Yêu, chàng say sưa chiêm ngưỡng, phân tích, học hỏi.

Phe thủ hạ của Dao Quang tuy đông hơn ba người nhưng không sao áp đảo nổi Cửu Yêu. Đối phương cao siêu, công lực thâm hậu, luyện võ nhiều năm hơn tất phải chiếm ưu thế, chín thanh trường kiếm loang loáng dưới ánh nắng xuân, chiêu thức trầm ổn, kín đáo và mãnh liệt.

Tà Kiếm và Quỷ Dao diềm tình giao đấu nhưng anh em họ Diêm thì quát tháo, chửi thề ồm ồm. Họ liều lĩnh ôm đao xông vào và bị đánh bật ra. Bọn

Nam Đài song tiên và Hà Bắc tam hùng cũng đã nhập nội, nâng tổng số phe nhà lên đến bốn mạng. Thế mà, họ vẫn không sao phá được Khuyển trận của Cửu Yêu. Chín lão ma đứng thành vòng tròn liên lạc tiến thoái nhịp nhàng, liên thủ ra đòn nên thế trận rất kiên cố.

Toàn Phong Kiếm nóng ruột nói :

- Đề ta giúp họ một tay.

Dao Quang ngăn lại :

- Chẳng cần phiền đến phụ thân. Hải nhi sẽ phá trận.

Bạch Dũng Kiệt cười khà khà, trao kiếm cho con trai :

- Hay lắm! Đã đến lúc con phải cho cha già thưởng thức tài nghệ của con rồi đấy.

Dao Quang nhận kiếm tung mình xuống đất, lướt nhanh như cánh én đến đầu trường. Khi còn cách hơn trượng, chàng quát khẽ :

- Diêm Tam chuẩn bị.

Gã em thứ ba nhà họ Diêm có thân hình lực lưỡng, đôi tay to như cột đình, sức khỏe phi thường. Nghe chủ nhân gọi, gã hiểu ý buông đao, đưa hai tay lên ngang ngực.

Dao Quang đề khí nhảy lên đặt chân xuống đôi bàn tay đang lật ngửa kia. Diêm Tam vận toàn lực hất ngược. Dao Quang mượn sức ấy mà bay chéo bốn trượng và rơi vào giữa Khuyển trận.

Cửu yêu đã dự liệu trường hợp này, nên lập tức có bốn người thật lùi, quay lại đối phó với Dao Quang. Năm người ở ngoài cũng thu nhỏ phòng tuyến tiếp tục chống cự.

Nhưng rất tiếc cho Cửu yêu là Dao Quang đã có đủ thời gian để tìm ra lộ số kiếm pháp Thái Sơn. Chàng trai áo cừu trắng xoay tít người, kiếm quang cuộn cuộn quanh thân như con lốc xoáy.

Bốn lão yêu tinh nhất loạt xông vào, kiếm kinh vun vút, bao trùm cả mục tiêu vào chính giữa. Tiếng thép chạm vào nhau chát chúa. Và có tiếng người rên la thảm khốc. Tứ Yêu gục chết vì nơi lồng ngực đều thủng ba bốn lỗ.

Năm lão còn lại chấn động tâm thần, thấp thòm sợ Dao Quang tập hậu, nên lộ sơ hở. Tà Kiếm được Dao Quang chỉ dạy tận tình nên không bỏ lỡ cơ hội, thọc kiếm vào ngực phải lão trước mặt. Không còn người hỗ trợ nên lão yêu to béo gần đây cũng trúng đao của Mạc Surong và bỏ mạng bởi trường kiếm của Nam Đài Nhất Tiên.

Lần lượt chẳng còn con yêu nào sống sót cả. Bên kia, Thanh Ưng trại chủ cũng bị Phi Long Đao và Bạch Hồ Thương hạ sát.

Bọn tiêu sư phấn khởi reo hò trước chiến thắng oanh liệt. Dao Quang vẫy Tà Kiếm và Quỷ Đao đến dặn nhỏ. Hai gã lập tức phi thân lên núi Tế Sơn. Lát sau sơn trại Thanh ưng bốc cháy ngùn ngụt dưới làn tuyết lất phất.

Hai gã hung thần trở xuống, trên vai nặng trĩu hai bọc lớn. Tất nhiên là chẳng ai dám hỏi đến, chỉ đoán là họ gom sạch của cải Thanh Ưng trại. Bạch Dũng Kiệt đồng dạng quát vang :

- Lên đường!

Đoàn người hào hứng kéo đi, chuyện trò râm ran. Trong xe, Ngọc Thiên và Lan Anh tò mò mở hai túi vải, thích thú cười khanh khách trước số vàng vòng, châu báu quý giá. Họ đeo ngay lên cổ những chuỗi ngọc trị giá ngàn vàng. Dao Quang đi bên cạnh xe, nói vọng qua cửa sổ :

- Hai em thích món nữ trang nào thì cứ giữ lấy.

Túy Tây Thi tuy nhan sắc vô song nhưng xuất thân trong nhà thanh bạch, về làm dâu họ Bạch cũng chẳng có nhiều trang sức. Nay được sở hữu hàng chục món vàng ngọc, lòng vô cùng cảm kích. Nhưng nhớ đến Tuấn Dương nàng buồn bã đáp :

- Tiểu muội chỉ sợ Tuấn Dương đoạt lấy, tặng cho kỹ nữ.

Dao Quang nghe thấy liền an ủi :

- Đã có ta, tiểu muội đừng sợ!

\* \* \* \* \*

Nghề bảo tiêu tối kỵ đường sông, nơi mà bọn thủy tặc có thể đánh đắm thuyền cướp tiêu. Thủy tinh và võ công là hai lĩnh vực khác nhau, không thể ỷ tài mà khinh cường đạo. Tục ngữ có câu “Phương Bắc gọi ngựa. Phương Nam gọi thuyền”. Do vậy, dù Đại Vận Hà rất thuận tiện để xuôi Nam nhưng không có tiêu cục phương Bắc nào dám đi đường ấy.

Sáng hôm sau, đoàn tiêu xa của ba tiêu cục rời thành Tế Nam, đi dọc bờ Vận Hà. Họ đang ở trên địa phận Sơn Đông nên phải đề phòng bọn đệ tử của Thái Sơn cứu yêu.

Đại Vận Hà không chỉ là đường giao thông thủy, mà còn có quan đạo bằng phẳng rộng rãi chạy dọc hai bên bờ. Nhờ vậy, dưới nước thuyền căng buồm, trên bộ xe ngựa tập nập. Giòng kênh vĩ đại này đã nuôi sống hàng chục vạn bách tính ở những địa phương mà nó chảy qua. Ngoài tác dụng giao thông, vận tải còn tưới tiêu cho ruộng đất của nông thôn.

Thôn xóm trù phú dần biết thành những trấn lớn, đông đủ quan để phục vụ cho thuyền bè cũng như khách bộ hành.

Nhưng Vận Hà cũng chảy qua những vùng núi hiểm trở, vắng vẻ thuận lợi cho những vụ cướp bóc. Lúc ấy, đường quan đạo lên dốc xuống đèo, gấp ghềnh hiểm trở, làm nản lòng người ngựa. Đoạn gay go nhất nằm ở ranh giới Sơn Đông và Giang Tô.

Xế chiều ngày hai mươi tám tháng giêng, đoàn tiêu xa hướng con đường hiểm ác ấy, cố đến thành Từ Châu trước khi màn đêm buông xuống. Hôm nay tuyết đã thôi rơi nhưng tiết trời vẫn còn rất lạnh, và những ụ tuyết hai bên đường vẫn chưa tan.

Tuy thám mã phía trước không hề phát hiện mai phục, nhưng Bạch tổng tiêu đầu vẫn ra lệnh dương khiên lên che kín hai sườn. Những đồng tuyết lù lù trong đám lau sậy ven đường khiến ông e ngại.

Quả nhiên, cây cỏ thụ già cách họ tám trượng đột nhiên ngã xuống chặn ngang đường. Và một trận mưa tên xé gió bay ra.

Đây chỉ là đòn phủ đầu vì các tiêu sư đã có khiên che chở. Sau đó phục binh ủa ra đông như kiến cỏ. Chúng mặc y phục trắng, không rõ thuộc bang hội nào nhân số chẳng dưới hai trăm.

Đã quen với cuộc sống đầu grom mũi giáo, Toàn Phong Kiếm bình tĩnh bày trận quanh tiêu xa mà chống cự.

Cỗ xe của hai nữ nhân cũng đi chung đoàn nên họ rời xe, rút kiếm tham chiến. Dao Quang không can mà chỉ dặn dò hai thủ hạ :

- Ta giao phó hai nàng cho các người.

Chàng chỉ nói ngắn gọn như thế rồi tung mình nhảy lên nóc những cỗ xe, tiến về phía trước. Nhưng chàng biết chắc rằng Tà Kiếm và Quỷ Dao sẽ đem mạng sống ra bảo vệ Ngọc Thiên và Lan Anh.

Hai gã nhìn nhau ngao ngán, bám theo các cô chiêu, vừa chiến đấu vừa đỡ đòn giùm họ. Túy Tây Thi từng lên núi Hằng Sơn học kiếm bảy năm mà chưa bao giờ dùng đến. Nay đứng trận này rất lúng túng, nhưng càng đánh càng thêm bạo dạn và lợi hại. Bạch Ngọc Thiên cũng chẳng khá hơn, nếu không có Quỷ Dao hỗ trợ thì đã thọ thương từ lâu rồi vậy mà nàng còn gất gông :

- Người dám tranh công với bản cô nương hay sao?

Quỷ Dao cười ha hả :

- Nếu tam tiểu thư muốn có vài vết sẹo trên mặt thì tại hạ xin phép rút lui.

Ngọc Thiên sợ hãi cầu hòa :

- Ta biết hảo ý của các hạ, chỉ đùa thế thôi.

Nhắc lại Dao Quang lên đến phía trước, dừng chân quan sát, giật mình nhận ra phe đối phương có khá nhiều cao thủ lợi hại. Họ ngang nhiên đối phó với bọn Thập Diện Diêm La và ba Tổng tiêu đầu mà chẳng hề kém sút. Riêng lão già râu bạc, đầu quấn khăn vàng thì càng bội phần đáng sợ, một mình đấu với Nam Đài song tiên mà vẫn chiếm ưu thế. Đôi Phán Quan bút của lão bằng thép ròng, lớn cỡ cổ tay và nặng không dưới sáu chục cân.

Dao Quang bỗng nhớ đến một đại nhân vật đất Thiểm Tây là Thần Bút Lực Sĩ Hạ Nguyên. Họ Hạ ẩn cư đã lâu và không phải là kẻ ác, sao lại tham gia cướp tiêu? Phải chăng bảy bộ lông Họa Hổ Ly của nhà họ Hoàng đã bị vô lâm dòm ngó từ lâu?

Ngại câu đêm dài lắm mộng, Dao Quang quyết định kết thúc cho nhanh cuộc chiến, chàng vận công quát vang :

- Thần Bút Lực Sĩ! Nếu lão không chịu rút quân thì đừng trách ta tàn nhẫn!

Hạ Nguyên rống lên :

- Đã nhận ra lão phu thì mang dâng nạp bảy bộ lông Họa Hổ Ly.

Dao Quang chợt nhớ là lão này cô độc, chẳng thuộc bang hội nào cả, sao nay lại có nhiều thủ hạ như vậy?

Chàng cao giọng hỏi lại :

- Ai muốn lão đến đây đoạt tiêu?

Hạ Nguyên vung bút đánh bật song tiêu rồi đáp :

- Người cứ giao bảo vật rồi lão phu sẽ cho biết.

Dao Quang hừ nhẹ :

- Lão đã muốn chết thì bổn công tử cũng xin chịu ý.

Chàng nhún chân rời khỏi nóc xe, lộn ba vòng trên không trung, bùa lưỡi kiếm xuống đầu Thần Bút. Kinh công tuyệt thế của chàng khiến Hạ lão cảnh giác, nhảy lùi hơn trượng, bỏ Nam Đài song tiên mà đối phó.

Nam Đài song tiên biết rõ bản lĩnh của Dao Quang liền nhường Thần Bút cho chàng, chạy đi hỗ trợ những người khác.

Dao Quang vừa đặt chân xuống đất đã lướt đến tấn công ngay.

Thấy chàng chỉ có một mình và còn rất trẻ nên Hạ Nguyên khẽ cười ngạo nghễ, vung cặp bút thép ung dung chống đỡ.

Phán Quan bút là vũ khí độc môn, xếp hàng thứ sáu trong binh khí phổ. Tuy hình dáng đơn giản, giống hệt một cây bút lông tre không lồ, nhưng phép đánh cực kỳ phức tạp và ảo diệu. Do đó, trong võ lâm ít người sử dụng, và Thần Bút Lục Sĩ là người giỏi nhất. Hạ lão lại có sức mạnh phi thường nên cặp bút thép rất nặng, đòn xuất mãnh liệt như núi đổ, trong những thế giáng xuống hay quét ngang. Lúc ấy cặp bút có tác dụng của đoàn côn. Tuy nhiên, điều lợi hại nhất vẫn là mũi nhọn ở đầu bút.

Người sử dụng Phán Quan bút thường sở trường phép đá huyết, chuyên đánh vào các tử huyết của đối phương. Song bút một thực, một hư biến hóa khôn lường. Với địch thủ cao trong làng võ như Thần Bút Lục Sĩ, Dao Quang chẳng thể giết ngay được, trừ phi chàng chấp nhận tổn thương. Nhưng tình thế chưa đến mức phải thí mạng nên chàng chẳng cần làm vậy, ung dung thi triển pho Lư Sơn kiếm pháp.

Lư Sơn là một trong những ngọn núi nổi tiếng nhất Trung Hoa. Nó còn có tên là Khuông Sơn hoặc Khuông Lư nằm ở phía nam thành Cửu Giang, bên bờ hồ Bà Dương, thuộc địa phận Giang Tây. Mỗi năm, Lư Sơn chìm trong làn sương mù suốt gần hai trăm ngày, người đi không nhìn rõ mặt đất. Do vậy, kiếm pháp của Lư Sơn Tiên Ông cũng mờ ảo, huyền hoặc không kém.

Thần Bút Lục Sĩ có cảm giác như mình đang sa vào vùng sương trắng dày đặc, không sao thoát ra được. Hơi thép ngày càng lạnh lẽo, thấm vào da thịt, lão giận dữ dồn thêm chân khí, múa tít đôi bút, cố đánh nát màn sương kiếm khí của đối phương. Tiếng thép chạm vào nhau ngân dài. Lớp sương như mỏng đi nhưng rồi lại dày đặc. Mũi kiếm của tiểu tử kia là vạn giọt sương long lanh, chỉ chực bắn vào những yếu huyết trên thân thể lão.

Thần Bút liên tiếp đảo bộ, di chuyển rất nhanh nhưng không sao thoát được. Lão là người cương cường, hiếu danh không chịu nhục bại trước một gã trẻ tuổi nên đối đầu pháp, công nhiều hơn thủ.

Hạ Nguyên xán tới, liên tiếp tung ra những đoàn sấm sét ý vào thần lực hòng chiếm được thượng phong. Nhưng Dao Quang nổi danh Hắc Yến thì khinh công phải cao cường tuyệt bậc. Chàng như cánh én nương theo trận gió xuân nhẹ nhàng lượn lờ quanh mục tiêu, thọc kiếm vào cơ thể Thần Bút. Những nhát kiếm nhanh như tia chớp và cực kỳ chuẩn xác đã chân đứng được lão già ngoan cố.

Hạ Nguyên điên tiết, chẳng còn nghĩ đến sinh tử, xuất chiêu Phán Quan Điểm Mệnh. Đây là chiêu ác liệt nhất và nguy hiểm nhất, đòi hỏi chỉ mới thi triển có bốn lần. Bốn lần ấy đối thủ đều tán mạng nên lão mới còn sống.

Dao Quang chợt thấy họ Hạ bỏ trống tâm thất, múa bút lao đến, dùng thủ thức đơn giản và rất sơ hở, biết ngay đối phương thí mạng. Chàng vung kiếm điểm liên sáu mươi bốn thức, khóa chặt đôi Phán Quan bút. Bất ngờ cặp bút thép rời tay Hạ Nguyên bay vào ngực và bụng Dao Quang, bất kể chàng sắp đâm thủng yết hầu lão.

Hạ Sơn từ năm hai mươi mốt tuổi, tung hoành khắp giải phía nam Trường Giang suốt bốn năm, đứng độ hàng trăm trận nên Dao Quang có phản ứng vô cùng thần tốc. Thân hình chàng đột ngột xoay dọc vừa đủ để tránh cái chết, và mũi kiếm tiếp tục bay đến cổ họng Thần Bút.

Hạ lão kinh hoàng, tròn mắt đón nhận tử thần. Nhưng mũi kiếm chỉ chạm nhẹ vào da là đã rút về ngay. Dao Quang không nỡ giết một võ sĩ già nua, chưa hề có tội ác gì. Chàng nghiêm giọng :

- Tôn giá hãy trở về dạy dỗ cháu con, đừng để tuyệt kỹ Thần Bút phải thất truyền.

Nói xong, chàng vòng tay chào rồi lao vào chém giết bọn bạch y.

Thần Bút bản thân nhìn theo, không biết nên giận hay nên cảm kích. Lão thở dài, chạy vào đám lau sậy bên đường tìm đôi Phán Quan bút, lặng lẽ bỏ đi.

Ở đây, nhờ có Nam Đài song tiên rảnh tay tương trợ nên phần thắng nghiêng về phe tiêu cực. Nay lại thêm Dao Quang tham chiến khiến tình hình đối phương càng thêm bi thảm. Trước tiên, Dao Quang tấn công đối thủ của cha mình. Lão già mỗi lần này có bản chất không kém Toàn Phong Kiếm nhưng chẳng chịu nổi một đòn của Dao Quang. Điều này cũng dễ hiểu vì lão đang đối phó với Bạch Dũng Kiệt. Lão đã sớm phát giác, nhảy lùi lại để tránh cảnh giáp công, nhưng như thế cũng đủ mất tiên cơ, và Lam Sương kiếm của Dao Quang trùn lấy mục tiêu.

Lão nhân rú lên ảo não, ngã ngửa vì vết thương trên ngực phải. Bạch Dũng Kiệt định khen con vài câu nhưng chợt rùng mình trước gương mặt phủ đầy băng và nhân thần sáng rực của Dao Quang, liền im bặt. Thì ra chàng trai hiền lành này cũng có lúc rất tàn nhẫn.

Dao Quang đã nhìn thấy máu của các tiêu sư tuôn đỏ, điều này khơi dậy sát khí trong lòng chàng Dao Quang lạnh lùng gieo rắc cái chết lên đầu những

cao thủ hạng nhất của phe địch.

Không ai chịu nổi đến chiều thứ hai, trong hơn nửa khắc đã có vô số mái tóc hoa râm bỏ mạng.

Không còn đầu lĩnh, bọn bạch y tẩu sạch để khỏi phải chết dưới tay của chàng trai mặc áo lông cừ trắng.

Tàn cuộc chiến, đầu trường la liệt xác chết và máu loang hồng trộn với tuyết, bốc mùi tanh tưởi.

Đối phương tử vong hơn bốn chục mạng trong đó có những kẻ chết vì chất độc. Chúng chỉ bị thương nhưng đã tự sát để khỏi phải khai báo lai lịch bang phái. Phe tiêu sư thọ thương khá nhiều nhưng không ai bị nặng. Tà Kiếm và Quỷ Dao cũng phải băng bó nhưng hai nữ nhân thì hoàn toàn lành lặn.

Ngọc Thiên hoan hỉ khoe :

- Phụ thân! Hải nhi đã giết được sáu tên đấy.

Thực ra thì Quỷ Dao đã thương chúng để Ngọc Thiên kết liễu. Gã bị chém rách thịt cũng vì tính hiếu thắng của nàng. Bạch Dũng Kiệt cười ha ha :

- Chắc đó là những tên hạng bét, mới học võ được ba ngày chứ gì?

Mọi người bật cười ồ lên khi thấy Ngọc Thiên phụng phịu nguýt cha già.

Hoàng hôn đã buông, đoàn tiêu xa vội vã khởi hành. Đầu canh một họ mới có mặt trong thành Từ Châu.

Quán trọ mà họ ghé vào vốn là chỗ quen thuộc, xây cất rất đặc biệt để đón các đoàn tiêu xa. Nó rất rộng rãi, có tường vây cao vút và cổng chính kiên cố, phòng ốc nằm ở bốn cạnh, vây lấy sân gạch lớn. Xe tiêu sẽ đậu ở trong sân trống và được soi sáng bằng hàng chục ngọn đèn lồng từ các hành lang.

Không chỉ riêng tiêu cục mà các đoàn thương buôn đường dài cũng rất thích dừng chân nghỉ ngơi ở nơi an toàn này. Có lẽ vì vậy mà nó có tên là Bình An đại lữ điểm.

Vội nhân số hơn sáu chục người, bọn Toàn Phong Kiếm phải mướn một dãy phòng phía tây. Ba cỗ xe tiêu, thào ngựa đậu sát thềm, được canh gác cẩn thận.

Tắm tấp xong, mọi người quây quần nơi nhà ăn để dùng bữa tối và cũng là mừng chiến thắng.

Luật của nghề bảo tiêu là chỉ được uống vài chung rượu cho tiêu chén com chứ không quá chén. Bọn Thập Diện Diêm La đều là những hũ hèm. Ba chung chẳng thấm vào đâu nên vẫn thòm thèm. Nhưng chúng thấy gương mặt Dao Quang phảng phất nét ưu tư nên không dám vói vình.

Nam Đài song tiên xuất thân từ phái Chính Nhất không kiêng rượu thịt. Họ ngồi đối diện Dao Quang nên nhận ra tâm sự của chàng. Nhất Tiên Nhạc Kim Phục tuổi đã sáu tám là sư huynh của Nhị Tiên Cô Chúc Quang. Song tiên có giao tình với thân phụ Phi Long Dao Giang Hải Chí nên mới nhận lời giúp Phi Long tiêu cục. Sau trận tử chiến vừa rồi, họ hết lòng khâm phục Dao Quang nhất là khi thấy chàng tha mạng cho Thần Bút Lực Sĩ Hạ Nguyên. Nhất Tiên ôn tồn hỏi :

- Phải chăng công tử đang suy nghĩ về bảy bộ lông Hòa Hồ Ly?

Dao Quang thờ dãi đáp :

- Tại hạ cho rằng chúng ta đã vô tình rơi vào kế “Ám độ trăm thương” của lão Hoàng Nghiêm Quân rồi. Có thể bảy bộ lông kia đã được nhuộm màu, bỏ lẫn trong số bốn trăm chín mươi tám bộ lông thường. Hoặc giả lão đã âm thầm cho người thân tín mang đi bằng đường khác, chúng ta chỉ là công cụ để đánh lạc hướng người ngoài mà thôi.

Bỗng ngoài cửa có tiếng người nói vọng vào :

- Trời lạnh quá! Có ai mời lão phu uống rượu không?

Mọi người nhìn ra. Thấy Thần Bút Lực Sĩ đang bước vào, lòng thầm kinh ngạc. Dao Quang đứng lên đón chào :

- Mời tôn giá vào!

Hạ lão thân nhiên ngồi xuống cạnh Dao Quang, đặt đôi bút thép trong lòng rồi vơ lấy bình rượu uống một hơi ba chung lớn. Võ lâm là chốn đầy quái sự, lúc thù lúc bạn khó phân, những người lão luyện chỉ cảnh giác chứ không lấy làm lạ. Bạch Dũng Kiệt cười sang sảng :

- Phải chăng Thần Bút đổi ý, bỏ nghề cường đạo bắt đắc dĩ, tìm một chân tiêu sư ư?

Hạ Nguyên cười mát :

- Lão phu có tật không muốn thiếu nợ ai nên đến đây trả bớt một phần. Nửa phần còn lại sẽ báo đáp bằng cách mua cho chư vị vài chục cái áo tu an.

Câu nói thẳng thừng của lão đã khiến mọi người xanh mặt. Dao Quang trầm giọng :

- Tại hạ chỉ thắc mắc là vì sao lại có quá nhiều người biết việc Hoàng tể chủ sở hữu bảo vật và sẽ đưa về Hàng Châu trong chuyến này?

Thần Bút Lực Sĩ đã có đĩa chén mới, liền gấp miếng cá chưng. Nấu xong, lão thần nhiên hớp rượu rồi mới trả lời :

- Lão phu nợ công tử một mạng già, nên chẳng giấu diếm làm gì. Số là trong võ lâm có một gã tên gọi Vạn Gia Táo Quân Hoắc Bất Nghi. Gã có tài hóa trang tinh xảo, trí tuệ tinh minh như quỷ sứ. Hoắc Bất Nghi không trộm cắp vàng bạc mà chỉ chuyên nghe lén thiên hạ. Có tin tức nào hay ho, Hoắc Bất Nghi liền đem bán. Lần này, họ Hoắc rình mò Hoàng gia trang, tình cờ biết được rằng Hoàng Nghiêm Quân sở hữu bảy mảnh lông Hổ Ly và sắp đưa đến Hàng Châu. Thế là gã đem tin này rao bán cho nhiều người, kể cả Thần Phong hội ở Lương Sơn Bạc. Lão phu đang làm khách ở núi Lương Sơn vì Thần Phong hội chủ là em rể...

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt nóng nảy ngắt lời :

- Thế gã họ Hoắc kia đã bán tin cho những ai?

Hạ lão mỉm cười :

- Lão phu là bằng hữu của sư phụ họ Hoắc nên gã không dám giấu diếm. Thú thực rằng đã cho thủ hạ giao dịch với khoảng hai chục bang hội và cao thủ thành danh, nhưng không nói rõ tính danh.

Bạch Hổ Thương giận dữ gầm lên :

- Có ngày tại hạ sẽ phân thây gã khôn khiếp họ Hoắc!

Sắc diện của Phi Long Đao Giang Hải Chi rất khó coi. Đôi mắt lão chớp lia lịa, ra chiều suy nghĩ đắn đo. Và lão ngượng ngùng nói với giọng thiếu nể :

- Bạch lão ca! Họ Giang chưa có người thừa tự, tiểu đệ đành muối mặt rút lui khỏi thương vụ này, chấp nhận mất năm ngàn lượng vàng đặt cọc.

Mọi người sùng sốt, không ngờ Phi Long Đao lại là người tham sinh quý tử đến thế! Lúc đầu Bạch Dũng Kiệt nổi giận, nhưng ông kiềm chế được, thờ dài đáp :

- Lão phu cũng không ngờ thương vụ này lại gay go như vậy nên mới muốn chia sẻ cho anh em. Nay tình thế đột nhiên trở nên quá hiểm nghèo, vượt ngoài dự liệu và sức lực của chúng ta. Nếu Giang lão đệ và Nhượng lão đệ muốn rút chân, lão phu cũng không cản. Giả như lão phu may mắn bảo toàn được hàng hóa, sống sót trở về thì sẽ hoàn lại cho nhị vị tiền thế chân.

Phi Long Đao hồ thẹn vãi dài :

- Tiểu đệ xin cảm tạ lòng độ lượng của lão ca. Sau vụ này, tiểu đệ sẽ đóng cửa tiêu cục vì chẳng còn mặt mũi nào mà đương cờ Phi Long nữa.

Vì quá xấu hổ, lão đưa người của mình rời Bình An đại lý điểm, tìm nơi khác nghỉ trọ. Tất nhiên là Nam Đài song tiên cũng phải rút theo.

Bạch Hổ Thương thấy lực lượng mất đi cao thủ, lòng cũng chán nản, xin phép rút luôn. Hai vị Tổng tiêu đầu cùng xuất thân từ nhà đại phú nên có thể chuyển sang sanh ý khác, chẳng nhất thiết phải làm nghề bảo tiêu. Họ đi rồi, Bạch Dũng Kiệt cười khanh khách :

- Kể từ nay, Thạch gia trang chỉ còn có tiêu cục Toàn Phong của chúng ta mà thôi.

Tòa Vân Đao Phan Cao Cương lăm bằm :

- Nhưng chắc gì chúng ta đã toàn mạng mà trở về.

Các tiêu sư dưới quyền cũng lo ngay ngáy nhưng không dám lên tiếng. Có một người không hề sợ hãi, đó là Bạch Ngọc Thiên. Nàng vui vẻ nói :

- Phan đại thúc đừng lo, mọi việc đã có Hiến Viên công tử lo toan. Đại ca có đủ bảy mươi hai phép thần thông như Tôn Ngộ Không, lẽ nào lại chịu thua đám yêu tinh.

Cả bàn bật cười, tạm quên đi âu lo.

Túy Tây Thi nói đùa :

- Đại ca là Tôn hành giả. Tam muội là Trư Bát Giới, còn ta là Sa Ngộ Tĩnh.

Thập Diện Diêm La khoái chí cười hô hô, chợt thấy Dao Quang cau mày vội nín bật. Toàn Phong Kiếm nghiêm giọng hỏi trưởng tử :

- Quang nhi đã có hướng sách gì chưa?

Dao Quang mỉm cười :

- Hải nhi đang chờ nghe cao kiến của Hạ lão trưởng đây.

Thần Bút Lực Sĩ đắc ý nói :

- Công tử quả có mắt nhìn người. Nếu không có diệu kế thì lão trở lại đây làm gì?

Lão bèn trình bày kế hoạch của mình :

- Lão phu có một gã biểu đệ là chủ hãng thuyền trong thành Từ Châu này. Gã cho biết sáng mai sẽ có bốn chiếc thuyền xuôi nam, chở hàng xuống Chiết Giang. Chư vị chỉ cần phá rương phân tán hàng hóa rồi cải trang lên thuyền là thoát nạn.

Toàn Phong Kiểm gặt gù :

- Trong luật lệ của nghề bảo tiêu thì tiêu cục có quyền gỡ niêm phong khi cần thiết, và chỉ bị trừ đi hai phần tiêu phí, quí hồ hàng hóa còn đúng như trong vận đơn. Nhưng chỉ sợ đối phương không thấy tiêu xa lên đường, đoán kế “Kim thiên thoát” xác của chúng ta.

Dao Quang tư lự hỏi Thần Bút :

- Chẳng hai Vạn Gia Táo Quân đến Lương Sơn báo tin đã bao lâu rồi?

Hạ lão đáp :

- Hơn nửa tháng. Có lẽ gã họ Hoắc lần lượt báo tin cho những địa phương dọc Đại Vận Hà. Và khiến người mua tin tưởng rằng mình là người duy nhất biết. Nếu không, họ đã kéo cả đến Từ Châu này tranh đoạt rồi.

Quý Dao Mạc Surong háng giọng, tỏ ý xin phép được nói. Dao Quang gật đầu, gãi nhoeen miệng cười rồi phát biểu :

- Tuy chưa đến, nhưng những người mua tin đã cử trinh sát theo dõi hành trình của tiêu xa. Và sau cuộc chiến chiều nay, họ đã biết tin này được loan rộng, tất sẽ không chờ đợi ở địa bàn của mình mà kéo dốc đến đây. Lúc ấy, quần ma sẽ biết chúng ta đi đường Đại Vận Hà. Bạch Ngọc Thiên cũng lên tiếng :

- Đại ca! Tại sao vài mảnh da chồn ky lừa kia lại khiến người võ lâm khao khát như vậy?

Dao Quang đắm chiêu kẻ :

- Ở Vân Nam có một quần thể núi lửa tên gọi Đằng Xung. Tuy đã thôi phun trào từ hơn trăm năm nay nhưng vùng núi ấy vẫn nóng khủng khiếp chẳng hề có cỏ cây hay sinh vật nào sống nổi. Song, võ lâm lại đồn đại rằng dưới chân ngọn Hỏa Xà của rừng Đằng Xung có một tảng đá tên gọi Địa Mầu Bằng Thạch. Ai ngồi trên bằng thạch tinh tọa bảy ngày sẽ hút được tinh khí âm dương của trời đất, có thêm sáu mươi năm công lực và trẻ mãi không già. Do vậy, người học võ nào cũng muốn có tấm áo may bằng da Hỏa Hồ Ly để có thể vào khu núi lửa Đằng Xung.

Ngọc Thiên phá lên cười :

- Làm gì có việc giữa vùng núi lửa cháy lại còn vật nào lạnh giá? Người võ lâm quả là hồ đồ hết chỗ nói.

Thần Bút Lực Sĩ trợn mắt :

- Tiểu nha đầu dám mắng lão phu hồ đồ ư? Ngươi không thấy Thái Cực đồ của Đạo gia vẽ một điểm âm giữa phần dương hay sao? Lão Tử đã dạy rằng trong dương có âm và ngược lại. Đây chính là đạo sinh hóa của vũ trụ.

Ngọc Thiên ẩm ức định cãi lại thì bị Dao Quang ngăn cản. Chàng nghiêm giọng :

- Hãy xếp việc Đằng Xung lại. Giờ chúng ta hãy cấp tốc lo việc đưa hàng hóa đến nơi an toàn.

Chàng bèn trình bày kế hoạch của mình. Mọi người hết lòng khâm phục, bắt tay vào việc.

Trong lúc Quý Dao và Tà Kiếm âm thầm lục soát vòng ngoài của Bình An đại lữ điếm, và con đường đến bến thuyền, thì ở đây, bọn Dao Quang đóng kín cửa phòng, mở năm chiếc rương đựng lông cáo.

Người ra tay phá niêm phong là Diêm Thất, chuyên gia mở khóa đất Giang Tây. Gã khéo tay đến nỗi có thể dùng mũi kim khắc chữ trên hạt gạo nên dễ dàng lột mảnh giấy niêm phong dán giữa hai khớp rương, mà không hề làm rách.

Diêm Thất lần lượt mở từng rương, và Diêm Tam cảm những bộ da cáo lên đánh hơi. Gã thứ ba trong Thập Diện Diêm La có cái mũi rất lớn, trông thì xấu xí nhưng đây lại là biệt tài có một không hai trong thiên hạ. Khứ giác của Diêm Tam tinh nhạy chẳng thua gì chó săn. Dao Quang đoán Hoàng Nghiêm Quân đã cho nhuộm đen bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly, nên yêu cầu Diêm Tam phân biệt. Với tài năng thiên phú, gã đã không phụ công chàng.

Bạch Dũng Kiệt hiếu kỳ đưa thử một tấm vào ngọn nến. Kỳ diệu thay, chẳng một sợi lông nào cháy cả.

Một gã họ Diêm xuống bếp lấy trộm dấm rượu để Ngọc Thiên và Lan Anh tẩy sạch lớp thuốc nhuộm trên bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly. Trong lúc ấy, những người còn lại dồn bốn trăm chín mươi một bộ da lông còn lại vào những vuông vải và cột lại. Anh em họ Diêm đã đột nhập kho của Bình An đại lữ điếm,

lấy trộm chục tấm vải trải giường, đem về xé ra.

Trưa hôm sau, Toàn Phong tiêu cục rời thành Từ Châu, nhưng họ không xuôi Nam mà ngược Bắc để trở về Thạch gia trang. Đường như vì quá sợ hãi nên Bạch Dũng Kiệt đã quyết định đem hàng hóa về trả lại cho Hoàng tài chủ. Điều này có vẻ hợp lý vì theo luật của ngành bảo tiêu thì họ Bạch chỉ phải bồi thường cho thân chủ số vàng tương đương với tiêu phí chứ không đến nỗi mất cả hai vạn lượng thể chấp.

Bọn Phi Long Dao và Bạch Hồ Thương đã đi từ mờ sáng. Họ không có tiêu xa nên cước trình rất nhanh, vượt trước Toàn Phong tiêu cục gần trăm dặm.

Quý Dao suy luận rất đúng, quả thực là quần ma đã cho người giám sát các cửa thành, khi thấy tiêu xa quay đầu, họ lập tức đuổi theo.

Chiều hôm sau, Toàn Phong tiêu cục còn cách trấn Chiêu Dương vài dặm thì bị phe đối phương đuổi kịp. Họ chỉ còn tổng cộng hơn bốn chục người trong khi quần tặc đông đến hơn trăm.

Bạch Dũng Kiệt bình tĩnh bày trận quanh bốn cỗ xe chờ đợi. Lão nhận ra đám ăn cướp kia đều bịt kín mặt, y phục không đồng nhất và đứng thành từng nhóm. Suy ra họ không cùng tổ chức với nhau. Toàn Phong Kiếm cao giọng :

- Lão phu biết mình lực bạc thế cô, chẳng dám liều chết giữ hàng hóa. Nhưng đường như chư vị gồm nhiều bang hội, khiến lão phu chẳng biết phải đáng nạt cho ai?

Một kỵ sĩ toàn thân hắc y, đầu trùm túi vải, chỉ còn chưa hai con mắt, cất giọng âm trầm :

- Bọn ta chỉ cần bảy mảnh da Hóa Hồ Ly chứ không cướp tiêu!

Bạch Dũng Kiệt cười nhạt :

- Chư vị hãy lột khăn và báo danh, để xem ai là người xứng đáng nạt.

Lão áo đen giật phăng túi vải, để lộ gương mặt quái dị và gằn giọng :

- Bạch tổng tiêu đầu! Liệu Sách Huyết Dao này có đủ tư cách hay không?

Gương mặt lưỡi cày hung ác kia chẳng lạ gì với võ lâm. Sách Huyết Dao Hồng Đại Phương thuộc hàng đại ma đầu, tuổi đã trên bảy mươi, mấy chục năm nay hùng cứ núi Điều Sơn trên đất Hà Nam. Đạo pháp của lão nhanh như điện, thủ đoạn lại tàn nhẫn phi thường, nên được xếp vào danh sách Giang hồ Lục ác.

Bạch Dũng Kiệt nhận ra lão hung thần, ngao ngán nói :

- Danh vọng của Sách Huyết Dao lẫy lừng vũ nội, nhưng chỉ sợ đám huynh đệ bịt mặt kia có người không phục. Mong Hồng sơn chủ bảo họ rút lui rồi lão phu sẽ dâng bảo vật.

Hồng Đại Phương đắc ý. Quay lại nói với quần ma :

- Các người còn chưa chịu rút đi hay sao?

Sách Huyết Dao mang theo ba mươi đệ tử, lực lượng khá hùng hậu chứ chẳng phải là đơn thương độc mã. Do vậy, lão tin chắc rằng chẳng ai dám tranh giành với mình. Nào ngờ, người đứng trước toán quần áo xanh cười nhạt :

- Hồng lão đệ! Ngươi bảo ai rút đi?

Nói xong, lão chậm rãi lột khăn. Mọi người sợ hãi òa lên :

- Miêu Diện Nhân Ma!

Sách Huyết Dao thầm chột dạ vì Khuru Trường Thán cũng là ma đầu trong Giang hồ Lục ác, và được võ lâm xếp hạng hai, cao hơn lão một bậc. Thực ra thì hai lão quỷ này chưa chạm trán lần nào, khó biết ai hơn ai. Sách Huyết Dao vẫn hậm hực vì việc bị xếp dưới Nhân Ma nên giờ đây quát lớn :

- Khuru Trường Thán! Hôm nay cũng là dịp để thay đổi tôn ti trong lục ác. Lão phu đã chờ cơ hội này từ lâu rồi.

Đôi mắt tròn có đôi tròng vàng quái dị của họ Khăn bắn ra những tia sát khí, và lão cười rung hàng ria cộp lôm chồm :

- Lão phu chỉ sợ lục ác biến thành ngũ ác đó thôi.

Sách Huyết Dao thấy đối phương chỉ có hai mươi thủ hạ thấp tùng, yên tâm phát tay ra lệnh :

- Sát!

Ba mươi cao thủ núi Điều Sơn lập tức rời Khuru Trường Thán, xông đến tấn công. Phần Hồng lão quỷ cũng rút đao, lao về phía Miêu Diện Nhân Ma.

Khuru Trường Thân ấn mạnh vào khẩu yên, bốc lên không trung bủa lưới thép xuống đầu Sách Huyết Dao. Vũ khí của Khuru lão là một cây Miêu trảo thủ bằng thép đen bóng, dài tương đương trường kiếm. Đầu Miêu trảo có năm ngón, chẳng giống của mèo lẫn của người. Ngón giữa thực ra là một đoạn thép dài hơn gang tay, nhọn hoắc và sắc cả hai bề, trông cứ như họ Khuru nhặt được một đoạn mũi kiếm gãy nào đấy mà gắn vào. Bốn ngón còn lại cong cong, khoằm khoằm, nhọn tựa đầu kim khâu, có tác dụng khóa vũ khí đối phương. Với thanh Miêu trảo thủ này Khuru Trường Thân đã giết khá nhiều đối thủ thành danh, khiến võ lâm chán ghét, căm hận hơn cả Sách Huyết Dao.

Nghề đúc kiếm của Trung Hoa xuất phát từ nước Ngô thời Xuân Thu, thuộc đất Giang Tô bây giờ. Và hiện nay, ở Tô Châu vẫn còn một nơi sản xuất vũ khí rất nổi tiếng, tên gọi Xuân Thu Bình Khí Trường. Tất nhiên, họ không làm nổi những thanh binh hân thế như Can Tương, Mạc Tà, Ngự Trường... Nhưng vũ khí của họ rất tốt, khiến người học võ nào cũng khao khát. Giờ đây, hai thanh thép cùng xuất xứ chạm nhau chan chát, và chẳng bên nào lại sút mẻ cả. Đây chính là uy tín của lò đúc Tô Châu.

Loan đao của Hồng lão quý nhẹ hơn thanh Miêu trảo thủ, song với bản lãnh thượng thừa, sự chênh lệch này không quan trọng.

Hồng Đại Phụng sở trường về khoái đao nên đao của lão mỏng, xé gió, công phá lưới thép đen mờ quanh thân Miêu Diện Nhân Ma.

Khuru Trường Thân múa tít cây Miêu trảo thủ, chặn đường đao rồi điểm liên chín thức, uy hiếp ngực, vai và mặt Sách Huyết Dao. Do cấu tạo của vũ khí nên Miêu Trảo quý thức bao gồm phép đánh kiếm, côn và câu liêm, quý dị khôn lường. Khi Miêu trảo chạm đao, Nhân Ma xoay nhẹ cổ tay, dùng bốn ngón cong cong khóa vũ khí đối phương. Nhưng Hồng lão quý chẳng phải hạng tầm thường, đầu để mất đao, biến chiêu rọc xuôi miêu trảo, định phạt đứt tay Nhân Ma.

Trình độ võ nghệ tương đương, hai bên quyết liệt trao đổi những chiêu nhanh như điện, khiến khách quan chiến say mê theo dõi. Đệ tử của họ cũng hùng hục lao vào nhau và đã sớm có thương vong, tiếng rên la não ruột.

Trong cuộc hỗn chiến, chẳng ai có quyền lựa chọn đối thủ xứng tay nên vài kẻ xấu số đã qua đời. Phe Điều Sơn tuy đông hơn nhưng không thường đánh đấm, ít kinh nghiệm giao đấu. Trong khi hai mươi gã Khôi Thử hội thường xuyên tham gia cướp bóc, giết người đã quen tay. Do vậy, số thương vong thuộc về đệ tử Sách Huyết Dao.

Quần ma đứng ngoài kia còn đến sáu bảy chục, vừa xem chém giết vừa bàn bạc.

Họ gồm hai phe khác nhau, tự lượng không bằng Nhân Ma và Sách Huyết Dao nên đã hợp lại để đủ sức tranh giành. Và sau một cái phát tay kín đáo, đám người không rõ lai lịch này nhất tề xông đến tấn công tiêu xa.

Toàn Phong tiêu cực luôn canh gác nên bình tĩnh ngênh chiến. Người ngoài không thể biết rằng lực lượng của họ đã thiếu mất hai người, đó là Dao Quang và Quỷ Dao.

Bạch Dũng Kiệt gầm vang, vũ lộng bảo kiếm đối phó với hai cao thủ bịt mặt, áo vàng và trắng. Họ chính là thủ lĩnh của hai bang hội kia, cùng liên thủ tấn công Toàn Phong Kiếm để đoạt túi vải nơi vai họ Bạch. Họ cho rằng bảy bộ da của Hỏa Hồ Ly nằm trong đấy, nếu không Bạch lão đã treo vào khẩu yên chứ chẳng đeo làm gì?

Vũ khí của lão áo vàng là đôi đoản kích, còn lão bạch y sử dụng cây đại phủ một lưỡi. Vũ khí gắn liền với thanh danh người võ sĩ nên Toàn Phong Kiếm nhận ra ngay. Ông quát lớn :

- Té ra Thần Kích bảo và Đại Phủ bảo cũng học nghề ăn cướp?

Võ lâm trung nguyên từ lâu đã tồn tại Tam bảo Nhị trang, thế lực khá mạnh. Họ xưng hùng cứ một địa phương, chuyên tâm vào việc kinh doanh nhưng đã từng sản sinh ra những bậc anh tài. Trong vòng trăm năm, Tam bảo Nhị trang lần lượt có người làm Minh chủ võ lâm. Với gia thế lẫy lừng ấy mà giờ đây Thần Kích bảo đất Huy Châu, và Đại Phủ bảo đất Giang Tô, phải bịt mặt đoạt tiêu cũng đủ chứng tỏ giá trị liên thành của lòng Hỏa Hồ Ly.

Đại Phủ bảo chủ tấn mạnh một búa sấm sét đẩy lui Toàn Phong Kiếm rồi nói nhỏ :

- Tổng tiêu đầu hà tất phải ôm vạ vào người! Túc hạ cứ giao bảo vật cho bọn ta. Vài hôm nữa sẽ có người mang vạn lượng vàng đến bồi thường.

Thần Kích bảo chủ cũng cất tiếng :

- Lão phu lấy thanh danh lưỡng bảo ra cam kết, Bạch đại hiệp cứ yên lòng.

Họ đang thương lượng thì bị Miêu Diện Nhân Ma phát hiện. Khuru Trường Thân nói với Sách Huyết Dao :

- Hồng lão đệ! Chẳng lẽ chúng ta chém giết nhau để kẻ khác thủ lợi? Hãy hiệp lực đoạt bảo rồi cùng đi Vân Nam. Lão phu xin Lôi thần chứng giám lòng thành của mình.

Sách Huyết Dao biết mình còn kém Miêu Diện một chút nên vui lòng bãi chiến. Lão nhảy lùi nghiêm giọng :

- Kẻ nào phản trắc sẽ chết chẳng toàn thây.

Nhân Ma gật đầu, quát thủ hạ đình chiến, rồi cùng Sách Huyết Dao phi thân về hướng tiêu xa.

Họ gầm lên và tấn công nhị Bảo chủ, hai người này vội bỏ Toàn Phong Kiếm quay lại đối phó.

Thủ hạ của Khôi Thử hội và Điều Sơn cùng tràn đến đánh vào lưng bọn đệ tử nhị bảo, cục diện vô cùng hỗn loạn.

Các tiêu sư giữ vững vị trí quanh xe tiêu, chủ yếu là phòng thủ. Lần này, Bạch Ngọc Thiên và Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh không tham chiến, đứng trên càng xe quan sát, nói cười vui vẻ.

Bỗng từ bìa rừng có một bóng trắng lướt ra. Người này vùng kiếm giết liền ba tên thủ hạ Khôi Thử hội, tiến vào giáp mặt bọn bạch y của Đại Phủ bảo. Hai gã cầm búa chưa rõ bạn thù thì đã bị mũi kiếm đâm thủng yết hầu. Thủ pháp của người mới đến quả là nhanh nhẹn và độc ác phi thường. Gã tiếp tục lao đến và đụng phải Diêm Đại, Diêm Ngũ. Hai tên này múa đao chụp lấy đối phương, nhưng người áo trắng bịt mặt kia thân nhiên vùng kiếm đâm vào lưỡi đao. Sau vài chục tiếng tít tang mũi kiếm tìm ra khe hở, len qua đâm thủng ngực phải Diêm Đại và Diêm Ngũ. Tất nhiên là máu bắn tung tóe và hai gã họ Diêm ngã vật ra.

Phòng tuyến đã trống, người áo trắng tung mình lên không trung, đáp xuống cổ xe ngựa, nơi có hai nữ nhân đang đứng.

Hai nàng vội cử kiếm chém liền, song người áo trắng chỉ cần một chiêu cũng đủ để đánh bay vũ khí của hai nàng. Gã dùng tay tả chụp lấy cổ Bạch Ngọc Thiên, kéo sát vào làm mặc che thân, còn trường kiếm thì gác lên vai Tiêu Lan Anh. Khi đã làm chủ tình hình, gã lạnh lùng nói :

- Nếu Bạch tổng tiêu đầu không giao bảo vật thì đừng trách tại hạ nhẫn tâm!

Toàn Phong Kiếm thờ dài, tháo túi vải trên vai quăng cho người áo trắng. Gã bạch y điểm huyết Ngọc Thiên, vươn tay tả chụp lấy, dùng răng xé lớp vải, để lộ một mạng lông cáo đỏ hung. Biết là của thực, gã ôm Ngọc Thiên nhảy xuống thoát đi. Phe Toàn Phong tiêu cục không dám cản đường nhưng bọn tà ma thì chẳng hề úy kỵ.

Bạch y nhân liền ném trả Ngọc Thiên vào tay Tả Kiếm rồi lao vút vào hàng ngũ trước mặt. Đối thủ của gã chính là Miêu Diện Nhân Ma Khuru Trường Thần đã nhanh chân chặn đường, múa tít Miêu trào tấn công rất quyết liệt.

Bạch y nhân nghe trào kinh vun vút, khí thế nặng như núi, vội cử kiếm đỡ đòn. Hai thanh thép ngân dài và người áo trắng có vẻ kém sức phải lùi một bước. Nhưng từ tay tả gã bắt ngờ bay ra một mũi phi châm, cắm vào đầu gối đối phương.

Họ Khuru nghe vết thương tê tái vì chất độc, kinh hoàng nhảy sang một bên để tránh đòn phản kích của bạch y nhân. Gã này thừa dịp ấy lướt đi, giết thêm tay đao nữa rồi phóng vào rừng mất dạng.

Diễn tả thì lâu nhưng sự việc xảy ra rất nhanh, khiến ai cũng bàng hoàng. Khi Miêu Diện Nhân Ma điểm huyết phong tỏa kinh mạch ở đùi trái, rút ám khí ra xem rồi giận dữ hét lên :

- Lão phu thê sẽ làm cỏ Đường gia.

Lúc này mọi người mới biết gã bạch y là cao thủ của Đường môn đất Tứ Xuyên. Quân ma hạm hực giải tán, còn Toàn Phong tiêu cục cũng uể oải lên đường.

Chỉ lát sau, tiếng cười khanh khách của Ngọc Thiên và Túy Tây Thi vang lên, vì bạch y nhân đã trở lại, chui vào xe thay y phục. Gã chính là Hiên Viên Dao Quang. Diêm Đại và Diêm Ngũ cũng chẳng hề chết. Họ đã giấu một bọc máu dê nơi ngực, thi hành khổ nhục kế.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3: Nam hồ xưng cự thị - Tây khứ ngộ cổ nhân

Mười ngày sau, khi Toàn Phong tiêu cục an toàn về đến Thành Thạch gia trang thì cái tin Đường môn đoạt được long Hỏa Hồ Ly đã loan rộng khắp giang hồ, nhưng không đến được đất Tứ Xuyên. Đệ tử Cái bang đã giúp Dao Quang đổ vạ lên đầu Đường gia. Quân hùng ừn ừn kéo nhau đến Thành đô, rình rập Đường gia trang.

Tiêu xa đi thẳng đến Hoàng gia trang trước sự ngỡ ngàng của bách tính. Phi Long tiêu cục và Bạch Hồ tiêu cục đã về trước một ngày, đóng cửa tạ khách.

Hoàng Nghiêm Quân ra đón khách mặt buồn như đưa đám. Lão thiếu nãi hỏi :

- Chẳng lẽ Bạch tổng tiêu đầu phải rút lui.

Bạch Dũng Kiệt cười nhạt :

- Hàng hóa đã âm thầm đi đường Đại Vận Hà đến Hàng Châu, đây là chỉ là những gương gỗ rỗng mà thôi.

Hoàng tài chủ mừng như sống lại và vái dài :

- Bạch đại hiệp quả là bậc anh tài đa mưu túc trí, lão phu xin dâng đầu bái phục!

Bạch lão mỉm cười :

- Lão phu nào dám sánh với túc hạ! Vì bảy bộ lông Hỏa Hồ Ly ám muội kia mà suýt nữa chẳng còn một ai sống sót trở về!

Hoàng Nghiêm Quân tái mặt vì hồ thẹn, ầm ừ nói :

- Lão phu quả là có lỗi, chẳng dám nhiều lời biện bạch, và sẽ có khoảng bồi thường thỏa đáng cho đại hiệp.

Bạch Dũng Kiệt xua tay :

- Không cần! Chắc túc hạ đã nghe tin lão phu đem lông Hỏa Hồ Ly chuộc mạng ái nữ. Vậy là việc ấy đã xong. Năm ngày nữa, vận đơn về đến, lão phu mới nhận tiêu phí. Xin cáo biệt!

Nói xong, Bạch lão quay gót, dẫn thủ hạ trở về tiêu cục.

Giữa tháng hai, đệ tử Cái bang đem hóa đơn thu nhận hàng của đại lý Hàng Châu đến. Quý Dao và Thần Bút Lực Sĩ không về mà nhờ chim câu mang dùm.

Tuy thiếu mất bảy bộ lông thú và niềm phong bị gỡ nhưng Hoàng Nghiêm Quân vẫn trả đủ sáu ngàn lượng tiêu phí cho Bạch Dũng Kiệt. Đáng lẽ lão phải đưa gấp bội nếu biết rằng Hoàng tiểu thư đã được Thần Bút và Quý Dao giải thoát, hơn tháng sau sẽ về đến.

Uy tín của Toàn Phong tiêu cục càng lầy lùm hơn trước, nhận được khá nhiều hợp đồng áp tải. Dũng Kiệt không đủ người thực hiện liền mời Phi Long Dao và Bạch Hồ Thương hợp tác với mình. Họ nhận lời vì đã quen nghề, chẳng muốn chuyển sang sinh ý khác. Và lại, Toàn Phong Kiếm đã không nói việc họ bỏ của chạy lấy người nên thanh danh vẫn còn.

Việc Dao Quang bịt mắt đoạt lông Hỏa Hồ Ly được giữ bí mật tuyệt đối, vì nếu tiết lộ ra sẽ mang đại họa đến cho Toàn Phong tiêu cục. Ngay đến công tử Bạch Tuấn Dương cũng không biết. Gã chỉ biết anh trai mình võ công tuyệt thế, đã bại cả cao thủ lão thành là Thần Bút Lực Sĩ.

Tuấn Dương sinh lòng khiếp sợ, không dám chơi bồi nữa. Mười hôm, gã nhận ra tên mặt đen đến tìm Dao Quang là một trong những kẻ đánh đập mình ở kỹ viện, hiểu ngay có sự và sinh lòng oán hận đại ca.

Và lại, thái độ của Bạch Dũng Kiệt càng khiến Tuấn Dương tức tối. Bạch Dũng Kiệt thường cùng Dao Quang đối ẩm tương đắc. Ông tỏ vẻ hãnh diện về đứa con anh hùng kiệt xuất và dường như quên đi rằng trong nhà còn có nhị công tử Tuấn Dương. Cả Bạch Ngọc Thiên cũng luôn quán quít Dao Quang và lánh xa nhị ca. Nỗi ghen ghét đố kỵ nung nấu tâm can Tuấn Dương và thâm kịch đã xảy ra.

Dao Quang tuy thông minh tuyệt thế nhưng cũng không đoán ra tâm sự của em trai. Chàng vui mừng vì thấy gã đã tu tỉnh, ngoan ngoãn và kính cẩn với mình. Hơn nữa, chàng luôn phải cảnh giác với ánh mắt thiết tha của Túy Tây Thi nên lòng bối rối, thường tránh mặt vào thư phòng của Toàn Phong Kiếm.

Sáng ngày hai mươi sáu tháng hai, cả tiêu cục náo loạn vì phát hiện cửa vào phòng quỹ ngấm trong đại sảnh mở toang.

Khi Toàn Phong Kiếm và mọi người xuống xem thì phát hiện thủ quỹ Tiêu Xuân nằm trên vũng máu, và số vàng hai vạn lượng bằng ngân phiếu đã biến mất.

Tiêu Lan Anh bật khóc nức nở vì Tiêu Xuân là biểu ca của nàng. Bạch lão nổi cơn thịnh nộ, triệu tập nhân thủ toàn trang lại. Ông biết rằng người ngoài không thể vào ra dễ dàng như vậy, và cũng không thể biết vị trí của mật thất Toàn Phong Kiếm phát hiện thiếu Tuấn Dương liền hỏi :

- Nhị công tử đâu?

Gã tiêu sư gác cổng đáp :

- Bẩm lão gia! Công tử rời trang lúc cuối canh tư.

Bạch lão tái mặt, người run lẩy bẩy. Ông nghiến răng nói :

- Anh nhi hãy trở về phòng xem lại tư trang.

Túy Tây Thi gạt nước mắt rào bước. Lát sau nàng trở lại, khóc lóc :

- Bẩm lão gia! Tất cả số nữ trang mà đại ca ban tặng, cùng mấy trăm lượng vàng mà hài nhi dành dụm được đã bị mất sạch rồi!

Thế là đã rõ. Bạch Dũng Kiệt đâu đón găm lên :

- Tuấn Dương! Lão phu sẽ giết mi!

Dứt lời, uất khí công tâm, ông lão đảo ngã vật xuống.

Dao Quang nhanh tay đỡ lấy phụ thân, nghiêm giọng bảo mọi người :

- Vì thanh danh tiêu cực, mong mọi người giữ kín chuyện này. Phần đại thúc cứ bảo với nha môn rằng kẻ gian đột nhập cướp của giết người.

Các tiêu sư đều là người thân tín trong trung thành nên nhất tề hứa sẽ khẩu thủ như bình.

Mấy ngày sau, nhờ tài y thuật của Dao Quang nên Toàn Phong Kiếm đã bình phục. Nhưng vì quá đau lòng, bao nhiêu hùng tâm tráng khí tiêu tan cả. Ông râu rĩ nói :

- Làm nghề bảo tiêu mà để đạo tặc vào nhà thì còn ai dám giao hàng cho áp tải nữa? Lão phu sẽ bỏ nghề, đi tìm tên khốn khiếp Tuấn Dương.

Dao Quang vội an ủi :

- Hải nhi đã cho Thập Điện Diêm La tìm nhị đệ. Còn việc bỏ nghề thì cũng chẳng sao. Hải nhi sẽ đưa phụ thân về Giang Tây phụng dưỡng.

Toàn Phong Kiếm thở dài :

- Không ngờ lão phu mới năm mươi bốn tuổi đã phải buông kiếm quy ẩn.

Dao Quang mỉm cười :

- Phụ thân chớ lo! Không bao lâu nữa Bách Biến Ma Quân sẽ dương cờ tiến vào Trung Nguyên, lúc phụ thân tha thò bạt kiếm giáng ma.

Viễn cảnh hào hùng này khiến Dững Kiệt phấn khởi, cười ha hả :

- Thế cũng hay! Ta sẽ giúp con tiêu diệt tà ma, dương danh giòng họ Hiên Viên. Từ nay, lão phu trở lại là Hiên Viên Dững Kiệt.

Sau khi bàn bạc với trưởng tử, Bạch lão cho họp toàn tiêu cực, tuyên bố ý định dời cư. Ông tặng hết tài sản Toàn Phong tiêu cực cho Tòa Vân Đao Phàn Cao Cương và các tiêu sư. Họ sẽ đồng sở hữu, chia phần với nhau.

Tuy quyến luyến, nhưng mọi người rất vui mừng, hết lời cảm tạ Bạch lão. Chợt Túy Tây Thi vén áo quỳ xuống, sụt sùi thưa :

- Bẩm lão gia! Nay Tuấn Dương nhân tâm hạ sát biểu huynh của tức nữ, xem như đoạn nghĩa phu thê. Mong lão gia giải trừ hôn ước để hải nhi trở về nhà.

Bạch lão rất thương mến người con dâu xinh đẹp và hiền thực này, không muốn nàng phải phí tuổi xuân vì thằng con khốn khiếp của mình, nên nghiêm giọng :

- Lão phu chấp thuận, mai sẽ nhờ quan nha ra cáo thị. Con cứ yên tâm làm lại cuộc đời. Lão phu sẽ tặng Anh nhi ba ngàn lượng vàng để làm vốn.

Túy Tây Thi vái tạ, đứng lên. Bạch Ngọc Thiên òa khóc, ôm lấy chị dâu mà nước nở :

- Nhị tẩu nữ bỏ tiểu muội thật sao? Từ hôn thì cứ từ hôn, nhưng xin đại tẩu ở lại Bạch gia bầu bạn với tiểu muội.

Tiêu Lan Anh gạt lệ đáp :

- Ngụ tử chẳng muốn xa hiền muội. Để ta về do ý mẫu thân, nếu bà chịu về Giang Tây dưỡng già thì chúng ta sẽ là hàng xóm.

Ngọc Thiên hoan hỉ nói :

- Nhị tẩu tính rất phải! Khí hậu miền Nam ấm áp, rất tốt cho sức khỏe của người già!

Đầu tháng ba, mọi thủ tục bàn giao tiêu cực và từ hôn đã xong xuôi. Bạch Dững Kiệt và Ngọc Thiên khăn gói đi theo Dao Quang và Tà Kiếm. Họ mang theo di cốt của Bạch phu nhân và bốn tiểu tỷ thân tín nhất.

Cảnh vật mùa xuân dọc đường làm nguôi ngoai lòng người lữ thứ. Họ cố tránh không nhắc đến Tuấn Dương, chỉ bàn chuyện cực diện giang hồ hiện tại và tương lai.

Toàn Phong Kiếm vốn mang bản chất anh hùng hiệp sĩ, võ nghệ cao cường, vì sinh kế mà chỉ làm một Tổng tiêu đầu tầm thường. Nay việc áo com đã chẳng phải lo, ông quyết hiến thân cho chính khí võ lâm, thỏa chí trượng phu!

Là cha, Bạch Dững Kiệt từ lâu đã hiểu rõ cốt cách tiểu nhân của con trai thứ, lòng rất phiền muộn. Nay gặp lại đứa con thất lạc, phát hiện Dao Quang giống mình như đúc, lòng già vô cùng hào hứng.

Giữa tháng tư, đoàn người vượt Trường Giang, vào đất Giang Tây. Dao Quang đưa cha và em gái về nhà mình ở phía Đông thành Nam Xương cạnh hồ Bả Dương.

Dũng Kiệt nghe mắt cay cay khi thất đại môn của tòa trang viện đồ sộ kia có treo bảng gỗ sơn son, đề bốn chữ “Hiên Viên gia trang” thiếp vàng chói lọi. Ông cười vàng, phẩn khởi nói :

- Lão phu đã trở về nhà mình rồi!

Người trong trang ủa ra đón, có cả Quý Dao, Thần Bút Lực Sĩ, và mười anh em họ Diêm. Ngoài ra còn có mặt mấy thủ lĩnh hắc đạo miền Nam chứng tỏ họ đã sớm nhận được tin, đến đây chúc mừng Dũng Kiệt.

Toàn Phong Kiếm đã gặp vài người trong đoàn áp tải nhân sâm nên vui vẻ đáp lễ. Tuy biết họ là cường đạo nhưng trước thái độ kính cẩn chân thành kia. Toàn Phong Kiếm cũng vô cùng khoan khoái!

Ông không hổ thẹn vì biết Dao Quang chẳng hề hưởng một xu nào trong số của cải ăn cướp. Chẳng nhờ sự chỉ bảo của Lư Sơn Tiên Ông mà đã tìm ra một mỏ vàng rất lớn ở cạnh bờ sông Lâm. Đối với quan lại và bách tính ở tỉnh Giang Tây thì Hiên Viên công tử là một nhà đại phú, chủ nhân của mỏ vàng Kim sơn!

Dao Quang nổi tiếng đại thiện nhân vì thường xuyên tế chẩn bản dân, giúp đỡ người túng quẫn. Chưa ai đến Hiên Viên gia trang nhờ vả mà ra về với tay không!

Nhưng ít ai biết mặt Hiên Viên công tử vì mọi việc giao dịch đều do Tổng quản gia trang Từ Giang Hán. Họ Từ tuổi sáu ba, mập mạp đầu bóng hói, mặt mũi phúc hậu tươi tỉnh. Thế mà lão lại là sát tinh của đất Quảng Châu, từng nổi danh Suru Mệnh Thần.

Họ Từ giỏi kiếm pháp nhưng thường giết người bằng tuyệt kỹ Tụ Tuy Dao. Trong ống tay áo bên tả rộng thùng thình kia có chứa bảy mũi tiểu đao ngắn hơn gang, chưa đối thủ nào thoát chết dưới thủ pháp phóng ám khí tuyệt kỹ này trừ Dao Quang, chàng đã ngăn chặn đủ ba mũi đao chìa kiếm vào yết hầu của Suru Mệnh Thần mà không giết. Từ Giang Hán phục sát đất xin theo phò Hiên Viên công tử!

Dao Quang lấy lễ đối xử với Suru Mệnh Thần, một lòng tôn trọng gọi bằng Từ đại thúc, xưng tại hạ. Do vậy, giờ đây Suru Mệnh Thần ngang vai với Toàn Phong Kiếm. Ông gọi Dũng Kiệt là lão Trang chủ và xưng lão phu. Họ Từ hơn Dũng Kiệt đến sáu tuổi!

Tác giả phải vài dòng giới thiệu Suru Mệnh Thần đóng một vai trò rất quan trọng trong cuộc đời của Dao Quang. Từ lão đa mưu túc trí, xảo quyết có thừa nhưng tuyệt đối trung thành với Hiên Viên công tử. Tài trí của lão thật xứng đáng là Phụng Sớ sau này giúp đỡ Dao Quang rất nhiều.

Trở lại với Toàn Phong Kiếm, chúng ta sẽ thấy ông hoan hỉ thế nào khi được Từ Giang Hán kính cẩn đưa đi khắp các cơ ngơi trong Hiên Viên gia trang tọa lạc trên mảnh đất rộng đến hơn trăm mẫu, mặt quay về hướng Nam, lưng kê vào mặt nước hồ Bà Dương.

Chung quanh trang là rừng cây cao vút và rậm rạp. Gọi là rừng nhưng có đủ loại cây ăn quả phương nam mùa nào có trái ấy. Điều này khiến cho Bạch Ngọc Thiên thích chí.

Đoạn bờ hồ phía sau trang được xây kè bằng đá học để giữ đất và cũng là bến thuyền đón anh em hắc đạo. Họ luôn đến Hiên Viên trang bằng cửa sau.

Ở vị trí này người ta có thể bày tiệc rượu để hứng gió lộng, ngắm ngọn Đại Cô sơn sừng sững và hồ nước mênh mông.

Đến giờ khai yến, hai nữ tỳ trong trang cung kính mời lão Trang chủ và Tổng quản vào. Hiên Viên Dũng Kiệt hơi thấy lăm lăm khi bọn nô tỳ đều lớn tuổi và thô kệch. Từ Giang Hán hiểu ý cười bảo :

- Ba mươi thị nữ của trang đều là vợ con của anh em hắc đạo Giang Tây. Họ quen đao kiếm nên vụng về trong việc phục dịch, mong lão Trang chủ lượng thứ!

Dũng Kiệt cười ha hả :

- Té ra là chị em nữ tặc! Nơi đây quả xứng danh long đàm hổ huyết!

Hai người vào đến khách sảnh chưa thấy ai dám ngồi cả. Dũng Kiệt biết là họ đợi mình liền cười sang sảng :

- Mời chư vị an tọa, cùng cha con lão phu uống vài chén rượu tương phùng.

Mọi người vui vẻ tuân lệnh. Dũng Kiệt ngồi vào chủ vị, Dao Quang và Ngọc Thiên ngồi hai bên.

Anh em lục lâm liền tiếp nâng chén mừng lão Trang chủ và tiểu thư, không khí cực kỳ náo nhiệt.

Dũng Kiệt hào sảng cạn chén còn Ngọc Thiên chỉ nhấp môi. Men rượu làm hồng đôi má giai nhân khiến nàng càng bội phần diễm lệ. Nàng nhận ra sự ngưỡng mộ trong ánh mắt bọn thủ hạ của Dao Quang, lòng vô cùng sung sướng. Cánh mũi phập phồng nhưng cố giữ vẻ nghiêm trang.

Thần Bút Lực Sĩ Hạ Nguyên cười ha hả nói với Dũng Kiệt :

- Hiên Viên lão đệ! Tiểu nha đầu Ngọc Thiên xinh đẹp thế kia tất sẽ làm náo động đất Nam Xương này. Lúc ấy lão đệ tha hồ mà kén rể đông sàng.

Dũng Kiệt mỉm cười đắc ý nhưng lại bảo rằng :

- Tiếc là Thiên nhi đã có hôn ước nên lão phu đành phải bỏ qua cơ hội kén rể!

Dao Quang giật mình vì chàng không hề biết việc này. Phải chăng thân phụ chàng nói vậy để dập tắt lửa tình trong lòng vài gã cường đạo trẻ tuổi chưa vợ? Nhưng khi nhìn vẻ thẹn thùng và nụ cười sung sướng trên môi Ngọc Thiên, Dao Quang biết cha mình nói thực.

Cuối giờ mùi tiệc tan, khách lục tục cáo từ, trong trang chỉ còn lại những người đáng tin cậy nhất, họ quây quần quanh kỷ trà bàn bạc. Hiên Viên Dũng Kiệt nghiêm giọng hỏi anh em họ Diêm :

- Các người không bắt được gã cầu tặc Tuấn Dương sao?

Diêm Đại ám ứng đáp :

- Bẩm lão gia! Bọn thuộc hạ theo đến bến đò sông Hoàng Hà thì mất dấu nhị công tử.

Dũng Kiệt quát mắt cười nhạt :

- Từ nay lão phu cấm các người gọi hần là Nhị công tử nữa, và khi tìm được phải giết ngay!

Giọng ông vô cùng cương quyết khắc nghiệt khiến chẳng ai dám mở lời can gián.

Từ tổng quản hắng giọng :

- Việc truy sát Tuấn Dương sẽ tính sau vì trước mắt chúng ta còn có nhiều sự cấp bách. Lão phu xin được phép trình bày đề lão Trang chủ chỉ giáo.

Dũng Kiệt trầm hải lòng vì được tôn trọng hơn Dao Quang. Giờ đây trong Hiên Viên gia trang ông là người cao nhất, lãnh đạo giới lục lâm mấy phủ miền Nam. Trong buổi đại yến Dao Quang đã chính thức tôn vinh thân phụ và nhận vị trí số hai trong Hắc Yến hội. Do đó Dũng Kiệt phải xem trọng việc công hơn việc tư, ông gật đầu đáp :

- Từ tổng quản cứ nói!

Suru Mệnh Thần liền kể :

- Bẩm lão Trang chủ! Mỏ vàng của chúng ta ở chân núi Kim sơn đã bị đóng cửa vì có người kiện cáo rằng đây là đất tổ tiên họ. Lão Tàn bá hộ này đưa ra những văn tự cũ kỹ nét chữ bị nhòe rất đáng ngờ. Nhưng quan huyện Kim sơn dựa vào đây mà đòi chúng ta phải hối lộ hai ngàn lượng vàng mới chịu xử cho thắng kiện.

Hiên Viên Dũng Kiệt vuốt râu tư lự một chút rồi đáp :

- Từ lão cứ cho tên cầu quan nộp hai ngàn lượng vàng. Chờ khi án đã xử xong, cho người giết hần và lão Tàn bá hộ kia để đoạt lại số vàng.

Cách xử lý quyết liệt, thông minh của ông khiến cho mọi người lạnh gáy và thần phục. Thần Bút Lục Sĩ thờ dài :

- Té ra Toàn Phong Kiếm quả có tài Minh chủ hùng tâm vạn trượng chứ chẳng phải gã là Tổng tiêu đầu bình thường!

Dũng Kiệt cười mát :

- Sao Hạ lão ca không nói thẳng là tiểu đệ vốn mang bản chất đạo tặc.

Mọi người phì cười rồi lắng nghe Từ lão báo cáo tiếp :

- Bẩm Trang chủ! Ba năm qua chúng ta đã âm thầm trợ cấp cho hai trăm nho sĩ nghèo hiếu học ở bốn phủ Giang Tây, Hồ Nam, Quảng Đông, Quảng Tây, chi phí hàng tháng lên tới ngàn lượng bạc. Nay bọn sĩ tử giới thiệu thêm bạn bè, tổng cộng gần bốn trăm người. Lão phu không dám quyết định, đành phải xin ý kiến Trang chủ!

Dũng Kiệt chính sắc đáp :

- Đây là việc làm có lợi ích cho xã tắc chúng ta phải cố sức mà làm. Còn nói về đại kế lâu dài thì sau này những người tài năng trong đám ấy sẽ đỗ đạt, làm quan và trở thành vây cánh của Hiên Viên gia trang. Nếu ngân quỹ bốn trang có thiếu hụt, lão phu sẽ bù vào bằng quỹ riêng của mình.

Từ Giang Hán nghe xong vui vẻ nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Dao Quang phấn khởi vì thấy phụ thân đã đủ tài trí nhận lãnh cương vị long đầu giới hắc đạo phương nam. Chàng yên tâm ra đi thực hiện di mệnh của ân sư Lư Sơn Tiên Ông.

Suru Mệnh Thần đã sớm báo cho chàng rõ tình hình của Đường gia Tứ Xuyên, nơi có Bách Biến Ma Quân ẩn thân. Hiện nay hào kiệt bốn phương đã tụ

tập về ở Thành đô, họ gồm nhiều phe nhóm, bang hội, thiếu sự đồng tâm nhất trí nên những cuộc tập kích riêng lẻ không làm cho Đường gia trang nao núng. Có điều lạ là Bách Biến Ma Quân không hề ra mặt và Đường môn cũng không hề lên tiếng phủ nhận!

Tối hôm ấy, Dao Quang bàn bạc với Dững Kiệt. Ông không ngăn cản mà chỉ dặn dò :

- Con phải bảo trọng vì giòng họ Hiên Viên bây giờ chỉ còn có mình ngươi đấy!

Nhưng ba hôm sau Dao Quang vẫn chưa thể khởi hành đi Tứ Xuyên vì trình sát ở Kim sơn báo về rằng trong tư dinh của lão tri huyện họ Lâm kia xuất hiện một vài cao thủ lạ mặt. Chàng lo ngại Quý Dao và Tà Kiếm gặp khó khăn nên quyết định đích thân ra tay.

Lão câu quan đã nhận đủ số vàng và xử cho Hiên Viên công tử thắng kiện. Nhưng có lẽ giờ đây lão phong phanh biết được Dao Quang có quan hệ với giới hắc đạo cho nên mới mời cao thủ đến hộ mạng.

Đêm tám tháng tư. Dao Quang và hai thủ hạ thân tín đột nhập vào nhà riêng của Lâm tri huyện. Cơ ngơi đồ sộ này nằm cách huyện đường hơn dặm và không hề treo bảng. Trên giấy tờ thì tòa gia trang này được đứng tên bởi một gã em họ của Tri huyện phu nhân.

Anh em lục lăm bản địa đã xác định rõ trong dịch có hai chục lính hầu cận và bốn khách mời.

Bọn Dao Quang vượt tường, lướt qua vườn hoa, nhảy lên nóc nhà ngay phía Bắc. Cả ba đều là đại cao thủ nên bước chân êm ái như mèo.

Dao Quang vừa đi vừa vận công nghe ngóng, phát hiện phòng dưới có tiếng người trò chuyện. Chàng ra hiệu và cùng nhau nằm rạp người xuống mái ngói.

Trời đã cuối canh ba không ngờ vẫn có người còn thức mà đối ẩm. Ai đó cười ha hả nói rằng :

- Công lao đóng góp hai ngàn lượng vàng của Lâm tri huyện sẽ được Giáo chủ ghi nhận. Sau này giang sơn trở lại trong tay con cháu Tống Thái Tổ thì túc hạ chẳng sợ mất phần phú quý.

Họ Lâm cất giọng bợ đỡ :

- Đây chẳng qua là mơn hoa hiến Phật, đệ tử nào có công cán gì! Thần mưu này vốn là của tứ vị hộ pháp mà!

Dao Quang giật mình hiểu ra rằng bốn lão kia là hộ pháp của một giáo phái bí mật, đang tìm cách chiêu binh mãi mã mà tạo phản, dùng danh hiệu con cháu họ Triệu để đoạt cơ đồ đại Minh. Và vụ kiện cáo mờ ám ở Kim sơn là do bọn hộ pháp này bày ra. Họ hiện diện ở đây là để trục lợi chứ không phải là do Lâm tri huyện e ngại Hiên Viên gia trang. Giọng thứ ba cất lên :

- Tuy triều Minh đã rất suy yếu nhưng chúng ta cũng chẳng thể khởi nghĩa ngay được. Do đó trong giai đoạn đầu, bốn giáo vẫn phải giữ kín mục đích phò Tống, chỉ dương cờ Thiên Cơ giáo quy tụ anh hùng dần dần gom cả võ lâm vào một mối. Khi đã nắm được mấy vạn hảo kiệt Trung Nguyên thì lo gì không chiếm được Bắc Kinh.

Lâm tri huyện cười hi hi :

- Đệ tử mong mỗi ngày ấy như ruộng hạn mong mưa. Đệ tử xin cáo lui để tứ vị hộ pháp nghỉ ngơi, mai sớm còn lên đường trở lại Tứ Xuyên!

Dao Quang chấn động đoán rằng bốn lão già kia là thủ hạ của Bách Biến Ma Quân. Lư Sơn Tiên Ông đã từng bảo là sau này Vệ Chuyển Luân sẽ khuyên đảo thiên hạ, tắm máu võ lâm. Chỉ có kẻ tạo phản mới dám gây nên hậu quả lớn như vậy!

Dao Quang truyền âm dặn dò hai thủ hạ rồi cùng Tà Kiếm nhảy xuống vườn hoa nép bên cửa sổ phía sau phòng của bốn gã hộ pháp Thiên Cơ giáo. Còn Quý Dao lần ra mép ngói phía trước, chờ cho Lâm tri huyện rời khỏi phòng.

Lão câu quan họ Lâm không hề biết từ thần đang rình rập thân nhiên nện gót trên hành lang hí hửng nghĩ đến thân hình nõn nà của ả tỷ thiếp trẻ trung. Lão đi được vài trượng thì bất ngờ trên ngói có một bóng đen lộn người xuống, bàn tay tả bịt chặt miệng lão và tay hữu cầm pháp mũi tiêu dao vào tim. Họ Lâm chết mà không hề gây ra tiếng động nào và cũng chẳng biết chết vì sao!

Quý Dao nhẹ nhàng đặt nạn nhân xuống sàn gạch rút loan đao. Gã lặn nhanh về phía cửa phòng bọn hộ pháp.

Gọi là phòng thì không đúng lắm vì nơi này rất rộng, có cả chỗ tiếp khách phía trước. Sau bức vách gỗ trạm trổ công phu kia mới là dãy giường ngủ nằm song song.

Cửa không cài then vì bọn hộ pháp kiêu ngạo, chẳng thèm tiến chân Lâm tri huyện. Nhờ vậy Quý Dao vào rất dễ dàng, nép sau cánh cửa gỗ quan sát.

Gã mừng rỡ nhận ra bốn gã già kia đang thay áo chuẩn bị đi ngủ. Đêm mùa hạ oi bức ai cũng phải mặc áo mỏng mới ngủ được.

Không bỏ lỡ cơ hội, Quý Dao nhảy xổ vào. Mục tiêu của gã là hai lão đang đứng gần nhau và quay lưng ra ngoài.

Bọn hộ pháp đều trên sáu mươi, công lực thâm hậu, phản ứng nhanh nhẹn nghe tiếng gió rít liền trăn người né tránh. Kiếm của họ đều đặt ở đầu giường nên chẳng thể nào lấy kịp.

Ngoài kia Dao Quang cũng đã lao vút qua cửa sổ không chân song tấn công hai lão còn lại. Chàng ra tay cùng một lúc với Quỷ Dao chẳng hề chậm hơn.

Hai đối tượng của Dao Quang đứng xa nhau nên chàng chỉ có thể bủa kiếm vào một người, nhưng tay tả Dao Quang đã đẩy nhẹ một mảnh thép đen sì hình chim én và lập tức cắm sâu vào yết hầu của nạn nhân, cắt đứt thực quản lẫn khí quản chặn đứng tiếng rên la.

Lão thứ hai tuyệt vọng múa quyền chống đỡ, bị bảo kiếm chặt đứt hai tay và thủ cấp cũng rời khỏi cổ.

Quỷ Dao không có được bản lĩnh cao siêu như Dao Quang nên chỉ chém bay đầu một lão và đâm thủng lưng hai lão còn lại. May mà Tà Kiếm ở bên ngoài đã kịp bung một mũi Hắc Thiết Yển bịt miệng nạn nhân.

Dao Quang đã dạy cho hai cận vệ của mình thủ pháp phóng chim én, nhưng do thiên bẩm Tà Kiếm tiến bộ hơn Quỷ Dao.

Tóm lại bốn gã hộ pháp Thiên Cơ Giáo chết rất êm thấm chẳng hề kinh động đến ai cả. Bọn Dao Quang nhanh tay lục soát những bọc hành lý tìm thấy ngân phiếu hai ngàn lạng vàng và bốn tấm ngân bài.

Dao Quang suy nghĩ rồi bảo :

- Mạc Surong! Ngươi ra ngoài mang thi thể lão tri huyện vào đây. Nhớ lau sạch vũng máu ngoài hành lang.

Mạc Surong gật đầu đi ngay. Do gã không rút tiểu đao ra nên máu không chảy nhiều. Họ Mạc cởi áo choàng đen lau thật sạch nền gạch rồi vác xác Lâm tri huyện vào phòng.

Trong lúc ấy Tà Kiếm đã đi thăm tù đọng vàng của Lâm tri huyện. Giang hồ chỉ biết Tà Kiếm là hung thần tàn nhẫn chứ không ai biết gã có tài đạo chích thượng thừa.

Chỉ nửa giờ sau Tà Kiếm Hoắc Thái đã trở lại với một bọc nặng.

Lúc này Dao Quang và Quỷ Dao đã chuyển hết bốn cái xác của bọn hộ pháp ra ngoài giao cho anh em hắc đạo Kim sơn thủ tiêu. Chàng đã có tình đề rơi lại một mảnh ngân bài có ba chữ Thiên Cơ giáo.

Sáng mai bọn công sai đến điều tra sẽ kết luận rằng bốn gã già lạ mặt kia giết người cướp của rồi bỏ trốn là người của Thiên Cơ giáo.

\* \* \* \* \*

Chiều hôm sau, bọn Dao Quang về đến Hiên Viên gia trang. Chàng vào thẳng thư phòng với gương mặt đầy vẻ lo âu. lát sau, cả nhà tụ họp trên bàn tiệc, nghe Dao Quang thuật lại việc tập kích dinh tri huyện Kim sơn. Nghe xong, Ngọc Thiên vui vẻ bảo :

- Chúng ta đã thành công mỹ mãn, có sao đại ca lại rầu rĩ như vậy?

Dao Quang thở dài :

- Hiên muội không biết đấy thôi! Ta bày kế giả họa cho Bách Biến Ma Quân và Đường môn, khiến quần hùng kéo đến quấy nhiễu họ. Nhưng nếu Ma quân thu phục được gần ngàn cao thủ ấy thì hậu quả khó lường! Đây là lý do vì sao Đường môn không hề cải chính, phủ nhận việc đánh cướp lòng Hòa Hồ Ly!

Hiên Viên Dũng Kiệt đã nghe Dao Quang tán dương tài trí của Sur Mệnh Thần Từ Bang Hán nên quay sang hỏi :

- Từ tổng quản có cao kiến gì không?

Họ Từ dặng háng đáp :

- Theo thiên ý của lão phu thì chúng ta chỉ còn cách mang bộ y phục may bằng lông Hòa Hồ Ly đến Thành đô, tùy cơ ứng biến! Nếu công tử đủ sức dẫn quần hào triệt phá Đường môn thì thôi. Bằng không, công tử phải để lộ bảo vật, dụ cho mọi người rời khỏi đất Tứ Xuyên.

Thần Bút Lục Sĩ hăm hở tán thành :

- Từ lão đệ quả là cao kiến, lão phu sẽ cùng Dao Quang đi ngay!

Hiên Viên Dũng Kiệt bổ sung thêm :

- Đường xa hơn ngàn dặm, dù kiên trì ngày đêm cũng phải mất không dưới nửa tháng. Chỉ sợ lúc Quang nhi đến Thành đô thì quần hào đã rơi vào kế của Bách Biến Ma Quân. Do vậy, lão phu đề nghị nhờ chim câu Cái bang đưa tin đi trước. Phân đà Cái bang ở Thành đô sẽ ngấm ngấm tiết lộ sự có mặt của Bách Biến Ma Quân trong Đường gia trang và cả âm mưu thành lập Thiên Cơ giáo, không chế võ lâm để tạo phản. Dù quần hùng không tin hẳn nhưng đương nhiên là sẽ phải cảnh giác hơn.

Cả nhà khen phải, nâng chén uống cạn để tiễn bọn Dao Quang lên đường.

Dao Quang ân hận vì đã vô tình nói giáo cho giặc nên chỉ ăn lưng chén đã cáo thoái, vào thành tìm Phân đà chủ Cái bang Nam Xương. Chàng trở lại nhà

vào lúc xẩm tối, chuyện trò cùng thân phụ một hồi rồi mới về phòng riêng.

Ngọc Thiên đã chờ sẵn với bộ y phục kỳ lạ màu hung đỏ. Nàng đã cắt bảy bộ da Hổ Hồ Ly theo kích thước cơ thể đại ca. Thấy chàng vào, Ngọc Thiên nũng nịu bảo :

- Tiểu muội mất đến bốn ngày, vừa khâu xong mũi cuối cùng, đại ca thử mặc xem sao?

Hai gấu ống quần được Ngọc Thiên may ôm kín bàn chân, tựa như đôi tất, còn tay áo thì cũng tận cùng bằng năm ngón bao kín bàn tay, mũ lông phủ cổ áo, dư ra một dải khi quần quanh mặt thì chỉ hở đôi mắt mà thôi!

Ngọc Thiên đắc ý nói :

- Giờ đây dù cho đại ca có rơi vào biển lửa cũng chẳng thể chết được!

Dao Quang cười bảo :

- Hiền muội quả là có tài may vá. Gã nào lấy được người là do phúc đức bảy mươi đời để lại. À, mà em rể của ta là ai vậy? Sao trước giờ không nghe phụ thân và tam muội nhắc đến?

Ngọc Thiên cười khúc khích :

- Tiểu muội cũng chẳng biết phụ thân gả mình cho ai nữa? Sao đại ca không hỏi cha?

Nàng nói lảng sang chuyện khác :

- Tiểu muội về phòng đây, đại ca lên đường, bảo trọng!

Bất ngờ Ngọc Thiên nhón chân lên hôn vào má Dao Quang rồi bỏ chạy. Chàng không áy náy gì, vì đã quá quen với những cử chỉ thân mật ấy, chàng chỉ nghĩ rằng em mình chú tâm luyện võ nên hơi kém phần lễ giáo.

Dao Quang cười hết y phục, chỉ còn chừa lại quần ngắn, ngồi tọa công theo tư thế bán già. Chàng đã luyện sang lớp thứ bảy của pho Chí Nguyên tâm pháp, công lực tăng tiến từng ngày, không thể bỏ qua việc tĩnh tọa.

Giữa canh ba, Dao Quang xả công, nằm xuống giường cố dỗ giấc ngủ. Trong trạng thái mơ màng, hình bóng Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh bỗng hiện ra với tất cả vẻ đẹp tân kỳ, ảo não. Nàng nhìn chàng bằng cặp mắt nồng nàn và bước đến hôn lên má. Dao Quang kinh hãi giật mình ngồi bật dậy, hồ thẹn nhận ra rằng lòng đã phát sinh tà ý với em dâu. Chàng suy nghĩ miên man, tự trấn an rằng Túy Tây Thi đã từ hôn và ở rất xa.

Dao Quang là kẻ phóng khoáng, hiểu rõ bản chất con người nên không tự dằn vặt mình làm gì. Tiêu Lan Anh quá xinh đẹp, khiến lòng quân tử phải lao đao. Nhan sắc mỹ nhân vốn là duyên cớ của rất nhiều thảm kịch, và tội loạn luân đã có tự ngàn xưa.

Tìm được giải pháp, Dao Quang nghe lòng thanh thản, chìm vào giấc ngủ mặc cho hình bóng ai cứ vẩn vương.

Cuối canh tư, Tà Kiếm vào phòng đánh thức Dao Quang dậy. Cả nhà đã có mặt bên bàn điểm tâm và uống chén tổng hành.

Vài khắc sau, bốn con tuấn mã lao vun vút về hướng Tây. Tháp tùng Dao Quang là Thần Bút Lực Sĩ, Tà Kiếm và Quỷ Dao. Họ sẽ đi đường bộ, vượt hơn ngàn dặm, đến cửa sông Mạnh đồ vào Trường Giang, rồi mới lên thuyền vượt dòng Mạnh giang tới Thành đô.

Trưa ngày hai mươi bốn tháng tư, bọn Dao Quang đến thành Nhạc Dương ở phía bắc Động Đình hồ. Họ vào thẳng Bắc Hồ đại tửu lâu vì nơi đây là bản doanh của giới hắc đạo Hồ Nam.

Chủ nhân của tửu lâu là Hoàng Phong Châm Lộ Trung Tường. Con ông vàng này tuy không phải họ Đường, nhưng lại có tài phóng kim độc bách phát bách trúng. Bề ngoài, lão già ngũ tuần không râu này hoàn toàn giống một thương gia hiền lành, cười mờ. Nhưng hôm nay, Lộ Trung Tường đón khách với gương mặt tái xanh vì mất máu, và cánh tay trái quấn đầy băng. Dao Quang cau mày hỏi :

- Ai đã thương người?

Họ Lộ gượng cười :

- Mời công tử và tam vị thượng lâu rồi thuộc hạ sẽ lên cáo tường!

Lão đưa bốn người lên lầu ba cao chót vót và lồng lộng gió nam. Từ nơi này có thể nhìn thấy tòa kiến trúc Nhạc Dương lâu ở mé Tây thành. Nhạc Dương lâu là một trong những thắng cảnh đất Hồ Nam, xây dựng thời nhà Đường, được rất nhiều bậc văn nhân nho sĩ ghé thăm, làm thơ tán tụng. Đại thi hào Đỗ Phủ có bài đăng Nhạc Dương lâu rất thống thiết, lưu mãi muôn đời.

Tầng chót của Bắc Hồ đại tửu lâu là nơi ăn ở của Hoàng Phong Châm, và có cả vài phòng danh cho bằng hữu. Bọn Dao Quang được tỳ nữ đưa vào trong rửa ráy, cởi bỏ bộ y phục đầy bụi đường. Khi họ trở ra thì bàn tiệc thịnh soạn đã chuẩn bị xong.

Lộ Trung Tường kính cẩn mời khách an tọa. Về vai vế trong hội, họ Lộ còn thấp hơn Quỷ Dao và Tà Kiếm.

Dao Quang nghiêm trọng :

- Hạ lão bá đây là Thần Bút Lực Sĩ đất Thiểm Tây! Họ Hạ đã bỏ đôi bút sắt lưng danh vào túi lụa nên Hoàng Phong Châm chẳng thể nhận ra.

Nghे giới thiệu, họ Lộ giết mình, vòng tay thì lễ :

- Văn bối Lộ Trung Tường bá kiến Hạ tiền bối!

Thần Bút cười khà khà :

- Chớ nên khách sáo! Lão phu cũng là người nhà cả. Tốt nhất là ngưởi nên nói rõ sự tình, nếu không thì bọn ta uống rượu chẳng ngon.

Quý Dao Mạc Sương cũng góp lời mai mỉa :

- Chẳng phải lão mò vào phòng ở khuê nữ nào nên mới bị đánh què tay?

Hoàng Phong Châm ngượng ngừng bối rối :

- Mạc lão đệ có cái miệng thật là độc địa! Lão phu ta nào phải là kẻ háo sắc. Có điều đó là mối nhục của lão phu nên khó nói ra.

Dao Quang lạnh lùng bảo :

- Không làm điều gì bại hoại thì hà tất phải xấu hổ.

Lộ Trung Tường sợ hãi, thở dài kể lể :

- Bẩm công tử. Năm ngày trước thuộc hạ may mắn mua được một con thần mã. Và đêm kia có người đến đây đã thương thuộc hạ, cướp đi mất rồi.

Dao Quang hỏi lại :

- Thế ngưởi có biết lai lịch kẻ ấy hay không?

Hoàng Phong Châm ấp úng :

- Bẩm có! Ngưởi ấy là một nữ lang tuổi hơn hai mươi, họ Phó, hiện vẫn còn làm khách ở Kiếm trang của Nhạc Di Kính!

Trang chủ Kiếm trang có danh hiệu Động Đình kiếm khách vốn là chỗ quen biết với Dao Quang, nên chàng rất ngạc nhiên khi thấy lão dung túng cho ả họ Phó nào đây làm điều cần quấy!

Dao Quang mỉm cười :

- Té ra là thế! Ăn uống xong ta sẽ đến Kiếm trang xem sao!

Tà Kiếm nói kháy Hoàng Phong Châm :

- Ngựa quý giá ngàn vàng mà lão dám mua để dạo quanh thành, phong thái này khiến ta phải bái phục!

Họ Lộ biến sắc cái chính :

- Hoắc lão đệ nói oan cho ta rồi! Con thiên lý mã kia chính là món quà mà anh em Hồ Nam định dâng tặng cho công tử! Lão phu nào đủ phúc phận để cỡi con ngựa trị giá một ngàn hai trăm lượng vàng ấy!

Dao Quang mỉm cười :

- Lộ lão yên tâm! Xem ra ta đã nhận rồi đấy!

Mọi người vui vẻ ăn nhậu, cuối giờ mùi mới tan tiệc.

Dao Quang một mình đi đến Kiếm trang dò la sự tình. Cơ ngơi của Động Đình kiếm khách nằm ở cửa nam thành Nhạc Dương, quay mặt vào hồ Động Đình. Nhạc Di Kính tuổi đã bảy mươi ba, chọn chỗ xinh đẹp này mà dưỡng già.

Nhạc lão là người khoáng đạt, kiếm thuật cao siêu nhưng lại sinh văn thơ, thường lên lầu Nhạc Dương ngắm cảnh Động Đình hồ mà ngâm vịnh. Chính ở nơi ấy, họ Nhạc đã gặp Dao Quang, mến vì tài thi phú, mời về nhà thù tạc. Lão không hề phát hiện ra việc Dao Quang biết võ công, chỉ xem chàng như một khách tao nhân trong hàng ngũ bọn trọc phú.

Nhạc Di Kính đương nhiên là không rõ mối quan hệ giữa Hoàng Phong Châm với Dao Quang. Có lẽ vì vậy mà lão để cho nữ lang họ Phó ngang nhiên đoạt ngựa của Lộ Trung Tường.

Hai năm trước, Dao Quang từng làm khách ở Kiếm trang cả tháng nên bọn gia đình gác cửa vẫn còn nhớ mặt. Họ cung kính mời vào khách sảnh. Lát sau, Động Đình kiếm khách ra đến, hoan hỉ cười khanh khách :

- May mà công tử đến kịp, nếu không thì lão phu đến chết vì nhung nhớ!

Họ là bạn văn chương nên không xưng hô theo tuổi tác, tuy rằng con cái Di Kính đều lớn hơn Dao Quang. Dao Quang mỉm cười đáp lễ :

- Tại hạ bận rộn việc mưu sinh nên chẳng thể đến vấn an Trang chủ!

Nhạc lão phản khởi nói :

- Lần này công tử phải ở đây với lão phu vài tháng, cùng nhau xướng họa cho thỏa chí! Công tử hiện trọ ở đâu, để lão phu cho người đến lấy hành lý?

Dao Quang tủm tỉm đáp :

- Tại hạ sở hữu Bắc Hồ đại tửu lâu nên nghỉ chân ở đây!

Nhạc lão sừng sờ :

- Ủa! Lão phu tưởng đó là cơ nghiệp của gã Hoàng Phong Châm?

Dao Quang gật gù :

- Lộ Trung Tường chỉ là người quản lý mà thôi!

Di Kính nhăn nhó, vò đầu bứt tóc :

- Chết thực! Lão phu không biết nên để con nha đầu Ngọc Đường đến đây cướp ngựa. Giờ đây còn mặt mũi nào mà nhìn bạn văn chương nữa!

Dao Quang trấn an :

- Con ngựa ấy vốn là của tại hạ, không thể sánh với mối thâm giao giữa chúng ta. Mong Trang chủ xem như chẳng có gì xảy ra. Nhưng xin hỏi vị cô nương họ Phó kia là ai vậy?

Di Kính mời khách ngồi. Lão rót trà rồi kể lễ :

- Lão phu vốn xuất thân từ Thiên Sư giáo ở trong Long Hồ sơn, tuy không mặc đạo bào nhưng tính chất vẫn là một đạo sĩ. Phó Ngọc Đường chính là ái nữ của đương kim Giáo chủ Phó Kỳ Nhâm. Nàng ta mất mẹ từ thuở ấu thơ, thiếu người giáo dưỡng nên tính tình ngang ngạnh, hiếu thắng chẳng biết sợ gì. Ngay Giáo chủ đại sư huynh của lão phu cũng phải bó tay trước cô con gái bướng bỉnh. Sáu ngày trước, Ngọc Đường đến Kiếm trang tá túc, thường ngoạn Động Đình hồ. Đường nhi tình cờ gặp Hoàng Phong Châm cười thần mã ở Vân Cái Tuyết liền sinh lòng ham thích, nửa đêm bịt mặt đến cướp đoạt. Khi lão phu biết thì việc đã lỡ, dù khuyên bảo thế nào nó cũng không trả lại.

Kể xong, ông cao giọng gọi :

- Đường nhi! Mau ra đây!

Nhạc lão vận công nên tiếng nói vang đến tận khu hậu viện. Lát sau một nữ lang mặc võ phục màu lục nhạt tất tả lên đến. Nàng vui vẻ nói :

- Có Đường nhi ứng hầu!

Dao Quang giật mình nhận ra người quen. Chàng mỉm cười nhớ đến một kỷ niệm vui hồi đầu thu năm ngoái.

Ngày ấy, Dao Quang truy lùng một gã dâm tặc võ nghệ cao siêu, có danh là Thiên Hoa Điệp Tào Kế Chi. Con bướm ngàn hoa này trước đây nhõm nhor ở những phủ phía bắc Trường Giang, hãm hại hàng trăm thiếu nữ mà không hề bị bắt. Họ Tào thay đổi khẩu vị, tìm về phương Nam hái hoa. Gã liên tiếp bắt cóc ba lương nữ trong phủ Giang Tây, làm chấn động lòng người.

Dao Quang liền huy động thủ hạ, điều tra và đích thân tìm đến chỗ ẩn náu của Thiên Hoa Điệp. Chàng được tin Tào Kế Chi giấu mình ở hồ Thanh Thủy, cách thành Cát sơn bốn dặm, liền đến đây phục kích.

Hồ Thanh Thủy nằm sâu trong khu rừng già, đường kính ước độ hơn dặm, giữa có đảo nhỏ đầy cây cối rậm rạp. Dao Quang lên đảo xem xét, phát hiện y phục và nữ trang trong căn nhà gỗ nhỏ, nhưng không gặp tên dâm tặc. Chàng rời đảo, phục kích ở bờ hồ, quyết không để đối phương nhảy xuống nước đào tẩu.

Dao Quang tìm được chỗ họ Tào giấu thuyền con liền mang theo lương khô, nước uống treo lên cây cỏ thụ gần đấy.

Tối hôm ấy, Dao Quang mừng rỡ nghe tiếng nhạc ngựa khua, tưởng Thiên Hoa Điệp về đến, nào ngờ kỵ sĩ kia lại là một thiếu nữ mặc võ phục xanh rất xinh đẹp. Trăng thu soi sáng cảnh vật, trăng vàng lung linh trên mặt hồ Thanh Thủy khiến nữ lang hoan hỉ mỉm cười tán thưởng.

Dao Quang chưa kịp lên tiếng cảnh báo nàng rời xa địa điểm thì người đẹp đã nhanh nhẩu thoát y, nhảy ùm xuống nước, gột rửa bụi đường. Chàng chán nản, thắm van vãi cho gã Thiên Hoa Điệp không về sào huyệt hôm nay.

Dao Quang chẳng dám lộ mặt, và cũng không thể bỏ đi vì sợ nữ nhân bị hại dưới tay dâm tặc. Nữ lang vẫy vùng một hồi lâu, chầm rãi bơi vào bờ. Đến chỗ nước sâu quá rồn liền dừng lại. Tin rằng chung quanh hoàn toàn vắng vẻ, nàng cởi cả yếm đào ra giặt. Đôi gò bồng đảo thanh tân và tấm thân trên ngà ngọc, mịn màng lồ lộ dưới ánh trăng vàng.

Dao Quang thán nhiên chiêm ngưỡng, lòng tấm tắc khen thầm mà chẳng hề phát sinh tà ý. Chàng tức cảnh ứng tác hai câu thơ, hài lòng lắm nhâm gật gù.

Nữ lang giặt xong yếm thắm, lững lờ bước lên bờ, tấm thân thon dài cân đối phơi tròn dưới ánh trăng thu.

Dao Quang ái ngại, nhìn sang hướng khác, đôi nhãn quang sáng rực của chàng bỗng nhận ra có bóng đen đang lướt đến như bay. Thân pháp kia chỉ có thể là của tên dâm quỷ Thiên Hoa Điệp.

Dao Quang rút kiếm, vận khí chờ đợi. Họ Tào cực kỳ gian xảo, nếu trúng một đòn mà không chết thì sẽ biến mất ngay.

Nữ lang kia đang đứng bên tuấn mã, tháo bọc hành lý ở khấu yên, toàn thân không một mảnh vải, phát hiện ra bóng đen, nàng rụng rời tay chân, chụp bảo kiếm phi thân xuống nước, lặn một hơi ra xa mới dám ngóc đầu lên.

Thiên Hoa Điệp đến nơi cười khanh khách :

- Nàng đừng chạy trốn cho uổng công. Tào mỗ thông thạo thủy tính nên mới chọn hồ nước này làm chỗ ẩn náu.

Nữ lang kinh hãi thét lên :

- Phải chăng ngươi là kẻ dâm tặc Tào Kế Chi?

Họ Tào đắc ý gật đầu :

- Đúng vậy! Nàng quả có duyên với ta nên mới tự dẫn xác đến nơi này!

Nói xong, gã rút trường kiếm cắm xuống cỏ rồi cởi bỏ y phục. Tuy gã đã hơn bốn mươi mà cơ thể rất rắn chắc, đầy những bắp thịt nở nang.

Nữ lang vừa xấu hổ vừa tuyệt vọng, kêu cứu vang trời, và quý nhân đã bất ngờ xuất hiện.

Trong lúc Thiên Hoa Điệp lom khom cởi quần dài, thì từ trên tàn cây cổ thụ cách gã ba trượng, có người nhảy xuống, kiếm quang loang loáng ánh trăng, lưỡi thép búa vẩy tên dâm tặc.

Thiên Hoa Điệp bản lĩnh cao cường, vừa nghe tiếng lá cây khua động đã chụp kiếm múa tít, bảo vệ châu thân. Gã kinh hoàng nhận ra chiêu kiếm của đối phương cực kỳ mãnh liệt và ảo diệu. Luồng kiếm ảnh mù mịt, lạnh lẽo kia như chiếc kén thép ập đến và nuốt chửng mục tiêu. Chỉ sau vài chục lần va chạm, mũi kiếm của đối phương đã tìm ra chỗ hở, đâm thủng tim Thiên Hoa Điệp.

Gã rú lên thán thiết, ôm ngực gục ngã, mắt tròn trũng và đầy vẻ ngỡ ngàng. Gã không tin rằng trên đời này có người giết được mình bằng chỉ một chiêu.

Nữ lang kia vui mừng trước cái chết của tên dâm tặc nhưng vẫn còn nghi ngại. Biết đâu tên bịt mặt mặc áo đen kia cung thềm khát nàng thì sao? Và lại, hắc y nhân ẩn thân trên cây từ trước, chắc chắn đã có dư thời gian ngắm nghía cơ thể nàng.

Dao Quang đoán ra tâm trạng nạn nhân, dịu giọng gọi :

- Cô nương cứ bình tâm lên bờ. Tại hạ xin cáo biệt.

Chàng quay lưng bỏ đi, miệng ngâm nga:

Ngọc phong lưỡng đỉnh khêu minh nguyệt.

Thùy hạ trầm luân nhất phiến lâm.

Dịch thơ:

Ngọc nga hai núi trêu trăng sáng,

Dưới nước chìm sâu một mảnh rừng.

Dao Quang cười khanh khách phi thân mất dạng.

Kỷ niệm năm xưa là như vậy, giờ đây gặp lại cố nhân, chàng thoáng bồi hồi, nhìn Ngọc Đường từ từ cười

Động Đình kiểm khách nghiêm giọng :

- Đường nhi! Đây là Hiền Viên công tử đất Giang Tây, bạn văn chương của lão phu, và cũng là chủ nhân của con tuấn mã ở Vân Cái Tuyết. Đường nhi mau đến tạ lỗi và hoàn trả ngựa quý cho công tử!

Dấu sao Nhạc Đào Kinh cũng là sư thúc nên Ngọc Đường chẳng dám công khai kháng lệnh trước mặt người ngoài. Nàng nũng nịu nói :

- Xin nhị sư thúc đừng tiểu diệt thương lượng với người ta!

Nhạc lão quay sang nhìn Dao Quang, thấy chàng gật đầu, ông lâu bầu bảo :

- Được! Người có giỏi thì cứ trở tài thuyết khách, nhưng không được cường lý đoạt tử, thất lễ với bằng hữu của lão phu.

Ngọc Đường nghiêng mình thi lễ với Dao Quang rồi hỏi :

- Cổ nhân có câu “kẻ mang ngọc có tội”. Nay các hạ là văn nhân trói gà không chặt, cỡi con thần mã này ra đường thì trước sau gì cũng bỏ mạng. Sao không học thói quân tử tặng nó cho tiểu muội, vừa bảo toàn được sinh mạng, vừa là kết mối ân tình với nhau?

Nàng liền nở một nụ cười đồ quán siêu thành, tình tứ liếc chàng như hò hẹn.

Dao Quang thấy đối phương dùng đến mỹ nhân kế, cười thầm trong bụng. Chàng là bậc kỳ nam tử, định lực như núi Thái, lại kề cận hai tuyệt đại mỹ nhân là Bạch Ngọc Thiên và Túy Tây Thi nên chẳng hề rung động trước nhan sắc của Ngọc Đường.

Dao Quang hồ hững đáp :

- Tại hạ vì mối giao tình với Nhạc trang chủ, sẵn sàng tặng ngựa. Nhưng cô nương phải hứa rằng từ nay bỏ thói càn quấy, ý thế hiệp người làm tổn hại đến thanh danh Thiên Sư giáo!

Nghe giọng giáo huấn, Ngọc Đường giận tái mặt, chẳng qua vì ngựa quý mà nuốt hận, cúi đầu vâng dạ :

- Tiểu muội xin hứa!

Dao Quang đứng lên vòng tay nói với Động Đình kiểm khách :

- Tại hạ có việc phải đi Tứ Xuyên gấp, hẹn lượt về sẽ cùng Trang chủ đối ẩm. Giờ xin cáo biệt!

Di Kính cũng áy náy vì chuyện đoạt ngựa, chẳng hứng thú gì mà ngâm vịnh nữa, lặng lẽ tiễn khách. Đến cổng, lão bồi rồi nói :

- Lão phu không dạy được con cháu, lòng vô cùng hổ thẹn với công tử!

Dao Quang tươi cười đáp :

- Đây chỉ là chuyện nhỏ, mong Trang chủ chớ bận tâm! Tại hạ có làm được hai câu thơ, nhờ Trang chủ bình phẩm cho.

Nghe nói đến thi văn, mắt Di Kính sáng rực, vênh tai lắng nghe. Dao Quang đọc xong, lên ngựa đi ngay. Nhạc lão ngo ngoắt trở vào, miệng lẩm bẩm mãi. Lão gãi tai tự hỏi :

- Lạ thực! Hai câu thơ này tả cảnh gì mà quái dị thế?

Cho đến tối lão vẫn chưa hiểu ra được.

Ngọc Đường mang trà lên, thấy sư thúc cứ đắm chiêu suy nghĩ mãi liền thắc mắc :

- Nhị sư thúc! Gã công tử kia khẳng khái tặng ngựa, hà tất người phải băn khoăn nữa?

Di Kính lắc đầu :

- Không phải việc ấy! Ta đang đau đầu vì hai câu thơ mà gã đã tặng.

Lão buột miệng ngâm lên rồi phân bua :

- Đường nhi thấy không? Hai núi trên trăng thì còn hữu lý, rừng chìm dưới nước thì bỏ ai mà hiểu nổi!

Chợt lão nhận ra da mặt Ngọc Đường đỏ rực, đôi vai gầy run rẩy và bờ môi lấp lắp :

- Chết thực! Đúng là người ấy rồi!

Di Kính ngỡ ngàng hỏi :

- Đường nhi nói gì vậy?

Ngọc Đường xem lão như cha mình nên cố nén thẹn thùng kể lại chuyện bên hồ Thanh Thủy. Nhạc lão vỗ đùi cười khanh khách :

- Té ra hần tã cảnh người đang tắm dưới ánh trăng! Ngôn từ thể này thì quả là thâm thúy và tuyệt diệu!

Ngọc Đường ngượng chín cả người, giận hờn và trách móc :

- Nhị sư thúc còn điều cợt hài nhi nữa sao?

Động Đình kiểm khách thấy nàng ứa nước mắt, liền tùm tùm bảo :

- Đường nhi quen thói ngông nghênh, tự hào mình xinh đẹp, xem nam nhân trong thiên hạ như tượng gỗ. Nhưng nay trời xanh dun rùi cho người hai lần chịu ơn Dao Quang. Đây chính là lương duyên tiền định. Và lại, Hiên Viên công tử giết Thiên Hoa Điệp bằng chỉ một chiêu, võ công ấy còn hơn cả lão phu. Đường nhi không phục sao?

Ngọc Đường cúi mặt vân vê tà áo :

- Chẳng lẽ cột lại tìm trâu?

Nhạc lão cười ha hả :

- Gỗ tốt khó tìm nếu chẳng chịu khó lặn lội rừng sâu! Con cứ đem ngựa đi trả, tìm cách tiếp cận, với nhan sắc kia lẽ nào Dao Quang không động lòng?

Ngọc Đường thần thờ nhìn ngọn nến, suy nghĩ miên man rất lâu rồi thở dài :

- Kể từ cái đêm đáng sợ bên hồ Thanh Thủy, hài nhi luôn nhớ đến ân nhân của mình, thề nguyện sẽ nâng khăn sửa túi để báo đáp chàng. Nhưng không ngờ giờ đây hài nhi lại vô tình bộc lộ tính nết ngang tàng, càn quấy, đánh người cướp ngựa. Thật chẳng còn là nhi nữ nữa! Sau việc này chắc Hiên Viên công tử sẽ có ác cảm và hài nhi chẳng còn mặt mũi nào đến gặp chàng. Hài nhi sẽ về Long Hồ sơn phụng dưỡng phụ thân, mong sư thúc có gặp chàng thì cứ nói rõ sự tình. Nếu Dao Quang có lòng yêu mến thì mang sính lễ đến mà hỏi cưới.

Nghe nàng nói hữu lý, Nhạc Di Kính gật gù :

- Thôi được! Đường nhi cứ về núi cho Giáo chủ đại sư huynh vui lòng, việc mối mai lão phu sẽ đảm trách. Dao Quang đã hứa quay lại là chẳng bao giờ sai lời! Trong vòng ba tháng, ta sẽ đến Long Hồ sơn báo tin vui.

Sáng hôm sau, Phó Ngọc Đường buồn bã rời Nhạc Dương, đi về hướng Đông.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 4: Nhất kiếm tảo Ma quân - Lương thứ mạn phu nhân

Giữa tháng năm có một kỵ sĩ y phục đen tuyền, đầu đội nón mây rộng vành sùm sụp, chậm rãi nện vó trên đường phố chính của Thành đô. Con đường này có miếu thờ Khổng Minh Gia Cát Lượng nên mang tên là đường Vũ Hầu.

Ngoài tài bày binh bố trận, thần mưu diệu toán, lừng lẫy cổ kim, Gia Cát Lượng còn là đại biểu kiệt xuất của nho gia thời Tam Quốc. Đối với dân đất Thục, ông là phúc thần của họ, được tôn kính hơn cả Lưu Bị.

Tuy là một nhà nho nhưng khi chết đi, được phong thần thì phải chịu những nghi lễ cúng tế của Đạo giáo và Phật giáo. Dẫu Khổng Minh có không hài lòng thì cũng mặc! Nghĩa là ngày sóc, ngày vọng thì bách tính đến dâng hương, niệm Phật, si súp khấn vái. Trong thâm tâm của họ, Gia Cát Lượng cũng như là một vị Bồ Tát sống hay La Hán giáng phàm.

Hắc y hán tử đi ngang miếu, dừng cương ngắm nghía đám ăn mày đang ngồi xếp hàng hai bên cổng tam quan.

Tháng năm, trời nóng như đổ lửa, chẳng ai đại gì mà mặc áo màu thắm. Do vậy, bọn hóa tử nhận ra ngay đối tượng khả nghi và chú mục quan sát.

Chợt hắc y nhân hững hờ, giơ bàn tay trái, xòe cụp năm ngón tay theo một thứ tự phức tạp. Lão ăn xin cụp tay ngồi giữa hàng người bên trái vội đứng bật dậy vì nhận ra mật hiệu. Các Phân đàn Cái bang trong cả nước đã nhận được mật lệnh giúp đỡ một chàng trai tên gọi Hiên Viên Dao Quang. Và hắc y nhân kia có thể là nhân vật ấy.

Lúc này, Dao Quang đã quay ngựa đi thẳng, đến một ngõ vắng thì xuống ngựa chờ đợi.

Lão ăn mày cụt tay đã bắt kịp, nghiêm giọng hỏi :

- Sáng mai, mặt trời mọc ở phương nào?

Dao Quang mỉm cười :

- Phương bắc!

Lão cụt tay hoan hỉ thi lễ :

- Lão phu là Độc Tí Cái Sở Khôn, Phân đà chủ Tứ Xuyên, xin ra mắt công tử!

Dao Quang vòng tay đáp lễ rồi dịu giọng :

- Mong Sở các hạ cho biết tình Hình đường gia trang!

Sở Khôn hắng giọng đáp :

- Bẩm công tử! Gần ngàn cao thủ võ lâm đã đến đây, đa số là giới Hắc đạo, nổi bật nhất là Giang hồ Lục ác, Võ lâm Tam bảo. Tổng số tuy đông nhưng phần lớn là kẻ hiếu kỳ, vì chẳng phải ai cũng dám vào Đường gia trang! Sau khi chúng ta tung tin về sự có mặt của Bách Biến Ma Quân, và âm mưu dùng Thiên Cơ giáo quét sạch võ lâm, các phái Bạch đạo như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Hoa Sơn, Thanh Thành... đã âm thầm cử người đến tìm hiểu. Nhưng cả hai phe chính tà đều không sao vượt qua nổi khu rừng phòng vệ xung quanh Đường gia trang. Bất ngờ, cách đây bốn hôm, có một người lén thoát ra từ phía sau trọng địa của Đường môn, trên lưng là một bọc vải rất khả nghi. Tất nhiên là người ấy bị quần hùng phát hiện, đuổi theo sát nút. Gã ta bèn chạy vào một sơn cốc, cách thành độ hai mươi dặm về phía Bắc. Hơn nửa quần hùng đã theo vào và không trở ra nữa!

Dao Quang toát mồ hôi lạnh và ngắt lời Độc Tí Cái :

- Chết thật! Chẳng lẽ cả Giang hồ Lục ác cũng không sao thoát ra được!

Sở Khôn rầu rĩ gật đầu :

- Bẩm phải! Không riêng gì Lục ác mà trưởng lão của các phái cũng sa bẫy. Lão phu cho hai đệ tử Cái bang vào do thám và họ cũng mất tích luôn. Hung tin đã được báo về Lạc Dương. Chắc ít ngày nữa. Chương môn của các phái sẽ đến đây. Hiện chỉ có lực lượng của hai phái Nga Mi, Thanh Thành hiện diện, đang tập trung ở ngoài cửa Thiên Tĩnh cốc cùng với số cao thủ Hắc đạo thoát nạn nhờ thận trọng hoặc nhất gan.

Dao Quang trầm ngâm hỏi :

- Việc mọi người sa bẫy diễn biến ra sao?

Độc Tí Cái nhăn nhó :

- Bẩm công tử! Thiên Tĩnh cốc rộng rãi, cây cối um tùm, mát mẻ nhưng trước giờ không hề có thú dữ. Do vậy, khi gã hắc y kia chạy vào đấy thì mọi người yên tâm vào theo. Nhanh chân nhất vẫn là Giang hồ Lục ác cùng bọn thủ hạ, kế đến là Ma Trương bảo cùng Thần Kính bảo. Sau cùng, lực lượng Bạch đạo gần trăm người cũng nổi gót. Như vậy, bên ngoài chỉ còn lại những kẻ nhất gan và đại quân Đại Phú bảo, lão Trần bảo chủ do say rượu nên chậm bước. Nào ngờ, cửa cốc bỗng phát ra tiếng nổ vang trời, khói tỏa mù mịt và hơn bốn trăm người vào cốc chẳng còn tăm hơi gì nữa. Lúc ấy, Thiên Tĩnh cốc vẫn còn chìm trong làn sương mù dày đặc, dù nắng gắt cũng không sáng lên được chút nào.

Dao Quang gật gù :

- Đây chẳng qua là một trận kỳ môn! Tại hạ sẽ vào cốc phá trận cứu người.

Độc Tí Cái mừng rỡ, chỉ đường cho Dao Quang đi Thiên Tĩnh cốc. Phần lão cũng tất tả quay gót, huy động đệ tử Cái bang đến hỗ trợ chàng.

Dao Quang lên ngựa, tìm đến Tây Thục đại khách điểm. Thần Bút Lực Sĩ cùng hai gã Tà Kiếm và Quỷ Dao trọ ở nơi ấy. Họ đang dùng bữa trưa, liền mời chàng an tọa.

Ăn uống xong, bốn người kéo nhau đến Thiên Tĩnh cốc. Thần Bút Lực Sĩ hiện ngang dẫn đầu. Dao Quang và hai gã hung thần mặc võ phục trắng thắp tùng theo Thần Bút.

Giữa giờ mùi, bốn người đã có mặt trước cửa Thiên Tĩnh cốc. Sơn cốc này chính là khe tiếp giáp giữa hai đỉnh đông tây của dãy Tinh Sơn, nhưng mặt bắc lại bị vách núi bít kín chứ không thông suốt.

Ngay cả cửa vào cốc ở hướng Nam cũng chỉ là một kẽ hở nhỏ hẹp, vừa đủ cho hai cỗ xe bò qua lọt. Đường vào cốc dài độ hai mươi mấy trượng, trong khi lòng sơn cốc có dạng tròn, đường kính gần dặm.

Tóm lại, sơn cốc này có hình dáng như một cái giếng với vách thẳng đứng, cao đến năm sáu chục trượng. Thật chẳng ngoa khi người Thành đô gọi nó là Thiên Tĩnh cốc (khe giếng trời).

Giờ đây, trong cánh rừng thưa trước cốc, lố nhố người. Những kẻ hiếu kỳ chiếm số đông, ban ngày đến chờ xem quái sự, ban đêm về thành hưởng lạc. Bộ phận thứ hai căng lều túc trực, vì người thân hay bằng hữu của họ bị giam hãm trong cốc. Đám này gồm nhân thủ của Đại Phú bảo và hai phái Nga Mi, Thanh Thành.

Thầy Thần Bút Lực Sĩ xuất hiện, mọi người dương mắt nhìn soi mói. Có kẻ vòng tay chào vì đã từng quen biết.

Hạ lão đưa ba thủ hạ tiến về phía ba đại nhân vật là Đại Phú bảo chủ Trần Chân Thống, Chương môn phái Nga Mi Thuần Chân Thượng Nhân, Chương môn phái Thanh Thành Đạo Hạnh chân nhân.

Thần Bút cao niên, danh tiếng lẫy lừng đã mấy chục năm, nên ba người kia vội chấp tay thi lễ. Thuần Chân Thượng Nhân chào hỏi :

- Con gió nào đã đưa hạc giá của lão thí chủ đến chốn này?

Thần Bút cười ha ha :

- Lão phu nằm mộng thấy đám hòa thượng, đạo sĩ của các người lâm nạn nên vội vàng dâng ván giá vũ đến đây giải cứu!

Đạo Hạnh chân nhân cười mát :

- Dẫu Hạ lão thí chủ có thần thông quảng đại như Tôn hành giả cũng khó lòng mà vào được Ma cốc này. Sự thúc của bằng đạo là Chân Như Tử nhập cốc đã hai canh giờ mà vẫn chưa thấy tăm hơi!

Chân Như Tử tuổi trên tám chục, là cao thủ hạng nhất của phái Thanh Thành, võ nghệ còn hơn cả Thần Bút Lực Sĩ. Nhưng Hạ Nguyên bình thân đáp :

- Ma Vụ Mê Tâm đại trận pháp của Bách Biến Ma Quân là một tuyệt học tà môn, dẫu thiên binh vạn mã có vào cũng vô ích, huống hồ gì một mình lão Chân Như Tử?

Đại Phú bảo chủ Trần Chân Thống tính tình nóng nảy, trợn đôi mắt cộc hỏi :

- Thế thì lão đến đây làm gì nữa?

Thần Bút cười khanh khách :

- Trần lão nhi chỉ được cái to xác chó đầu thì hơi nhỏ! Nếu ngươi muốn cứu được hai vị thông gia thì phải chấp tay nghe theo sự phân phó của lão phu. Đại Phú bảo có con gái được gả cho nam tử của hai vị Bảo chủ kia nên giao tình rất mật thiết! Và lại, nhị vị hiền tề của lão cũng bị giam trong cốc.

Trần Chân Thống nghe giọng kiên quyết, tự tin của Thần Bút, lòng cũng khấp khởi mừng. Lão vòng tay đáp :

- Nếu quả đúng là Hạ tiên bối có cách phá trận thì tại hạ xin cung kính nghe dạy bảo!

Chương môn hai phái Nga Mi và Thanh Thành cũng chấp tay cúi đầu, ngó ý đồng lòng. Tuy vậy, họ vô cùng thắc mắc vì Thần Bút chưa hề nổi tiếng là người đa mưu túc trí, tinh thông thuật kỳ môn. Thuần Chân Thượng Nhân thì phát qui y từ năm bốn tuổi, nay đã sáu mươi sáu, được xem là một trong ba vị thiên sư đạo hạnh cao thâm nhất Trung Hoa thời bấy giờ. Ông chiếu đôi huệ nhãn quan sát, phát hiện chàng trai áo trắng đội nón rộng vành kia ngưng nói thì Thần Bút liền lên tiếng :

Thượng nhân mỉm cười, hiểu rằng Hạ lão chỉ là người phát ngôn thay cho kẻ khác. Quả nhiên là sau khi chàng trai áo trắng đội nón rộng vành kia ngưng nói thì Thần Bút liền lên tiếng :

- Lão phu sẽ phái thủ hạ vào cốc thăm dò thử rồi mới có kế hoạch chu toàn được!

Thần Bút quay lại bảo :

- Quang nhi!

Đạo Quang vòng tay, cúi đầu nhận lệnh, quay gót tiến vào cửa sơn cốc.

Trần bảo chủ lo lắng :

- Khói mù dày đặc và đầy mê hương, liệu tiểu tử kia có toàn mạng mà trở ra không?

Thần Bút xua tay, đắc ý đáp :

- Trần lão đệ chớ lo! Quang nhi không sợ độc và có đôi mắt nhìn thấu sương mù.

Đạo Hạnh chân nhân buột miệng hỏi :

- Phải chăng vị tiểu thí chủ kia quê quán ở Ba Huyện nên đã quen với sương mù.

Chân nhân hỏi như vậy vì đất Ba Huyện (nay là Trùng Khánh) thuộc tỉnh Tứ Xuyên, mỗi năm bình quân có một trăm linh ba ngày sương mù. Năm nhiều nhất có đến hai trăm ngày, hầu như cách hai ba ngày lại có sương mù.

Buổi sáng mùa đông và mùa xuân ở Ba Huyện mờ mịt như bị mây mù bao phủ, mãi gần trưa sương mới tan dần.

Tại sao Ba Huyện lại nhiều sương mù như vậy? Vốn địa phương này nằm ở nơi gặp nhau của sông Giang Lăng và Trường Giang, chung quanh lại có núi cao bao bọc. Do vậy, gió yếu, hơi nước từ sông vào mặt đất bốc lên không thoát được. Vào buổi sáng, buổi tối thì nhiệt độ xuống thấp nên hơi nước ngưng kết thành sương mù.

Thần Bút Lực Sĩ nghe Chương môn phái Thanh Thành hỏi vậy, liền tỉnh quái đáp :

- Sao lão mũi trâu nguoi không đề cập đến Nga Mi sơn? Chốn ấy còn nhiều sương mù hơn cả Ba Huyện!

Quả thực vậy, mỗi năm rừng núi Nga Mi có bình quân hai trăm hai mươi ba ngày sương mù, hầu như bốn mùa đều phủ sương.

Đạo Hạnh chân nhân biết Thần Bút đánh trống lảng nên không hỏi nữa, ông tủm tỉm cười, nhìn theo bóng chàng trai dừng cầm kia đang mờ dần và khuất trong lớp sương khói mờ ảo.

Chưa đầy nửa khắc, mọi người đều giật mình vì nghe thấy tiếng rú thảm khóc từ trong cốc vọng ra. Nhưng họ biết nạn nhân chẳng phải là Dao Quang vì sau đó lại liên tiếp vang lên những tiếng kêu la. Thần Bút bình thân đếm được mười bảy kẻ xấu số. Và Dao Quang bất ngờ bước ra, áo trắng lấm tẩm máu hồng và dính vài mũi kim thép xanh biếc.

Thuần Chân Thượng Nhân, lòng đầy từ bi, lo lắng hỏi ngay :

- Thí chủ có thọ thương không?

Giương mặt thoát tục và giọng nói hòa ái kia khiến Dao Quang ngưỡng mộ, vội vòng kính cẩn tay đáp :

- Bẩm thiền sư! Đệ tử vô sự!

Thiền sư đến bên chàng, tay rút kim độc, miệng truyền âm :

- Thiện tai! Thiện tai! Nếu lão nạp không lầm thì thí chủ xuất thân từ núi Lư Sơn? Năm xưa, lão nạp đã từng được chiêm ngưỡng thân pháp “Khinh Yển Ngự Phong” của Tiên ông!

Thì ra lúc rời cửa cốc, Dao Quang đã vô tình thi triển tuyệt học của ân sư. Chàng vô cùng khâm phục nhãn lực thần thông của Thượng nhân, liền ngưng đáp :

- Phật nhãn của thiền sư quả là sáng suốt! Đệ tử chính là truyền nhân của Lư Sơn Tiên Ông, danh tính Hiên Viên Dao Quang. Mong thiền sư giữ kín lai lịch đệ tử.

Thượng nhân gật đầu, tay giơ cao mấy cây độc châm, nói với mọi người :

- Đây là loại Tam Vĩ Sách Hồn châm của Đường môn. May mà nó chỉ xuyên thủng áo, chứ không phạm vào da thịt thí chủ đây.

Đại Phú bảo chủ thờ dài :

- Trong cảnh khói sương mù mịt kia, làm sao chúng ta đối phó được với ám khí cực độc của Đường gia trang?

Dao Quang bình thân, báo cáo với Thần Bút :

- Tại hạ đã tiến vào khá sâu, phát hiện những cây hương độc to bằng bắp tay, chính chúng đã tạo ra màn khói mù trong sơn cốc. Ngoài ra còn có khá nhiều bạch y nhân mai phục, hạ thủ bằng ám khí hoặc đao kiếm. Trên mặt đất không hề thấy xác của quần hùng, chứng tỏ họ đã được đưa vào phía trong cùng. Như vậy, chúng ta có thể an tâm phá trận mà không sợ làm hại đến họ!

Thần Bút hỏi lại :

- Còn biến hóa của trận pháp thì sao?

Dao Quang đáp :

- Bẩm lão bá, do thời gian cấp bách nên đối phương chỉ có thể lập trận bằng cách dậm thêm cây non vào những phương vị còn thiếu. Chúng ta chỉ việc đi thẳng, gặt những cây héo lá thì chặt bỏ!

Thần Bút Lực Sĩ gật đầu, nhăn trán, nghĩ mãi không ra kế hoạch phá trận, lão bực bội nói :

- Thế Quang nhi tính sao? Lão phu nào biết cóc khô gì về trận pháp.

Những người chung quanh tùm tùm cười, đưa mắt nhìn Dao Quang chờ đợi. Lúc ấy, Độc Tĩ Cái đã dẫn ba mươi hóa tử đến, lão cung kính nói :

- Bẩm công tử! Đệ tử Cái bang xin đợi lệnh!

Dao Quang liền hỏi :

- Xin Sở tức hạ cho biết, gần đây có đàn trâu bò nào đông đúc hay không?

Sở Khôn đáp :

- Bẩm có! Cách đây năm dặm có nông trang của Tô bá hộ. Đàn trâu bò của lão đông đến hai trăm. Nhưng chỉ e lão sẽ không cho mượn!

Mọi người đều thắc mắc, không hiểu chủ ý của Dao Quang. Chàng liền giải thích :

- Loại khói độc trong cốc chỉ có tác dụng với người. Còn đối với các loài thú lớn như trâu bò thì rất lâu sau mới hại được chúng. Do vậy, tại hạ muốn xua hàng trăm con vật ấy vào cốc, ngoài này chúng ta đốt lửa và khua chiêng gióng trống. Bọn chúng chạy loạn lên sẽ húc đổ cây non và đập tắt mấy trăm cây độc hương. Đại Phú bảo chủ ngắt lời :

- Nhưng chúng ta đâu thể vào được?

Dao Quang mỉm cười :

- Khói độc không thoát lên cao là do sơn cốc kín gió, nhiều cây cối. Phiền Đại Phú bảo chặt đóm vài chục cây thông già, châm lửa đưa vào cốc. Không khí bị hun nóng sẽ bốc lên cao, mang theo độc khí. Lửa đi trước, người theo sau không sợ trúng độc! Phần tại hạ và vài người nữa sẽ đi tiên phong, nương theo đàn gia súc mà phá hủy những cây độc hương.

Đạo Hạnh chân nhân lớn tiếng khen ngợi :

- Thí chủ còn trẻ mà cơ trí tinh minh, thận trọng, khiến bọn bản đạo phải nghiêng mình bái phục. Dám hỏi tính danh của thí chủ?

Dao Quang đã cải trang bằng cách gắn thêm râu mép và đôi lông mày rậm giao nhau ở huyệt mi tâm. Chàng thần nhiên khai tên giả :

- Bẩm chân nhân! Đệ tử tên gọi Bạch Quang.

Thuần Chân Thượng Nhân mỉm cười vì câu nói dối, ông vui vẻ hỏi :

- Thế việc mượn trâu bò thì sao?

Tà Kiếm liền lên tiếng :

- Tại hạ đã có cách!

Gã rảo bước về phía đám đông anh em Hắc đạo, dừng chân trước mặt một hán tử tứ tuần cao gầy, y phục gấm xanh diêm dúa. Gã này là Tang Môn Kiếm Hà Phương. Lão đại của bọn côn quang Thành đô. Gã đến đây vì tính hiếu kỳ chứ không phải do lòng tham. Ba năm trước, Tà Kiếm từng có ơn cứu mạng họ Hà ở đất Quảng Nguyên.

Hà Phương thấy hán tử kia đội nón sùm sụp, phong thái đầy tà khí, liền đặt tay vào chuôi kiếm, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ muốn gì?

Tà Kiếm đưa tay hất cao nón, nhòe miệng cười :

- Ta muốn giết ngươi.

Họ Hà nhận ra chiếc miệng rộng quá khổ và hàm răng lởm chởm, liền mừng rỡ rú lên :

- Hoắc đại ca! Sao người đến đây mà không ghé thăm tiểu đệ?

Tà Kiếm nghiêm giọng :

- Việc hàn huyên hãy tính sau. Giờ ta muốn ngươi lừa hết trâu bò của Tô bá hộ đến đây! Nhớ tìm thêm thật nhiều chiêng trống!

Hà Phương hồ hởi đáp :

- Xin tuân lệnh! Tiểu đệ hứa rằng ba khắc sau sẽ hoàn thành sứ mệnh!

Nói xong, gã tắt tả kéo thủ hạ đi ngay. Ở đây, Đại Phú bảo chủ đã ra lệnh cho bọn đệ tử chặt cây. Những cây búa lớn của họ rất thích hợp cho công

việc này.

Rừng nào cộp nấy, những đại nhân vật ở phương xa không dám đến nhà họ Tô mượn gia súc, nhưng một gã lão đại tép riu lại dễ dàng đưa hơn hai trăm trâu bò đến Thiên Tĩnh cốc.

Đàn gia súc được lùa vào đường hẹp. Chúng ngần ngại nhìn làn sương trắng đục. Nhưng anh em Cái bang đã khua chiêng trống và dùng lửa đốt đuôi những con sau cùng. Thế là chúng ùn ùn chạy, kêu rống vang trời.

Tà Kiếm, Quỷ Dao và Thần Bút đã được Dao Quang cho uống giải độc, cùng chàng đi lẫn vào đàn trâu bò. Họ bám theo chúng, tìm những cây độc hương mà phá hủy. Bọn thủ hạ của Bách Biển Ma Quân bị trâu bò giẫm đạp, phải bỏ vị trí rút vào trong. Có mười mấy tên ngoan cố thì đều bỏ mạng dưới những mũi Hắc Thiết Yên của Dao Quang. Chàng đã quen với sương mù, luôn nhìn thấy địch thủ trước và hạ thủ rất chuẩn xác. Ngoài kia, quần hùng đã khiêng những cây thông dài còn nguyên cành lá, bốc cháy ngùn ngụt, đưa vào cốc. Chúng được đặt nối nhau. Ngày càng sâu hơn và chia thành nan quạt.

Khói ngoài, khói trong quyện lấy nhau bay lên cao, mịt mù đỉnh núi.

Sau khi dập tắt cây độc hương cuối cùng, Dao Quang hú lên báo hiệu. Quần hùng liền đưa những cây thông cháy dở ra ngoài, và chỉ nửa khắc sau, Thiên Tĩnh cốc sáng sủa hẳn vì không còn khói.

Thuần Chân Thượng Nhân thận trọng đi tiên phong, thăm dò xem khói độc còn hay hết. Ông tiến được vài trượng, liền quay lại gọi lớn :

- Mời chư vị nhập cốc!

Mọi người đều nhanh chân vì phía trong đã vang lên tiếng quát tháo và tiếng thép chạm nhau. Nửa hướng bắc của Thiên Tĩnh cốc có ít cây cối và đường nhiên không nằm trong trận pháp.

Dựa vách cốc là những dãy nhà gỗ dài, mái lợp lá được bảo vệ bằng trăm gã bạch y bịt mặt. Tay hữu chúng cầm trường kiếm và tay tả thủ độc châm. Nhưng xem ra, trong cảnh quang đăng sáng sủa này thì ám khí kia mất tác dụng, nhất là khi đối phó với bốn đại cao thủ như bọn Dao Quang. Thân pháp của bốn người quá nhanh và lưới thép quanh thân họ cũng quá kín đáo, khiến những mũi độc châm không tìm được lối vào.

Ngược lại, những con chim én sắt của bọn Dao Quang nặng hơn, bay xa hơn nên vô cùng lợi hại.

Thần Bút Lực Sĩ không dùng ám khí, múa tít đôi Phấn Quan bút hùng hục xông lên. Không có mũi kiếm hay mũi độc châm nào cản được bước tiến của lão cả.

Nhưng lão vẫn chậm chân hơn Dao Quang. Chàng đã đánh thủng phòng tuyến của bọn bạch y, giết liền mười mấy mạng, vào đến dãy nhà gỗ. Chàng đập tung cánh cửa thì nhìn thấy trên sàn nhà san sát những thân người nằm thiêm thiếp, mừng rỡ quát :

- Họ đây cả rồi!

Quần hùng đã vào đến, liên thủ tàn sát bọn bạch y. Chương môn hai phái Nga Mi, Thanh Thành không tham chiến, vào thẳng khu nhà gỗ tra xét. Họ hợp lực cùng Dao Quang đánh đuổi bọn áo trắng ra khỏi nơi giam nạn nhân.

Gọi là đánh đuổi vì hai vị chân tu này chỉ dả thương chứ không hề giết người. Mỗi lần trượng đánh trúng đối phương, Thuần Chân Thượng Nhân đều niệm phạt, lộ vẻ ăn năn. Đạo Hạnh chân nhân không từ bi như thế nhưng cũng chỉ chặt đứt tay cầm vũ khí của đối phương là cùng!

Dao Quang bồng hỏ then cho tính hiếu sát của mình, lòng mềm đi và hạ thủ nhẹ nhàng hơn. Bọn bạch y nhân biết thế đã cùng, liền dùng độc châm mở đường máu bỏ chạy ra ngoài cửa cốc. Bình pháp có câu “giặc cùng chớ đuổi”. Do vậy, quần hào tha cho đám tàn quân, chẳng truy sát làm gì.

Trong lúc quần hào reo mừng chiến thắng, Dao Quang cau mày tự hỏi :

- Là thực? Sao không hề thấy Bách Biển Ma Quân hay cao thủ lợi hại nào cả?

Chàng quay sang nói với Thuần Chân Thượng Nhân :

- Xin Thượng nhân đưa ba mươi cao thủ Nga Mi ra trấn giữ cửa cốc, đề phòng đối phương bịt chặt sinh lộ!

Phượng trượng Vạn Niên tự mỉm cười, đồn hậu :

- Bọn lão nạp chỉ quen kinh kệ, không đủ cơ trí đối phó với tà ma, đành trông chờ vào Hiên Viên thí chủ vậy!

Nói xong, ông thống lĩnh bọn đệ tử đi ngay. Đạo Hạnh chân nhân đứng gần đấy, ngo ngác chẳng hiểu gì cả. Dao Quang ngưng ngưng giải thích :

- Bẩm Chân nhân! Đệ tử vốn tên thật là Hiên Viên Dao Quang, quê đất Giang Tây.

Chân nhân cười khà khà :

- Thí chủ còn trẻ mà chẳng háo danh, giấu mình hành hiệp, càng khiến bản đạo khâm phục.

Dao Quang nghiêm giọng :

- Bách Biến Ma Quân bố trí chiếc bẫy Thiên Tinh cốc này với mục đích bắt gọn Chương môn các phái Bạch đạo và những cao thủ thành danh. Do vậy, trong cốc không hề có một cao thủ cao cấp nào của Thiên Cơ giáo việc chúng ta phá được trận trước khi các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn đến Thành đô đã nằm ngoài dự kiệu của Vệ Chuyển Luân. Nhưng nếu chúng ta không sớm đưa tù nhân rời cốc, e rằng sẽ trở thành cá trong lưới.

Đạo Hạnh chân nhân giật mình, vận công nói lớn :

- Mau đưa người bị nạn ra khỏi cốc ngay! Viện binh của Thiên Cơ giáo sắp đến!

Bản thân ông cũng tất tả chạy đi điều động đệ tử hai phái Thanh Thành và Nga Mi.

Tất nhiên là ai cũng quan tâm đến người thân của mình trước. Do vậy, Giang hồ Lục ác cùng bọn thủ hạ được đưa ra sau. Thực ra, trong Lục ác đã có ba người hiện diện, đó là: Nhị Ác Miêu Điện Nhân Ma, Tam Ác Sách Huyết Dao và Lục Ác Quý phu nhân Quách Phi Bình.

Theo sự bàn bạc trước, Thuần Chân Thượng Nhân và hai gã Hoắc Thái, Mạc Sương đã nhanh chân tìm kiếm ba lão ma đầu ấy, mang vào một phòng vắng và báo cho Dao Quang biết. Chẳng mừng rỡ đến nơi đó, nhưng lại phân vân không nỡ hạ thủ. Quý Dao cười mát :

- Bọn này tội ác ngập đầu. Tha cho chúng là có lỗi với võ lâm. Nếu công tử không có cách thu phục chúng thì phải giết đi để trừ hậu hoạn.

Thần Bút cũng nói :

- Kẻ ác thường mang bản chất tiểu nhân, ham lợi, trước sau gì cũng bị Bách Biến Ma Quân thu phục!

Dao Quang gật đầu, cau mày suy nghĩ rồi chậm rãi đáp :

- Giết họ lúc này quá dễ. Nhưng tiểu diệt lại có một kế hoạch khác! Tiểu diệt sẽ thi triển phép Ngân Châm Tòa Mệnh, rút tuổi thọ của họ xuống còn đúng ba năm. Nếu trong thời gian ấy, họ hối cải thì tiểu diệt sẽ hóa giải cho, bằng không thì họ sẽ chết vì nghịch huyết công tâm!

Ba người kia đều tán thành nhưng vô cùng kinh ngạc trước tác dụng thần bí của thuật châm cứu.

Dao Quang học nghề thuốc nên lúc nào trong người cũng mang theo một túi da nhỏ đựng kim bạc, chàng lập tức hành động. Y thuật của Dao Quang không cao, chỉ sơ trường về thuật châm cứu, thủ pháp rất nhanh nhẹn, chuẩn xác, nhưng dù sao cũng phải cời áo của nạn nhân ra.

Dao Quang vừa châm xong cho Nhị Ác và Tam Ác thì ngoài cốc vang lên những tiếng rú thê lương, cộng với tiếng quát tháo vang lừng. Biết rằng có biến, Dao Quang vội nói :

- Ba người hãy ra ngoài trợ chiến! Tại hạ xử lý xong Lục Ác sẽ ra sau.

Thần Bút cùng hai gã hung thần vội đi ngay. Ở đây, Dao Quang nhanh tay lột áo của Lục Ác Quý phu nhân Quách Phi Bình. Dù bà ta là nữ nhân nhưng Dao Quang cũng không hề úy kỵ. Lòng chàng sáng như nhật nguyệt, vì đại nghĩa mà làm nên không câu nệ tiểu tiết.

Tuy nhiên, khi làn da mịn màng, trắng như ngọc và đôi gò bồng đảo săn chắc kia lộ ra. Dao Quang vô cùng ngỡ ngàng. Lục Ác tuổi đã quá bốn mươi, sao lại giữ được cơ thể xinh đẹp như vậy? Hai núm vú kia đỏ hồng, chẳng khác gì của Ngọc Thiên. Dao Quang không có nhiều kinh nghiệm về nữ nhân nên cho rằng Quách nương còn trinh trắng nên thân xác không tàn phai.

Tiếng sát phạt ngoài kia vọng vào, khiến Dao Quang nóng ruột, chẳng suy nghĩ nữa, phóng kim bạc vào những huyệt trên ngực đối phương. Nhưng khi đến huyệt Nhu Trung, chàng bất buộc phải dừng tay tả giữ lấy đôi vú Lục Ác thì mới châm kim cho đúng được.

Một cảm giác ôn nhu khó tả, truyền từ cơ thể Lục Ác sang bàn tay chàng. Dao Quang cố định thần làm nốt công việc. Chàng mặc lại y phục cho Quách nương rồi xách kiếm lướt ra.

Lúc này, quần hùng đã đem mấy trăm nạn nhân chạy ngược vào trong sơn cốc, chỉ để lại những cao thủ hạng nhất trấn giữ đường vào. Thấy Dao Quang Độc Tĩ Cái vội chạy đến :

- Bẩm công tử! Phe đối phương đông đến ba bốn trăm do Bách Biến Ma Quân và những tay cao thủ lợi hại thống lĩnh, hiện đang vây chặt bên ngoài.

Dao Quang gật đầu và len qua đám tầng lầu Nga Mi mà đi ra. Người giữ ải chính là Thuần Chân Thượng Nhân. Còn bọn Thần Bút Lục Sĩ thì dàn hàng ngang để phó những đợt tấn công của phe địch.

Thuần Chân Thượng Nhân vẫn giữ được sắc diện bình hòa, tươi tắn, chẳng hề sợ hãi. Ông cười bảo Dao Quang :

- Cũng may là thí chủ đã sai lão nạp ra đây giữ cửa, nếu không thì đối phương đã vào được trong cốc rồi!

Dao Quang nói mau :

- Xin thiên sư gọi năm người kia rút mau. Tại hạ sẽ tìm cách dụ địch, đã thương Bách Biến Ma Quân, có thể chúng ta mới mong thoát được.

Thượng nhân liền vui vẻ cao giọng gọi :

- Mời ngũ vị vào trong cốc nghị tay, sẽ có người thay thế!

Tà Kiếm đã thấy Dao Quang đứng cạnh Chương môn phái Nga Mi, biết đây là ý của chàng, liền ra lệnh cho bốn người kia lùi lại. Họ lần lượt chạy vào đường hẻm, người cuối cùng là Thần Bút Lực Sĩ.

Hạ lão vừa đánh vừa lui dần, khiến đối thủ hăm hở dần bước.

Dao Quang đã bảo phe mình thụt sâu ba trượng nên đối phương chỉ vào được từng người vì đường rất hẹp.

Đối thủ của Thần Bút là một lão già áo trắng, da ngăm đen, sử dụng một cây qua thép dài nửa trượng.

Qua là loại vũ khí cổ, được sử dụng trong những cuộc chiến tranh thời Ân Chu cho đến Xuân Thu, qua thoát thai từ liềm cắt cỏ nên đầu cán gỗ có lưỡi thép cong sắc bén, dùng để cắt và móc. Mũi liềm nhọn để đâm. Vì thế thời cổ gọi qua là “câu binh” hoặc “trắc binh” (binh khí dùng để móc gỗ).

Qua rất hữu dụng khi đối phó với chiến xa nhưng sau thời Xuân Thu, kỵ binh thay thế cho chiến xa nên qua cũng dần dần bị đào thải khỏi quân đội. Tuy nhiên, sau hơn ngàn năm mà phép đánh qua vẫn còn tồn tại, và ở đất Bằng Dương Tây Hạ vẫn có cả một môn phái tên gọi Qua môn.

Lão bạch y đang đấu với Thần Bút chính là đệ tử của môn phái ấy.

Cây qua trên tay lão đã được cải tiến, trên sống liềm có mũi nhọn, sắc cả hai bề. Thêm nữa, cán qua bằng thép ròng, chứ không phải bằng gỗ. Điều này chứng tỏ nội lực thâm hậu của bạch y lão người Hồi.

Do hình dáng đặc dị nên qua pháp cũng rất ảo diệu, kỳ lạ khiến Thần Bút không sao chiếm được thượng phong. Hạ lão chấp nhận thua Dao Quang vì chàng là đệ tử của võ lâm đệ nhất kỳ nhân Lư Sơn Tiên Ông, nhưng với lão già Tây Hạ này thì chẳng cam lòng, Thần Bút giận dữ gầm vang, múa tít đôi Phán Quan bút nặng nề, tấn công như bão táp, đẩy lùi đối phương hơn trượng.

Song, bạch y nhân chẳng chịu sút kém, xuất liền tám chiêu liên hoàn, đòn như chớp giật, đòi lại được nửa đoạn đường.

Dao Quang chăm chú thường lâm pho qua pháp kỳ tuyệt, lòng suy nghĩ miên man, cố tìm ra giải pháp nhanh gọn. Chàng nói nhỏ với Thuần Chân Thượng Nhân và ông ta cao giọng :

- Lão nạp là Thuần Chân, Chương môn phái Nga Mi, dám hỏi thí chủ có phải là Môn chủ Qua môn đất Bằng Dương hay không?

Thần Bút lập tức nhảy lùi để đối phương trả lời. Lão áo trắng yên tâm mở miệng :

- Lão phu chỉ là Phó môn chủ mà thôi!

Nói xong, lão vung qua đánh tiếp, Dao Quang đã có chủ ý, rút kiếm xông đến, miệng nói :

- Xin Hạ lão nhường trận này cho tại hạ.

Thần Bút hiểu ý, dồn toàn lực đánh bật cây qua, nhảy ngược về phía sau. Dao Quang thế chỗ, đón chiêu của đối phương.

Thấy chàng trẻ tuổi, lúc đầu lão bạch y tỏ ý khinh thường, nhếch mép cười mỉa. Nhưng chỉ va chạm ba chiêu, lão đã thâm chột dạ trước thân pháp phiêu diêu, nhẹ nhàng và những đường kiếm nhanh như ánh chớp.

Dao Quang thi triển phép khoái kiếm, liên tiếp tung ra hàng loạt chiêu phong tỏa mũi qua. Lão bạch y phải thoái bộ vì sợ đối phương nhập nội. Lão thật sự kinh hoàng trước màn kiếm ảnh loang loáng, chẳng biết đâu là hư, đâu là thực. Nhưng với bản lĩnh cao cường và lòng hiếu thắng của một võ sĩ già nua. Lão nhân dồn hết chân khí thi triển pho qua pháp đến mức tột cùng. Đường qua mãnh liệt như bão táp, tạm thời duy trì được thế trận.

Đến chiêu thứ bốn mươi, Dao Quang bất ngờ đề khí bốc lên cao hơn hai trượng, sa thẳng xuống đỉnh đầu đối phương. Hành động này cực kỳ mạo hiểm vì cây qua dài, sắc nhọn kia sẽ chặn đứng chàng rất dễ dàng. Nhưng Dao Quang lại có chủ ý khác, nằm ngoài dự liệu của mọi người. Chàng điểm mũi kiếm vào đầu vũ khí của đối phương, mượn đà bay ra phía sau, hạ thân xuống đất, chặn đường rút lui.

Từ vị trí này, Dao Quang đánh thốc vào trong. Giờ đây Phó môn chủ Qua môn đã trở thành ba ba trong rọ. Sau lưng lão là Thuần Chân Thượng Nhân và Thần Bút Lực Sĩ. Không còn đường thoát, bạch y lão cắn răng chống đỡ, lòng thấp thỏm, chỉ sợ bị tập kích vào lưng.

Trong tâm trạng phập phồng ấy, lão lộ rõ sơ hở nên không tránh nổi chiêu tuyệt kiếm của Dao Quang. Chàng đã dùng đến chiêu “Vụ Mê Nhân Nhân”. Kiếm khí mịt mờ như sương, kiếm kinh rít lên như xé lụa.

Lão bạch y tuyệt vọng, điểm liền mười tám thức vào màn sương kiếm. Đến thức cuối cùng, lão phát hiện mũi qua không chạm vào trường kiếm của đối phương. Và chỉ một sát na sau đó, mũi kiếm lạnh toát của Dao Quang đã đặt vào yết hầu của nạn nhân.

Lão bạch y nhắm mắt chờ chết, không ngờ Dao Quang chỉ điểm huyết, đoạt vũ khí rồi thu kiếm lại. Quần hùng mừng rỡ, reo hò tán thưởng kiếm thuật vô song của chàng trai trẻ.

Dao Quang cấp lão bạch y vào nách, bước ra đầu hẻm núi, vận công quát lớn :

- Bách Biến Ma Quân! Nếu lão chịu lui binh, ta sẽ tha cho Phó môn chủ Qua môn!

Bách Biến Ma Quân là một lão nhân cao gầy, mặt sáng như trăng rằm, râu ba chòm đen nhánh, khí độ oai phong. Nếu không biết rõ, chẳng ai có thể ngờ rằng con người có dáng dấp tôn quý kia lại là một đại ác ma tanh máu.

Ma quân đã chứng kiến cảnh Dao Quang bắt sống bạch y lão. Lòng rất e dè, ông ta gần giọng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi là ai? Sao lại dám chống đối lão phu?

Dao Quang cười nhạt :

- Tại hạ là ai cũng chẳng quan trọng, chỉ cần tôn giá rút quân ngay!

Bên cạnh Ma quân còn có tám chín lão nhân bạch bào, tay cầm qua. Họ là đệ tử của Qua môn nên rất lo lắng, thi thảm với Vệ Chuyển Luân. Ma quân gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý, rồi cao giọng nói :

- Lão phu đồng ý lui binh để chuộc mạng Ngõa phó môn chủ. Nhưng tiểu tử ngươi phải ở lại cùng lão phu thử thách ba trăm chiêu. Đây là điều kiện tối hậu!

Quần hùng phía sau Dao Quang xầm xì lo ngại, sợ chàng không thoát khỏi độc thủ của đại ma đầu tám mươi lăm tuổi này. Nhưng Dao Quang đã ứng tiếng :

- Được! Tại hạ nhận lời. Phiền tôn giá cho thủ hạ giãn ra!

Đạo Hạnh chân nhân bước đến buồn rầu bảo Dao Quang :

- Thí chủ vì người khác mà liều thân, nghĩa khí này át cả vàng nhạt nguyệt, khiến bọn bản đạo vô cùng kính phục. Nhưng Vệ lão ma võ nghệ cao siêu, công lực thâm hậu. Mong thí chủ phải bảo trọng, nếu thấy nguy phải đào tẩu ngay!

Dao Quang mỉm cười :

- Chân nhân cứ yên tâm! Đệ tử chẳng phải là kẻ lụy vì hư danh. Và khi đã bỏ chạy thì khó ai theo kịp.

Chàng quay sang dặn dò người thân :

- Tam vị hãy đưa ba người trong Lục ác về khách điểm trước. Nếu đến tối mà tại hạ không trở lại thì hãy giết họ đi và rời Thành đô về Nam Xương gấp!

Thấy chàng dặn dò hậu sự. Thần Bút mỉm lòng cầu nhàu :

- Nếu không chắc thắng thì Quang nhi còn cố sức làm gì?

Dao Quang cười buồn :

- Di mệnh của ân sư, tại hạ không thể không thực hiện. Nếu lần này không đấu với Ma quân thì e rằng mai hậu khó mà gặp được.

Tà Kiếm, Quý Dao lặng lẽ nhìn chàng lần cuối, gật đầu chào rồi quay bước.

Quần hùng đã trở vào trong cốc, vác tù nhân ra. Lúc đi ngang qua Dao Quang, họ đều kính cẩn cúi đầu và biết chính chàng đã ban cho họ sự sống còn. Thuận Chân Thượng Nhân đi sau cùng, cười rất tươi và nói :

- Lão nạp thiên định sáu mươi năm có được chút tuệ quang nên biết rằng thí chủ không thể chết hôm nay. Xin hẹn gặp lại ở chùa Giác Hải trong thành.

Dao Quang vòng tay đáp lễ :

- Đệ tử sẽ sớm tìm đến hầu chuyện thiên sư!

Thái độ an nhiên, vô úy của Dao Quang, xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, khiến Thượng nhân hài lòng, ông gật gù bỏ đi.

Dao Quang giữ chặt bạch y lão, đứng trước cửa sơn cốc, dõi nhìn theo bóng quần hùng xa dần. Khi biết họ đã ở khoảng cách an toàn. Chàng giao con tin cho Thần Bút, bước lên hai trượng, bình thân nói :

- Mời Vệ tôn giá chỉ giáo cho vài đường kiếm!

Bách Biến Ma Quân từ lâu đã nổi tiếng giang hồ nhờ võ công quán thế nhưng ưu điểm số một của lão lại là cơ trí. Họ Vệ thông minh tuyệt thế, xảo quyết có thừa nên được người đời tặng cho danh hiệu Bách Biến. Ngoài ra, lão còn sở trường pho Bách Biến kiếm pháp và khinh công “Bách Biến Ma Ảnh”.

Hai mươi ba năm trước, Ma quân bày độc kế, dẫn dụ võ lâm chính tà vào khu rừng rậm dưới chân núi Tàn Linh. Lão nhốt họ trong trận kỳ môn, phóng độc, phong tỏa võ công và bỏ đói, bắt mọi người phải thể độc suốt đời qui phục lão.

May thay, Lư Sơn Tiên Ông đến kịp, đã thương Vệ Chuyển Luân, phá trận cứu người. Ma quân bị đâm thủng ngực trái nhưng vẫn đào tẩu được và biệt dạng cho đến hôm nay.

Trong trận ấy, có khá nhiều đệ tử Bạch đạo bỏ mạng vì không chịu nổi đói khát. Nghe vậy, khi nghe tin Ma quân ẩn náu ở Đường gia trang, các phái đã cho người thăm dò ngay.

Sau khi xuống núi, Dao Quang đã dốc sức điều tra hạ lạc của Ma quân, song song với việc tìm lại gia đình. Hoàng thiên có mắt đã dun dũi cho chàng quen với một gã họ Đường và tìm được Ma quân.

Giờ đây, Dao Quang quyết diệt trừ đại họa cho võ lâm và bách tính Trung Hoa. Họ Vệ tuy đã tám mươi lăm, nhưng học được thuật trụ nhan nên da dẻ mịn màng, trẻ như mới năm mươi, và sẽ còn sống rất thọ. Do vậy, lão mới nuôi đã tâm làm Hoàng đế.

Giờ đây, chúng ta sẽ trở lại cuộc chiến, vì Vệ ma quân đã xuống ngựa, bước đến trước mặt Dao Quang.

Là người giáo hoạt, gian hùng, Vệ Chuyển Luân cực kỳ thận trọng, không vì đối phương trẻ tuổi mà khinh thường. Lão chiếu đôi nhãn thần sáng rực quan sát dung mạo và phong thái của Dao Quang. Bộ não thông tuệ của lão đã thăm đoán ra lai lịch của chàng trai. Ma quân dừng bước cách Dao Quang hai trượng, lạnh lùng cất tiếng :

- Té ra ngươi là học trò của lão già Lư Sơn! Trình sát của lão phu đã mai phục ở chân núi mấy năm trời, cuối cùng đã chờ được ngày Lư Sơn lão quý châu trời, và ngươi xuống núi với dải khăn trắng trên đầu!

Dao Quang biết lão nhục mạ Tiên ông dễ kích nộ mình nên không hề nổi giận, chàng gật gù :

- Tội nghiệp cho tôn giá vì quá sợ hãi tiên sư nên phải trốn tránh suốt hai chục năm trời. Nhưng dù người đã cời hạc qui tiên thì vẫn còn tại hạ đây, tôn giá đừng mong sính cường!

Nghe Dao Quang xác nhận Tiên ông đã chết. Ma quân nhẹ nhõm, ngựa cỏ cười vang :

- Lư Sơn đạo sĩ đã xuống địa ngục thì lão phu còn phải sợ ai nữa?

Tuy cười cợt nhưng mắt lão không hề rời Dao Quang vì biết chàng sẽ nhân cơ hội này mà xuất thủ trước. Trong hai mươi năm ẩn dật, lão có dư thời gian để hồi tưởng, chiêm nghiệm những chiêu kiếm mà Tiên ông đã thi triển. Với trí nhớ tuyệt luân, Ma quân đã ghi nhận được khá nhiều thông tin từ sau trận đánh. Nên giờ đây, Dao Quang ra một chiêu mà lão đã từng nghiên cứu thì chàng khó lòng mà thoát chết. Thường thì, khi tấn công bằng thuật ngự kiếm, các kiếm thủ thường dùng những chiêu gốc.

Quả thực, lão đã đoán trúng vì Dao Quang bay đến như ánh chớp, kiếm quang rực rỡ dưới ánh nắng chiều, kiếm ảnh thấp thoáng những điểm long lanh. Năm xưa, Tiên ông đã đã thương Ma quân bằng chiêu “Thu Độ Tà Dương” này (chiều dẫm sương thu).

Vệ Chuyển Luân mừng rỡ vì lão đã tìm hiểu chiêu này chu đáo nhất. Và bản thân đã từng chứng thực rằng, mục tiêu cuối cùng của chiêu kiếm sẽ là ngực trái.

Ma quân đắc ý vùng kiếm giải phá, thép chạm nhau từng nhịp nhưng do tốc độ quá nhanh nên nổi lại thành từng tiếng ngân dài.

Vệ Chuyển Luân thấy đối phương thọc kiếm vào ngực trái mình liền nghiêng sang phải, và đâm liên bốn thức chắc mẫm sẽ giết được kẻ địch. Lão đã áp dụng câu “tri kỷ tri bỉ” nên không thể thất bại được.

Nào ngờ, từ bàn tay tả đang bắt kiếm của Dao Quang bay ra ba mảnh thép đen sì, uy hiếp mặt và cổ Ma quân.

Thì ra, Dao Quang tự biết không đủ công lực đối phó với đại ma đầu nên từ lâu đã khổ luyện thủ pháp phóng ám khí để phối hợp với trường kiếm. Đây sẽ là sự bất ngờ lớn đối với Ma quân vì suốt đời Lư Sơn Tiên Ông chưa từng dùng đến ám khí.

Dao Quang học được tuyệt kỹ Hắc Thiết Yên là do tình cờ. Năm mươi bốn tuổi, trong lúc lượm lặt từ sách của ân sư, chàng tìm được quyển sách mỏng cũ kỹ, giấy ủa vàng vì năm tháng, tựa đề của nó là Âm Yên Thủ Lục. Nét chữ bên trong mềm mại, uyển chuyển, đúng là nét chữ của nữ nhân.

Dao Quang mang ra hỏi sư phụ thì Tiên ông vuốt chòm râu bạc, mắt dõi nhìn về hướng trời tây xa xăm mà kể :

- “Tám mươi năm trước, trong võ lâm nổi lên một bậc anh thư nhan sắc phi phàm, giỏi cả kiếm thuật lẫn nghề ám khí, danh hiệu Hắc Thiết Yên, tên gọi Minh Thu Dung. Tuy mới hai mươi bốn tuổi mà tên tuổi đã lẫy lừng vùng Tây bắc vì tính hiếu sát.

Năm ấy, lão phu mới gần tam thập, lòng hiếu thắng còn rất vượng nên đã xách kiếm đi Túc Châu tìm Hắc Thiết Yên.

Khi đến nơi, lão phu mới biết lời đồn là sai sự thật. Nạn nhân của Hắc Thiết Yên chỉ toàn là lũ ác đồ đáng chết. Những đả lữ vuốt mấy ngàn dặm đường, lão phu đành tìm đến Minh gia trang xin tị thí.

Sau tám trăm chiêu, lão phu khiến nàng rơi kiếm. Minh tiểu thư không hề giận mà còn khẩn thiết mời ở lại vài ngày. Thế rồi tình cảm phát sinh, lão phu và nàng nên duyên giai ngẫu.

Đau đớn thay, hai năm sau nàng qua đời khi sinh đứa con đầu lòng. Lão phu như kẻ mất hồn, mang ít di vật của người vợ bạc mệnh, trở lại Trung Nguyên và mang ý định xuất gia.

Nay Quang nhi vô tình tìm thấy bí kíp, tức là có duyên với sư nương. Hãy cố rèn luyện để tuyệt học khỏi thất truyền”.

Nguồn con của loại ám khí Hắc Thiết Yên là như thế, giờ chúng ta sẽ quay lại để xem Bách Biến Ma Quân ứng phó ra sao?

Quả không hổ danh đệ nhất ma vương, trong lúc hiểm nghèo ấy, Vệ ma đầu hé miệng thối ra một luồng chân khí có mùi thơm, đây chính là một trong những tà công đã thất truyền.

Trăm năm trước, giang hồ có một cao thủ danh hiệu là Thần Phong Tẩu. Lão đã sáng tạo ra một môn Phúc Khí độc công, có thể thổi một hơi đánh vỡ sọ người ở khoảng cách nửa trượng. Ngoài ra, luồng khí ấy còn chứa chất tuyệt độc, đối phương chỉ ngửi phải cũng đủ bủn rủn tứ chi!

Dao Quang đã uống một viên Giải độc thần đan lúc vào cốc nên giờ đây không sợ độc. Nhưng khi giải được hết tác dụng vì bị cơ thể thải ra theo mồ hôi thì chàng sẽ lâm nguy.

Do vậy, Dao Quang dồn toàn lực, đem hết sở học ra thi thố, hòng sớm kết liễu đối phương.

Nhưng càng đánh, chàng mới thức ngộ rằng việc mình cầm cự ngàn chiêu với ân sư chẳng có nghĩa là sẽ khó mà thua Ma quân.

Thầy trò tỉ kiếm thì lòng không có sát khí và toàn dùng những chiêu quen thuộc. Ngược lại, giờ đây Ma quân và chàng đang ở thế một mất, một còn. Pho Bách Biến kiếm pháp cũng quý dị hơn hẳn những gì Tiên ông từng gặp và dạy Dao Quang giải phá.

Thêm vào đấy, những luồng kinh phong từ miệng Ma quân thực vô cùng đáng sợ. Lão sở hữu đến bảy mươi năm công lực, gấp đôi Dao Quang nên có dư chân khí để dồn vào những đòn Phúc Khí độc công.

Vết thương trên mặt không nặng nhưng lại khiến cho Ma quân vừa then, vừa giận. Lão là người cao ngạo nên không thể chấp nhận việc mình bị trúng kế của một thằng nhãi ranh.

Ma quân bật cười ghê rợn, mắt như đỏ lửa, xuất toàn những chiêu độc ác và mãnh liệt, quyết phân thây đối thủ.

Ngoài kia, Thần Bút Lực Sĩ cao giọng, đếm đến chiêu thứ hai trăm. Giọng lão bắt đầu run vì tả thủ họ Vệ đột ngột vuron dài, vồ tước một chưởng vào ngực trái Dao Quang. Chàng trai nghiêng mình né tránh, bị chưởng kinh đánh phốt vào vai. Tả thủ Dao Quang tê điếng, trở thành vô dụng.

Cùng lúc ấy, chàng trúng thêm ba kiếm vào ngực. Vết thương không sâu nhưng cũng đủ để máu loang ướt bạch bào.

Thấy Ma quân kiếm thông kiếm chưởng, Dao Quang vội thi triển kiếm pháp Lư Sơn đến mức chót, khống chế cả bàn tay tả đối phương. Mấy lần lão xuất thủ đều nghe huyết Lao Cung lạnh toát, vội rút về.

Nhưng cũng vì vậy mà lưới kiếm thưa hơn nên Dao Quang lại vướng thêm sáu vết thương nữa, khi né tránh đạo khẩu phong của Ma quân.

Thân trước chàng giờ đây đầm máu từ vai đến bụng. Chân khí cạn dần theo lượng máu thoát ra. Nếu là người khác thì đã không cầm cự nổi đến giờ này, trước một kẻ có công lực cao thâm và tinh thông nhiều tuyệt học như Bách Biến Ma Quân.

Dao Quang chẳng sợ chết nhưng lại hối tiếc vì đã không hoàn thành được di mệnh của ân sư. Chàng không ngờ bản lãnh của Ma quân lại cao siêu đến nhường này.

Tuy nhiên, Thần Bút Lực Sĩ đã quát vang :

- Tam bách chiêu!

Vệ Chuyển Luân không hề dừng tay, miệng cười khanh khách như diễu cợt Thần Bút và Dao Quang. Hạ lão giận dữ, quát như sấm :

- Sát!

Thế là từ bia rừng vang lên tiếng reo hò náo động và một đội quân đông đảo ùn ùn tiến vào. Đi đầu là Chưởng môn, trưởng lão hai phái Nga Mi, Thanh Thành và Tả Kiếm, Quý Dao.

Xa hơn nữa là đoàn quân triều đình với cờ xí rợp trời, trống trận thúc vang.

Vệ Chuyển Luân không sợ quân hùng vì lão mang theo đến bốn trăm đệ tử kiêu dũng nhưng lão lại không muốn đối địch với quan quân, ảnh hưởng đến đại cuộc sau này.

Trước khi rút quân, lão ác ma đánh chiêu tối hậu, kết liễu gã kinh địch trẻ tuổi. Nếu để chàng khổ luyện thêm vài năm, ắt trở thành cái gai khó nhổ.

Diễn tả thì lâu nhưng ý nghĩ đi rất nhanh, do vậy Thần Bút không kịp chạy đến hỗ trợ Dao Quang.

Vệ Chuyển Luân đánh mặt, xuất một chiêu như sấm sét, lão đã dồn đến tám phần chân khí nên lực đạo vô cùng mãnh liệt. Lưỡi thép của Dao Quang bị xuyên thủng và Ma quân đâm thẳng vào ngực chàng.

Nào ngờ, người Dao Quang bất ngờ ngã thẳng về phía sau, thân hình dán sát mặt cỏ. Đồng thời, chàng phóng kiếm vào mặt đối phương. Đương nhiên, Vệ lão ma đầu dễ dàng cử kiếm gạt đi. Nhưng lão kinh hoàng nhận ra một lưỡi thép đen sì đang bay vào huyệt Khí Hải của mình.

Trong trận đấu, Ma quân đã nhiều lần thử thách, dụ dỗ cho đối thủ phóng ám khí, mà không hề thấy chàng ra tay. Lão bèn kết luận rằng Dao Quang đã hết vốn. Nào ngờ gã tiểu tử lì lợm này lại để dành mũi ám khí cuối cùng cho phút tối hậu.

Khoảng cách quá gần, Ma quân chỉ còn cách nghiêng mình để cứu lấy tử huyệt. Chịu để ám khí cắm vào huyệt Phúc Kết, rồi lão vung tả chưởng giáng xuống.

Nhưng Dao Quang đã lăn tròn ra xa, thoát khỏi chưởng kinh kia trong gang tấc. Và may thay, Thần Bút Lực Sĩ đã đến nơi, còn bọn Quỷ Dao cũng cách không xa. Hạ lão nóng ruột, chẳng kể từ sinh, nhảy xổ vào Bách Biến Ma Quân. Lão để lộ sơ hở rất nhiều nhưng với thần lực kinh nhân dù bị đâm trúng cũng vẫn còn đủ sức đả thương kẻ địch.

Ma quân hậm hực phi thân về hướng Tây, miệng ra lệnh lui binh.

Lúc Thần Bút rời con tin thì hai đệ tử Qua môn lao về phía Phó giáo chủ. Nhưng rất tiếc là Dao Quang đã tính đến điều ấy, chồm lên lướt đi và chạm mục tiêu trước.

Hai lão kia sợ hãi van xin :

- Xin các hạ đừng làm hại mạng Ngõa nhị sư huynh.

Dao Quang mỉm cười, gạt đầu, dựng đứng tù nhân lên, giải tòa Á huyệt, rồi nghiêm nghị hỏi :

- Nếu tại hạ tha mạng thì Qua môn có chịu ly khai Thiên Cơ giáo hay không? Nay Bách Biến Ma Quân mưu phản, trước sau gì cũng gây cảnh binh đao khói lửa trên đất Tây Hạ. Chẳng lẽ tôn giáo không thương người đồng chủng ở quê hương mình?

Lão bạch y này tên gọi Ngõa Quyền, cao thủ số hai Qua môn, lão rầu rĩ đáp :

- Môn chủ sư huynh muốn làm vua đất Tây Hạ, tách khỏi Trung Hoa nên mới bị Vệ Chuyển Luân dụ dỗ. Dù lão phu có hiểu đại nghĩa mà thê thốt thì cũng vô ích! Người Hồi không quen nói dối, các hạ cứ giết ta đi!

Dao Quang lắc đầu :

- Tôn giá vì lệnh trên mà làm, xét ra tội không lớn. Xin tôn giá trở về cố thổ, thuyết phục quý Môn chủ. Hãy nói với ông ta rằng Vệ Chuyển Luân chưa phải là cao thủ có võ công vô địch thiên hạ và chắc chắn sẽ thất bại. Tại hạ chỉ cần khổ luyện thêm một, hai năm là có thể giết được Ma quân. Trận đấu mà tôn giá đã chứng kiến hôm nay đã chứng minh cho điều ấy. Và lại, các phái võ lâm Trung Nguyên đã đoàn kết một lòng, chẳng để cho Ma quân múa gây vườn hoang đâu!

Nói xong, chàng giải huyệt và phui bụi trên y phục Ngõa Quyền. Họ Ngõa cảm động, vỗ vai chàng :

- Hào thiếu niên! Khí độ của ngươi khiến lão phu phải bái phục và sinh lòng yêu mến. Lão phu sẽ cố cảnh tỉnh đại sư huynh. Nếu y không nghe, lão phu sẽ vào Trung Nguyên giúp ngươi một tay. Lão phu là Ngõa Quyền, còn tiểu huynh đệ tên gì vậy?

Biết lão hoàn toàn thành thực, Dao Quang vui vẻ đáp :

- Ngõa lão ca cứ đến Hiên Viên gia trang, bên hồ Bá Dương, sẽ gặp được Dao Quang này.

Trong lúc họ trò chuyện thì bảy người còn lại của Qua môn đã đến đứng chung quanh, tuy thủ hạ của Ma quân đã chạy hết. Họ chẳng hề sợ hãi dù vòng ngoài đầy đặc quần hùng và quân triều đình. Dao Quang quay ra, nói với Tà Kiếm :

- Hoắc hộ vệ mau tìm cho các hảo hán Qua môn mười con tuần mã!

Ngõa Quyền xua tay :

- Không cần đâu, ngựa Tây Hạ rất thông linh, chỉ cần nghe gọi là chạy đến ngay!

Lão không vòng tay chào mà ôm chặt Dao Quang để từ biệt. Chín lão già kia cũng làm như vậy.

Họ vừa đi xong thì Dao Quang lão đảo ngã xuống. Chàng đã cố giữ tư thế hiên ngang, để tạo niềm tin cho những vị khách Qua môn!

Mọi người òa lên kinh hãi, còn Tà Kiếm cùng Quỷ Dao vội quỳ xuống, cúi y phục chủ nhân ra xem xét.

Chỉ hơn nửa khắc sau, những vết thương trên người Dao Quang đã được rửa sạch bằng rượu và được băng bó bằng thuốc kim sang tốt nhất của phái Thanh Thành. Ngoài ra, chàng còn được uống ba viên Nga Mĩ thần đan.

Dao Quang ngủ vùi, được Quý Dao cõng trên vai, theo quần hùng rời Thiên Tinh cốc.

Trước đó, Tà Kiếm đã gọi lão đại Thành đô là Tang Môn Kiếm Hà Phương đến. Gã đưa cho họ Hà tám ngân phiếu ngàn lượng bạc và bảo :

- Số bạc này để thưởng cho người và anh em côn quang trong thành!

Hà Phương định từ chối nhưng không dám, đành nhận lấy. Tà Kiếm cũng thưởng ngàn lượng bạc cho bọn hóa tử Phân đà Cái bang.

Thì ra quần hùng không cam tâm để Dao Quang chết, nên sau khi tìm được chỗ an trí những người đang mê man liền quay lại Thiên Tinh cốc. Nhưng nhân thủ của họ chỉ độ hai trăm nên rất ít hy vọng chiến thắng. Vì vậy, Tà Kiếm đã bảo Tang Môn Kiếm Hà Phương đưa mình đến doanh trại lãnh binh trong thành. Với số bạc hai ngàn lượng, lão quan già kia vui vẻ cho mượn quan phục, chiêu trống, cờ xí và gươm giáo.

Sau đó, Hà lão đại và Độc Tĩ Cái huy động mấy trăm gã ăn xin và du đãng, cho giả làm quan binh triều đình để dọa khiếp Bách Biến Ma Quân.

\* \* \* \* \*

Quần hùng kéo nhau về nhà của Tang Môn Kiếm, nơi đang chứa những nạn nhân trong Thiên Tinh cốc. Tòa trang viện này rất rộng nhưng chẳng thể đủ giường chiếu cho hơn năm trăm người. Do vậy, người bệnh nằm san sát trên sàn và cả hành lang.

Đầu canh một, Dao Quang tỉnh dậy, lập tức viết được phương giải độc. Và đến cuối canh hai thì ba trăm nạn nhân thoát khỏi tình trạng mê man. Riêng ba đại ác nhân thì bị Dao Quang điểm huyết, phong tỏa chân khí rồi mới cho uống thuốc giải.

Họ tỉnh dậy ngỡ ngàng dụi mắt vì ánh đèn nền sáng rực. Có giọng ai trầm ấm, hòa nhã :

- Mời ba vị thí chủ ngồi lên ghế, bọn lão nạp có chuyện muốn bàn.

Nhận ra công lực bị bế tắc, ba đại ma đầu hậm hực ngồi vào ghế trống. Sách Huyết Dao cười nhạt :

- Chính tà lưỡng lập. Hiện nay hai phái Nga Mĩ, Thanh Thành có gì để nói?

Đạo Hạnh chân nhân nghiêm trang nói :

- Tam vị giết người không gớm tay, có chết cũng đáng tội. Nhưng người cứu tam vị ra khỏi Thiên Tinh cốc lại là Hiến Viên công tử đây. Vì vậy, việc giết hay tha là do y.

Ba hung thần ngờ ngàng nhìn chàng trai áo xanh đang ngồi giữa hai vị Chương môn. Đại Phú bảo chủ cũng ngồi trong bàn. Lão hết lòng khâm phục Dao Quang nên ngửa miệng nói ngay :

- Tam vị đừng thấy y trẻ tuổi mà xem thường. Y là học trò của Lư Sơn Tiên Ông, trong trận vừa rồi đã đã thương cả Bách Biến Ma Quân đấy.

Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao giật mình, e ngại. Nhưng ánh mắt của Quý phu nhân lại lộ vẻ thích thú, ngưỡng mộ. Dao Quang hắng giọng :

- Nay Bách Biến Ma Quân ôm mộng làm Hoàng đế. Trước tiên tóm gọn võ lâm, dùng làm đạo quân tiên phong để tạo phản. Chư vị tuy thuộc tà môn nhưng cũng là bậc anh hùng cái thế. Tại hạ mong mỗi ba vị hồi đầu, góp sức cùng võ lâm tiêu diệt đại họa cho giang hồ và bách tính.

Miêu Diện Nhân Ma tròn mắt đáp :

- Nếu người thực lòng khuyến thiện thì hãy mau giải huyết cho bọn lão phu, đừng ở thế thượng phong mà uy hiếp.

Sách Huyết Dao gật gù :

- Đúng vậy! Lão phu thà chết chứ không để ai đe dọa cả.

Quý phu nhân bỗng cất tiếng. Mặt bà xấu xí vì những vết vân đen như trong hắt tuồng nhưng giọng nói lại cực kì thanh tao, trong trẻo :

- Hai người kia nói chí phải! Mong công tử giải huyết cho bọn ta, cùng nhau đại phá Đường gia trang. Nếu không giết được Ma quân thì sẽ tính đến chuyện liên thủ.

Hai lão ma kia tán thành :

- Quách hiền muội nói đúng ý bọn ta. Mối hận Thiên Tinh cốc này quả chẳng thể nuốt trôi.

Dao Quang nắm đũa chuôi nhưng không thể nhượng bộ quá dễ dàng, chàng nhăn trán như cân nhắc rồi mới đáp :

- Chư vị không hợp tác cũng chẳng sao, chỉ cần lập trọng thệ rằng suốt đời không làm tay sai cho Bách Biến Ma Quân.

Điều chàng đưa ra rất hợp lý vì đối phương có địa vị cao cả trong võ lâm, tất chẳng bao giờ chịu qui phục ai.

Ba ma đầu giờ tay thế thốt và được Dao Quang giải khai huyết đạo. Chàng còn nói :

- Thủ hạ của ba vị đã được giải mê, hiện đang ở trong trạng

Hai lão già mừng rỡ, đứng phắt lên :

- Nếu thế thì bọn lão phu đưa chúng đi ngay. Hẹn sáng sớm có mặt tại trước cổng Đường gia trang.

Họ đi rồi mà Quý phu nhân vẫn còn ngồi lại, bình thần nhấp trà. Bà vui vẻ nói :

- Tiệp thiếp chỉ có một mình, xin được ở đây làm khách của công tử.

Ánh mắt của bà trong sáng, nồng ấm, khiến Dao Quang nghe là lạ, và hình như chàng có hảo cảm với nữ nhân quái dị này. Dao Quang vòng tay đáp :

- Xin phu nhân cứ tùy tiện, nơi này rất đầy đủ tiện nghi.

Quý phu nhân đứng lên, nghiêng mình chào mọi người rồi đi theo ả tỳ nữ hầu trà. Thần Bút Lực Sĩ gãi đầu :

- Lạ thật! Sao phong thái của mụ La Sát này lại khiến lão phu nghi ngờ cả cái ác danh đã nhiều năm nhỉ?

Đại Phú bảo chủ cười nhạt :

- Quý phu nhân tuy mới nổi tiếng độ mười lăm năm nay nhưng ác tích không ít. Tổng cộng đã có gần trăm người ở Vân Nam, Quý Châu và Tứ Xuyên bị mụ giết. Do vậy, Quách Phi Bình mới được thiên hạ xếp vào nhóm Giang hồ Lục ác!

Dao Quang bỗng nhớ đến sư nương Hắc Thiết Yến, liền buột miệng :

- Biết đâu nạn nhân của bà ta toàn là kẻ ác thì sao?

Thần Bút Lực Sĩ phủ nhận :

- Cuối năm ngoái, Quý phu nhân đã giết một lão chưởng quỹ hiền lành ở Trảng An, chẳng vì lý do gì. Hạ thủ xong, mụ ta biến mất như bóng ma, mặc cho quan quân đóng chặt cửa thành, lục soát mấy ngày trời!

Thuần Chân Thượng Nhân gật gù :

- Quách nữ thí chủ là đệ tử của Quý giáo ở đất Vân Nam, giỏi nghề cải trang thì ai mà bắt được!

Đạo Hạnh chân nhân hứng thú khen :

- Té ra Thượng nhân biết rõ lai lịch sư thừa của Quý phu nhân?

Thiền sư vui vẻ đáp :

- Lão nạp tình cờ đọc được quyển Vân Du Ký của sư thúc tổ bổn môn nên có chút kiến văn về Quý giáo. Tà phái này hiện diện ở vùng núi Bảo Sơn, tiếp giáp với Miến Điện. Họ sở trường bốn công phu là phép đánh roi, khinh công, thuật hóa trang và nghề độc dược.

Dao Quang hỏi ngay :

- Bẩm thiền sư! Vậy phải chăng gương mặt vẫn vẹn kia là giả?

Thượng nhân lắc đầu :

- Ngược lại, đó chính là chân diện mục vì tính đồ Quý giáo đều phải xăm lên mặt những vết đen như vậy!

Dao Quang nghe vết thương trên người đau rất, xin phép vào phòng nghỉ trước. Tà Kiếm, Quý Dao theo sau và đứng trấn giữ cửa phòng.

Lát sau, Dao Quang bỗng nghe tiếng Quý phu nhân :

- Phiền nhị vị cho phép tiệp thiếp được gặp Hiền Viên công tử.

Tà Kiếm lạnh lùng bảo ngay :

- Công tử đang mệt vì thương tích, không thể tiếp khách được.

Dao Quang nói vọng ra :

- Cứ để phu nhân vào, ta vẫn còn thức.

Quý Đao Mạc Surong mỉm cười, thò tay đẩy cửa mời khách và đi theo sau, tay đặt lên cán đao để phòng bất trắc.

Quý phu nhân thấy Dao Quang đang ngồi bên kỷ trà, thân nhiên an tọa chẳng cần mời mọc. Bà dịu giọng :

- Bọc hành lý của thiếp treo trên ngọn cây tùng cao nhất, ở bìa cánh rừng trước cổng Thiên Tĩnh cốc. Mong công tử phái người đến đó lấy giùm. Thiếp là nữ nhân nên chẳng thể mặc mãi bộ y phục dơ dáy này!

Về thẹn thùng hiện rõ trong ánh mắt bối rối, long lanh. Dao Quang thầm khen bà ta có đôi mắt rất đẹp. Chàng từ tốn đáp :

- Phu nhân cứ an tâm về phòng. Tại hạ sẽ cử Mạc hộ vệ đi lấy.

Mạc Surong lập tức quay bước, thi hành mệnh lệnh. Quý phu nhân vái tạ rồi đi ra.

Cũng như Tà Kiếm, Quý Đao đã được Dao Quang dạy cho thân pháp “Khinh Yển Ngự Phong” nên chỉ hai khắc sau, gã đã bước vào phòng, xoa tay nói :

- Thuộc hạ đã trao túi hành lý cho mụ La Sát kia.

Tà Kiếm đang ngồi uống trà với Dao Quang, liền mỉm cười :

- Ngươi đã lục soát chưa?

Mạc Surong ngồi xuống, uống cạn chén trà nguội, đắc ý đáp :

- Tất nhiên là tiểu đệ không bỏ qua thủ tục ấy. Nhưng ngoài quần áo, chỉ có những lọ sành đựng thuốc và không phải là thuốc độc. Về tiền bạc thì không hơn trăm lượng.

Ngoài kia vọng vào tiếng mô báo canh ba, hai gã hung thần mời Dao Quang lên giường ngủ. Chàng lắc đầu giữ họ lại :

- Ta bị ám ảnh bởi trận đấu với Bách Biến Ma Quân nên không yên tâm mà ngủ. Hai người cứ ngồi đây trò chuyện cùng ta thêm một lát.

Tà Kiếm cười mát :

- Lần sau, thuộc hạ cùng Quý Đao sẽ liên thủ cùng công tử, lo gì không tiêu diệt được lão ta.

Dao Quang gật đầu :

- Đúng vậy! Một mình ta chẳng thể nào địch lại Ma quân.

Chợt có tiếng nữ nhân vang lên :

- Công tử chẳng còn cơ hội nữa đâu. Vệ Chuyển Luân đã rời khỏi Thành đô. Và chỉ hai tháng sau, dù công tử có liên thủ cùng mười người nữa cũng vô ích.

Quý phu nhân vừa nói vừa bước vào phòng, bà ta đã thay áo mới màu nguyệt bạch, vạt viền hoa văn bằng chỉ xanh. Tuy búi tóc trên đầu theo kiểu trung niên nhưng dáng dấp mảnh khảnh thon thả kia sao trẻ trung đến lạ lùng.

Quý Đao hậm hực :

- Khinh công của phu nhân đã khôi phục, sao còn bắt tại hạ đi lấy giùm bọc hành lý?

Quách nương hòa nhã :

- Không phải tiện thiếp muốn làm phiền công tử và tức hạ. Công lực thiếp khôi phục được là nhờ những viên linh đan trong bọc!

Dao Quang chìa tay :

- Mời phu nhân an tọa và chỉ giáo nguyên nhân những điều mà phu nhân vừa nói.

Quách nương vén áo ngồi vào ghế, đưa tay nhận chung trà do Dao Quang rót cho. Bàn tay bà trắng muốt, năm ngón thon dài, da dẻ mịn màng. Dao Quang chợt dạ nhớ đến thân thể ngọc ngà của đối phương.

Chàng nhìn kỹ vào gương mặt vẫn vẹn sọc đen, nhận ra những nét nhăn mờ trên trán và khóe mắt. Quý phu nhân đã xuất đạo mười lăm năm nay, ắt hẳn tuổi phải trên dưới bốn mươi.

Ngũ quan của Quách Phi Bình đoan chính và thanh tú. Nếu không có những vết xăm kia thì chắc bà rất kiều diễm. Dao Quang bị đôi mắt huyền sâu thẳm thu hút lúc nào không rõ, cứ thần thờ nhìn mãi.

Quý phu nhân mỉm cười trách móc :

- Tiệp thiếp xấu xí thế này, đâu đáng để công tử chiêm ngưỡng như vậy?

Dao Quang giật mình thở dài :

- Phu nhân vốn là người có nhan sắc thiên kiều bá mị, vì có gì lại gia nhập Quý giáo để suốt đời phải mang bộ mặt đáng sợ này?

Quách nương cúi đầu, lộ vẻ thẹn thùng :

- Cảm tạ công tử đã tán thưởng! Tiệp thiếp có ả tình chẳng thể nói ra được!

Dao Quang cười mát :

- Thôi được! Chúng ta sẽ quay lại chủ đề lúc nãy.

Quách nương nghiêm giọng :

- Năm ngoái, Bách Biến Ma Quân đã đến Bảo Sơn, dâng ngàn lượng vàng mời Quý giáo về làm vây cánh, lại hứa chia tỉnh Vân Nam cho Giáo chủ bốn giáo Lâm Tiêu Vương. Khi bị từ chối, lão bèn dùng số vàng ấy đổi một chậu Độc Hương Lê. Rằm tháng tám này cây sẽ kết trái, Ma quân ăn xong sẽ luyện thành lớp chót của pho Phúc Khí độc công. Lúc ấy, hơi độc trong bụng lão phóng ra có thể đánh vỡ sọ một con trâu và làm mê man một con voi.

Dao Quang cười thâm :

- Độc quả xuất xứ từ quý giáo, vậy phải chăng phu nhân có cách đối phó?

Quách nương bối rối lắc đầu :

- Rất tiếc là thiếp không đủ tài. May ra Giáo chủ bốn giáo là có cách.

Tà Kiếm quát cường hỏi lại :

- Dám hỏi phu nhân rằng chất độc khí kia có thấm qua da không?

Quách Phi Bình lắc đầu :

- Không. Chỉ ai hít phải mới lâm nguy.

Tà Kiếm cười nhạt :

- Thế thì chúng ta bế khí. Thay nhau tấn công.

Quý phu nhân che miệng cười :

- Lão ta đâu ngu dại gì để chúng ta vây đánh. Còn như đôn đầu thì chẳng ai địch lại.

Dao Quang tư lự :

- Đến nước này thì tại hạ phải cố thuyết phục Miên Diện Nhân Ma và Sách Huyết Đao hợp tác. Phải có thật nhiều cao thủ mới hòng khống chế được Ma quân.

Quách nương lắc đầu :

- Muộn rồi! Lúc bị giam trong Thiên Tinh cốc, Ma quân đã cho họ nuốt một loại kỳ độc mãn tính để sau này thu phục. Lão nhận ra thiếp là người của Quý giáo nên không đựng đến, lúc ấy thiếp còn tỉnh táo nên thấy hết.

Dao Quang nghe mặt nóng bừng, tưởng Quách nương biết cả việc mình cởi áo bà mà thi triển phép Kim Châm Tỏa Mệnh. Nhưng Quý phu nhân nhìn chàng và nói thêm :

- Sau đó thiếp mê đi nên chẳng biết rằng lão ta còn hạ độc ai nữa chẳng?

Cả ba người ngấm ngầm thở phào, lén nhìn nhau. Quách nương thần nhiên cáo từ :

- Tam vị cứ bàn bạc. Tiệp thiếp xin lui trước.

Dao Quang vội đứng lên tiễn khách, chàng nhìn theo ngơ ngẩn, lòng phập phồng nghi ngại. Mạc Sương nói đùa :

- Coi chừng bà ta bắt lỗi công tử xâm phạm cơ thể, đòi cưới thì nguy to.

Tà Kiếm bồi thêm :

- Thuộc hạ dám đánh cược rằng thân hình bà ta còn rất đẹp. Công tử nói thật đi!

Dao Quang bâng khuâng gật đầu :

- Đúng thế!

Hai gã hung thần cười khà khà, xách ghế ra ngoài cửa phòng canh gác.

Dao Quang cởi áo, lên giường cố dỗ dành giấc ngủ. Không hiểu sao chàng cứ bị ám ảnh bởi làn da và đôi ngọc nhũ tuyệt diệu của Quý phu nhân.

\* \* \* \* \*

Sáng hôm sau, đệ tử Cái bang đến báo tin rằng lực lượng của Nhị Ác và Tam Ác đã rời khỏi Thành đô. Lúc ấy, Dao Quang mới hoàn toàn tin vào lời nói của Quý phu nhân. Trong bữa điểm tâm, chàng trình bày cho mọi người nghe về Độc Hương quả và mối nguy hại mai hậu. Ai nấy đều thấy lòng nặng trĩu, biết rằng phong ba sắp khởi.

Về việc hỏi tội Đường gia trang, Đạo Hạnh chân nhân đề nghị :

- Theo thiên ý của bản đạo thì chúng ta cứ chờ lực lượng của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang và Hoa Sơn đến rồi hẵng tấn công. Họ chẳng thể dọn nhà đi đâu mà sợ. Và lại, thương thế của Hiên Viên thí chủ vẫn chưa lành hẳn. Cừ tọa tán thành vì biết lực lượng hiện nay không đủ sức.

Quý phu nhân lên tiếng :

- Tiệp thiếp sẽ tranh thủ thời gian để bào chế một ít giải dược vì ám khí của Đường môn rất lợi hại!

Ma Thương bảo chủ Hồng Nhật Thăng lỗ mãng chẳng kém thông gia là Đại Phú bảo chủ, lại có phần ngốc nghếch hơn. Lão cười chế diễu :

- Nếu Quý phu nhân có tài dụng độc như thế, sao lại bị té xỉu bởi làn khói mê trong Thiên Tinh cốc?

Câu hỏi của lão đã khơi dậy mối nghi ngờ trong lòng mọi người. Nhưng Quách nương đã giải thích :

- Chất độc trong võ lâm được chia thành ba loại, tùy theo xuất xứ từ vật liệu nào. Loại thứ nhất gọi là sinh độc, chế tạo từ các loài rắn, rít, nhện, bò cạp... Loại thứ hai là thảo mộc độc bào chế bằng cây cỏ... Loại thứ ba là khoáng độc, lấy từ lòng đất như thủy ngân, chu sa, thần sa... Loại độc mà Bách Biến Ma Quân sử dụng trong Thiên Tinh cốc là bột gỗ loài cây Mê Cúc. Tiệp thiếp chỉ chuyên về sinh độc nên không khác chế chế nổi! Nhưng Đường môn cũng dùng nọc rắn tẩm vào ám khí nên thiếp mới dám có chút tự tin.

Nàng trình bày rất minh bạch và hữu lý khiến Ma Thương bảo chủ cứng họng. Lão cố gỡ nhẹ bằng cách lăm bắm :

- Nhưng ai mà dám uống thuốc của Quý phu nhân đưa cho?

Câu nói này đã khiến Quý phu nhân đau lòng, ánh mắt chứa đầy vẻ tủi hổ. Dao Quang nhận ra, trầm giọng xen vào :

- Tại hạ xin bảo chứng cho lòng thành của Quách phu nhân. Nhưng nếu Hồng bảo chủ không tin tưởng thì cũng chẳng cần phải uống giải dược.

Hồng Nhật Thăng tuy phỉ bò nhưng lại là người ân oán phân minh. Lão vô cùng biết ơn Dao Quang đã cứu mạng cho cha con lão và mấy chục đệ tử. Nay thấy chàng có ý giận, lão bồi rối biện bạch :

- Công tử đã nói thế thì dù Quý phu nhân bắt nuốt rắn độc, lão phu cũng tuân mệnh.

Nói xong, lão cười hề hề, dáng điệu ăn năn, trông rất đáng thương và khôi hài. Thuần Chân Thượng Nhân tủm tỉm cười :

- Thiện tai! Thiện tai! Nay Quách thí chủ quyết chí hồi đầu khiến bọn lão nạp vô cùng phấn khởi. Xin thí chủ bắt tay vào việc bào chế giải dược cho.

Quý phu nhân tươi tỉnh, đứng lên ngay. Tà Kiếm sai Tang Môn Kiếm theo để Quách nương sai sử. Gã là thổ công đất này, thủ hạ lại đồng đảng nên chỉ một canh giờ sau đã mua về đủ số dược liệu. Quách nương bỏ hết vào nồi đồng nấu sôi sùng sục, tự mình coi sóc cho đến tận nửa đêm.

Giữa canh ba, Dao Quang vẫn chưa ngủ, bước ra vườn ngắm trăng. Chàng đã bảo Tà Kiếm, Quý Dao về ngủ, không cần canh gác phòng chàng nữa. Vòng ngoài đã có đệ tử hai phái và ba bảo chia nhau canh giới, chẳng có gì đáng ngại cả!

Nhìn về phía nhà bếp cuối vườn, thấy Quý phu nhân vẫn lui cui cùi lửa. Dao Quang bắt nhẵn bước về phía ấy.

Quách nương quay lại nhìn, cười tươi như hoa nở, khoe hàm răng trắng đều :

- Công tử vẫn chưa ngủ sao?

Dao Quang cau mày hỏi lại :

- Sao phu nhân không nhờ người khác canh chừng giùm

Quách nương xua tay :

- Không được! Mê thuốc này rất quan trọng, thiếp chẳng yên tâm giao cho ai cả!

Nhưng sau đó, bà nhìn chàng với vẻ quan hoài :

- Thương thế của công tử thế nào rồi?

Dao Quang ngồi xuống đẩy cùi vào lò rồi đáp :

- Chỉ hơi đau vai. Chắc vài ngày nữa sẽ khỏi thôi!

Quý phu nhân cũng ngồi xuống trước lò cạnh Dao Quang, ánh lửa hồng chập chờn khiến gương mặt bà càng bội phần quái dị. Quách nương nhìn vào mắt chàng, cất giọng ôn nhu :

- Công tử có tin thiếp không?

Dao Quang gật đầu, bà sung sướng hỏi tiếp :

- Vì sao vậy?

Dao Quang bâng khuâng đáp :

- Tại hạ cũng không giải thích được, ở phu nhân có điều gì đó khiến tại hạ cảm thấy an tâm!

Quách Phi Bình nhoen miệng cười, đôi mắt đẹp sáng lên. Bà vươn tay tháo búi tóc trên đầu, lấy ra một viên sáp tròn nhỏ bằng trái nhãn. Bên trong viên sáp là một túi mật đã khô, trông giống viên ngọc màu đen. Quách nương dùng hai ngón tay búp măng đưa túi mật ấy chạm môi Dao Quang và nói :

- Thiếp xin tặng công tử món quà này, gọi là đền ơn tri ngộ!

Dao Quang chẳng chút ngần ngại, hé miệng nhận lấy, nuốt ngay vào bụng.

Quý phu nhân bỗng cười khanh khách :

- Công tử mắc mưu rồi. Đây là một chất kịch độc, giết người trong chớp mắt!

Tiếng cười trong như ngọc, chẳng hề có chút sát khí nào.

Dao Quang cười hỏi :

- Đây là mật của loài rắn nào vậy?

Quách nương dịu dàng đáp :

- Trong vùng rừng rậm núi Bảo Sơn, có một loài rắn không vảy, thân đen như mực, dài độ sải tay. Nó không độc nhưng lại có đặc tính là dù bị chặt đứt đôi vẫn sống được, và chỉ một thời gian sau là cơ thể lại dài ra như cũ. Nay công tử nuốt mật nó thì bất cứ vết thương nào cũng sẽ lành lặn rất nhanh. Chỉ trừ khi bị đâm thủng tim hay chặt đứt đầu, kỳ dư khó mà chết được!

Dao Quang sửng sờ :

- Vật trân quý như vậy, sao phu nhân lại ban cho tại hạ?

Quách Phi Bình ngượng ngừng đáp :

- Vì công tử xứng đáng được nhận kỳ trân này!

Dao Quang cảm động, lặng im một lúc rồi nói đùa :

- Nếu tại hạ bị chặt đứt chân tay thì liệu có mọc lại được không?

Quách nương che miệng cười khúc khích :

- Cần gì phải chờ da thịt tái sinh? Chỉ cần ráp phần bị cắt rồi khâu lại cẩn thận là xong!

Dao Quang tròn mắt kinh ngạc, lòng bán tính bán nghi. Quách nương cười bí ẩn :

- Chắc công tử chưa tin hẳn? Nhưng cứ xin về phòng tĩnh tọa, duy hóa được lực vào huyết mạch!

Dao Quang tuân mệnh cáo từ và đến nơi đã thấy Tà Kiếm, Quý Dao chờ sẵn. Chàng biết hai gã thủ hạ trung thành đã nấp sau bếp theo dõi câu chuyện. Hoắc Thái thở dài :

- Sao công tử lại đặt niềm tin vào người đàn bà nổi tiếng hung ác ấy? Lòng dạ nữ nhân sâu như biển, ai biết mặt ta toan tính điều gì?

Dao Quang vỗ vai gã trấn an :

- Đừng lo! Ta có một trực giác rất sáng suốt, bất cứ kẻ nào gần ta mà nuôi sát khí trong lòng đều bị phát hiện. Ta hành công xong thì sẽ rõ hư thực.

Chàng bước vào phòng, cởi áo, lên giường ngồi tĩnh tọa. Được một vòng chu thiên, chàng nghe hơi ấm từ bụng theo luồng chân khí tỏa đi khắp nơi. Đến cuối canh tư, mặt rấn tan hết. Dao Quang nghe cơ thể ấm áp, sung mãn. Dường như công lực của chàng đã tăng thêm một bậc!

Dao Quang vô cùng cảm kích trước món quà quý giá của Quý phu nhân. Chàng khoan khoái bước ra bảo thủ hạ :

- Tác dụng phi thường! Ta đã có thêm khoảng mười năm công lực!

Hai gã giật mình, vòng tay chúc mừng. Quý Dao cười khả khả :

- Nếu Quý phu nhân còn trẻ thì thuộc hạ cho rằng bà ta thâm yêu công tử nên mới tặng bảo vật vô giá này!

Dao Quang đỏ mặt gất :

- Người nói những gì thế?

Chàng quay lại giường, ngủ một giấc đến tận cuối giờ thìn. Nghe vết thương ngứa ngáy, chàng ngồi dậy, tháo băng. Kỳ diệu thay, tất cả đều đã kéo da non, dù chiều hôm qua vẫn còn rỉ máu!

\* \* \* \* \*

Trưa hôm ấy, lực lượng bốn phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Cái bang đến nơi, các Chưởng môn hết lời cảm tạ Dao Quang, cùng chàng làm việc giáng ma.

Cơm nước xong, họ kéo nhau đến Đường gia trang, nhưng nơi này không còn một bóng người. Đường môn đã bỏ cả cơ nghiệp tổ tiên dọn đến phương nào không rõ.

Quần hùng quay lại trang viện của Tang Môn Kiếm để nghỉ ngơi, định sáng hôm sau sẽ chia tay.

Trong bữa cơm tối, Bang chủ Cái bang Thần Thông Cái nghiêm giọng nói với Quý phu nhân :

- Lão phu biết rõ tôn chỉ của Quý giáo nên lấy làm lạ trước hành động giết người của tôn giá?

Quách nương nở nụ cười thê lương :

- Hai mươi năm trước, những người ấy đã tàn sát cả nhà của tiện thiếp, già trẻ đủ bảy chục người!

Thần Thông Cái tròn mắt :

- Té ra phu nhân là hậu duệ của Quý Châu Thần Đạo Quách Văn Sinh. Vụ thảm án ấy đã làm chấn động võ lâm nhưng không ai biết căn nguyên. Vậy phải chăng hung thủ là Hồng Hoa hội đất Lô Châu đã bị tôn giá xóa sổ?

Quách nương gật đầu :

- Thừa phải! Mười lăm năm trước, tiện thiếp học xong võ nghệ, đại phá Tổng đà Hồng Hoa hội. Bọn họ sợ hãi phân tán khắp nơi. Mãi đến cuối năm ngoái, tiện thiếp mới tìm được kẻ chủ hung là lão Hội chủ Tăng Sơn ở Trường An.

Thần Bút gật gù :

- Thì ra lão chưởng quỹ Tam Nguyên tửu lâu lại là Hội chủ Hồng Hoa hội cải trang!

Dao Quang nghe xong câu chuyện, biết rõ Quý phu nhân không phải là kẻ ác. Chàng áy náy, không biết làm sao giải trừ phép Kim Châm Tòa Mệnh cho

bà ta. Mở miệng thử thực đã khó, làm càng khó hơn vì lần này chàng phải châm cả những huyệt ở vùng hạ thể và hai đùi. Nhưng không thể để người tốt chết oan, Dao Quang đau đầu suy nghĩ, cố tìm ra giải pháp lưỡng toàn.

Hai gã Quỷ Dao, Tà Kiếm hiểu rõ tâm trạng của chủ nhân nên sau bữa cơm đã tìm đến phòng Dao Quang. Mạc Sương cười nhắc nhở :

- Công tử đã tự se dây trói mình rồi đấy! Nếu không muốn lương tâm cắn rứt vì cái chết của Quỷ phu nhân thì chỉ còn cách là cưới bà ta thôi.

Tà Kiếm bồi thêm một đòn chí tử :

- Lão Trang chủ sẽ té ngựa khi biết mình có một nàng dâu tuổi tứ tuần!

Dao Quang thẹn đỏ mặt, gất gỏng :

- Hai người không chịu tìm cách giúp ta, lại còn nhắc tâm điều cợt nữa sao?

Quỷ Dao cười khà khà :

- Tất nhiên là bọn thuộc hạ đã có cách. Đêm nay, Tà Kiếm sẽ dùng Mê Hồn Hương hạ thủ Quỷ phu nhân, trong lúc bà ta mê man, công tử tha hồ thi thố tài diệu thủ. Phương pháp này quả là bá đạo nhưng lại là con đường duy nhất.

Dao Quang ngượng ngùng tán thành :

- Thôi được! Chúng ta cứ thế mà làm.

Hai gã quỷ sứ vui vẻ rời phòng. Lát sau thì Quỷ phu nhân đến, cùng Dao Quang trò chuyện. Bà vui vẻ nói :

- Sáng mai, thiếp sẽ trở về Bảo Sơn, cố tìm hiểu cách đối phó với Độc Hương Lê. Nếu thành công, sáu tháng nữa thiếp sẽ đến Nam Xương tìm công tử. Sau nửa năm mà thiếp không xuất hiện tức là đã bị Giáo chủ giam cầm suốt cả đời!

Dao Quang choáng váng :

- Tại sao vậy?

Quách nương cười bảo :

- Tiệp thiếp được phép xuất đạo báo gia thù với một điều kiện. Nay đã hết thời hạn mà không đáp ứng được yêu cầu của Giáo chủ, tất sẽ bị chiếu giáo quy trừng phạt.

Dao Quang khăng khái hỏi :

- Điều kiện ấy là gì? Liệu tại hạ có giúp được chăng?

Quách nương lắc đầu :

- Thiếp không thể nói ra được. Bà buồn bã đứng lên cáo từ.

Dao Quang thờ người suy nghĩ, định bụng sáng mai sẽ hỏi cho rõ. Cuối canh ba, Quỷ Dao đến báo :

- Mời công tử sang ngay. Quỷ phu nhân đã mê man.

Dao Quang vội lấy hộp kim bạc, đi theo gã đến phòng Quách nương cách đấy không xa. Bà đã được dành riêng một tòa tiểu xá ở mé phải vườn hoa, chung quanh không có nhà nào khác.

Cơ ngơi này nằm biệt lập và khá nhỏ, trước đây là thư phòng của chủ cũ. Tang Môn Kiếm là kẻ vô biên thô lỗ nên đã biến nó thành chốn hưởng lạc với những nàng kỹ nữ đẹp nhất Thành đô. Gã bảo kê những kỹ viện nên có đặc quyền thương thức những đóa danh hoa. Vì vậy, tòa tiểu xá này được trang trí xa hoa, đầy đủ tiện nghi.

Dao Quang đẩy cửa bước vào, hai thủ hạ của chàng buông rèm, khép kín cửa sổ rồi ra ngoài cánh giới.

Dao Quang thờ dài thườn thượt, đốt cả năm ngọn nến trên giá, bung đèn đặt trên bàn nhỏ cạnh giường.

Quỷ phu nhân trúng mê được, ngủ say như chết, ngực phập phồng dưới lớp áo ngủ mỏng manh. Dao Quang buột miệng nói như khấn vái :

- Mong phu nhân tha lỗi cho tại hạ!

Chàng cắn răng cời sạch y phục của Quách Phi Bình, vì khi giải trừ phép tảo mệnh, chàng phải châm đến bảy mươi hai huyệt trước sau.

Thân hình thon thả mịn màng, cân đối của Quỷ phu nhân khiến Dao Quang xốn xang. Cảm giác này không có khi chàng chữa bệnh cho Ngọc Thiên, vì

nàng là em ruột của chàng.

Dao Quang hít một hơi dài, cố trấn tĩnh phóng kim vào những huyết đạo cần thiết. Chàng vô cùng hối hận vì biết rằng mình đã hủy diệt danh tiết của người đàn bà bạc mệnh này.

Gần khắc sau, Dao Quang đã giải trừ xong thủ pháp Kim Châm Tỏa Mệnh, mồ hôi toát ra như tắm vì khẩn trương. Mặc xong y phục cho Quách nương, Dao Quang râm rì lẩm bẩm :

- Tuy nàng không biết nhưng suốt đời lòng ta ân hận. Giả như người đàn bà dịu dàng, ôn nhu này không lớn hơn ta đến mười mấy tuổi thì hay biết mấy!

Ba thầy trò xóa hết dấu vết, trở về phòng Dao Quang. Thấy sắc diện chàng nặng trĩu ưu tư, Tà Kiếm cười bảo :

- Quách nương là khách võ lâm, lại từng có chồng, hà tất công tử phải băn khoăn như vậy?

Dao Quang lắc đầu :

- Không phải đâu. Bà ta vẫn còn là xử nữ.

Quý Dao cười hi hi :

- Hay là công tử lấy quách bà ta cho lương tâm đỡ cắn rứt?

Dao Quang chưa chút đáp :

- Ta tuy là người học đạo Lão, Trang, không câu nệ tiểu tiết, nhưng vẫn chưa thoát được những trói buộc của cuộc đời. Thú thực rằng lòng ta rất mến nhân cách của Quách nương nhưng không thể lấy một người gần bằng tuổi mẹ mình được.

Sáng ra, sau bữa điểm tâm, Quý phu nhân xách bọc hành lý đến từ giả Dao Quang. Chàng nghiêm giọng hỏi :

- Tại hạ tha thiết muốn biết cái điều kiện mà Giáo chủ Quý giáo đã yêu cầu phu nhân thực hiện?

Quách Phi Bình mỉm cười :

- Công tử muốn giúp thiếp thì hãy đến Bảo Sơn đúng ngày rằm tháng mười này.

Dao Quang khẳng khái hứa :

- Được! Tại hạ sẽ có mặt đúng hẹn!

Chàng trao cho Quách nương tấm ngân phiếu ngàn lượng :

- Đường xa ngàn dặm. Mong phu nhân nhận lấy chút bạc mọn này.

Quách nương nhận lấy tùm tùm cười :

- Té ra công tử là bậc đại phú! Nhưng liệu công tử có dám bỏ ra ngàn lượng vàng để chuộc mạng thiếp hay không?

Dao Quang gạt đầu ngay :

- Nếu quả là số vàng kia hữu dụng thì tại hạ sẽ đem đến Vân Nam.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Toàn Phong nhất khởi lương duyên đào - Cự ước nan vong quý diện tâm

lâu thành Nam Dương đã mặc y phục Toàn Phong bang để làm công việc của mình và tặng thanh thế cho chủ nhà. Hôn nữa, đám ăn cướp trẻ tuổi chỉ quen ăn nhậu chứ hầu hạ ai bao giờ. Đến sớm nhất là bọn đại biểu của Tam bảo, Lục Phái và đặc biệt là có cả Thiên Sư giáo ở Long Hồ sơn.

Toàn Phong Kiếm, Thần Bút Lực Sĩ và Dao Quang đứng ở thềm sảnh đón khách, cũng lễ phục xanh trắng nhưng phân biệt bằng áo choàng, đai lưng và dây buộc tóc. Bang chủ là màu vàng, Phó bang chủ là màu bạc, Hộ pháp là màu tím nhạt.

Gương mặt hồng hào của Hiên Viên Dững Kiệt giờ đây rạng rỡ như vàng dương mới lộ, ông vô cùng phấn khởi trước sự giá lâm của những phái lớn nhất Trung Nguyên. Ông biết họ đến vì Dao Quang chứ chẳng phải vì mình, nhưng chàng là con ông, là người họ Hiên Viên, như thế là quá đủ.

Lúc đầu, Dững Kiệt nuôi ý định bắt Dao Quang làm Bang chủ. Khi chàng từ chối, ông rất thất vọng và liêu lĩnh nhận cương vị ấy, dù biết võ công mình còn thua cả Thần Bút Lực Sĩ. Nhưng sau khi luyện xong chiêu tuyệt kiếm “Phụ Tử Thâm Tinh”, uy lực tuyệt luân, Dững Kiệt rất tự tin.

Toàn Phong Kiếm hoan hỉ mời các vị Chương môn và ba Bảo chủ vào khách sảnh dùng trà. Ông ngồi ở chủ vị có Dao Quang đứng hầu sau lưng. Dững Kiệt vòng tay nói :

- Chư vị giá lâm khiến Kiệt tôi vô cùng vinh hạnh, vui sướng đến nghẹn lời.

Thiên Sư giáo chủ Phó Kỳ Khâm là một đạo sĩ tuổi bảy mươi, cao gầy, râu năm chòm đen nhánh, mắt sáng như sao, ông cười khanh khách :

- Bản đạo đội ơn lệnh lang cứu mạng khuyến nữ và tặng thần mã ngàn vàng, lòng vẫn khát khao được đến bái tạ. Do vậy khi nhận được thiệp mời bản đạo rất vui mừng.

Dững Kiệt không biết việc này nên lộ vẻ sững sờ :

- Quả có việc ấy sao? Không ngờ khuyến tử lại có duyên tương ngộ với lệnh thiên kim.

Thần Thông Cái cười ha hả nói với về bí ẩn :

- Hay thực! Hay thực!

Phó giáo chủ hiểu ý đối phương nhưng tăng lơ nói qua chuyện khác. Ông nhấp hớp trà hỏi Dao Quang :

- Bản đạo nghe đồn rằng thiếu hiệp đã thương Bách Biến Ma Quân, đuổi lão chạy dài, võ công ấy quả đáng khâm phục.

Dao Quang vội đáp :

- Bẩm Giáo chủ! Thực ra bản lãnh vẫn bối còn thua xa Vệ lão ma. Chỉ nhờ mưu kế mà thoát chết đấy thôi. Hiện nay Ma quân đã luyện thành Phúc Khí độc công chỉ sợ vẫn bối không chịu nổi trăm chiêu.

Phó Kỳ Khâm biến sắc :

- Đáng sợ thật! Với công ấy, Vệ Chuyển Luân như hổ mọc thêm cánh ai mà địch lại?

Chân Như Tử sư thúc của Chương môn phái Thanh Thành, tuổi gần chín mươi, tính tình sôi nổi hoạt kê, dù râu đã bạc trắng như bông. Ông cũng chịu ơn Dao Quang nên theo Đạo Hạnh chân nhân đến dự lễ.

Chân Như Tử háng giọng :

- Muốn coi chuông thì phải nhờ đến người buột chuông, bản đạo cho rằng chúng ta nên cử người đến Vân Nam mời Giáo chủ Quý giáo ra làm Minh chủ võ lâm là xong ngay.

Ma Thương bảo chủ bực bội nói :

- Chẳng lẽ cả võ lâm Trung Nguyên này họp lại không diệt nổi Bách Biến Ma Quân sao mà phải mời đến lão mặt quỷ ấy?

Phương trượng Thiếu Lâm tự là Kiếm Tinh thiên sư hòa nhã lên tiếng :

- Hồng thí chủ sai rồi! Quý giáo cũng là một phần tử của võ lâm và bản thân Giáo chủ Sầm Thu Danh cũng là một người quân tử lỗi lạc. Mười hai năm trước, khi chưa là Phương trượng, trong bước vân du, lão nạp đã từng được tiếp xúc với ông ta.

Thần Thông Cái cười xòa :

- Có mời lão ấy cũng không chịu làm đâu! Nhưng may ra lão sẽ chỉ cho phương thuốc đối phó với chất độc của Phúc Khí độc công.

Lão dừng lại, nhìn vào mặt Dao Quang cười khà khà :

- Hiên Viên công tử đây có mối giao trình với Quý phu nhân, chính là sứ giả tốt nhất.

Dao Quang cũng đang chuẩn bị đi Vân Nam nên vui vẻ nhận lời :

- Văn bối xin tuân mệnh!

Các Chương môn đều cao niên hơn Dững Kiệt nên Dao Quang phải xưng hô theo bối phận con cháu. Dù trước đây chàng gọi Bang chủ Cái bang là lão

ca, theo vai vế của Lư Sơn Tiên Ông.

Vô Cầm chân nhân Chương môn phái Võ Đang hớn hờ nói :

- Hay lắm! Chúng ta sẽ cùng đứng tên trong thư gửi Giáo chủ Quý giáo, và nhờ tiểu thí chủ đây mang đến Bảo Sơn.

Văn phòng tứ bảo được mang ra và Vô Cầm chân nhân hoan hỉ chấp bút. Ông nổi tiếng là người viết chữ đẹp nhất võ lâm.

Ba vị Bảo chủ cũng được mời ký tên. Hồng Nhật Thăng thực thà nói :

- Lão phu cảm thương đến chai tay, chẳng thể nào viết chữ cho ra hồn. Phiên Vô Cầm chân nhân vẽ một cây thương vào là xong.

Lão xòe hai bàn tay to như nải chuối cho mọi người xem. Ai nấy cố nín cười, riêng Dao Quang thầm cảm mến lão già ngốc nghếch trung thực này.

Chân Như Tử nói bốn :

- Mong Chương môn vẽ cho cẩn thận, kẻo không giống cây thương mà lại giống cái của nợ thì nguy to.

Lần này thì chẳng còn ai nín nổi, phá lên cười khanh khách.

Ma Thương bảo chủ hồ thẹn và bức tức nhưng không dám phát tác với tiền bối chỉ khẽ lăm bầm :

- Sao mà làm được, trên đời này làm quái gì có cái của nợ nào dài và nhọn hoắt như cây thương.

Cả bàn lại ôm bụng cười nôn ruột, ngay cả hai vị thiền sư quen thói trang nghiêm như Kiếm Tinh và Thuần Chân cũng vậy.

Họ trò chuyện vui vẻ đến giờ Ty, cùng nhau ra sân dự lễ.

Tổng số khách lên đến hai ngàn người khiến Dũng Kiệt càng thêm cao hứng. Ông giật mình khi nghe quân sư Suru Mệnh Thần khẽ tai nói nhỏ :

- Bẩm Bang chủ, có cả ba người trong Giang hồ Lục ác đến dự, gồm Miêu Điện Nhân Ma Nhị Ác, Tam Ác Sách Huyết Dao, và Ngũ Ác Xà Khẩu Tú Tài.

Sự xuất hiện này khá bất ngờ vì Dũng Kiệt không hề mời họ. Nhưng cũng chẳng có gì phải sợ nên cười đáp :

- Họ có lòng như vậy chúng ta phải cảm ơn mới đúng.

Giữa giờ Ty, các cao thủ đầu não của Toàn Phong bang lên đài ra mắt quan khách và làm lễ dâng hương tế cáo thiên địa.

Ác danh của Quý Dao, Tà Kiếm và Thập Điện Diêm La và các Phân đàn chủ khiến quần hào xầm xì bàn tán. Tế xong, Toàn Phong Kiếm cho thủ hạ xuống cả. Vòng tay tươi cười :

- Lão phu lập Toàn Phong bang mục tiêu trước hết là cải hóa giới Hắc đạo miền Nam, đưa họ trở lại con đường chính nghĩa.. Do vậy mong chư vị đừng nghi ngại khi thấy bốn bang đầy dẫy cao thủ lục lâm.

Người có uy tín cao cả nhất võ lâm vẫn là Phương trượng Thiếu Lâm tự Kiếm Tinh thiền sư đứng lên, chấp tay trước ngực vận thần công nói :

- Thiện tai! Thiện tai! Hiên Viên thí chủ làm được vậy là đã tạo phúc cho trăm vạn bách tính phía Nam Trường Giang. Lão nạp thay mặt võ lâm tán dương công đức ấy.

Thiền sư đã nói thế thì nào còn ai dám dị nghị nữa. Toàn Phong Kiếm cúi đầu cảm tạ rồi mời quan khách động đũa.

Ăn uống là bản tính của con người, dù chay hay mặn thì ai cũng phải ăn và thích ăn ngon. Điều này thì Toàn Phong bang thỏa mãn được, vì họ chiêu đãi quan khách toàn những món sơn hào hải vị danh tiếng miền nam và rượu Thiệu Hưng lâu năm, hương thơm bát ngát.

Thực khách tấm tắc khen ngợi, quên cả việc chủ nhà là một lũ cường sơn thảo khấu. Là địa chủ Hiên Viên Dũng Kiệt và Thần Bút Lục Sĩ phải đi khắp nơi để mời mọc quan khách. Tuy chỉ nháp môi lấy lệ nhưng họ cũng đủ thấy choáng váng mặt mày. Lúc đến bàn của ba lão trong Giang hồ Lục ác, Dũng Kiệt vui vẻ nói :

- Tam vị giá lâm khiến lão phu rất cảm kích.

Miêu Điện Nhân Ma cười mát :

- Lão phu và Sách Huyết Dao chịu ơn lệnh lang nên đầu thế vắng mặt được.

Nhưng Ngũ Ác Xà Khẩu Tú Tài lại lên tiếng mỉa mai :

- Lão phu thì đến đây với mục đích xem cảnh cha nhờ con mà vinh hiển.

Lão đã phở chân khí vào giọng nói nên toàn trường đều nghe rất rõ. Họ giật mình buông đũa chờ nghe diễn biến.

Quảng Sâm Thương tuổi độ sáu mươi ba, dáng hình nhỏ nhả, ngũ quan thanh tú nhưng lại nổi tiếng là kẻ có cái miệng độc địa nhất võ lâm. Lão giỏi tài miệng lưỡi, có thể dùng lời mà khiến anh em chém giết lẫn nhau, hoặc ai đó phải tự sát vì nhục nhã. Họ Quảng từng thi đậu khóa Hương nên giang hồ gọi lão là Xà Khẩu Tú Tài.

Về võ công thì Quảng Sâm Thương chỉ kém Sách Huyết Dao chút ít. Thanh câu đao của lão đã giết khá nhiều cao thủ thành danh. Xem ra danh vọng và bản lãnh của ngũ ác đều cao hơn Toàn Phong Kiếm vài bậc.

Hiên Viên Dững Kiệt biết đối phương đến đây để hạ nhục mình. Ông bình thản đáp :

- Lão phu công nhận mình không thể sánh nổi với khuyển tử Dao Quang, nhưng chẳng xem tôn giá đến một đồng xu. Nếu trong vòng mười chiêu mà không đánh thương được tôn giá, lão phu sẽ từ bỏ chức Bang chủ ngay.

Câu nói cao ngạo của Toàn Phong Kiếm đã khiến toàn trường kinh ngạc. Những kẻ hiếu sự đã lớn tiếng đốc thúc hai bên thượng đài. Các Chương môn nhân Bạch đạo thăm lo lắng cho Dững Kiệt, nhưng họ vẫn thấy Dao Quang mỉm cười nên không can ngăn cuộc so tài.

Quảng Sâm Thương chẳng ngờ đối phương lại quyết liệt đến như vậy, lòng vô cùng nghi ngại :

- Một là Toàn Phong Kiếm kém cỏi nhưng không sợ chết, hai là lão thân hoài tuyệt học nhưng xưa nay chẳng để lộ ra.

Đã lỡ leo lên lưng cọp, Xà Khẩu Tú Tài đành phải thượng đài. Lão gian xảo cười vang :

- Bang chủ mở lời thách thức, có chết cũng đừng oán lão phu.

Dững Kiệt gật gù :

- Tôn giá đừng sợ! Dẫu lão phu có bỏ mạng thì người của bốn bang cũng kính tiền tôn gia về.

Nói xong ông quay gót đi về hướng một đài, chậm rãi trèo lên những bậc thang gỗ, phong thái rất ung dung. Về hiên ngang lẫm liệt của ông đã được mọi người tán thưởng bằng những tiếng vỗ tay như sấm.

Ngũ Ác lên theo, chỉ một cái nhún chân đã bốc cao hơn trượng, nhẹ nhàng đáp xuống sàn đài. Nhưng tài nghệ khinh công ấy chẳng được ai hoan hô cả.

Họ Quảng hậm hực rút câu đao thủ thế, vũ khí của lão chính là một thanh đao có mũi cong như lưỡi liềm. Tuy là ác ma nhưng khi xuất hiện trước mặt đồng đạo, lão phải giữ đúng qui củ võ lâm. Lão lạnh lùng nói :

- Túc hạ nhỏ tuổi hơn, có quyền xuất thủ trước.

Dững Kiệt lặng lẽ dựng kiếm trước ngực, tay bắt ấn quyết, dồn hết bốn mươi năm tu vi vào chiêu Phụ Tử Tình Thâm. Thân hình ông hòa với kiếm quang, bay vút đi như ánh chớp.

Khi Ngũ Ác phát hiện đối phương thi triển phép Ngự kiếm thì đã quá muộn màng. Lão vội múa tít câu đao dồn năm mươi năm chân khí vào lưỡi thép quanh thân.

Tiếng thép chạm nhau chát chúa và đột nhiên vụt tắt, nhường chỗ cho tiếng thét gào thảm thiết.

Quần hào kinh hãi đứng cả lên để xem ai là nạn nhân. Họ rùng mình khi nhận ra hai tay Ngũ Ác đã cụt sát bả vai, hai mắt bị đâm mù, ngực và bụng rách toang, ruột đổ ra ngoài.

Quảng Sâm Thương lao đảo lên rồi gục đổ xuống sàn đài. Cái chết chẳng toàn thân của Xà Khẩu Tú Tài khiến cho không ít người hả dạ. Lão đã gieo ác nghiệp, giờ phải đến tội là đúng đạo trời.

Đệ tử Toàn Phong bang phấn khởi reo hò và được quan khách hưởng ứng. Tà Kiếm lột nhanh tấm khăn trải của một bàn trống, cùng Quỷ Đao thu dọn xác chết.

Ở đây, Toàn Phong Kiếm ngưng ngừng vong tay nói xuống :

- Lão phu vì quá giận nên lỡ tay gây đổ máu, làm bữa ăn của chư vị mất ngon. Lão phu thành thực tạ lỗi.

Sách Huyết Dao đứng lên :

- Bang chủ quả là người thâm trầm, khéo che giấu thực tài khiến Quảng Sâm Thương nhìn lầm mà chết oan. Nhưng xét ra thì Bang chủ không có lỗi. Lão phu xin được mang thi hài Xà Khẩu Tú Tài về mai táng.

Tất nhiên là Hiên Viên Dững Kiệt đáp ứng ngay. Nhị Ác và Tam Ác lập tức đưa xác họ Quảng rồi Hiên Viên gia trang.

Dũng Kiệt vào trong thay bộ y phục lấm tẩm máu rồi trở ra tiếp khách.

Thần Thông Cái kiến văn uyên bác, biết chiêu kiếm kia chẳng phải là Toàn Phong bang hay Lư Sơn. Ông hiếu kỳ hỏi :

- Lão phu tò mò muốn biết lai lịch của chiêu kiếm tuyệt diệu lúc nãy?

Dũng Kiệt gượng cười :

- Đây là sở học của Hiên Viên, vì nó quá ác độc lên lão phu ít dám dùng đến.

Ông nói dối một nửa, vì đúng chiêu kiếm này là do Dao Quang, người họ Hiên Viên sáng tạo ra.

Quần hùng bắt đầu nhìn Toàn Phong Kiếm bằng cặp mắt ngưỡng mộ. Có thể kiếm pháp của ông còn lợi hại hơn cả Dao Quang, vì chỉ cần một chiêu đã giết được Xà Khẩu Tử Tài. Họ cất tiếng tán dương tính khiêm tốn của Dũng Kiệt, luôn miệng mời cạn chén.

Cuối giờ Mùì tiệc mới tan. Trước khi bái biệt, Giáo chủ Thiên Sư giáo búi người nói nhỏ với Thần Thông Cái :

- Khuyển nữ Ngọc Đường đã nặng tình với Dao Quang. Từ ngày trở lại Long Hồ sơn, Đường nhi biếng ăn, ít ngủ, sức khỏe ngày càng sa sút. Mong Bang chủ thương nó mà mỗi mai dùm.

Với thân phận tôn quý như Phó Kỳ Khâm mà phải hạ mình cầu rỗi, đã chứng tỏ lòng thương con vô bờ bến, hoặc nói lên rằng bệnh tình Phó Ngọc Đường khá nguy kịch.

Thần Thông Cái cảm nhận được nỗi khổ của đối phương, vui vẻ đáp :

- Giáo chủ cứ yên tâm về khách điểm chờ đợi, lão phu tin rằng sẽ được mỗi lương duyên này.

Phó Kỳ Khâm mừng rỡ vái tạ chủ nhà rồi đi ngay. Ở đây, Thần Thông Cái khẽ khào bảo Dũng Kiệt :

- Này Bang chủ! Lão phu muốn được uống vài chén trà Long Tinh rồi mới về.

Dũng Kiệt vội sai tỳ nữ châm trà, khách đã về hết nên chỉ còn hai người đối ẩm với nhau.

Thần Thông Cái tòm tĩm nói :

- Lão phu có việc quan trọng muốn bàn, phiền Bang chủ cho gọi lệnh lang.

Lát sau, Dao Quang lên đến, Thần Thông Cái liền kể lại việc Phó Ngọc Đường đang chết dần mòn vì bệnh tương tư và lời đánh tiếng của Giáo chủ Thiên Sư giáo.

Tất nhiên là Thần Thông Cái thêm mắm dặm muối khiến tình hình vô cùng bi đát.

Thiên Sư giáo tuy thiên về truyền giáo hơn võ nghệ, nhưng tín đồ của họ có mặt khắp miền nam Trường Giang, thế lực rất hùng mạnh. Thiên Sư giáo lại rất giàu có, chứ chẳng nghèo như Cái bang, mỗi năm, hơn ngàn đạo quán nộp về Thượng Thanh cung hàng chục vạn lượng.

Văn hóa Trung Hoa có một khả năng rất độc đáo là biến những cái của người thành của mình. Họ tiếp thu đạo Phật Thiên Trúc bằng ngôn ngữ của Lão Trang và thân nhiên cúng tế những vị thần của đạo giáo.

Người Trung Hoa đi chùa nhưng cũng không quên các đạo quán của Thiên Sư và Toàn Chân. Có lẽ do các thần gần gũi và đáng sợ hơn nên thùng phước sương của các đạo quán đầy ắp những cúng dường, hơn hẳn các chùa chiền.

Về một mặt nào đó, Thiên Sư giáo mới thực là giáo phái lớn nhất Trung Hoa. Cuộc khởi nghĩa đánh đổ quân Mông Cổ ngoại xâm thành công là nhờ sự tham gia của hàng vạn tín đồ Thiên Sư giáo.

Do những yếu tố nói trên, Dũng Kiệt vô cùng hoan hỉ được kết thông gia với Phó Kỳ Khâm. Ông quay sang bảo Dao Quang :

- Quang nhi! Nay con đã đến tuổi phải lập gia thất, mà Phó tiểu thư lại là bậc sắc nước hương trời, gia thế lẫy lừng. Ta cho rằng đây chính là mỗi lương duyên trời định.

Dao Quang biết cha mình rất muốn làm sui với Thiên Sư giáo để củng cố thế lực Toàn Phong bang, cũng như danh tiếng của dòng họ Hiên Viên.

Chàng không yêu Phó Ngọc Đường mà cũng chẳng ghét bỏ gì cô gái xinh đẹp ngang tàng ấy. Nay tuy hơi khiêm cường nhưng chàng vì chữ hiếu mà chấp nhận cuộc hôn nhân. Chàng kính cẩn vòng tay đáp :

- Hải nhi xin theo lời dạy của phụ thân!

Dũng Kiệt đẹp dạ, khen ngợi :

- Làm con mà biết ép mình để cha mẹ được vui lòng, người đáng gọi là hiếu tử.

Ông nghiêm giọng nói với Thần Thông Cái :

- Lỗ bang chủ! Phiên ông thừa lại với Phó giáo chủ rằng việc mai mối đã thành. Tuy nhiên, Dao Quang đã có vị hôn thê nên sau này Phó Ngọc Đường phải chung thuyền với người ấy. Nếu Phó giáo chủ ưng thuận thì lão phu sẽ nhờ người mang sớ lễ đến Long Hồ sơn.

Thần Thông Cái hơi bối rối, còn Dao Quang thì ngơ ngác, chàng có hứa hôn với ai bao giờ đâu. Bang chủ Cái bang vuốt râu tư lự rồi bàn :

- Lệnh lang có ba nếp nhăn Đào Hoa ở huyết mi tâm, tất chẳng thể một vợ được. Điều này chắc Phó Kỳ Khâm cũng nhận ra, để lão phu vào khách điểm trong thành thương lượng với lão ta.

Lỗ bang chủ tắt tà đi ngay; ở đây, Dao Quang hỏi cha già :

- Sao phụ thân lại nói rằng hài nhi đã có vị hôn thê?

Dũng Kiệt cười khanh khách :

- Lão phu biết người có tướng đa thê nên phải rào trước đón sau như thế, sau này họ Phó không bắt lỗi được.

Chàng biết ông không nói thực lòng mình nhưng cũng chẳng tiện can vặn. Dao Quang bỗng nhớ đến Bách Biến Ma Quân, nở nụ cười buồn :

- Chắc gì hài nhi đã sống sót để mà cưới vợ, hài nhi đã nhận di mệnh của tiên sư nên không thể không quyết đấu với Vệ Chuyển Luân.

Dũng Kiệt quắc mắt cười nhạt :

- Sao người lại có thái độ bi quan như vậy? Kẻ sĩ biết cách vui sống và cũng biết cách chết cho xứng đáng Tiên ông dạy người phải tìm cách tiêu diệt Ma quân chứ đâu có bắt người thế mạng? Phụng châm của Đạo gia là theo tự nhiên mà bàn, chẳng hề cưỡng cầu. Liệu người chết đi thì anh linh của Lư Sơn Tiên Ông có hài lòng không?

Dao Quang sợ hãi đứng lên vòng tay tạ lỗi :

- Hài nhi ngu xuẩn không hiểu được đạo lý khiến phụ thân phải phiền lòng, thật muôn vàn đắc tội.

Dũng Kiệt mỉm cười :

- Con không có lỗi, thực ra bản chất người cũng hiếu thắng không thua gì lão phu thời trẻ. Người không hiểu danh, nhưng khi đụng chuyện thì chẳng kém ai bao giờ.

Dao Quang đỏ mặt, công nhận ông đã nói đúng. Chàng gượng cười :

- Quả không ai hiểu con bằng cha!

Dũng Kiệt cười khanh khách :

- Người cũng là đứa con hiếu lòng từ phụ. Nếu con không dạy ta chiêu kiếm kia thì mạng già này đã tiêu rồi. Quang nhi tự mình sáng tác ra chiêu thần kiếm ấy, đáng gọi là bậc tôn sư trong kiếm đạo.

Dao Quang xấu hổ trước lời tán dương liền biện bạch :

- Bẩm phụ thân! Thực ra chiêu kiếm ấy đã có sẵn một nửa, khắc trong động đá ở núi Cán Sơn, Quảng Đông. Hài nhi chỉ bổ khuyết nửa còn thiếu mà thôi.

Dũng Kiệt xua tay :

- Như thế cũng là giỏi lắm rồi! Con chẳng cần phải khiêm tốn nữa!

Hai cha con trò chuyện được vài khắc thì Thần Thông Cái quay lại. Lão hoan hỉ nói :

- Phó Kỳ Khâm đã đồng ý. Lão bảo rằng Quang nhi có lấy ba bốn vợ cũng chẳng sao, quý hồ con gái lão giữ ngôi chính thất.

Dũng Kiệt hài lòng :

- Tất nhiên là thế! Quang nhi đi Vân Nam về chúng ta sẽ bàn đến việc cưới hỏi.

Lão nói với Dao Quang :

- Con hãy trao mảnh ngọc bội đang đeo trên ngực cho Lỗ bang chủ để làm tín.

Thần Thông Cái nhận lấy, vui vẻ bảo :

- Phó giáo chủ đã đưa thần mã Ô Vân Cái Tuyết cho lão phu! Đây chính là vật đính ước của đảng gái.

\* \* \* \* \*

Hai ngày sau, Dao Quang phải lên đường đi Vân Nam. Tà Kiếm, Quỷ Dao đều kẹt cứng bởi bang vụ nên chẳng thể tháp tùng. Và lại, Dao Quang cười ngựa quý nên họ khó mà theo kịp. Đường đi Báo Sơn dài hơn ba ngàn dặm. Phải qua hàng trăm con sông, hàng chục rặng núi, khiến lòng Dao Quang lo ngại, chỉ sợ mình trễ hẹn. Chẳng chỉ còn ngót nghét năm mươi ngày để bốn hành.

Khi ra đến đường quan đạo nối Nam Dương với Trường Sa. Dao Quang ra rồi phi nước đại, thấy cước lực của Ô nhi nhanh như gió nên chàng rất yên tâm.

Ô Vân Cái Tuyết là từ để mô tả hình dáng của tuấn mã chứ không phải chỉ nguồn gốc xuất xứ. Ô nhi có thân hình cao lớn, ngực nở, eo thon, lông đen nhánh nhưng bốn vó lại trắng tinh. Khi nó phóng nhanh người ta tưởng như một đám mây đen đang trôi vùn vụt và bên dưới là một mảng tuyết.

Thực ra loại ngựa quý này xuất xứ từ miền thảo nguyên xa xôi Tây Vực, thuộc nòi Đại Uyển. Nuôi ngựa và cưỡi ngựa là nghề riêng của các dân tộc phương Bắc như Hung Nô, Mông Cổ, Đột Quyết... Họ xâm chiếm Trung Hoa và người Hán học được nghề của đối phương. Không những thế, người Hán còn tổng hợp những hiểu biết ấy để ra phép xem tướng ngựa, nổi danh nhất là Bá Nhạc thời Xuân Thu.

Dao Quang ngồi trên mình ngựa nên không được thương thức cái vẻ đẹp kiêu hùng của Ô nhi khi phi nước đại. Nhưng người đi đường thì trầm trồ tán tụng! Dao Quang đã hiểu vì sao Ngọc Đường lại quyết chiếm con thiên lý mã này.

Hình dáng yêu kiều của nàng hiện ra trong kỷ niệm đêm trăng nọ khiến Dao Quang xao xuyến mỉm cười. Yêu cái đẹp là bản tính tự nhiên của con người, nên Dao Quang thầm cao hứng khi có một người vợ xinh xắn như Ngọc Đường. Hơn nữa, chàng cũng cần ai đó để xua tan ký ức về Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh. Tuy nàng không còn là dâu họ Hiên Viên nữa, nhưng cũng chẳng thể trở thành vợ Dao Quang. Xã hội Trung Hoa không bao giờ chấp nhận việc hai anh em ruột lấy cùng một vợ. Trong những ngày một mình rong ruổi trên đường thiên lý, Dao Quang chợt phát hiện mình nhưng nhớ Ngọc Thiên biết bao. Cô em gái tinh nghịch, tươi tắn kia mới thực sự là người đem lại niềm vui cho chàng. Khi hồi tưởng lại cảm giác ôn nhu lúc Ngọc Thiên đặt đôi môi mềm mại, thơm tho lên mặt mình, Dao Quang thoáng rùng mình vì hổ thẹn. Dường như lòng chàng cũng thích thú với những nụ hôn ấy, nếu không chàng đã né tránh chẳng khó khăn.

Dao Quang lắc đầu xua đuổi những ý niệm tội lỗi, tự nhủ sau này sẽ nghiêm khắc hơn với Ngọc Thiên và chính mình.

Sau bốn ngày rong ruổi, Dao Quang đến Trường Sa vào đầu tháng chín. Chàng dừng cương và lên lầu của tòa Hồng Châu đại tửu lâu dùng cơm trưa. Từ ngày gặp lại phụ thân, chàng nhiễm ở ông thói quen nhâm nhi chén rượu trong bữa ăn. Phương Bắc lạnh lẽo nên Dũng Kiệt và nhiều nam nhân khác ở Hà Bắc đều có thói quen ấy.

Dao Quang chọn bàn ở lan can nhìn xuống đường, thấy vài tay đao mặc y phục Toàn Phong bang ngất ngưỡng đi qua. Trước đây, họ là những tay đao chích, thảo khấu, nay lãnh lương của Toàn Phong bang và trở thành người tốt. Hàng tháng, Hiên Viên gia trang sẽ phải chi ra chừng năm vạn lượng bạc ngân để nuôi hai chục Phân đà, với số người độ gần ngàn. Nhưng liệu những kẻ đã quen cướp bóc và tiêu xài hoang phí kia có bằng lòng với mức lương khiêm tốn kia không?

Chàng biết mình sẽ phá sản vì kế hoạch xây dựng và duy trì Toàn Phong bang. Nhưng Dao Quang là người lớn lên trong môi trường đạo giáo, xem của cải như phù vân nên chẳng hề nuối tiếc, chàng chỉ mong cha già được vui lòng.

Chàng chỉ lo rằng Dũng Kiệt sẽ thất bại trong việc cải hóa giới Hắc đạo miền Nam. Ông đã hành động theo tôn chỉ của Khổng gia, dùng lễ để ước thúc hành vi con người.

Còn Dao Quang thì khác, chàng để họ sống như bản chất vốn có, nhưng không được làm hại lương dân. Chàng đã đưa chữ hiệp vào giới Hắc đạo. Biến họ thành những bậc trượng phu xả thân vì bá tính, luôn thẳng tay với bọn tham quan, cường hào, ác bá và sẵn sàng chia xẻ, giúp đỡ đám dân nghèo.

Trong thâm tâm, Dao Quang chán ghét ý tưởng tôn quân của Tuân Tử và thiên về chủ nghĩa Dân Vi Quý của Mạnh Tử. Tuy nhiên, trong cương vị một người võ sĩ, chàng chỉ có thể làm được như vậy thôi. Dầu sao, chế độ quân chủ đã tồn tại mấy ngàn năm và Dao Quang không biết phải thay thế bằng hình thức cai trị nào khác.

Suru Mệnh Thần Từ Giang Hán từng nói đùa :

- Công tử là kẻ mang bản chất nổi loạn!

Dao Quang đã cười đáp :

- Phần lớn các cuộc khởi nghĩa chống lại nền hành chính hà khắc của các triều đại đều xuất phát từ những tín đồ đạo giáo, tại hạ vốn là một đạo sĩ nên không thể thiếu tâm lý phản kháng ấy.

Ăn xong, chàng nâng chén rượu thả hồn theo những cảm nghĩ mông lung. Chợt Dao Quang thấy có hai đệ tử Toàn Phong bang đang bước lên lầu và tiến về phía mình.

Lúc đầu, Dao Quang chẳng hề cảnh giác, chỉ cho rằng họ nhận ra mình nên đến chào hỏi. Nhưng trong bộ óc mẫn tiệp tuyệt luân của chàng không có hai gương mặt này. Ký ức phi thường của Dao Quang nhớ rõ từng khuôn mặt mình đã từng gặp qua. Hai hán tử kia chỉ còn cách một trượng, nở nụ cười tươi tắn. Song trực giác của Dao Quang đã nhận ra sát khí từ ánh mắt họ. Do vậy, khi bốn cánh tay kia vung lên thì mặt bàn ăn đã kịp thời dựng đứng, che chở cho Dao Quang trước trận mưa độc châm. Và chiếc bàn bay vút về hai tên sát thủ, chúng nhảy lùi, tay rút đao. Nhưng khi chiếc bàn rơi xuống đất thì một tia chớp đen bất ngờ bay ra đâm sâu vào ngực một gã. Đồng thời trường kiếm của Dao Quang chụp lấy gã còn lại. Đường như cả hai tiếng rên vang lên một lượt.

Thực khách trên lầu sợ hãi đến tay chân bủn rủn, mặt tái xanh, tròn mắt nhìn Dao Quang. Chàng lau máu vào xác nạn nhân rồi bình thản nói :

- Hai gã này không phải đệ tử Toàn Phong bang. Phiền vị nào chạy xuống báo chương quỹ đi mời Phân đàn chủ Toàn Phong bang đến đây đàm.

Trường Sa là thủ phủ đất Hồ Nam, cổ kính và thịnh vượng hơn cả Nam Xương. Cơ ngơi của Phân đàn Toàn Phong bang ở đây rất bề thế. Hoàng Phong Châm Lộ Trung Tường đã được điều về làm Phân đàn chủ.

Nghe gã tiểu nhị thông báo, họ lập tức đem theo mười thủ hạ đến Hồng Châu đại tửu lâu. Nhận ra Dao Quang, lão vui mừng chào hỏi :

- Công tử đến đây khi nào?

Dao Quang mỉm cười :

- Ta vừa mới ghé vào. Ngươi hãy xem thử hai xác kia là ai? Họ định ám toán ta bằng độc châm.

Lộ Trung Tường lật tử thi và cau mày :

- Bẩm công tử, chúng không phải là người của bốn bang.

Lão quay sang cao giọng báo chương quỹ :

- Lâm tức hạ hãy cho người đi báo quan. Đây là hai kẻ giả mạo muốn giết người đồ vạ lên đầu bốn bang.

Chương quỹ họ Lâm mau mắn tuân mệnh vì Toàn Phong bang là người bảo vệ cho các lầu quán, tiểu hiệu trong thành.

Trước lễ khai đàn, Suru Mệnh Thần đã cho đồng loạt tiến hành ở những địa phương những chiến dịch bí mật tranh giành lãnh địa. Nếu không thương lượng được thì âm thầm tiêu diệt những tên thô hào ngoan cố. Cuối cùng, họ đã giành được quyền thu thuế bảo kê ở hai mươi địa phương quan trọng.

Tổng đàn đã ra nghiêm lệnh nên các Phân đàn xử sự rất lễ độ và giảm một phần ba khoản thu, khiến giới buôn bán rất hài lòng, vui vẻ giao nộp.

Lúc đầu, Hiền Viên Dững Kiệt đã phản đối, nhưng cuối cùng cũng bị Từ Giang Hán thuyết phục. Nếu không có các khoản thu này, Hiền Viên gia trang chẳng thể nuôi nổi các Phân đàn. Dững Kiệt đồng ý nhưng nghiêm khắc dọa sẽ chém ngay những kẻ những nhiễu, làm mất thanh danh Toàn Phong bang.

Thật ra một phần tư số thu ấy phải nộp cho quan phụ mẫu sở tại. Đây chính là mối quan hệ tế nhị giữa nha môn và các bang hội. Do có phần chia nên bộ đầu huyện thành Trường Sa mau mắn xuất hiện, lập án văn và đưa hai tử thi kia về công đường. Tất nhiên là anh em công sai được Hoàng Phong Châm tặng riêng hai trăm lượng bạc.

Đêm ấy, Dao Quang nghỉ ở Phân đàn trong thành, chàng thao thức nghĩ về trận chiến lúc trưa, biết rằng Bách Biến Ma Quân đã giương bẫy chờ đợi chàng trên con đường đến Vân Nam. Vậy là đối phương đã cài nội gián ở Tổng đàn Toàn Phong bang, hoặc rải trình sát khắp Nam Xương nên mới biết việc chàng xuất hành.

Dao Quang trở dậy viết một phong thư, gọi Lộ Trung Tường, bảo lão sáng mai nhờ Cái bang chuyển gấp về Tổng đàn ở Nam Xương.

Trong thư, Dao Quang không nói gì về việc mình bị ám sát ở Hồng Châu đại tửu lâu mà chỉ nhắc nhở Suru Mệnh Thần tăng cường phòng thủ, coi chừng Bách Biến Ma Quân tập kích.

Dao Quang xem trọng việc cứu mạng Quý phu nhân nên quyết đi đường nhỏ, tránh mai phục. Cuối canh tư, chàng khởi hành, an toàn đến Quý Dương đúng ngày rằm tháng chín.

Tin rằng Ma quân chỉ có thể giăng bẫy đến Hồ Nam chứ chẳng đủ quân để rải đến tận Quý Châu. Dao Quang ung dung vào thành nghỉ ngơi.

Tỉnh Quý Châu ở phía Đông nam Trung Hoa, nằm trên phần đông bắc của cao nguyên Vân Quý. Trước thời nhà Nguyên, ở Quý Châu có một nước nhỏ là Dạ Lang. Phần đất còn lại của các dân tộc thiểu số như Miêu, Bô Y, Đông Di, Thủy, Hồi Khất, Lão, Choang, Dao... Người Hán cũng có định cư ở đây nhưng rất ít.

Quý Châu nổi tiếng nhờ những cánh rừng già bạt ngàn, đầy đầy ác thú, độc vật và gỗ quý. Dân Quý Châu rất nghèo, sống cuộc đời bán khai, tính tình chất phác, mộc mạc.

Ngay thành Quý Dương là nơi sầm uất nhất mà vẫn tiêu điều, giản dị chẳng bằng một góc của Nam Xương.

Thu về, các loài cây vàng úa và rụng lá càng tăng phần âm đạm của vùng đất sơn dã. Đường trong thành không được lát đá nên lầy lội, trũng nước bởi

những trận mưa thu dai dẳng. Dao Quang lỏng tay cương đi dọc phố, cố tìm một chỗ trọ khang trang, sạch sẽ của người Hán. Chẳng không tin rằng mình sẽ nuốt nổi những món đặc sản của các dân tộc thiểu số. Thường thì các lữ điểm cũng phục vụ luôn việc ăn uống.

Đến giữa thành, Dao Quang mừng rỡ nhận ra một tòa nhà cao hai tầng có chiều bài: “Duyệt Lai đại lữ điểm.” Còn cạnh cửa có dán mảnh giấy hồng điều: “Bồn điểm có phục vụ những món ăn chính gốc Quảng Đông.”

Gã tiểu nhị chạy ra, khom lưng mời khách bằng tiếng Quảng. Khi nghe khách đáp lại bằng cùng một thứ ngôn ngữ, gã mừng rỡ, hớn hờ ra mặt, dẫn ngựa vào chuồng ở phía sau vườn.

Lão chủ quầy đã bước ra nghênh đón, lão cười rạn rở :

- Đại hạn phùng cam vũ, tha hương ngộ cố tri. Đã lâu lắm rồi lão phu mới được tiếp một đồng hương thế này. Lão phu họ Hoàng, quê đất Huệ Châu.

Dao Quang tím tím cười :

- Tại hạ ở huyện Phạt Sơn. Họ Bạch tên Quang.

Nghĩ tình đồng hương nên lão chủ quầy chẳng hỏi đến thê đình của khách, lão cứ thế mà ghi vào sổ. Thực ra chưa bao giờ Dao Quang được cấp phát thê đình, chàng sống trên núi Lư Sơn từ nhỏ đến lớn, sau trở thành thủ lĩnh Hắc đạo miền Nam nên đâu cần dùng đến mảnh giấy vô dụng kia.

Tuy các quán trọ đều phải thực thi qui định của triều đình, nhưng cũng có trường hợp bỏ qua thủ tục. Hơn nữa, tướng mạo Dao Quang hiền lành, tôn qui khiến người đối diện an tâm.

Lão họ Hoàng vui mừng hơn nữa khi khách đòi một phòng thượng hạng và một bữa cơm thịnh soạn. Đình vàng năm lượng óng ả và câu nói của khách khiến lão cảm động đến mờ mắt :

- Tại hạ chỉ trọ một đêm, hy vọng số vàng này là vừa đủ.

Hoàng lão vái dài :

- Thiếu hiệp quả là người đại phượng, đại lượng. Lão phu xin tận tâm phụng hầu.

Dao Quang tắm gội xong thì cơm rượu đã sẵn sàng. Ba chiếc sau tiếng chuông rung lên, gã tiểu nhị biết khách đã ăn xong, liền bưng khay trà thơm lên.

Phòng trọ khá rộng, có cả bàn ăn lẫn chỗ uống trà, tiếp khách. Dao Quang thấy gã tiểu nhị này mày thanh, mắt sáng, miệng cười tươi nhưng dáng điệu không khúm núm, ra vẻ người có học. Trên áo gã có vài mụn vá nhỏ được khâu rất khéo. Chẳng động lòng hỏi :

- Nay tiểu huynh đệ, ta xem tướng mạo các hạ chẳng tầm thường, sao lại khuất thân làm tiểu nhị?

Gã vui vẻ đáp :

- Nhân quang công tử quả thật là sắc bén. Tiểu nhân vốn là kẻ học trò, vì nhà nghèo, mẹ đa bệnh nên phải bỏ học, đi hầu hạ người mà kiếm tiền.

Dao Quang gật gù :

- Thế lòng các hạ có vui hay buồn?

Gã ung dung đáp :

- Đi thi là để trả cái nợ văn chương, còn làm quan hay không cũng chẳng sao! Dụng tôi muốn trọn hiếu với mẹ già. Vui với đạo đời, xem công danh tựa phù vân.

Dao Quang hờ hững hỏi tiếp :

- Nếu thi đậu, được làm quan thì các hạ sẽ cai trị thế nào?

Gã tiểu nhị cao hứng đáp :

- Tiểu nhân sẽ theo ý dân mà hành xử, tùy sức dân mà thu thuế, vì sự ấm no của lê thứ mà khản hoang lập ấp, khai sông đắp đập.

Dao Quang ngựa cổ cười vang :

- Hảo ngôn từ! Hy vọng các hạ thực hiện được lời mình nói hôm nay.

Chàng mở bọc hành lý, lấy ra năm nén vàng mười, đưa cho đối phương và nghiêm giọng :

- Năm chục lượng vàng này đủ đền các hạ an trí mẹ già và lên đường ứng thi. Chúc các hạ công thành danh toại.

Gã tiểu nhị chết sững một lúc lâu, vòng tay vái dài :

- Vàng tuy quý nhưng không sánh bằng nghĩa tri âm. Hà Đại Dụng này thì không phụ lòng công tử.

Gã nhận vàng, rời khỏi phòng ân nhân. Dao Quang biết mình không giúp nhầm người, khoan khoái uống trà, cởi áo lên giường đánh một giấc dù mới đầu canh một. Sau nửa tháng trời non lợi tuổi, chàng rất mệt mỏi, cần được dưỡng sức.

Cuối canh ba. Dao Quang nghe tiếng gõ cửa dồn dập. Chàng chụp lấy trường kiếm, chạy ra mở cửa. Gã tiểu nhị kiêm học trò Hà Đại Dụng hạ giọng nói :

- Có một toán nhân mã Xà bang đông độ năm mươi đã vây chặt khách điểm. Họ hỏi chúng quý rằng có chàng trai mũi ưng họ Hiên Viên cỡi con ngựa đen vỏ trắng vào trọ hay không? Tiểu nhân đoán là họ tìm công tử nên vội lên đây thông báo.

Dao Quang mỉm cười :

- Ta tên thực là Hiên Viên Dao Quang, người mà họ muốn tìm. Ta sẽ phá vòng vây, dụ họ đuổi theo. Trong lúc ấy, phiền Hà các hạ đưa tuần mã ra cửa Tây thành chờ đợi.

Hà Đại Dụng hăng hái đáp :

- Công tử yên tâm, tại hạ làm được việc này.

Họ Hà lật đật chạy xuống, còn Dao Quang mặc y phục, khoác bọc hành lý lên vai rồi mở cửa sổ nhìn xuống đất.

Dù trắng thu bằng bạc trên cao nhưng bọn cao thủ Xà bang vẫn mang theo đuốc thông sáng rực. Ngoài những tên đã vào trong lục soát, số còn lại ngồi trên lưng ngựa, đao tuốt trần. Họ mặc y phục xanh lục, ngực thêu con rắn tỷ bà bằng chỉ bạc.

Dao Quang đặc biệt chú ý đến bốn lão già đứng hàng ngoài cùng. Họ không cầm đuốc và cánh tay tả có quần con rắn đen. Vẩy óng ánh Hàn thị tứ xà là bốn trưởng lão của Xà bang, danh tiếng lẫy lừng Vân Quý. Họ cũng là chủ ruột của Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chước, tuổi quá bảy mươi, công lực đều gần hoa giáp. Đáng sợ nhất là bốn con Hắc Thiết Xà tuyệt độc, không sợ đao kiếm và có cú mổ nhanh như chớp.

Dao Quang cân nhắc một lúc, bước hẳn ra lan can trầm gọng hỏi :

- Chẳng hay Xà bang tìm tại hạ có việc gì?

Phe Xà bang mừng rỡ vì đôi phương xuất hiện, nhón nháo xiết chặt vòng vây. Lão già râu bạc có lẽ là anh cả của Hàn thị tứ xà, cất giọng lơ lớ :

- Bọn lão phu chỉ cần tiểu tử ngươi giao nộp bộ y phục Hỏa Hồ Ly là sẽ rút quân ngay.

Dao Quang mỉm cười :

- Việc ấy không khó, chỉ mong tôn giá cho biết Bách Biến Ma Quân đã trả giá bao nhiêu cho Xà bang?

Hàn thị tứ xà đều là người dân tộc Thủy, bản tính thực thà. Gia dĩ, họ không tin rằng Dao Quang có thể thoát thân được nên chẳng cần giấu diếm, Hàn Lão Đại nói :

- Họ Vệ hứa rằng sẽ mua với giá năm trăm lượng vàng.

Người dân tộc Thủy tuyệt đối không dám vào khu núi lửa Đằng Xung, vì sợ cơ thể cấu tạo bằng nước của mình sẽ bốc hơi. Do biết vậy nên Ma quân đưa ra cái giá rẻ mạt. Xà bang không hiểu rõ bản lãnh của Dao Quang nên mới nhận lời. Ma quân tin chắc rằng Dao Quang sẽ không chịu giao nộp bảo vật tất sẽ bị Tứ xà giết chết. Nhưng lão quên rằng Dao Quang không phải là kẻ hám danh kiêu ngạo mà là người luôn xem trọng đại cục vô lâm. Chàng có thể giết người phá vây, song hành động ấy có thể đẩy Xà bang về phía Vệ Chuyển Luân. Đây cũng là thâm ý của Ma quân.

Dao Quang vui vẻ nói :

- Chẳng hay Vệ lão quý có nói cho quý bang biết rằng tại hạ đã từng dả thương lão hay không? Tại hạ là đồ đệ của Lư Sơn Tiên Ông, dư sức phá vây đào tẩu. Nhưng vì không muốn gây hiềm khích với Xà bang nên tại hạ có một lời đề nghị.

Danh tiếng của Tiên ông lẫy lừng suốt bảy chục năm nay, nên Hàn thị tứ xà cũng phải chột dạ. Hàn lão đại ngập ngừng :

- Quả thực họ Vệ không cho bốn bang biết sự thừa của ngươi. Cái giá năm trăm lượng xem ra không đáng. Vậy ngươi muốn thương lượng việc gì?

Dao Quang mừng thầm, cao giọng :

- Bách Biến Ma Quân âm mưu tạo phản, trước là đầu tót vô lâm, sau sẽ khởi binh làm loạn. Tại hạ thay mặt vô lâm Trung Nguyên dâng tặng quý bang ba ngàn lượng vàng, nếu chư vị giết được Vệ Chuyển Luân. Đồng thời, Bang chủ Xà bang sẽ được tôn làm Minh chủ vô lâm.

Đề nghị cực kỳ hấp dẫn này đã khiến Hàn thị tứ xà choáng váng. Hàn lão tứ không nhìn được nữa, cướp lời anh cả :

- Người lấy gì để bảo chúng cho lời nói ấy?

Dao Quang nghiêm giọng :

- Tại hạ xin lấy thanh danh Lư Sơn Tiên Ông ra đảm bảo, đồng thời, đưa trước ngàn lạng làm tin.

Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn. Vệ Chuyển Luân chỉ hứa, còn Dao Quang dẫn cộc trước một số vàng nặng gấp đôi. Tứ xà xúm lại bàn bạc, lát sau lão Đại vòng tay phúc đáp :

- Bọn lão phu đều đồng ý, nhưng còn phải xin ý kiến Bang chủ. Mời Hiền Viên tiểu tử đến sào huyết bốn bang để thừa chuyện với người.

Dao Quang thần nhiên gật đầu :

- Được, tại hạ sẽ xuống ngay!

Dứt lời, chàng tung mình rời lan can, là đà rơi xuống đất mà chẳng hề gây tiếng động nhỏ nào. Tuyệt kỹ khinh công này khiến phe đối phương vô cùng thán phục.

Dao Quang cười bảo :

- Phiền tôn giá cho mượn một con ngựa. Tuần mã của tại hạ bị đau chân chưa bình phục.

Hàn lão đại liền dùng tiếng thô ngữ ra lệnh cho một tên bang chúng nhường ngựa. Gã sẽ ở đây, chờ Dao Quang quay về mà lấy lại. Thực ra, Ô nhi không hề bị thương, chẳng qua Dao Quang tâm cơ thận mật, đề phòng đối phương trở mặt mà thôi. Ô nhi là kỳ vật đỉnh hôn, chẳng không thể để nó chết được. Chàng đi rồi, gã tiểu nhị cứ y kế hoạch, đưa Ô nhi ra cửa Tây, khi có biến chàng sẽ phá vây đào tẩu và đến đấy.

Tổng đàn Xà bang nằm dưới chân núi Xà sơn, ngoài cửa Nam thành ba dặm đoàn kỵ sĩ chỉ mất gần khắc đã đến nơi. Kiến trúc của Xà bang mang đậm tính cách của dân tộc Thủy, trông giống một bản làng hơn là trọng địa của một bang hội. Trong khuôn viên vài chục mẫu này có hơn trăm nóc nhà sàn, cao hơn mặt đất chừng gần trượng. Và căn nhà lớn nhất, cao nhất kia chắc là chỗ ở của Hàn Xuân Chúc và gia đình, vì trên nóc có tượng một con rắn tỷ bà rất lớn.

Dao Quang đưa mắt quan sát nhìn vòng gai tre dày đặc xung quanh với ánh mắt ái ngại. Văng vẳng đâu đây tiếng rắn huyết lạnh lạnh, vang động đêm trăng tĩnh mịch.

Mọi người xuống ngựa, đứng ở mảnh sân rộng, chờ Hàn thị tứ xà lên báo với Bang chủ. Lát sau, lão Tam xuất hiện ở cửa nhà sàn, vẫy gọi :

- Bang chủ cho mời Hiền Viên tiểu tử!

Dao Quang ung dung theo thang gỗ bước lên, tiến về phía bếp lửa giữa nhà. Có năm người đang ngồi quanh đấy, người thứ năm là một hán tử tuổi độ bốn mươi, mặt chữ điền, mày rậm, mắt to đen, môi mỏng, cầm bành, đây về nghiêm nghị.

Hàn lão nhị giới thiệu :

- Đây là Bang chủ bốn bang! Mời tiểu tử an tọa!

Dao Quang vòng tay, nghiêng mình rồi ngồi xuống chỗ trống, đối diện với Hàn Xuân Chúc. Trong bất cứ nhà sàn nào cũng có một bếp lửa ở giữa, dù sàn lát ván gỗ. Đây là nơi nấu nướng và sưởi ấm cho cả gia đình.

Giờ đây, lớp than đỏ rực kia đang nướng những đoạn thân rắn dài gần gang tay, tỏa mùi khét lẹt. Nhưng nếu cho đủ gia vị thì chúng sẽ thơm phưng phức.

Hàn Xuân Chúc bốc một khúc rắn nướng quăng cho Dao Quang. Miệng ông ta mỉm cười mời mọc. Dao Quang chụp lấy, cắn ăn ngon lành. Xuân Chúc lại quăng thêm bình rượu cho khách.

Thấy Dao Quang tu một hớp lớn, chẳng hề ái ngại. Họ Hàn lạnh lùng hỏi :

- Các hạ không sợ trong rượu có độc hay sao?

Dao Quang trao bầu rượu cho người kế bên là Hàn lão tứ, rồi cười đáp :

- Âm toán là không phải là một việc mà một người như Bang chủ có thể làm được.

Ánh mắt Hàn Xuân Chúc lóe lên vẻ hài lòng. Ông gật gù :

- Hào thiếu niên! Nghe nói người là đệ tử của Lư Sơn Tiên Ông, ta muốn thử vài chiêu cho rõ.

Nói xong, ông đứng lên ngay, đến bên vách lấy thanh loan đao, đi ra cửa. Dao Quang và bốn lão họ Hàn nói gót theo sau. Hàn Bang chủ cao giọng ra

lệnh :

- Hãy đốt thêm đuốc lên!

Ông quay sang bảo Dao Quang :

- Chúng ta sẽ tỉ thí trong thời gian một tuần hương. Nếu người duy trì được đến phút chót, bốn nhân sẽ nhận lời tiêu diệt Bách Biến Ma Quân.

Hàn lão tứ nhanh nhẹn nhảy lên nhà sàn, lấy một cây nhang mang xuống, đốt lên. Thời gian cháy của nó dài độ nửa canh giờ.

Dao Quang biết mình đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn, chàng chỉ được phép cầm cự chứ không thể giết đối phương được. Chàng nhú mồm nói :

- Dao kiếm vô tình! Nếu chẳng may tại hạ lỡ tay đã thương Bang chủ thì sao?

Hàn Xuân Chúc cười mát :

- Tiểu tử yên tâm! Ta đã có bảo y bằng da Tê Nguư Vân Nam che thân trước nên không thể bị thương được. Chỉ cần người đâm rách ngực áo ta là xem như thắng.

Dao Quang thờ phào, rút kiếm tấn công trước. Họ Hàn cung đao chống đỡ, thâm kinh ngạc trước công lực của chàng trai trẻ.

Ông dồn thêm hai thành chân khí, sau vụ chạm, phát hiện thấy đối phương không hề thua kém. Họ Hàn tăng dần nội lực, đao kinh xé gió, uy thế hùng mạnh như bão tố.

Tuy Hàn Xuân Chúc chỉ là cháu của Tứ xà, tuổi chưa đến năm mươi, nhưng lại sở hữu đến sáu mươi năm công lực. Là người kế vị Bang chủ Xà bang, từ nhỏ, ông đã được ăn những kỷ trần của núi rừng, tiến bộ khác hẳn người thường.

Dao Quang nghe thân kiếm chấn động, biết mình kém sức đối phương, bèn thi triển phép khoái kiếm, chủ ở tốc độ và sự biến ảo. Song song, chàng vận dụng pho thân pháp “Khinh Yến Ngự Phong” để tránh những đòn quyết liệt.

Song phương quần thảo, lúc tiến lúc thoái, lúc bốc lên cao, di chuyển với tốc độ chóng mặt. Tiếng thép chạm nhau không ngớt và chẳng hề phân thắng bại.

Hàn Xuân Chúc luyện đao đã bốn mươi năm, lại có trong người hoa giáp công lực nên luôn tự tin mình là kẻ bất bại. Nhưng giờ đây, đối thủ trẻ tuổi kia cũng sở hữu gần năm mươi năm chân khí, và thi triển một loại kiếm pháp huyền ảo như sương mù, khiến họ Hàn ngao ngán.

Nén nhang đã tàn dần, chỉ còn lại một đoạn dài chừng đốt ngón tay. Hàn Xuân Chúc nổi lòng háo thắng, dốc toàn lực đánh chiêu “Đao Phong Xà Ảnh”, lưỡi đao của ông chấp chôn, uốn lượn như có vạn bóng rắn bò, hợp lại thành những đợt sóng chụp lấy Dao Quang.

Dao Quang nghe không khí xung quanh rung động, biết họ Hàn đã tung chiêu sát thủ. Chàng cắn răng xuất chiêu “Son Mộ Hàn Tinh” (sao lượn núi chiều), mũi kiếm vẽ nên ngàn đóm sao lạnh lẽo, kiếm ảnh mật mờ như sương chiều trên núi.

Đây là một trong những chiêu đặc ý nhất của Lư Sơn Tiên Ông. Dao Quang đã phải khổ luyện suốt một năm ròng rã mới đạt đến mức hoàn mỹ.

Hàn Tinh, Xà Ảnh quện vào nhau tạo ra những tiếng tình tang thánh thót. Hàn Xuân Chúc tìm thấy sơ hở, thọc đao vào bụng đối thủ nhưng bất ngờ nhận ra một ánh sao đang bắn thẳng vào mắt mình. Mũi kiếm của Dao Quang đã đến mục tiêu trước, trong lúc mũi đao họ Hàn còn cách bụng chàng một gang. Cánh tay Dao Quang dài chạm gối nên chàng không cần tránh né mà vẫn có thể giết chết đối thủ được.

Đôi mắt Hàn Xuân Chúc chớp nhanh, và mũi kiếm kia chỉ chạm nhẹ vào mí mắt đã rút về ngay. Đồng thời, Dao Quang phiêu thân, làm như sợ hãi mũi đao. Chàng quay lại ngay, tiếp tục cuộc tấn công. Do vậy, người ngoài chẳng phát hiện được Bang chủ vừa được tha mạng.

Họ Hàn biết chàng muốn bảo toàn danh dự cho lão, nên sát khí tan biến hết, ông vung đao đánh trả nhưng thực chất chỉ đánh cho có lệ. Lúc tàn nén hương, Hàn lão đại mừng rỡ hô vang :

- Bại chiến!

Lão và các anh em rất khoái số vàng ba ngàn lượng và cơ hội dương danh Xà bang với võ lâm Trung Nguyên nên vô tình đứng về phe Dao Quang, mong chàng cầm cự đến cùng. Hai đối thủ nhảy lùi, tra vũ khí vào vỏ Hàn Xuân Chúc bước đến, ôm chặt Dao Quang, nói thì thầm :

- Chúc Minh chủ võ lâm sau này thuộc về người. Phần ta sẽ mang đàn độc xà đi giết lão Vệ Chuyển Luân.

Dao Quang nghiêm giọng :

- Chỉ cần Bang chủ tận lực giúp đỡ võ lâm. Còn có giết được lão Vệ Chuyển Luân hay không thì tại hạ cũng vẫn dâng đủ số tiền ba ngàn lượng vàng. Ma quân đã luyện thành Phúc Khí độc công. Mong Bang chủ cẩn thận.

Họ Hàn mỉm cười :

- Ta không sợ bất cứ loại độc nào, tiểu tử cứ yên tâm, ta lên nhà uống rượu rồi bàn bạc tiếp.

Hai người và Tứ vị trưởng lão bước lên thang, còn bang chúng thì giải tán, bàn bạc lí lo rằng nếu đầu tiếp thì ai sẽ thắng.

Chuyện trò đến sáng, uống cạn năm sáu bầu rượu. Dao Quang mới ngất ngưỡng trở về Duyệt Lai lữ điếm. Lão chưởng quỹ mừng rỡ cho gọi tiểu nhị ở của Tây đem ngựa về.

Dao Quang cáo biệt, thúc ngựa đi ngay, không biết rằng Hà Đại Dụng quì xuống lạy với theo.

\* \* \* \* \*

Cao Nguyên Vân Quý là khu vực trung gian giữa cao nguyên Thanh Hải Tây Tạng với vùng đồi Hoa Nam. Cao nguyên Quý Châu chỉ có những ngọn núi cao ba trăm trượng (1000m), nhưng ở Vân Nam lại có những đỉnh núi cao gần ngàn trượng (3000m). Điều này chứng tỏ địa hình Vân Nam cao hơn Quý Châu. Vân Nam còn là nơi phát nguyên của hai con sông lớn Đà Giang, Hồng Hà chảy sang nước An Nam.

Từ Quý Dương, Dao Quang đi thẳng hướng chính Tây, đến Khúc Tĩnh, sau đó là Côn Minh, Hà Quang. Đi lối này, chàng không phải vượt hai con sông Đà Giang và Hồng Hà, mà chỉ vương lan Thương giang và Nộ Giang.

Đường đi cực kỳ gian nan vất vả, nếu Ô nhi không phải là thần mã thì Dao Quang chẳng thể đến Bảo Sơn đúng hẹn. May thay chàng đã vào thành Bảo Sơn vào lúc gần trưa ngày rằm tháng mười.

Vân Nam là tỉnh có nhiều dân tộc thiểu số nhất Trung Hoa do đó, trừ hai địa phương Côn Minh và Đại Lý thì các nơi khác đều rất nghèo nàn, lạc hậu.

Tuy nhiên, thành Bảo Sơn trấn giữ cả một vùng biên giới dài bốn trăm dặm, giáp Miến Điện nên được xây dựng rất đồ sộ, kiên cố. Quân sĩ đông đến hai ba vạn Kinh tế trong thành phụ thuộc rất nhiều vào lương bổng của quan quân.

Là những người lính trấn thủ biên cương, phải xa thê tử nên đám binh lính giải sầu bằng rượu, đánh bạc và kỹ nữ. Nhờ thế, ba ngành Tầu Quán, Đồ Trường và Thanh Lâu ở đây rất phát đạt. Dao Quang đi ngang qua khu phố Yên Hoa, bật cười khi thấy các kỹ nữ son phấn nhếch nhác mời chào mình.

Từ những tư tưởng thâm huyền nhưng trong sáng của Trang Tử, sau này đạo giáo trở thành bí ẩn nhất Trung Hoa. Trong những pho Đạo Tạng dày cộm của họ có dạy cả phép phòng trong, phép luyện tiên đan. Hai phương thuật này được các vị vua rất ưa chuộng.

Thuật luyện trường sinh đan khá mơ hồ, nhưng thuật phòng trong thì rất hiệu nghiệm. Nó giúp nam nhân thu được lợi ích khi ân ái, khiến cơ thể tráng kiện.

Dao Quang không hề áp dụng những điều ấy mà một lòng quả dục. Môn nội công Khí Nguyên tâm pháp không cấm giao hợp nhưng lại hạn chế việc phát dương. Chàng có thể nhiều lần đưa người hân phối đến khoái lạc, tự mình mình lại ít khi chìm đắm vào hồ thủy.

Chàng quen sống như vậy nên không thể đáp ứng lời chào mời của các kỹ nữ, đi thẳng đến tòa lầu quán phía trước. Tắm gội, ăn uống xong, chàng theo lời chỉ dẫn của tên tiểu nhị mà đi đến Quý thôn, trọng địa của Quý giáo.

Ngọn núi Bảo Sơn cao đến sáu trăm trượng, nằm sừng sững cạnh dòng sông Nộ Giang, cách huyện thành vào dặm. Về hướng Bắc và Quý Thôn nằm tọa lạc trong cánh rừng chân núi phía Nam.

Cuối giờ Ngọ, Dao Quang đã tới bìa rừng, chậm rãi thúc ngựa đi vào con đường mòn. Tuy gọi là đường mòn nhưng nó rộng đến bốn trượng, vì là thông lộ chính của dân cư trong thôn.

Đã gần cuối thu nên lá vàng rụng đầy, trải thảm đường xá, cây cối hai bên xơ xác. Thình thoảng, Dao Quang gặp những gương mặt vằn vện trắng đen. Họ nhìn chàng rất chăm chú rồi quay đầu đi trở vào thôn, dáng điệu rất hồi hải.

Hết đoạn đường rừng, trước mắt Dao Quang hiện ra một vùng dân cư đông đúc với mấy trăm mái lá êm đềm, xa xa phía tả Quý Thôn là ruộng kê đuôi chồn xanh ngắt.

Dao Quang xuống ngựa, bỗng ngỡ nhận ra người trong thôn ùn ùn kéo đến nhìn chàng mà xầm xì bàn tán bằng tiếng thổ ngữ. Quý phu nhân Quách Bình đã cho chàng biết rằng người của Quý giáo đều thuộc bộ tộc Bô Lăng.

Dao Quang ngắm nghía những gương mặt trắng trẻo của đám tiểu hài và thiếu niên, hiểu rằng đến tuổi trưởng thành chúng mới được vẽ mặt. Chàng vòng tay cao giọng :

- Tại hạ là Hiên Viên Dao Quang đến đây xin bái kiến Sấm giáo chủ.

Một người mặt quỷ có mái tóc bạc lòa xòa bước ra hỏi bằng tiếng Hán :

- Ngươi có phải là bạn của con bé họ Quách không?

Dao Quang vội đáp :

- Thưa phải! Tại hạ cũng đang định hỏi thăm bà ta.

Lão nhân gật gù nói câu gì đó với đám đông, khiến họ cười vang. Lão bảo Dao Quang :

- Người hãy đi theo ta.

Cuối thôn là một công trình bằng đá vuông vức, mỗi bề ba trượng, mái vòm tròn theo kiểu kiến trúc Ba Tư. Vách chung quanh trở cửa rất rộng và không có cánh. Dao Quang thấy rõ một tượng thiên ma đang ngồi, mặt vẽ đầy những vết đỏ xanh trông rất đáng sợ.

Lão già tóc bạc đưa Dao Quang đến mé hữu tòa thạch điện, đến một căn mộc xá giản dị và trang nhã.

Nửa trước của mộc xá có bàn bát tiên, chung quanh vách là kệ gỗ chất đầy sách chữ Hán, dưới chân vách cuối kê một án thư, trên bày văn phòng tứ bảo.

Lão nhân cao giọng gọi và từ chiếc cửa hẹp thông với phần trong xuất hiện một lão nhân tóc hoa râm buồng xõa, không râu, mặt đầy những vết đỏ xanh.

Dao Quang biết ông ta là Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh nên vòng tay thi lễ :

- Văn bối Hiên Viên Dao Quang phụng mệnh Chương môn các phái võ lâm mang thư đến bái kiến Giáo chủ.

Họ Sầm cau mày :

- Chứ không phải công tử đến vì con nha đầu Phi Bình ư?

Dao Quang gượng cười :

- Bẩm Giáo chủ! Văn bối vì cả việc công lẫn việc tư.

Sầm giáo chủ đưa tay mời khách ngồi, ra hiệu cho lão già tóc bạc rút lui. Trong lúc chủ nhà tráng chén rót trà. Dao Quang mở ngực lấy phong thư ra, cung kính đặt xuống bàn, trước mặt họ Sầm.

Giáo chủ Quỷ giáo nâng chung, mời khách thưởng thức hớp trà thơm. Ông mở thư ra đọc, điềm đạm nói với Dao Quang :

- Quỷ giáo là một tôn giáo hơn là một võ phái, nên không liên quan đến vận mệnh võ lâm Trung Nguyên. Tuy nhiên, lão phu nể mặt Thần Thông Cái và Kiếm Tích thiên sư là chỗ quen biết cũ, nên sẽ chỉ ra phương thuốc giải chất độc của Phúc Khí độc công. Có điều lão phu cũng phải nhận được số vàng ngàn lượng, tương đương với giá trị của cây Độc Hương Lê.

Dao Quang khăng khải đáp :

- Tại hạ thay mặt võ lâm Trung Nguyên cảm ơn Bang chủ và xin dâng đủ số vàng kia.

Chàng đếm mười tờ ngân phiếu trăm lượng trao cho đối phương. Ở vùng đất biên cương heo lánh này, ngân phiếu lớn khó tìm được chỗ đổi, nên Dao Quang đã mang theo bạc nhỏ. Sầm giáo chủ mỉm cười vì thái độ mau mắn, sáng khoái của chàng công tử đất Giang Tây. Ông bước qua án thư thảo toa thuốc.

Tổng cộng chỉ gồm mười tám vị cân lượng bằng nhau. Dao Quang chỉ liếc qua đã thuộc lòng. Chàng mừng thầm vì không có được vị nào khó tìm. Dao Quang cất toa thuốc vào ngực áo rồi vòng tay :

- Văn bối tình cờ được quen biết với đệ tử của quý giáo là Quỷ phu nhân Quách Phi Bình. Mong Giáo chủ khai ân cho văn bối được phép hội kiến Quách nương.

Đôi mắt sáng nhân hậu của ông nheo lại như đang cười, nhưng lời nói thì nghiêm lạnh :

- Bình nhi là đệ tử của lão phu, vì gia thù mà xin phép được rời Quỷ thôn tầm cừu. Lão phu chấp nhận nhưng đã ra điều kiện là nó phải tìm được vài bộ lông Hổ Ly, trước ngày rằm tháng mười năm nay. Nhưng Bình nhi đã không thực hiện được lời hứa trước tượng Thiên Ma, nên chiếu giáo qui phải chịu giam cầm suốt đời trên núi Bảo Sơn, lo việc nhang khói, thờ phượng lịch Đại tổ sư.

Dao Quang thức ngộ rằng lời nói của họ Sầm có điều gì chưa hợp lý, vì Quỷ phu nhân xuất đạo đã mười lăm năm, và vì sao mãi đến nay mới hết hạn giao bảo vật?

Bộ y phục may bằng lông Hổ Ly đang nằm trong bọc hành lý, nhưng nó chính là hy vọng cuối cùng của Dao Quang để có thể thắng được Bách Biến Ma Quân. Dao Quang nhớ lời dặn của Quỷ phu nhân, bèn hỏi thử :

- Văn bối xin dâng ngàn lượng vàng để chuộc lỗi cho Quách nương. Mong Giáo chủ thương tình chấp thuận.

Sầm Lão khẽ giật mình, nhìn đối phương chăm chú và chậm rãi hỏi :

- Vì có gì công tử dám bỏ ra ngàn lượng vàng để cứu một người đàn bà xấu xí, già nua như Phi Bình?

Dao Quang chỉnh sắc đáp :

- Quách nương là người ôn nhu, nhân hậu, lại phải chịu cảnh diệt gia, nhà tan cửa nát, vẫn bối cảm thông hoàn cảnh ấy nên muốn giúp đỡ vậy thôi.

Sầm giáo chủ cười vang :

- Khéo nói thực! Tiếc rằng giờ đây lão phu không cần thêm vàng nữa mà chỉ cần bộ lông Hòa Hồ Ly.

Dao Quang cười mát :

- Đường như Giáo chủ đã biết rõ rằng vẫn bối có mang theo bảo vật ấy?

Họ Sầm thân nhiên xác nhận :

- Đúng thế! Sư giả của Bách Biến Ma Quân đã đến đây nửa tháng trước, báo cho lão phu biết điều này.

Dao Quang càng khẳng định trong Tổng đàn Toàn Phong bang có nội gián. Do đó, Ma quân mới biết rõ tình hình như vậy. Nhưng vì sao lão ta không đích thân chặn đường đoạt bảo, lại để cho Quý giáo hưởng lợi? Chẳng suy nghĩ một lúc lâu, mắt sáng lên, điềm đạm nói :

- Vẫn bối không tin rằng Ma quân đã hành động như thế. Giáo chủ đã đoán ra ẩn tình nhờ những lời kể lại của Quý phu nhân và nếu tại hạ không nhầm thì hiện nay, Vệ Chuyển Luân đang bày binh bố trận ở vùng núi lửa Đằng Xung?

Sầm giáo chủ vỗ đùi cười dài và dơ ngón cái khen ngợi :

- Hảo hài tử! Cơ trí của ngươi khiến lão phu phải thán phục đấy! Đệ tử của Quý giáo đã đến Đằng Xung và phát hiện Ma quân cùng hai trăm thủ hạ.

Lão rót thêm trà, uống từng hớp rồi trầm ngâm nói :

- Lão phu cũng muốn vì võ lâm mà ra sức, nhưng tự lượng không địch lại Vệ Chuyển Luân nên mới cần có lông Hòa Hồ Ly để vào Đằng Xung một chuyến!

Dao Quang nghiêm giọng :

- Vẫn bối đồng ý dâng bảo vật để giải tỏa hình phạt cho Quách nương. Chỉ xin Giáo chủ cùng vẫn bối đưa quân đi Đằng Xung tiêu diệt Ma quân. Đây là cơ hội có một không hai.

Sầm giáo chủ thở dài :

- Lão phu biết vậy nhưng đang luyện Ma công đến giai đoạn quan trọng, không được phép đánh nhau.

Bổng lão gằn giọng :

- Sau này còn nhiều cơ hội! Lão phu thề với Thiên Ma rằng, sau khi vào Đằng Xung sẽ giết cho được Vệ Chuyển Luân.

Dao Quang nghĩ rằng nếu họ Sầm là kẻ có dã tâm thì đã hạ độc mình để đoạt áo chứ không dài dòng làm gì. Vì vậy chàng quyết định giao trách nhiệm tiêu diệt Ma quân cho Giáo chủ Quý giáo. Dao Quang dịu giọng :

- Vẫn bối xin dâng bảo vật, mong Giáo chủ cho gọi Quách nương xuống.

Sầm lão cười khà khà :

- Lạ thực! Con bé xấu xí ấy có gì đặc sắc mà lại được ngươi xem trọng đến vậy?

Ông bước ra trước hiên gỗ vào chiếc khánh đồng, tức thì có hai lão già đầu bạc đến ứng hầu. Sầm giáo chủ ra lệnh bằng thổ ngữ Bô Lãng. Họ cười toé toét chạy về phía sau để lên núi, cước lực nhanh như điện. Trong lúc đợi chờ, họ Sầm bảo Dao Quang :

- Từ nay lão phu giao Bình nhi cho ngươi! Nếu ngươi để nó đau khổ thì đừng trách lão phu tàn nhẫn đấy!

Dao Quang cứu người vì lòng nhân chứ chẳng vì cứu mạng. Chàng bối rồi đáp :

- Vẫn bối không dám nhận trọng trách này, xin cứ để Quách nương ở lại đây.

Sầm Thu Danh cười nhạt :

- Tùy ngươi quyết định!

Sầm giáo chủ lại khuyến dụ :

- Tuy Bình nhi xấu xí nhưng võ nghệ cao cường, thông minh tuyệt thế, tài dụng độc chỉ thua mình lão phu. Ngươi có được một trợ thủ như vậy còn mong

gi nữa?

Dao Quang cười khỏ, chẳng dám tranh cãi nữa.

Vài khắc sau, hai lão nhân đưa Quách nương vào phòng. Bà mặc một bộ y phục bằng vải trắng tinh, tóc xõa dài chứ không búi. Quý phu nhân phục xuống lạy :

- Đệ tử đội ơn sư phụ đã nương tay.

Ông xua tay cười bảo :

- Người mà con phải tạ ơn chính là chàng ngốc họ Hiên Viên này đây!

Phi Bình nhớn miệng cười, đứng lên nghiêng mình :

- Tiểu muội biết công tử thế nào cũng đến!

Dao Quang ngờ ngàng đáp lễ :

- Xin phu nhân đừng xưng hô như vậy khiến tại hạ mang tiếng thất lễ!

Sầm lão phá lên cười sáng sặc :

- Đúng là ngốc tử! Phi Bình họ Thẩm, là cháu ngoại của Quý Châu Thần Đạo, năm nay mới tròn hai mươi ba tuổi. Mẹ của nó mới đúng là Quý phu nhân, nhưng bà ấy đã mất được hai năm rồi.

Dao Quang bưng tỉnh, đỏ mặt nhớ đến hai lần va chạm với xác thân người xuân nữ. Chàng lên tiếng trách móc :

- Bình muội khéo đóng kịch khiến ta một lòng cung kính, tội ấy thật đáng đánh đòn!

Câu nói thân tình đã khiến Phi Bình sung sướng, che miệng cười khúc khích.

Tối hôm ấy, Sầm giáo chủ cho bày tiệc rượu để thưởng trăng, và giới thiệu sáu vị Hộ giáo Pháp sư. Họ là những vị cao niên trong bộ tộc Bô Lãng, ít ra ngoài nên nói tiếng Hán không sôi. Những vị này biểu lộ tình cảm với Dao Quang bằng cách cụng chén lia lịa khiến chàng trai phải ngà ngà say. Tám bộ mặt quý chung quanh khiến Dao Quang ngỡ mình đang dự yến với ma, trong một đêm trăng huyền ảo.

Phi Bình ngồi bên, ân cần gấp thức ăn và thỏ thẻ những lời dịu dàng. Giọng nàng trong trẻo nhưng ấm áp, thấm tận vào đáy lòng người nghe, ánh mắt nàng mềm mại như biển thẳm, chất ngất những con sóng yêu thương.

Dao Quang chợt thức ngộ rằng Phi Bình đã đem đến cho chàng những cảm giác ấm áp như khi gần gũi với Ngọc Thiên. Chàng hoang mang không hiểu vì sao lại có hiện tượng này.

Đúng lúc ấy, vị pháp sư già nua móm mém ngắt ngừng hỏi :

- Nay tiểu tử kia, ngươi định chừng nào mới làm lễ cưới với Bình nhi?

Cả bàn lặng đi, và Phi Bình liếc nhìn Dao Quang bằng ánh mắt ai oán rồi cúi đầu tui hỏ.

Dao Quang chớp mắt hỏi lại lòng mình rồi điềm đạm nói :

- Nếu Bình muội thuận tình thì vẫn bói xin được nạp sính lễ!

Sáu lão già chất phác cười ngất vì vui mừng. Nhưng Sầm giáo chủ lại nói :

- Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa? Phải ba năm sau Bình nhi mới được phép trả lại Quỷ Diện cho Thiên Ma.

Dao Quang mỉm cười :

- Bẩm Giáo chủ! Với văn bói thì việc ấy không quan trọng! Tuy nhiên để gia phụ và người ngoài đừng dị nghị, Bình muội sẽ mang mặt nạ trong suốt thời gian ấy.

Chàng quay sang hỏi Phi Bình :

- Nàng có nhận lời cầu hôn của ta không?

Phi Bình nhìn chàng trân trối, hai hàng lệ ứa ra, lóng lánh dưới trăng thu. Nhưng không ngờ nàng lại đáp rằng :

- Hiện nay tiểu muội chẳng thể mang bộ mặt xấu xí này mà về làm dâu họ Hiên Viên. Ba năm sau, nếu công tử còn thương tưởng đến thì tiểu muội

nguyện nâng khăn sửa túi. Thời gian ấy đủ để công tử rõ lòng mình hơn. Tiểu muội đã thầm yêu công tử nhưng chỉ sợ chàng có lòng thương hại mà thôi.

Nói xong, nàng bật khóc, ôm mặt chạy về khuê phòng.

Dao Quang chết đuối người, uống liền mấy chung rượu để dịu bớt nỗi đắng cay. Chàng không giận Phi Bình mà chỉ giận mình là kẻ hời hợt trong trường tình.

Chàng chợt hiểu mình không có được một tình yêu trọn vẹn, sâu thẳm như Phi Bình. Chàng đã từng có cảm tình với Túy Tây Thi nhưng không dám vượt vòng lễ giáo dù nàng đã từ hôn. Chàng nhận lời lấy Phó Ngọc Đường vì nàng xinh đẹp và để vui lòng phụ thân. Chưa lần nào Dao Quang hiểu được tình yêu và dám sống chết vì tình yêu.

Sầm giáo chủ cất tiếng an ủi :

- Lão phu cũng không ngờ Bình nhi lại là người cầu toàn như thế! Ngươi đừng buồn nữa. Sau tết, lão phu sẽ đưa quân vào Trung Nguyên, ngươi và Bình nhi có cơ hội kề cận, chắc sẽ hiểu nhau hơn.

Dao Quang bằng khuôn gặt đầu, xin phép được cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 6: Phụng hoàng khâu thượng Toàn Phong tức - Lư Sơn tảo mộ kiến u linh

Gần giữa tháng chạp, Dao Quang về đến nhà. Đông này, trời trở lạnh hơn mọi năm, tuyết rơi phủ mờ núi Đại Cô sơn giữa hồ Bá Dương, nhuộm trắng cây cỏ và mái ngói của Hiên Viên gia trang. Mọi người ủa ra mừng Dao Quang trở về. Dù mới giữa giờ thìn mà Hiên Viên trang chủ đã quát thủ hạ bày tiệc tẩy trần. Tiếng cười nói xôn xao cả Tổng đàn. Dao Quang chạm phải ánh mắt ướm lệ của Ngọc Thiên, nghe lòng xốn xang. Chàng xin phép phụ thân vào trong tắm rửa, rồi đi theo em gái. Mùa đông, nhà nào cũng có sẵn nước nóng nên việc chuẩn bị bồn tắm rất nhanh chóng. Lần nào Dao Quang trở về, Ngọc Thiên cũng đích thân chăm sóc cho đại ca. Trong lúc cạo râu cho Dao Quang, Ngọc Thiên thở thè :

- Đại ca! Tiểu muội có một tin không vui, mong đại ca bình tâm lắng nghe.

Chàng cười đáp :

- Tam muội cứ nói!

Ngọc Thiên nhìn thẳng vào mặt chàng, chậm rãi kể :

- Nửa tháng trước, Thiên Sư giáo chủ Phó Kỳ Khâm đã đến tạ lỗi và xin phụ thân dôi lễ đính hôn đến sang năm vì nội tổ mẫu của Phó tiểu thư mới quy tiên. Hôm ấy, Ngọc Đường có theo cha đến đây, dung mạo mười phần rực rỡ, khiến tiểu muội cũng phải đem lòng yêu mến.

Dao Quang thờ phào :

- Tam muội thật khéo dọa người! Thế mà gọi là tin buồn sao? Ta vì phụ thân mà chấp nhận cuộc hôn nhân này nên đâu đến nỗi phải héo hon chờ đợi.

Ngọc Thiên che miệng cười khúc khích :

- Tiểu muội đùa thôi! Nhưng dẫu sao đại ca cũng phải có ai để mà thương nhớ chứ?

Dao Quang bằng khuôn gặt đầu, xin phép được cáo lui.

- Có lẽ do ta học đạo từ nhỏ nên không biết gì về tình yêu trai gái mà chỉ có tình duyên thuộc. Dọc đường ngàn dặm, ta chỉ nhớ có mình tam muội mà thôi!

Đôi mắt đen láy của Ngọc Thiên ngập tràn niềm hạnh phúc. Nàng mỉm cười :

- Không biết yêu cũng chẳng sao! Sau này đại ca và tiểu muội cùng sánh vai hành hiệp, dương danh Lư Sơn phái.

Nói xong, nàng quay gót rời phòng chẳng để Dao Quang có ý kiến. Và kể từ hôm ấy, nàng bắt đại ca phải đích thân dạy võ cho. Ngọc Thiên hết lòng khổ luyện nên tiến bộ khá nhanh, nhất là môn thân pháp “Khinh Yển Ngự Phong”.

Giữa tháng chạp, Toàn Phong bang nhận được thiệp mời dự lễ thượng thọ tám mươi của võ lâm đệ nhất trang. Trang chủ Thần Tiên sơn trang Đàm

Phương Tuy chính là đương nhiệm Môn chủ võ lâm. Song, sáu năm trước, ông nằm bệnh liệt giường nên không tiếp tục thực hiện được nhiệm vụ, liền xin từ nhiệm, trao lại lệnh kỳ Môn chủ cho Thiếu Lâm tự. Nhưng vì đạo nghĩa nên các phái chờ họ Đàm chết rồi mới bầu người khác. Nghe nói giờ đây lão đã hoàn toàn bình phục, chờ mừng thọ xong sẽ trở lại cương vị Môn chủ. Lễ thọ này được tổ chức vào ngày hai mươi tháng hai sang năm có tầm quan trọng khác thường. Do vậy, thiệp mời được đưa rất sớm để cả võ lâm có thể đến dự.

Toàn Phong Kiếm Hiên Viên Dũng Kiệt vô cùng hoan hỉ vì đây là dịp để Toàn Phong bang ra mắt thiên hạ. Dao Quang thì không quan tâm đến việc ấy, chỉ dốc thúc Cái bang điều tra hạ lạc của Bách Biến Ma Quân và Đường môn. Thần Thông Cái phúc đáp rằng đám đàn bà con trẻ của Đường môn đã trở lại Đường gia trang, nhưng tất cả nam nhân đã đi theo Ma quân đến đâu không rõ. Những con người tội nghiệp ấy đã khóc lóc, kể lể với Độc Tí Cái rằng toàn bộ người trong Đường môn đều bị Ma quân hạ độc khống chế, nên họ mới phải theo lão. Cơ nghiệp mấy trăm năm của võ lâm đệ nhị trang xem như đã tiêu tan.

Sau khi đọc thơ của Thần Thông Cái, Dao Quang bàn bạc với Suru Mệnh Thần. Từ lão suy nghĩ rồi bàn :

- Sau khi thất bại ở Thiên Tinh cốc, Ma quân chẳng thể đương cờ Thiên Cơ giáo được nữa. Như vậy, lão ta chỉ còn cách âm thầm hạ thủ các phái võ lâm để khống chế họ. Hoặc giả Ma quân sẽ phải đưa người khác đứng ra lập bang hội và ở phía sau chi phối. Mong công tử chú ý đến các phái mới xuất hiện.

Dao Quang theo ý ấy mà viết thư cho Thần Thông Cái.

Một hôm, Ngọc Thiên luyện kiếm xong, chạy vào phòng Dao Quang rũ chàng ra bờ hồ phía sau trang uống rượu thưởng tuyết. Ở đây có một tòa tiểu đình bát giác rất lý tưởng để ngắm cảnh tuyết rơi trên bóng hồ Bá Dương. Dao Quang chưa bao giờ kháng cự nỗi sự vui vầy của em gái. Ánh mắt, nụ cười và giọng nói thiết tha của nàng đã khiến tim chàng mềm đi. Dao Quang định rủ thêm Tà Kiếm, Quỷ Dao nhưng Ngọc Thiên gạt phắt. Nàng nũng nịu nói :

- Tiểu muội thừa sức hầu rượu đại ca đến cùng, hà tất phải thêm ai nữa?

Quả thực nàng có tư lượng chẳng thua gì Dao Quang, hai người ngồi cạnh nhau đối ẩm, chén anh chén em vô cùng hào hứng. Men rượu làm hồng mặt giai nhân và khiến ánh mắt nàng thêm đắm đuối. Bỗng Ngọc Thiên lộ vẻ lo lắng :

- Đại ca! Phụ thân vì quá hiếu danh nên đã đưa mình vào cảnh “Đức bạc nhi vị tôn, Trí tiểu nhi mưu đại”. (Đức mỏng mà ở vị trí cao cả. Trí tuệ nhỏ bé mà mưu làm việc lớn) trước sau gì cũng chuốc họa vào thân. Lần này, người đến Thần Tiên sơn trang, lỡ có cao thủ nào mĩa mai, khích bác thì sao?

Dao Quang hài lòng khi thấy em gái không chỉ xinh đẹp mà còn là người có tâm cơ, biết suy nghĩ trước sau. Chàng gật gù khen :

- Tam muội thông tuệ, biết lo xa khiến ngu ca rất hài lòng. Ta sẽ đi theo bảo vệ phụ thân.

Ngọc Thiên nói ngay :

- Tiểu muội cũng đi nữa. Cổ đô Trường An nổi tiếng khắp thiên hạ. Tiểu muội từ lâu đã khát khao được đến thăm.

Dao Quang chưa kịp trả lời thì nàng hạ giọng u buồn :

- Mỗi lần đại ca xa nhà. Tiểu muội vì buồn nhớ mà không sao ngủ được.

Dứt lời nàng ngả đầu vào vai Dao Quang mà khóc rưng rức.

Dao Quang nghe xốn xang, đưa tay vỗ về tấm lưng thon mềm, lòng dậy lên những cảm giác kỳ lạ. Chàng thở dài thườn thượt :

- Ta không sợ guom đao, mà chỉ sợ những giọt lệ của Tam muội! Hãy nín đi, ngu ca sẽ đưa ngươi theo.

\* \* \* \* \*

Gần cuối tháng giêng, đoàn người Toàn Phong bang lên đường đến Trường An dự lễ thọ. Tuyết lạnh tan dần từ Nam lên hướng Bắc, nên đường đi luôn vương vấn hương xuân. Dao Quang đã nhường Thiên Lý Mã cho cha, khiến Toàn Phong Kiếm thêm phần lẫm liệt.

Đi tiên phong là gã mặt đen mũi lớn Diêm Tam Tà và mười kỵ sĩ mang đao. Dù có sức khỏe hơn người nhưng họ Diêm cũng phải nhả mặt vì phải thủ cây đại kỳ Toàn Phong bang trên suốt chặng đường dài. Dũng Kiệt và Thần Bút Lực Sĩ song hành trò chuyện, phía sau là Tà Kiếm và anh em Dao Quang. Từ ngày thành lập Toàn Phong bang, Hoắc Thái lại trở thành cận vệ của Bang chủ. Dũng Kiệt đi đâu cũng bắt gã theo hầu, họ Hoắc thân nhiên làm nhiệm vụ để Dao Quang vui lòng.

Đoàn người đến Trường An vào trưa hôm mười sáu, dư dả mấy ngày để Dao Quang đưa Ngọc Thiên đi ngắm thắng cảnh.

Trường An là cổ đô nổi tiếng nhất Trung Hoa, từng là kinh sư của nhiều triều đại. Trường An nằm giữa vùng đất đai màu mỡ của ba con sông Vị Thủy, Ba Thủy và Phòng Thủy. Phía Nam là dãy núi Tần Lĩnh như bức tường thành cao vút nên khí hậu ôn hòa. Đường phố trong thành thẳng tắp, mặt lót đá bằng phẳng. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng tơi tụy. Vì Trường An là nơi tập trung tơi tụy của Trung Hoa. Rồi chuyển sang các nước vùng Trung á, chạy thẳng đến cửa biển Địa Trung Hải. Con đường này dài đến một vạn bốn ngàn dặm, có cái tên lừng lẫy là “con đường tơ lụa” do Hán Vũ Đế Lưu Triệt sai Trương Khiên mở lối.

Ngọc Thiên đã bỏ phần lớn thời gian vào việc viếng thăm những cửa hàng chất đầy gấm vóc ấy, và mua về hàng đồng. Nàng hài lòng khi thấy Dao Quang vui vẻ, nhẫn nại chờ đợi trong lúc nàng chọn lựa và trả giá. Đây là một đức tính hiếm thấy ở nam nhân. Thường thì họ gắt gỏng, cầu nhàu và kiểm chỗ nhảm nhí cho qua thời gian.

Chiều ngày mười chín, hai anh em đi ngoạn cảnh chùa Từ Ân, ngắm ngọn tháp Đại Nhạn hùng vĩ, cao đến gần hai chục trượng, được xây vào năm thứ ba đời Đường Cao Tông. Ngọn tháp này là công trình của đường tăng Trần Huyền Trang, nhân vật chính ngốc nghếch, hiền lành trong Tây Du Ký. Hào kiệt vô lâm ở đây tập trung khá đông. Họ là những người lần đầu tiên đến Trường An nên hết lời trầm trồ khen ngợi thắng cảnh Đại Nhạn.

May thay, họ không biết mặt Dao Quang dù cái tên Lư Sơn Kỳ Hiệp đã vang lừng khắp thiên hạ. Họ chỉ thầm ghen tỵ với chàng vì Ngọc Thiên quá xinh đẹp. Chẳng thể trách người ngoài hiểu lầm khi mỹ nhân cứ níu chặt vai Dao Quang, riu rít nói cười thân mật. Lễ giáo Trung Hoa rất khắt khe, ngay cả anh em ruột cũng không quá gần gũi như vậy.

Nếu ai để ý nhìn kỹ sẽ thấy tay hữu Dao Quang luôn đặt ở chuôi kiếm nơi thắt lưng, mắt đầy vẻ cảnh giác. Chàng biết Bách Biến Ma Quân sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội tốt nào để giết mình. Dao Quang không sợ bản thân mà chỉ lo cho bào muội. Nhưng lần này, kẻ thù đến một cách đường hoàng bằng một câu mạ ly :

- Đúng là phùng đồn mặt! Anh em ruột mà công khai ôm ấp nhau trước mặt thiên hạ.

Y đã vận công nên câu chửi rửa vang rền, khiến mọi người phải giật mình, quay lại nhìn.

Người phát ngôn là một hán tử tam thập, võ phục gấm xanh sang trọng, da mặt tái mét điểm vài chỗ rỗ. Quần hùng lại nhìn Dao Quang với ánh mắt chê bai. Chàng bình thần vòng tay nói :

- Tại hạ là Hiên Viên Dao Quang đất Giang Tây, vì lo sợ Bách Biến Ma Quân giờ trò ám toán nên phải đi sát bào muội để bảo vệ. Mong đồng đạo cho tại hạ gửi gắm Ngọc Thiên để nói chuyện với vị huynh đài kia.

Người có danh như cây có bóng, bọn hào kiệt hoan hỉ hô vang :

- Lư Sơn Kỳ Hiệp!

Và không có dưới mười tay kiếm sĩ trẻ tuổi lập tức rút kiếm bảo vệ Ngọc Thiên, thà chết chứ chẳng để ai chạm chéo áo của nàng. Một chàng tuấn tú vui vẻ nói lớn :

- Xin công tử yên tâm trừng trị gã thối mồm kia. Lệnh muội đã có bọn tiểu đệ lo toan. Ai muốn hại nàng phải bước qua xác của Vô Tích Thần Kiếm Cô Phong Lâm này.

Gã khéo léo tìm được cách giới thiệu danh tính với mỹ nhân, những chàng trai còn lại cũng nhanh chóng khai tên họ. Tất nhiên toàn là những danh từ hoa mỹ, kêu vang hơn thùng thiếc. Dao Quang yên tâm bước về phía hán tử mặt xanh từ tốn nói :

- Các hạ là người mang kiếm lang bạt giang hồ tất phải biết cẩn ngôn. Trước là giữ nhân phẩm, sau là giữ mạng. Tại hạ chỉ yêu cầu một lời tạ lỗi.

Hán tử cười nhạt :

- Ngươi vì quá sợ Vệ Chuyển Luân nên bất chấp lễ giáo, có bị chửi cũng là đáng. Ai ngăn Lư Sơn Kỳ Hiệp chứ bốn nhân chẳng coi ra gì.

Ngọc Thiên giận dữ nói :

- Đại ca hãy hót đứt đôi môi mỏng để hán tử bỏ tật nói càn!

Bọn thanh niên nhất tề ủng hộ người đẹp. Có gã cất giọng ôm ôm :

- Hiên Viên tiểu thư quả là nhân hậu. Theo ý của tại hạ thì phải cắt phăng tất cả những mẩu thừa trên người gã áo xanh.

Mọi người ồ lên cười nhưng hán tử kia chẳng hề biến sắc. Gã lạnh lùng rút kiếm ra, dựng đứng trước mặt, phong thái trầm ổn như ngọn núi lớn.

Dao Quang cảm nhận được sát khí đối phương tỏa ra dàn dụa không gian. Chàng khẽ cau mày, đặt kiếm xéo trước ngực chờ đợi.

Dao Quang không phải là kẻ giết người chỉ vì một câu phi báng và chàng hiểu đối phương cố tình khiêu khích. Vì vậy Dao Quang quyết định kéo dài cuộc chiến để tìm hiểu lai lịch gã áo xanh. Hán tử này gọi thẳng tên tục của Bách Biến Ma Quân thì không thể nào là thủ hạ của lão được. Nhưng ngoài Ma quân, chàng đâu còn đối thủ nào khác đào tạo được tay kiếm thượng thừa đến mức này?

Hán tử thanh y bất ngờ hóa thành một đạo kiếm quang ập đến tấn công Dao Quang. Ngay chiều đầu gã đã thi triển phép Ngự kiếm để chiếm tiên cơ. Dao Quang bình tĩnh đối phó bằng chiêu “Lư Sơn Vụ Ân”, biến mất trong làn sương kiếm ánh mù mịt. Đây là chiêu phòng ngự tuyệt diệu nhất của pho Lư Sơn kiếm pháp, suốt bảy chục năm chưa ai phá nổi.

Hai thanh thép chạm nhau, Dao Quang ước lượng công lực đối phương chẳng kém mình.

Gã áo xanh bị đẩy bật ra, ánh mắt lộ vẻ oán hận và kinh ngạc, có lẽ trước đây gã cho rằng tu vi của mình phải thâm hậu hơn Dao Quang một bậc.

Dao Quang đã lướt đến, liên tục tung ra những chiêu kỳ ảo. Đường kiếm nhanh như chớp giật, bất đối phương phải thi thố hết sở học để chống đỡ. Chẳng nhận ra hán tử áo xanh chỉ quanh đi quẩn lại mười tám chiêu kiếm quý dị, và dường như mới luyện chẳng bao lâu nên còn vài sơ hở.

Bỗng hán tử trần người sang mé hữu vung tả thủ giáng mạnh vào ngực Dao Quang. Điều đáng sợ là cánh tay hán đột ngột dài ra thêm hơn gang khiến chiêu chương bội phần hiểm ác. Dao Quang buộc phải cử chương đỡ đòn.

Hai bàn tay chạm vào nhau là Dao Quang nghe chân khí mình bị hút mạnh. Chàng kinh hãi đâm liền bảy nhát đẩy đối phương lùi xa, rồi nhảy lùi lại, miệng quát vang :

- Hấp Nguyên đại pháp!

Tà công này tái xuất khiến quần hùng khiếp vía đến ngất người. Hán tử áo xanh cười ghê rợn :

- Hôm nay ngươi đừng hòng thoát chết!

Gã lại tiếp tục dùng đến đầu pháp quái dị hợp nhất kiếm chương.

Dao Quang động nộ giờ kỳ chiêu đâm trúng ngực hán tử. Nhưng té ra hán có bảo hộ thân nên chẳng hề hấn gì, còn hút thêm chàng một ít chân khí nữa. Dao Quang không thể giữ lòng nhân với đệ tử của một đại ác ma. Liền thi triển phép Ngự kiếm, xuất chiêu “Võng Trắc Phi Huỳnh” (lưới vây đom đóm). Mục tiêu của chiêu kiếm này chính là đôi mắt đối phương.

Gã áo xanh có cảm giác như ngàn vạn ánh sao bay vào mắt mình. Kinh hoàng chém mạnh vào làn sương kiếm trước mặt rồi nhảy lùi ra xa. Nhưng mắt đã trúng đòn, gã rú lên đau đớn, tung mình đảo tẩu bằng một thân pháp nhanh như gió.

Dao Quang bỗng nhận ra đáng vỗ phía sau của gã hết sức quen thuộc, đứng bần thần suy nghĩ mà chẳng đuổi theo.

Bọn hào kiệt và du khách hoan hô vang dội, hết lời tán dương Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Dao Quang gượng cười, vòng tay cảm tạ rồi đưa Ngọc Thiên đi ngay.

Hai người gọi xe ngựa để về khách điểm, Dao Quang tư lự hỏi :

- Tam muội có thấy gã áo xanh kia có gì quen thuộc hay không?

Ngọc Thiên nhíu đôi mày liễu, suy nghĩ rồi đáp :

- Theo nhận xét của tiểu muội thì thân hình gã rất giống nhị ca Tuấn Dương.

Dao Quang thở dài :

- Ta cũng nghĩ như vậy! Nhưng hy vọng là không phải vì gã ta có đến năm mươi năm công lực. Trong một thời gian ngắn ngủi, nhị đệ chẳng thể tiến bộ đến mức ấy!

Ngọc Thiên rầu rĩ nói :

- Đại ca quên tác dụng của tà công Hấp Nguyên đại pháp rồi sao?

Về đến khách sạn, Dao Quang kể lại mọi việc.

Dũng Kiệt quắc mắt :

- Dù cho có đúng là Tuấn Dương thì ngươi cũng không được phép nương tay. Lão phu không có một đứa con khốn kiếp như nó!

Ông dùng dùng nổi giận bỏ về phòng riêng, đóng chặt cửa lại.

\* \* \* \* \*

Sáng ngày hai mươi tháng hai, bọn Toàn Phong bang cùng mấy trăm hào kiệt võ lâm rời thành Trường An đi về hướng Tây.

Thần Tiên sơn trang nằm cách cửa thành tám dặm, tọa lạc trên đỉnh đồi Phụng Hoàng, phơi bày hết vẻ đồ sộ, nguy nga của võ lâm đệ nhất trang. Dưới chân đồi có cả một khoảng đất rất lớn, được vây bởi rào gỗ để giữ ngựa cho khách.

Thấy mé tả có chòm cây râm mát, Toàn Phong Kiếm bảo Diêm Tam đưa mười gã bang chúng và lũ ngựa đến đấy chờ đợi. Ông không yên tâm để Thiên Lý Mã Ô Vân Cái Tuyết lẫn với ngựa của khách. Như vậy, đoàn đại biểu Toàn Phong bang còn năm người lên đồi.

Lễ vật chúc thọ nằm trong rương gỗ dài độ sải tay, do Tà Kiếm vác trên vai. Cây san hô đỏ này Dũng Kiệt đã mua với giá ngàn lượng bạc để chứng tỏ sự giàu sang, hùng mạnh của Toàn Phong bang với các phái. Ông tự tin rằng không ai có được lễ vật hậu hĩnh như mình.

Từ trăm năm trước, dòng họ Đàm đã giàu có nhất Thiểm Tây, những cây cổ thụ già cỗi, cao vút trong trang là chứng tích cho một truyền thống lâu đời. Tất cả những công trình đều được xây dựng bằng đá cẩm thạch Vân Nam, vừa kiên cố, lại vừa sang trọng. Giờ đây, trên mảnh sân gạch rộng thênh thang, trước mặt chánh sảnh, bốn trăm bàn tiệc bày một hình cánh cung vây trước thềm sảnh. Hiên trước của đại sảnh nhỏ thành một hành lang dài độ bốn trượng, mái lợp ngói lưu ly, nền cao hơn mặt sân độ vài tay. Nơi này chỉ bày vốn vẹn một chiếc ghế đại kỷ dành cho gia chủ.

Đầu giờ Tý, quan khách đã tề tựu đông đủ và một khắc sau, phe chủ nhà xuất hiện, gồm bốn người.

Đi đầu là Trang chủ Đàm Phương Túy râu tóc bạc trắng, da mặt hồng hào, mặc trường bào đỏ thêu chữ thọ.

Đi sau ông là hai hán tử tuổi ngũ tứ tuần, người áo gấm xanh là đại công tử Đàm Diên Nam, người áo lụa vàng là nhị công tử Đàm Sưu Nhật.

Dao Quang đặc biệt chú ý đến người thứ tư, ông ta tuổi độ sáu mươi, mình khoác áo học trò màu tro, trán cao, mắt sáng, da trắng trẻo như thiếu nữ. Dung mạo con người này toát ra vẻ sắc sảo nhất mực khiến chàng thẩm nghĩ ngại.

Đàm trang chủ tươi cười vòng tay nói :

- Kính cáo các Chương môn và chư vị đồng đạo. Sáu năm trước, lão phu luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, toàn thân bất toại, liệt suốt mấy năm dài, tưởng đã phải chết trong tình trạng thối rữa dần. May thay, trời xanh dủi dủi cho lão phu gặp được một vị thần y cái thế, chỉ trong vòng sáu tháng đã trả lại cho lão phu vẻ tráng kiện xưa kia. Lão phu xin trân trọng vị ân nhân ấy với võ lâm.

Ông quay lại nắm tay Khôi Y thư sinh, kéo lên đứng ngang hàng với mình rồi cao giọng :

- Vị lão đệ đây danh tính Giang Thượng Phong, cứu nhân độ thế ở vùng quan tái phía bắc với mỹ hiệu là Yến Sơn Thần Y.

Đàm lão võ tay khiến mọi người cũng phải đứng lên hưởng ứng. Đàm trang chủ hắng giọng nói tiếp :

- Lão phu vì cảm ân cứu mạng đã tha thiết đề nghị kết huynh đệ với Giang Thượng Phong, được y hạ cố nhận lời. Và giờ đây, Giang hiền đệ tài thao lược phò tá lão phu chấn chỉnh võ lâm.

Tuy hoan hô nhưng trong lòng các Chương môn Bạch đạo rất e ngại. Do lời cảnh báo của Dao Quang gọi cho Thần Thông Cái nên họ nghi ngờ cả sự hồi phục bất ngờ của Trang chủ Thần Tiên sơn trang.

Kiểm Tích thiên sư truyền âm hỏi Dao Quang :

- Hiền Viên thí chủ nhận xét thế nào?

Chàng suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Bẩm Thiên sư! Đệ tử đã tiên đứt nửa vành tai trái của Ma quân, nhưng lão họ Giang kia lại còn đủ hai vành tai, và không hề có vết khâu vá. Tuy nhiên, do truyền nhân của Hấp Nguyên lão tổ đã xuất hiện ở Trường An này, nên đệ tử đề nghị chư vị Chương môn không giao Minh chủ lệnh kỳ cho Đàm Phương Túy mà dành cho ai giết được Bách Biến Ma Quân và truyền nhân của Hấp Nguyên lão tổ.

Kiểm Tích thiên sư theo ý ấy mà bàn bạc với năm vị Chương môn kia, họ đều tán thành.

Lư Sơn Tiên Ông có ơn rất lớn với các phái Bạch đạo nên uy tín của Dao Quang cũng lớn theo. Họ tuyệt đối tin tưởng chàng trai này, một phần cũng vì nhân phẩm nữa. Và lại, các phái và Dao Quang đã hứa với Xà bang và Quỷ giáo dành chức Minh chủ cho họ, nên không thể sai lời được.

Lễ chúc thọ bắt đầu, nếu để đủ lượt hai ngàn vị khách lên chúc tụng thì phải mất cả tháng. Do vậy chỉ có ba mươi hai long đầu các phái lên tiếng. Sau đó, đại công tử Thần Tiên sơn trang đọc danh sách lễ vật.

Thiếp mời phát ra chỉ sáu bảy trăm, nhưng ai cũng mang theo gia quyến hoặc tùy tùng. Nên nhân số đã vượt quá hai ngàn.

Trong số sáu trăm hai mươi bốn lễ vật kia. Quả nhiên cây san hô đỏ của Toàn Phong bang là giá trị nhất, sau đó là viên ngọc trai đen của một người tên Quảng Đắc Long ở đảo Hải Nam.

Sau lễ chúc thọ là phần ăn uống, Hiền Viên Dững Kiệt thăm khám khám khi thấy rượu và thức ăn ở đây thua xa những gì mà ông đã đãi đồng đạo ở lễ khai đàn Toàn Phong bang.

Dao Quang hiểu rõ ý của phụ thân, tự hỏi vì sao một người trước đây an phận đến mức đổi cả họ, giờ đây lại hiếu danh như vậy? Chàng tin rằng phải có một lý do bí ẩn nào đấy.

Cổ đại kỷ thọ ông trên thềm sảnh được mang đi và bày ra bàn tiệc của chủ nhân.

Vừa xong một tuần rượu, Đàm trang chủ đứng lên tươi cười :

- Nay lão phu đã bình phục hoàn toàn, muốn đem quãng đời còn lại để phục vụ võ lâm. Mong chư vị Chương môn thuận cho lão phu trở lại ngôi Minh chủ.

Thực khách dừng đũa, xì xầm bàn tán chờ nghe ý kiến của sáu phái Bạch đạo. Người cho rằng nên, người bảo rằng không vì họ Đàm quá già nua.

Thiếu Lâm tự lúc nào cũng là đại diện tối cao của võ lâm. Do vậy, Kiếm Tích thiền sư đứng lên phúc đáp :

- A Di Đà Phật! Nay võ lâm đang rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng do sự tái xuất của Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân. Giờ đây, võ công họ Vệ lợi hại đến mức không có đối thủ. Vì vậy, bọn lão nạp đã phải cầu viện đến Giáo chủ Quỷ giáo ở Vân Nam. Và hứa rằng sẽ tôn ông ta lên làm Minh chủ nếu họ Sâm giết được Ma quân. Hôm qua, đệ tử của Hấp Nguyên lão tổ lại xuất hiện trong thành Trường An, khiến các phái càng bối phần lo lắng. Vì lý do ấy, năm vị Chương môn Bạch đạo đã nhất trí để dành ngôi Minh chủ cho vị anh hùng nào giết được Vệ Chuyển Luân và mối di họa Hấp Nguyên lão tổ.

Lời từ chối khéo léo này khiến Đàm Phương Túy giật tái mặt mà không sao phát tác được. Ông ngửa cổ cười vang :

- Võ lâm không có Minh chủ thì khác nào rắn mất đầu, làm sao chống lại được tà ma? Lão phu chỉ muốn cống hiến cho chính nghĩa thêm nửa năm, nếu không diệt trừ được hai mối họa kia xin tự tử chức ngay. Mong đồng đạo võ lâm lượng giải cho tấm lòng này.

Lời lẽ của lão hợp lý nên được khá đông thực khách ủng hộ. Nhưng Dao Quang đã kịp truyền âm ý mình cho Phương trưởng Thiếu Lâm tự. Thiền sư mỉm cười cao giọng :

- Thiện tai! Thiện tai! Đàm lão thí chủ cao niên mà hùng tâm tráng khí vẫn còn cao ngất, khiến lão nạp vô cùng kính phục. Nhưng chỉ e rằng bản lãnh của thí chủ không hơn được Bách Biến Ma Quân đấy thôi?

Đàm lão trang chủ chợt nghiêm giọng :

- Hậu nhân của Hấp Nguyên lão tổ thì lão phu không rõ hấn bản lãnh ra sao, nhưng việc lấy đầu Vệ Chuyển Luân không khó. Nếu lão phu làm được vậy thì thần tăng tính sao?

Đương nhiên, Kiếm Tích thiền sư phải đáp rằng :

- Lúc ấy, võ lâm sẽ mở hội mừng lão thí chủ trở lại làm Minh chủ võ lâm.

Đàm Phương Túy cười ha hả :

- Lão phu đã dành sẵn cho chư vị một món quà bất ngờ.

Nhị công tử Đàm Sơn Nhật rời bàn vào đại sảnh, trở ra cùng một phụ nhân tóc hoa râm nhưng da dẻ vẫn còn trắng mịn, vẻ xuân sắc của thân hình thon thả kia đủ khiến bọn hào sắc động lòng. Có người bật thét :

- Đường phu nhân!

Mọi người xôn xao và chỉ im lặng khi người phụ nhân kia nghiêng mình vái và nói bằng giọng nghẹn ngào :

- Tội phụ vì bị Ma quân dùng sinh mạng bốn trăm người họ Đường ra uy hiếp nên trở thành kẻ nổi giáo cho giặc. May nhờ Đàm lão trang chủ giết được họ Vệ và Giang tiên sinh ra tay giải độc nên cơ nghiệp họ Đường không tan nát trong sự ô nhục. Tiện phụ ngưỡng mong đồng đạo thương tình mà nương tay cho Đường môn. Phần tiện phụ dầu chết cũng chẳng dám oán thán.

Nói xong bà ôm mặt khóc rung rức, lui về phía sau ghế Đàm Phương Túy đứng. Đàm nhị công tử bước ra mép thềm, cách đây bàn của các Chương môn không xa. Gã lạnh lùng nói :

- Đây chính là thủ cấp của Bách Biến Ma Quân, mời chư vị kiểm tra lại.

Thần Thông Cái nói ngay :

- Hiền Viên công tử từng đã thương Ma quân tất có thể nhận ra.

Dao Quang hiểu ý, bước đến nhận bọc vải, mở ra xem xét.

Chiếc đầu này được ướp hương thi cẩn thận nên không bị thối rữa. Dao Quang nhận ra nó rời khỏi cổ chỉ độ vào ngày còn nguyên dấu sẹo nơi gò má và nửa vành tai trái.

Dao Quang khều mạnh da mặt và rửa rượu để xem có hóa trang không. Chàng quay lên nói :

- Chư vị chặt đầu Ma quân vào ngày nào?

Đàm Sơn Nhật hững hờ đáp :

- Bảy ngày trước! Ma quân cử Đường phu nhân đến bốn trang thuyết phục anh em tại hạ hợp tác. Nhưng lão không ngờ rằng gia phụ đã bình phục và có bên mình một vị đại thần y. Giang nhị thúc liền đối chứng lập phương, giải độc cho Đường phu nhân, cùng bàn bạc kế hoạch tiêu diệt Ma quân. Tối hôm

sau, Vệ Chuyển Luân theo Đường phu nhân đến tệt trang. Dù bị phu nhân ám toán nhưng lão vẫn hung hăng chống cự. Cuối cùng gia phụ phải dùng đến tuyệt học Vô Tướng thần chỉ mới giết được lão.

Quần hùng lại huyền não khi nghe đến tên của công phu hãn thế kia. Vô Tướng thần chỉ của Hoàng Nhãn Đầu Đà thất truyền đã hơn trăm năm, không ngờ Đàm lão trang chủ lại tìm được bí kíp và luyện thành. Với tuyệt kỹ này, họ Đàm có thể tự xưng vô địch.

Dù nửa tin nửa ngờ nhưng Thần Thông Cái vẫn tươi cười :

- Lão phu xin chúc mừng Trang chủ, nhưng lòng này ngứa ngáy chỉ muốn được thưởng lãm thần công tuyệt thế kia.

Toàn trường đồng thanh hối thúc họ Đàm. Đàm Phương Túy cười khiêm tốn :

- Lão phu nằm liệt suốt mấy năm nên chỉ đạt được bốn thành. Mong chư vị đừng chê cười.

Nói xong, ông chìa bàn tay hữu về phía cột gỗ đen bóng cách đây gần trượng. Chỉ kinh xé gió rít lên và khoan thủng một lỗ trên cây cột. Bụi gỗ bắn ra mù mịt.

Mọi người reo hò vang dậy, hết lời khen ngợi thần công khoáng thế, mừng cho võ lâm có được vị Minh chủ tài đức vẹn toàn.

Dao Quang băng khuâng nhìn vào đôi mắt tròn trừng của chiếc đầu lâu. Chàng có cảm giác Ma quân chết rất bất ngờ và oan uổng.

Vô Căn chân nhân, Chương môn phái Võ Đang lên tiếng :

- Mong Hiền Viên thí chủ cho biết thực hư của chiếc đầu lâu kia.

Dao Quang thờ thẩn đáp :

- Bẩm chân nhân! Đây chính là thủ cấp của Bách Biến Ma Quân.

Quần hùng lại có dịp reo vang.

Có tiếng hô :

- Đàm minh chủ! Đàm minh chủ!

Kiểm Tích thiên sư rời bàn, lên thềm trao Minh chủ lệnh kỳ và Kim ấn cho Đàm Phương Túy. Thần tăng hiền hòa nói :

- Mong Minh chủ sớm tiêu diệt luôn đệ tử của Hấp Nguyên lão tổ để võ lâm được thanh bình.

Đàm lão hiền ngang đáp :

- Phương trượng yên tâm! Chỉ cần hấn ló mạng ra tác quái là mất mạng ngay.

Ông cao giọng mời khách tiếp tục ăn uống để mừng việc mình trở lại ngôi chí tôn, ông còn vui vẻ nói đùa :

- Lễ thọ đã xong, lão phu xin bắt tay vào việc chung ngay. Chư vị có kiện cáo gì cứ nói ra, bất tất phải kiêng kỵ làm gì.

Thái độ sốt sắng này đã có người hưởng ứng. Từ bàn ngoài cùng có ai đó lên tiếng :

- Bẩm Minh chủ! Tiểu sinh Quảng Đắc Long quê đất Quỳnh Châu, Hải Nam có điều oan khúc muốn được giải bày.

Đàm minh chủ mừng rỡ vì có được người khai trương sớm, cao giọng mời :

- Thiếu hiệp hãy lên đây mà nói rõ ẩn tình cho mọi người cùng nghe.

Chàng trai vùng cực Nam Trung Hoa chậm rãi đi xuyên qua các dãy bàn mà tiến về phía thềm đại sảnh.

Họ Quảng tuổi độ ba mươi, tuy da rám nắng vì gió biển nhưng dung mạo cực kỳ anh tuấn, phong thái hiền hoà, nho nhã. Gã mặc trường bào lụa trắng, ngang lưng đeo trường kiếm mà chẳng có chút uy phong con nhà võ, không những thế, người gã còn thoang thoảng mùi thơm của Bách Hoa Tinh, đây nữ tính. Song lúc gã đi ngang qua bàn của Toàn Phong bang thì Dao Quang cảm nhận ngay được sát khí hùng hực. Người có công lực càng cao thì sát khí càng dữ dội.

Dao Quang rừng mình đoán rằng tu vi của họ Quảng rất thâm hậu. Dao Quang luyện Khí Nguyên tâm pháp từ nhỏ, lại vẫn còn là đồng nam nên mới có trực giác sáng suốt ấy. Ngoài chàng ra, trong võ lâm chẳng người nào luyện được linh tính này.

Quảng Đắc Long đã lên đến nơi, vòng tay kính cẩn chào Minh chủ và đồng đạo. Đàm trang chủ hỏi ngay :

- Thiếu hiệp xuất thân từ cửa nào?

Quảng Đắc Long đáp :

- Văn sinh học nghệ ở Bách Biến thần đảo, cách Hải Nam ngàn dặm biển.

Quần hùng giật mình, còn Đàm trang chủ thì biến sắc :

- Vậy phải chăng thiếu hiệp có liên quan tới Bách Biến Ma Quân?

Đắc Long thần nhiên gật đầu :

- Thừa phải! Về vai về thì Vệ Chuyển Luân thuộc hàng sư thúc đối với văn sinh.

Đàm lão cười nhạt :

- Té ra ngươi muốn đòi nợ máu cho họ Vệ!

Quần hùng đều nghĩ như lão, nhưng không ngờ Đắc Long xua tay :

- Minh chủ hiểu lầm rồi! Vệ Chuyển Luân ly khai thần đảo đã từ năm mười năm trước, bị xem là phản đồ. Văn sinh đến đây là vì việc khác.

Dưới này, Dao Quang hỏi Thần Thông Cái :

- Bang chủ có biết gì về Bách Biến thần đảo hay không?

Lỗ Quý Thường nhăn mặt :

- Lão phu chưa hề du ngoạn Nam Hải nên không biết tên cái đảo quỷ quái này.

Trên kia, Đàm minh chủ hòa nhã nói :

- Thế thiếu hiệp muốn gì?

Đắc Long tỏ vẻ buồn rầu, nhỏ nhẹ đáp :

- Văn sinh chính là nam tử của Xà Khẩu Tú Tài Quảng Sâm Thương. Năm sáu tuổi, văn sinh ra bãi biển chơi, tình cờ gặp người của Bách Biến thần đảo. Họ bắt văn sinh mang đi nuôi dưỡng và dạy võ. Ba tháng trước, văn sinh liều mạng bơi ra giữa biển, bắt kịp một thuyền buôn và về đến Quỳnh Châu, vừa kịp nghe tin gia phụ bị Toàn Phong Bang chủ giết chết. Tuy ông ta đã bỏ rơi gia mẫu từ hai mươi năm nay, nhưng vẫn là cha của văn sinh. Do vậy, văn sinh vì chữ hiếu, muốn được giao đấu với Hiên Viên bang chủ.

Mọi người đều biết Ngũ Ác là người Hải Nam nên tin vào lời nói của Đắc Long, khắp khối mừng vì sắp sửa được xem một trận quyết đấu, có vài kẻ đa sự lên tiếng :

- Con báo thù cho cha là kẻ rất phải đạo, mời Toàn Phong Kiếm cho biết chủ ý.

Hiên Viên Dũng Kiệt đứng lên :

- Lão phu không từ chối! Nhưng xin hẹn lần khác để khỏi ảnh hưởng đến lễ thọ ngày hôm nay.

Quảng Đắc Long xụ mặt nài nỉ :

- Gia mẫu đã kể rõ tính cách của tiên phụ, bảo rằng ông ta suốt đời khích bác nhục mạ thiên hạ trước sau gì cũng mang họa. Do vậy, mối thù này chẳng cần phải báo. Vì thế, văn sinh chỉ muốn tỷ thí với Bang chủ trăm chiêu là mãn nguyện rồi, bất kể thắng hay bại.

Dũng Kiệt đang ngần ngại thì Đàm minh chủ lên tiếng :

- Xem ra cậu bé này là người thông tình đạt lý, không hề có ác tâm đòi nợ máu. Thôi thì Hiên Viên lão đệ cứ giao đấu cho y mãn nguyện.

Dao Quang đã lờ mờ hiểu đây là một vở tuồng được viết hết sức công phu, lớp lang rành mạch và đạo diễn chính là Đàm minh chủ. Mục tiêu là giết Dũng Kiệt, buộc cha chàng phải đấu với Đắc Long rồi bỏ mạng. Chàng vội nói với cha :

- Phụ thân! Gã họ Quảng kia rất đáng ngờ, xin người để hải nhi đối phó! Đây là một âm mưu rất xảo quyệt và có thể lão họ Đàm kia chính là đồng đảng của Bách Biến Ma Quân hoặc đồ đệ Hấp Nguyên lão tổ.

Dũng Kiệt mỉm cười, ôm chàng thì thầm :

- Ta cũng đoán ra độc kế nhưng không thể chịu nhục. Nếu chẳng may ta táng mạng, Quang nhi phải hết sức bình tĩnh, tùy cơ ứng biến. Ta mang tuyệt chứng, không sống nổi đến mùa xuân sang năm, có chết bây giờ cũng chẳng sao. Con phải thay ta cứu văn thanh danh dòng họ Hiên Viên.

Trong đám thực khách có người mỉa mai :

- Chỉ đấu chơi trăm hiệp với một kẻ hậu sinh mà Hiên Viên bang chủ cũng phải dè dặt nửa sao?

Câu nói này được nhiều người hưởng ứng nên Dững Kiệt buông con trai ra. Thấy Ngọc Thiên sa lệ, ông vuốt tóc nàng rồi bảo :

- Con đã biết mình phải làm gì rồi chứ?

Ngọc Thiên mím môi gật đầu không nói được tiếng nào. Đàm minh chủ cao giọng :

- Mời hai đấu thủ và quan khách sang mảnh đất trống mé tả.

Mọi người lập tức rời khu bàn tiệc kéo nhau sang bãi cỏ.

Thần Bút Lực Sĩ và Tà Kiếm đi hai bên anh em Dao Quang. Hạ lão thở dài :

- Kế thay mặt đôi đào này quả lợi hại, một Ma quân chết đi lại hóa thân thành một Ma quân khác.

Tà Kiếm thắc mắc :

- Đồng ý rằng Quảng Đắc Long vẫn có quyền thi triển Bách Biến thần bộ và Bách Biến kiếm pháp, nhưng chẳng lẽ bọn tà ma lại chịu phế bỏ Phúc Khí độc công?

Dao Quang cân nhắc :

- Sự việc rối rắm như tơ vò khiến ta cũng mơ hồ, phải chờ xem kết quả trận đấu này, xem bản lĩnh của họ Quảng rồi mới kết luận được.

Ngọc Thiên lo sợ :

- Nhưng nếu gã Quảng Đắc Long là do Ma quân trá tử rồi giả ra thì mạng của phụ thân khó bảo toàn!

Suy nghĩ táo bạo của Ngọc Thiên đã làm Dao Quang chấn động, tự hỏi lòng :

- Chẳng lẽ lão Ma quân bị chặt đầu kia cũng chỉ là kẻ thế thân cho Vệ Chuyển Luân, vì không ai biết mặt thực của lão?

Chàng chẳng còn thời gian để suy nghĩ cho rạch ròi vì Đàm minh chủ đã tuyên bố :

- Lão phu sẽ làm trọng tài, mời Quảng thiếu hiệp xuất thủ trước. Khi lão phu đếm đủ hai trăm chiêu thì hai bên phải dừng tay ngay!

Quảng Đắc Long vẫn giữ vẻ ôn hoà, nhân hậu, ôm kiếm nói với đối phương :

- Văn sinh học kiếm đã lâu nhưng chưa hề đấu với ai mong Bang chủ nương tay cho.

Hiên Viên Dững Kiệt cũng tỏ ra rộng lượng :

- Thiếu hiệp yên tâm! Lão phu rất cảm mến phong thái của thiếu hiệp!

Quảng Đắc Long cúi đầu chào rồi rút kiếm thủ thế, sắc mặt vui vẻ như đang sắp so tài cùng bằng hữu vậy.

Và bất ngờ họ Quảng vùng kiếm lao đi như ánh chớp. Nhưng cùng lúc ấy, Toàn Phong Kiếm cũng đã dồn hết công lực vào chiêu “Phụ Tử Thâm Tinh”, chứ chẳng bị lừa bịp bởi thái độ hiền lành của đối phương. Ông đã quyết liều thân nên khí lực tăng lên gấp bội phần. Đây chính là điểm mạnh của những kẻ không sợ chết!

Tiếng thép chạm nhau như nổ. Dững Kiệt nghe hộ khẩu tê chồn. Biết công lực đối phương hơn mình đến vài bậc. Và đáng sợ thay, mũi kiếm của họ Quảng tựa hàng vạn đóm lửa lân tinh xanh biếc, dệt lưới trong không gian và đưa nhau bắn vào các yếu huyệt trên người Dững Kiệt, như những vì sao băng.

Trong chớp mắt ông đã nhận ra bộ Lưu Tinh kiếm pháp lấy lưng kim cổ, đã thất truyền từ đầu đời nhà Minh.

Dững Kiệt thần nhiên hứng lấy một kiếm vào giữa ngực, cố tình dấn tới để khóa chặt vũ khí của đối phương, đồng thời Dững Kiệt thọc kiếm vào rốn kẻ thù. Dù là kẻ có võ công vô địch cũng phải sợ lối đánh đồng quy ư tận này.

Quảng Đắc Long kinh hoàng lách sang mé hữu tránh đòn rồi nhảy lùi. Nhưng hông trái gã đã bị đâm thủng, đau đớn vô cùng. Ngay chiêu đầu mà trận đấu đã có kết quả thảm khốc, khiến mọi người bàng hoàng chết lặng. Dững Kiệt ôm ngực cười :

- Vệ Chuyển Luân! Mưu kế của lão không qua được mắt ta đâu?

Nói xong ông ngã quỵ, mặt úp xuống đất, Ngọc Thiên thét lên lạc giọng :

- Phụ thân!

Và nàng ngất xỉu, được Thần Bút Lực Sĩ đỡ lấy.

Dao Quang đã tung mình nhảy đến bên cha già xem xét.

Lúc này các Chương môn nhân đã vây lấy Quảng Đắc Long vì câu nói cuối cùng của Toàn Phong Kiếm.

Thần Phong Cái cười nhạt :

- Phiền Quảng thiếu hiệp cởi quần áo ra!

Vệ Chuyển Luân tuổi đã tám mươi lăm, dù có giới hóa trang cách mấy thì trên cơ thể vẫn còn có những nét già nua.

Đàm minh chủ cau mày :

- Chẳng lẽ chư vị không tin rằng lão phu đã giết được Ma quân?

Linh Quang chân nhân Chương môn phái Hoa Sơn hòa nhã đáp :

- Không phải vậy do Quảng thí chủ đây có đến hơn hoa giáp công lực. Khiến bọn bản đạo nghi ngờ rằng Ma quân đưa người chết thay đấy thôi!

Quảng Đắc Long áp ứng :

- Vẫn sinh được Bách Biến đảo chủ cho ăn một con Lân Đầu Hải Xà nên mới có được thân công lực ấy. Nhưng nếu chư vị tiền bối đã hoài nghi thì vẫn sinh xin tuân lệnh!

Gã nhả mặt nén đau đón tháo dải thắt lưng, trút bỏ y phục.

Quả nhiên thân hình gã cường tráng, đầy những bắp thịt của tuổi thanh xuân, và da dẻ mịn màng. Lông ở nách và hạ thể cũng hoàn toàn đen nhánh.

Thần Thông Cái bối rối :

- Bọn lão phu đã lầm mong thiếu hiệp lượng thứ!

Các Chương môn bề mặt cúi đầu tạ lỗi, đi về phía Dao Quang. Chàng đang cố sức truyền nội lực vào Toàn Phong Kiếm, mồ hôi toát ra như tắm. Nhưng cuối cùng lệ chảy thành hàng.

Dao Quang bỗng xác cha đứng lên nghẹn ngào nói :

- Gia phụ đã quy tiên!

Chàng bước đến Quảng Đắc Long bình thản nói :

- Các hạ đang thọ thương, vì vậy tại hạ xin hẹn gặp lại vào giữa trưa ngày rằm tháng bảy sắp tới. Địa điểm tùy các hạ lựa chọn?

Quảng Đắc Long thở dài tỏ vẻ miễn cưỡng, suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tại hạ sẽ về nhà cậu ruột ở núi Thụ Sơn, bên bờ sông Hán Thủy! Nếu công tử đã quyết trí báo thù thì cứ đến đấy đúng ngày đã hẹn!

Quần hùng đều nghe rõ, tự nhủ sẽ đến để xem trận đấu hiếm có này!

\* \* \* \* \*

Sau khi tổ chức tang lễ cho phụ thân, Dao Quang giải tán Toàn Phong bang, tập trung vào việc luyện kiếm và chăm sóc Ngọc Thiên.

Thần Bút Lực Sĩ về thăm nhà, hứa sẽ có mặt ở núi Thụ Sơn đúng ngày rằm tháng bảy.

Dao Quang chọn ngày này cũng vì muốn cúng bách nhật cho Dừng Kiệt xong mới yên tâm từ đấu!

Tà Kiếm Hoắc Thái đã sớm quay lại Trường An để do thám Thần Tiên sơn trang. Gã sẽ gọi tin tức về bằng đường dây phi cấp truyền thư của Cái bang.

Phe tà ma nắm được ngôi Minh chủ khiến các phái Bạch đạo bị bó tay. Dao Quang phải tìm cho được bằng có, lột mặt nạ Trang chủ Thần Tiên sơn trang. Do vậy chàng sai Quý Dao đi Quỳnh Châu để điều tra lai lịch Quảng Đắc Long.

Dao Quang đã suy nghĩ rất nhiều nhưng chẳng thể quyết đoán rằng họ Quảng có phải là Bách Biến Ma Quân hay không?

Chẳng lẽ Vệ Chuyển Luân lại cải lão hoàn đồng? Và nếu đúng như thế thì Dao Quang khó có hy vọng sống sót trong cuộc phó ước sắp tới.

Sang ngày đầu tháng năm, Dao Quang chợt có ý định lên núi Lư Sơn thắp hương cho sư phụ. Chàng bảo Ngọc Thiên :

- Tam muội! Ngươi huynh sẽ lên núi Lư Sơn viếng mộ tiên sư và xem lại sách vở của người, hy vọng sẽ tìm ra chút manh mối về sự cải lão hoàn đồng của Bách Biến Ma Quân!

Chàng vừa nói đến đây thì Ngọc Thiên đã phụng phịu ngắt lời :

- Tiểu muội cũng đi nữa! Thứ nhất là tiểu muội chưa bao giờ lên đến đỉnh núi. Thứ hai tiểu muội có thể giúp đại ca lục lợi từ sách hàng ngàn quyển ấy!

Dao Quang lắc đầu :

- Tam muội mới hết bệnh làm sao leo núi nổi?

Ngọc Thiên nũng nịu liếc chàng :

- Chẳng lẽ đại ca không công nổi tiểu muội sao?

Nàng nắm chặt tay áo Dao Quang, hét lời năn nỉ. Từ ngày cha chết, Ngọc Thiên luôn u sầu mặt hoa gầy hắc đi trông rất đáng thương. Điều này lại càng khiến Dao Quang nuông chiều em gái. Chàng thở dài :

- Thôi được tam muội hãy chuẩn bị ít thực phẩm rồi đi với ta!

Ngọc Thiên mừng rỡ chạy ngay xuống bếp. Lát sau hai anh em lên đường, gần trưa đã có mặt ở chân núi Lư Sơn.

Lư Sơn là ngọn núi tuấn vĩ, mờ ảo trong màn sáng trắng, mang vẻ đẹp thần kỳ đầy thi hứng, là nơi các bậc tao nhân nhĩ sĩ khát khao được viếng thăm. Người xưa đã từng tán dương :

- Lư Sơn là vẻ đẹp của núi phương Nam! Các đại thi hồn như Lý Bạch, Liễu Tông Nguyên, Bạch Cư Dị, Lục Phu, Vương Dương Minh, Tô Đông Pha... đều đến đây và để lại những bài thơ ca tụng.

Ngoài bọn khách thơ, các vị Hoàng đế Trung Hoa cũng rất chuộng cảnh Lư Sơn!

Thời thượng cổ vua Đại Vũ trị thủy ở Cửu Giang đã đến thăm Lư Sơn! Sau đó tới Tần Thủy Hoàng, rồi lần lượt tới các vị vua của các triều đại sau này. Hầu như không có vị vua Trung Hoa nào Nam du mà không ghé thăm Lư Sơn!

Tác giả chẳng dám rườm rà khiến chư vị phật ý, chỉ nói thêm rằng Lư Sơn có nhiều đỉnh như Tú Phong, Hương Phong, Song Kiếm, Văn Thù, Hạc Minh, Ngũ Lữ, Đại Hán Dương... Và nơi tạo hóa của Lư Sơn Tiên Ông chính là đỉnh núi Tú Phong cao chót vót, nằm giữa các đỉnh khác.

Dao Quang gởi ngựa nơi lão tiều phu quen biết rồi cùng Ngọc Thiên lên núi.

Lư Sơn nằm ở phía Nam thành Cửu Giang nên đa số các chùa chiền, miếu mạo hay các di tích khác đều được xây dựng ở sườn hướng Bắc, thuận lợi cho việc vận chuyển vật liệu, cũng như tiện cho du khách viếng thăm. Nhưng anh em Dao Quang đến từ hướng Nam, thượng sơn bằng đường vắng vẻ, hiểm trở.

Sườn Bắc đỉnh Tú Phong có ngôi chùa nổi tiếng tên gọi là Khai Tiên (sau này được vua Khang Hy đổi nhà Thanh đổi thành chùa Tú Phong). Hôm nay là một ngày hiếm hoi trong năm mà Lư Sơn có ít sương mù. Nhờ vậy Dao Quang lướt đi rất nhanh trên sơn đạo thân quen đã phủ đầy cỏ dại, xuyên qua những cách rừng tùng cao vút, rậm rạp. Tùng là loại cây chủ yếu trên núi Lư Sơn.

Ngọc Thiên nằm gọn trên lưng Dao Quang, tay ôm chặt vai chàng.

Lúc đầu, Dao Quang không có cảm giác gì, nhưng sau vài khắc chàng nhận ra rằng lòng mình đã xao xuyến vì sự tiếp xúc với thân hình mềm mại, ấm nóng của Ngọc Thiên.

Dao Quang kinh hãi, dừng chân, đặt nàng xuống tảng đá lớn bên đường ngưng ngưng bảo :

- Ta đã nghe đói bụng!

Ngọc Thiên vui vẻ mở bọc lụa, lấy thịt luộc và bánh nếp bày ra; ăn xong họ lại lên đường, nhưng lần này Ngọc Thiên nằm trên hai cánh tay Dao Quang. Tư thế này khiến chàng không mang mặc cảm tội lỗi, dù phải vất vả hơn.

Xế chiều, Dao Quang vượt thanh trận, kỳ môn, lên bình đài đỉnh núi. Đây là nơi chàng đã sống với Lư Sơn Tiên Ông suốt hai chục năm dài.

Trên vị trí cao chót vót này, hiếm khi có sương mù vì gió rất mạnh. Từ đây có thể ngắm toàn cảnh quần thể núi Lư Sơn. Xa hơn nữa là mặt nước hồ Bà Dương và giòng Trường Giang cuộn cuộn, cũng như thành Cửu Long hoa lệ.

Chu vi bình đài đỉnh núi rộng độ bốn dặm, đầy những cây tùng và long não già vài trăm tuổi. Dưới bóng mát của chúng là một tòa nhà đá vuông vức mỗi bề hai trượng, mái ngói đỏ. Công trình này đáng đơn sơ nhưng rất phí nhiều công sức, vì phải vận chuyển vật liệu lên đến độ cao vài trăm trượng.

Cửa chính khép chặt, nhưng không có khóa.

Dao Quang đẩy ra bước vào mở toang những cánh cửa sổ trên vách xung quanh. Trong nhà không bốc mùi ẩm mốc mà lại thoang thoang hương thơm nhẹ nhẹ. Điều kỳ diệu này là xuất phát từ việc là tất cả những bộ phận mộc của thạch thất này đều được làm bằng gỗ long não.

Gỗ long não cứng đẹp, có mùi thơm và chống được mối mọt. Trung Quốc có khoảng ba trăm loài cây thuộc họ long não như Quế, Hoàng Đàn, Ngát Lê, Nguyệt Quế, Long Não... Trong đó loài long não phân bố rộng nhất, được bách tính thích trồng nhất, mọc nhiều ở phía nam sông Trường Giang. Ngoài chất gỗ tốt, dầu long não còn là hương liệu quý. Và tẩm ăn lá long não cho loại tơ rất bền chắc, dùng làm lưới đánh cá!

Ngọc Thiên mau mắn quét dọn bụi bặm và mạng nhện. Đã hơn năm nay Dao Quang chưa quay lại chốn này.

Vật dụng trong nhà chẳng có gì ngoài hai chiếc giường nhỏ và một án thư. Ngọc Thiên thắc mắc :

- Đại ca, thể di thể của Tiên ông đặt ở đâu?

Dao Quang chỉ ra ngoài :

- Hiền muội có thấy cây hoàng đàn lớn kia không? Trên thân nó có một hốc rỗng, ta đặt pháp thể của tiên sư vào đấy rồi bít lại. Giờ đây các loài dây leo ký sinh đã bít kín cả rồi.

Nhìn gương mặt xinh đẹp lấm lem vì bụi. Dao Quang bật cười :

- Phía sau thạch thất có một hồ nước lớn. Tam muội hãy ra đấy mà tắm gội!

Ngọc Thiên ngoan ngoãn đi ngay.

Ở đây Dao Quang đóng bít cửa sổ, châm đèn tọa đẳng vì trời đã xẩm tối.

Chàng mở bọc hành lý lấy tấm chăn đơn, trải lên một chiếc gương gỗ vạt che để tối nay Ngọc Thiên ngủ ở đấy.

Khi nhắc chiếc gối đen bằng mây lên, Dao Quang bỗng phát hiện bên trong có tiếng lộc cộc. Đây là chiếc gối của Lư Sơn Tiên Ông.

Dao Quang tò mò tháo một đầu ra xem thử, tìm thấy một thẻ ngọc xanh hình chữ nhật, lớn độ hai ngón tay, có dây tơ bện để đeo vào cổ. Sợi dây này cuốn chặt một cuộn giấy nhỏ vào thẻ ngọc.

Biết đây là di vật của ân sư, Dao Quang mừng rỡ mở mảnh giấy ra đọc trước.

“Quang nhi! Mảnh U Linh Tuấn Sát lệnh phù này có pháp lực vô biên, con phải luôn mang trên cổ, dầu chết rồi cũng không được tháo ra”.

Dao Quang tôn kính sư phụ như thần thánh nên dù không hiểu thâm ý nhưng vẫn trồng vào cổ. Chàng đoán Ngọc Thiên sắp tắm xong, liền cời y phục chỉ chọn loại quần ngắn. Vì vậy khi nàng vào đến, lập tức phát hiện ngay.

Ngọc Thiên chạy đến hiếu kỳ hỏi :

- Đại ca! Thẻ ngọc này ở đâu ra vậy?

Dao Quang liền trao mảnh di thư của Tiên ông cho Ngọc Thiên đọc. Ngọc Thiên bật cười :

- Sư phụ đại ca quả là quái dị! Người chết rồi có đeo thẻ ngọc không cũng chẳng cần gì!

Dao Quang nghiêm giọng :

- Tam muội không được xúc phạm đến gia sư! Dầu này nếu ta có mệnh hệ gì thì tam muội cũng không được làm trái ý di mệnh của lão nhân gia!

Ngọc Thiên sợ hãi lẽ lưới rụt đầu, hứa sẽ không quên.

Sáng hôm sau Dao Quang đưa Ngọc Thiên đi thắp hương dưới gốc cây hoàng đàn. Hốc cây chứa thi hài của tiên ông ở đó cao đến ba trượng. Kỳ diệu thay nơi ấy giờ đây mọc đầy những bụi hoa phong lan, hương sắc ngọt ngào!

Khẩn vải xong anh em trở vào thạch thất, tiến hành cuộc lục lại sách vở của Tiên ông.

Dao Quang sớm tìm thấy quyển Nam Hải Chí Dị, mở ra đọc say sưa. Chàng bỗng thờ dãi nói với Ngọc Thiên :

- Tam muội xem ra gã Quảng Đắc Long kia chính là Bách Biến Ma Quân. Trong sách này viết rõ rằng Lân Hải Đầu Xà là kỳ vật hiếm có của biển Nam. Người có trên nửa hoa giáp công lực ăn vào sẽ cải lão hoàn đồng trở lại tuổi thanh niên, và nó cũng làm tăng tiến tu vi như gã họ Quảng nói!

Ngọc Thiên rầu rĩ đáp :

- Nếu gã đúng là Vệ Chuyển Luân thì đại ca nguy mất!

Dao Quang trấn an :

- Lưu Tinh kiếm pháp tuy lợi hại nhưng không hơn được tuyệt học của Lưu Sơn. Dù sức ta kém đối phương vài bậc nhưng cũng chẳng đến nỗi thua ngay. Trong vòng ba trăm chiêu. Lần phó ước sắp tới ta sẽ đưa ra giới hạn số chiêu!

Ngọc Thiên tím tím nói :

- Chỉ sợ đại ca không cam tâm cầu hòa mà sẽ liều mạng báo phụ thù đấy thôi!

Dao Quang bị nói trúng tim đen ngượng ngừng nói :

- Tam muội chỉ đoán đúng một nửa, vì dù ta có cầu hòa thì đối phương sẽ không chịu. Mà quân quyết chẳng để ta sống đến hiệp thứ ba trăm đâu!

Ngọc Thiên lộ sắc buồn, mắt nhìn Dao Quang không chớp. Chợt nàng hỏi :

- Đại ca, có phải tất cả những quyển sách ở đây đều có giá trị?

Dao Quang ngỡ ngàng gật đầu :

- Đúng vậy nếu là thứ giả, thứ phù phiếm thì tiên sư đã đốt từ lâu rồi!

Ngọc Thiên bước đến, đưa quyển sách mỏng trong tay cho Dao Quang :

- Đại ca thử đọc quyển U Linh Quý Tạng này xem sao? Nó có liên quan đến thẻ ngọc mà Tiên ông để lại đấy!

Dao Quang giật mình nhận lấy lật từng trang đọc thử. Chàng bật thốt :

- Lê lòi trên đời lại có truyện quái lạ như vậy?

Ngọc Thiên cười mát :

- Đại ca vẫn xem sư phụ như bậc thần tiên, thì việc có ma quỷ sẽ là điều đương nhiên!

Dao Quang tư lự :

- Lại thực! Quyển sách này trước đây ta chưa từng nhìn thấy! Gia sư suốt đời không bàn đến chuyện tà quỷ, sao lại lưu giữ lệnh bài và Quý Tạng này?

Ngọc Thiên cười xòa :

- Đại ca không tin thì thôi, hà tất phải nặng lòng như vậy!

Nàng giật lấy quyển U Linh Quý Tạng, nhét vào kệ sách. Nhưng thừa lúc Dao Quang nhìn sang chỗ khác. Ngọc Thiên nhanh tay giấu quyển sách cổ vào ngực áo.

Hai anh em thu xếp hành lý rồi xuống núi. Ngọc Thiên nằm trên đôi cánh tay vững chắc, yên tâm ngủ vùi như trẻ thơ!

Họ về đến nhà khi trời sẩm tối vừa kịp bữa ăn cơm. Sưu Mệnh Thần Từ Giang Hán chờ Dao Quang ăn được hai chén mới khề khà thông báo :

- Bẩm công tử Cái bang vừa cho người mang tin đến!

Dao Quang gật gù buông đũa :

- Từ lão cứ nói tiếp!

Sưu Mệnh Thần nhấp hớp rượu :

- Tin thứ nhất là việc Quý giáo tấn công Xà bang, thiêu hủy trọng địa của Hàn Xuân Chúc, nhưng không rõ thiệt hại của Xà bang ra sao?

Dao Quang choáng váng, không ngờ lại xảy ra sự cố bất thường này. Chàng ra hiệu cho Từ Giang Hán tiếp tục. Từ lão háng giọng :

- Tin tức thứ hai là việc gã Quảng Đắc Long chính thức nhận lời Đàm minh chủ phụ trách vai trò Vô lâm Chương kỳ sứ. Còn Yến Sơn Thần Y Giang Thượng Phong được tôn làm Vô lâm Quốc sư!

Hai người bàn bạc rất lâu. Ngọc Thiên lặng lẽ lắng nghe, ánh mắt nặng trĩu ưu tư.

Vài ngày sau, Ngọc Thiên xin phép Dao Quang đi Long Hồ sơn thăm Phó Ngọc Đường, hẹn sẽ về trước cúng bách nhật phụ thân. Nhưng chỉ được bốn hôm, Ngọc Thiên đã quay lại cùng với cha con Giáo chủ Thiên Sư giáo.

Tuy chưa đính hôn nhưng trong ngày tổ chức tang lễ cho Dũng Kiệt. Phó Kỳ Khâm đã công khai nhận rể và xin Phó Ngọc Đường được chịu tang. Khi nghe Dao Quang từ chối. Ngọc Đường đã khóc mà nói rằng :

- Dù công tử chẳng sống sót trong cuộc phó ước sắp đến thì tiểu muội cũng nguyện làm quả phụ của họ Hiến Viên. Nếu chàng không chấp nhận, tiểu muội sẽ tự sát ngay chốn này!

Mỗi chân tình bao la như đông hải của nàng đã chinh phục được Dao Quang. Chàng quý xuống bái kiến nghĩa phụ và nhìn nhận người vợ sắt son.

Trong bữa cơm chiều, Phó giáo chủ nghiêm trang nói :

- Lão phu đã đếm chiêm nghiệm thiên văn, biết rõ hiện tế khó thoát khỏi kiếp nạn tháng bảy sắp tới. Nhưng quyền thần thư U Linh Quỷ Tạng đã mở ra một lối thoát hiểm hoi. Tuy nhiên để đề phòng thất bại, ngay đêm nay hiện tế sẽ thành thân với Đường nhi! Suốt tháng qua lão phu đã dùng bỏ phương của Thiên Sư giáo bồi dưỡng cho Ngọc Đường, và nó sẵn sàng làm mẹ. Vì tông mạch của họ Hiến Viên, hiện tế không được khước từ!

Dao Quang thẹn đỏ mặt, vô cùng cảm kích tấm lòng của nhạc phụ.

Cuối canh hai, Ngọc Thiên dẫn Ngọc Đường đến, xô vào phòng Dao Quang rồi che miệng cười bỏ đi!

Sau tang lễ Ngọc Đường đã ở lại Hiến Viên gia trang hơn nửa tháng để chăm sóc Ngọc Thiên và hầu hạ Dao Quang, hai người chẳng còn lạ lẫm gì nữa. Nhưng sắp đến giờ hợp cẩn, bảo sao nữ nhân không ngượng đến chín cả người!

Ngọc Đường cúi đầu, chẳng dám nhìn lên, hai bàn tay bối rối vờ vờ tà áo ngủ mỏng màu trắng tóc nàng xõa dài tỏa mùi thơm quyến rũ.

Trên bàn chỉ có đôi nến lớn và hai chung rượu nhỏ cho đủ lễ động phòng.

Dao Quang bước đến ôm lấy người ngọc, khe khẽ ngâm hai câu thơ năm xưa. Ngọc Đường càng hổ thẹn dấm vào lưng phu tướng :

- Tướng công quả là không biết xấu!

Dao Quang mỉm cười bông nàng lên giường.

Lần đầu lạc bước vu sơn, chàng say đắm vuốt ve thân hình nóng bỏng của Ngọc Đường. Chàng đã từng động chạm đến cơ thể của Ngọc Thiên và Thẩm Phi Bình. Nhưng lúc ấy lòng đầy cảm giác sợ hãi, cố giữ cho mình không nảy tả dâm. Giờ đây chàng có thể đắm chìm trong bể ái ân, hưởng thụ tất cả những khoái lạc từ thân thể tuyệt diệu nồng nàn kia.

Đôi uyên ương gây cuộc mây mưa đến tận cuối canh tư, ôm nhau ngủ vui.

Sáng ra Dao Quang tỉnh giấc trước, ngắm người ngọc bên cạnh lòng tràn đầy hạnh phúc. Phải chăng trong truyện lừa đôi chỉ cần một người có tình yêu chân chính là đủ cảm hóa người kia?

Gương mặt Ngọc Đường khi ngủ đầy những nét thơ ngây và đẹp lạ lùng. Nàng tựa mình nằm ngửa khiến tấm chăn đơn tuột khỏi lồng ngực và để lộ đôi nhũ phong mon mớn.

Dao Quang không đành được long khát khao, cúi xuống hôn lên núm vú nhỏ xinh. Ngọc Đường mở mắt e thẹn, hiến dâng chẳng chút ngại ngùng.

Sau mười hai ngày hương lửa mặn nồng, Ngọc Đường đã có tin vui.

Thiên Sư giáo chủ bấm tay tính toán, vỗ đùi cười ha hả :

- Tuyệt diệu thực! Đường nhi sẽ sinh đôi, cả hai đều là con trai!

Ông lại bảo Dao Quang :

- Lão phu muốn một đứa mang họ Phó để thừa tự, chẳng hay ý hiện tế thế nào?

Dao Quang vui vẻ tán thành ngay.

Phó Kỳ Khâm hài lòng, trở về Long Hồ sơn và cuối tháng sáu quay lại với đông đảo thủ hạ. Những người này đều mang cớ rất nhiều để dụng phép đàn. Phó giáo chủ sẽ đích thân chủ tế, thi triển phép “Chiêu Hồn Bảo Mệnh” trong U Linh Quỷ Tạng.

Theo lý luận của Đạo giáo thì tuổi thọ của con người được định sẵn trong sổ sinh tử dưới Diêm đài. Tuy nhiên không phải ai cũng sống đến đúng kỳ hạn ấy mà có thể sớm hơn hoặc trễ hơn, do công đức trong thời gian đã sống.

Và theo chu kỳ của nhật nguyệt tinh tú. Trong đời mỗi người sẽ trải qua những kiếp vận. Nếu không qua khỏi kiếp vận ấy tất sẽ đoản mệnh và gọi là chết oan. Khi ấy họ sẽ trở thành oan hồn uống tử, vất vưởng trên thế gian cho tới lúc diêm quỷ bắt vào địa ngục.

Do vậy, nội quy của phép “Chiêu Hồn Bảo Mệnh” là đưa ngay hồn phách của Dao Quang về nhà trước. Sau đó chờ đúng ngày giờ thích hợp, sẽ cho nhập lại vào. Đây quả là chuyện hoang đường khó tin, nhưng Dao Quang vẫn phải ngoan ngoãn trai tịnh đủ bảy ngày, và để cho cha vợ về lên lưng những đạo bùa ngải ngoào, bằng một thứ mực không phai vì nước hoặc mồ hôi. Đạo bùa này sẽ giữ cho nguyên thần của Dao Quang tồn tại trong xác cho đến lúc hồn phách nhập trở lại.

Tuy ngoài mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng Dao Quang rất chua chát và đau đớn. Làm thân kiếm sĩ mà phải cầu sinh bằng tà phép, chẳng nhục lắm sao?

Trước thái độ tin tưởng tuyệt đối của vợ và em gái, Dao Quang giấu kín nỗi buồn, vui vẻ đọc kỹ quyển U Linh Quỷ Tạng, thuộc lòng những phép bùa cũng như những câu thần chú.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Trụ phong lôi giáng long nan thọ - Thu dạ nhân lai mệnh bất toàn

Đầu tháng bảy, Thập Điện Diêm La và hai chục cao thủ Thiên Sư giáo hộ tống Dao Quang lên đường phó ước. Suru Mệnh Thần không đi theo vì bận việc bán mỏ vàng ở Kim Sơn. Quỷ Dao Mạc Sương đi Quỳnh Châu vẫn chưa về đến khiến Dao Quang trầm lo cho gã.

Chiều ngày mười bốn, bọn Dao Quang đến trấn vọng xuyên, cách núi Trụ Phong vài dặm.

Thần Bút Lực Sĩ và Tà Kiếm đã có mặt trước vài hôm để dành lấy chỗ trọ, và dò thám địa thế Trụ Phong, nhờ vậy mà đoàn người của Dao Quang mới có chỗ ăn ở, vì khắp trấn tràn ngập khách giang hồ.

Chưởng môn các phái Bạch đạo cũng đều hiện diện, trọ trong chùa Phổ Hiền. Nghe tin Dao Quang đã đến, họ tìm gặp ngay.

Thần Thông Cái nói trước :

- Nhận được thư của công tử, lão phu đã chỉ thị cho Phân đà Trường An phối hợp cùng Tà Kiếm điều tra. Quả nhiên phát hiện những vụ bắt cóc các đồng nam ở vùng phụ cận. Xem ra Quảng Đắc Long chắc chắn là Vệ Chuyển Luân. Lão ăn được Lân Đầu Hải Xà, tuy trẻ lại vài chục tuổi nhưng không thể thiếu tinh huyết của bọn trẻ con.

Kiểm Tích thiên sư thờ dài :

- Chưa bao giờ võ lâm lại xuất hiện một ác ma khát máu như thế này! Nay y lại là Võ lâm Chương kỳ sứ, nếu không có bằng cứ xác thực chúng ta chẳng thể làm gì được.

Đạo Hạnh chân nhân, Chưởng môn phái Thanh Thành tiếp lời :

- Đó là chưa kể đến Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy. Rõ ràng lão đã liên kết với Ma quân để khống chế giang hồ. Việc họ Đàm luyện thành Vô Tướng thần chỉ khiến bản đạo phải hoài nghi lão ta có quan hệ với Hấp Nguyên đại pháp. Một kẻ nằm liệt giường năm năm, không thể hồi phục nhanh chóng và lợi hại như vậy được!

Thần Bút Lực Sĩ gật gù :

-Đúng thế! Lão phu cho rằng Đàm Thương Túy đã học Hấp Nguyên đại pháp, hút lấy công lực của người khác!

Vô Cầm chân nhân, Chưởng môn phái Võ Đang bật thốt :

- Hay là lão ta đã hút chân nguyên của kẻ khác đóng vai Bách Biến Ma Quân ở Tứ Xuyên?

Mọi người tỉnh ngộ tán thành ngay. Dao Quang nói :

- Tại hạ nhớ lại lời ân sư rằng Ma quân còn có một người sư đệ nữa! Có thể họ tìm được hai pho bí kíp Lưu Tinh kiếm pháp và Phúc Khí độc công, chia nhau luyện tập. Khi biết Giáo chủ Quỷ giáo trao phương thuốc giải độc cho chúng ta Vệ Chuyển Luân hy sinh sư đệ để mua chuộc sự giúp đỡ của Đàm Thương Túy, đồng thời xóa bỏ thân phận cũ.

Phương trượng Vạn Niên tự, núi Nga Mi phát biểu :

- Nay các phái Bạch đạo đều bị ràng buộc bởi Minh chủ lệnh kỳ, chỉ có thể cho đệ tử âm thầm hỗ trợ Hiền Viên thí chủ đối phó với tà ma. Nhưng vấn đề là thí chủ có qua khỏi được cuộc phó ước sinh tử này không? Dám hỏi thí chủ nắm được bao nhiêu phần thắng?

Mọi người chú mục chờ đợi câu trả lời của Dao Quang. Chàng bình thản đáp :

- Bẩm thiên sư đệ tử chỉ sợ mình không duy trì nổi ba trăm chiêu. Vì đối phương đã quyết giết cho được truyền nhân của Lư Sơn Tiên Ông để báo thù!

Thần Thông Cái cười mát :

- Công tử không thể chết được! Ngày mai bọn lão phu sẽ đồng thanh ứng tiếng ấn định thời hạn là hai trăm chiêu.

Dao Quang mỉm cười :

- Nếu Vệ Chuyển Luân chỉ có pho Lưu Tinh kiếm pháp mà không có luyện thêm tà công nào khác thì tại hạ tự tin sẽ cầm cự được hết số chiêu ấy!

Tà Kiếm Hoắc Thái háng giọng chậm rãi nói :

- Bẩm công tử! Thuộc hạ cùng Hạ lão tiên bối đã lên trên ngọn Trụ Phong quan sát. Mảnh đất đỉnh núi khá bằng phẳng, có rừng phong già thưa thớt, sườn nam thoải thoải nhưng vách hướng bắc dựng đứng, bên dưới là dòng sông Hán Thủy. Thuộc hạ sợ rằng đối phương sẽ chọn vị trí sát bờ vực để công tử không còn chỗ thoát thân.

Các Chưởng môn giật mình lo lắng nhưng Dao Quang lại gật gù :

- Nếu thế càng hay! Ta sẽ lợi dụng địa hình ấy để trói tay Ma quân. Lão sẽ không dám thi triển phép Ngự kiếm vì sợ rơi xuống sông. Đây chính là thuật đặt mình vào chỗ chết để cầu sống.

Dao Quang kém Vệ Chuyển Luân đến vài chục năm công lực, nếu thắng thần đối đầu với những chiêu ngự kiếm mãnh liệt như chẻ núi, chàng sẽ không chống nổi mười chiêu. Nhưng liệu trong kiếm thuật thông thường, chàng có thể chống nổi hay lại bị Ma quân đẩy lùi dần xuống vực?

Thần Thông Cái rầu rĩ :

- Hiền đệ quả là người trí dũng nhưng tu vi quá chênh lệch khiến lão phu rất bất an!

Đã lâu lắm rồi lão không gọi Dao Quang là em. Nay vì cảm khái trước cảnh tử biệt, lão mới bộc lộ tâm tình!

Dao Quang cảm động buột miệng nói dù lòng không chắc chắn :

- Lão ca! Dầu tiểu đệ có bỏ mình cũng chẳng chịu đầu thai, mà sẽ tái sinh trong xác khác để giết sạch bọn yêu tà!

Thần Bút Lực Sĩ bực bội :

- Ngươi nằm mơ đấy ư? Thế gian làm gì có chuyện hoang đường ấy?

Cuối giờ tý sáng hôm sau, bọn Dao Quang lên đến đỉnh núi Trụ Phong. Hôm nay chàng mặc tang phục, tóc xõa dài, quanh trán chít một dải khăn trắng.

Quần hùng đông hơn ngàn, khiến bình đài này có vẻ trở nên nhỏ bé chật chội. Họ xúm lại chào hỏi Dao Quang và khích lệ chàng.

Trời u ám, mây xám giăng đầy, hứa hẹn một trận mưa dữ dội. Thu về sớm trên đầu đỉnh núi nên rừng phong đã lác đác đổi sang màu lá đã vàng. Cảnh vật thiên nhiên có vẻ tiêu điều, thê lương, thích hợp với cuộc chiến một mất một còn này. Dao Quang bắt gặp ánh mắt tha thiết của gã thủ hạ trung thành họ Hoắc. Chàng bước đến xiết vai gã dặn dò :

- Nếu ta chết ngươi bắt tất phải báo thù! Ta giao phó thể tử và tam muội cho ngươi và Quý Dao!

Tà Kiếm mỉm cười gật đầu nhưng trong đôi mắt ướt kia dường như có lửa.

Dao Quang bước ra đứng sát mép vực, nhìn xuống dòng sông bên dưới. Trời không chút nắng và sương mù lảng bám trên mặt nước, khiến hẻm núi càng sâu thêm hun hút. Bên kia sông cũng là một vách núi dựng đứng, cứ như bị dòng nước Hán thủy tách khỏi Trụ Phong vậy.

Y phục của Dao Quang bị những luồng gió mạnh mẽ từ dưới vực bốc lên, thổi bay phất phật. Gió Tây nam đã chạm vào vách núi dựng đứng, biến thành những cơn lốc hỗn loạn, dội ngược lên trên.

Dao Quang biết rõ bản lĩnh của cha mình cũng như uy lực của chiêu “Phụ Tử Thâm Tinh”. Bách Biến Ma Quân giết được ông thì chàng khó mà thoát chết, nhưng chàng quyết không để đối phương được tròn vẹn.

Dao Quang quay lại vì tiếng xôn xao của quần hùng, Quảng Đắc Long đã đến. Đương nhiên cả Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy cùng mấy chục thủ hạ cũng có mặt. Bọn võ sĩ áo xanh ngực thêu chữ minh kia chính là đệ tử của Đường môn. Đường phu nhân đã về Tứ Xuyên nhưng để lại hai trăm môn nhân cho Minh chủ sử dụng. Bà gọi ấy là sự báo ân.

Dao Quang thực lòng khâm phục cơ trí của Vệ Chuyên Luân. Kế “Kim tiền thoát xác” này quả là tinh vi và thâm hiểm.

Chàng bước lên một trượng, đứng im chờ đợi. Mé tả chàng là một cây phong cao vút, thân rộng hai người ôm, đứng chênh vênh lẻ loi cạnh vực thẳm, cách xa chừng tám trượng.

Hôm nay Quảng Đắc Long rạng rỡ trong trang phục màu vàng nhạt, áo choàng lục xám. Trông gã anh tuấn hơn nhưng phong thái vẫn mang một chút nữ tính. Có lẽ vì gã xúc nước hoa quá nhiều.

Giờ thì Dao Quang đã biết lý do vì sao. Lân Hải Đầu Xà là kỳ trân chí âm, khiến Vệ Chuyên Luân mất dần nam tính, và cơ thể có mùi tanh tươi.

Đàm minh chủ chào mọi người rồi tươi cười :

- Hiền Viên công tử và Quảng công tử đều là nhân tài kiệt xuất của võ lâm, lão phu sẽ rất tiếc nếu võ lâm trong hai mất đi một. Do đó, lão phu cho rằng chỉ giới hạn trong ba trăm chiêu là đủ, dù không phân thắng bại cũng bỏ qua thù hận cũ.

Quần hùng phấn khởi tán thành, nhưng Thần Thông Cái bác ngay :

- Tiết trời xấu thế này, chỉ một lúc nữa là đổ mưa lớn. Lão phu đề nghị giảm xuống còn hai trăm chiêu thôi!

Các Chương môn đều nhất trí khiến Đàm minh chủ không tiện tranh cãi.

Hai đấu sĩ cách nhau hơn trượng, rút kiếm thủ thế. Dao Quang vẫn giữ vị trí quay lưng về phía vực thẳm. Chàng lạnh lùng nói :

- Các hạ là kẻ mới xuất đạo, chưa có tiếng tăm gì, theo quy củ giang hồ thì được phép động thủ trước.

Dao Quang dùng phép dĩ tĩnh chế động, di chuyển rất ít, ung dung chống đỡ. Lư Sơn kiếm pháp là tuyệt học đạo gia, thấm nhuần nguyên tắc lấy nhu thắng cương. Dao Quang lại là người có thiên bẩm võ học cực cao, đáng gọi là kiếm sĩ bẩm sinh. Đường kiếm của chàng bao la bác tạp, huyền ảo khôn lường. Nhờ vậy đã bù đắp được sự thiếu sót về công lực.

Lưu Tinh kiếm pháp là đỉnh cao kiếm thuật thời nhà Tống, nổi danh nhờ tính chất hiểm ác, tàn độc nhưng không kém phần chính khí.

Quảng Đắc Long tăng dần công lực, khiến màn kiếm ảnh đầy sao mỗi lúc một thêm rực rỡ. Ngược lại luồng kiếm quang cũng càng dày đặc theo.

Hai thanh bảo kiếm chạm nhau không ngớt, song phương đối đòn nhanh như chớp, thấm thoát đã đủ trăm chiêu.

Quảng Đắc Long động nộ, dồn thêm chân khí, đánh một loạt kỳ chiêu dồn Dao Quang đến sát mép vực. Bọn Thập Điện Diêm La sợ hãi rú lên. Chúng được nhiệm vụ mang xác chủ nhân về, nên rất sợ chàng rơi xuống dòng sông Hán Thủy đang cuộn cuộn chảy. Không có xác thì hy vọng hồi sinh cũng tan tành. Nhưng đã quen phục tùng nên anh em họ Diêm và Tà Kiếm không dám phản đối khi Dao Quang chọn vị trí hiểm nghèo.

Quần hào cũng toát mồ hôi lạnh lo lắng cho Lư Sơn Kỳ Hiệp. Nhưng bất ngờ luồng kiếm ảnh mờ mờ của Dao Quang bỗng sáng rực lên và Quảng Đắc Long đột ngột nhảy lùi.

Mọi người nhận ra gã đã bị thương trên ngực phải và mặt đứt một đường từ sống mũi đến mang tai. Ngược lại bắp tay trái của Dao Quang cũng đã thủng, máu rỉ ướt tang phục.

Chàng không đuổi theo, đứng im điểm huyết chỉ huyết, lòng nuối tiếc vô hạn. Chàng đã thi triển chiêu “Vụ Trung Nhật Xuất” chịu một kiếm đề giết đối phương, thế mà lại không thành công. Ma quân đã nhờ thần pháp Bách Biến và phản ứng thần tốc nên chỉ bị thương nhẹ. Nhưng đối với một kẻ đầy nữ tính thì việc gương mặt anh tuấn bị hủy hoại lại rất quan trọng.

Quảng Đắc Long gầm lên, lao vào đối thủ. Gã đánh mất vẻ ôn hậu và để lộ nét mặt hung ác như quỷ dữ.

Trận đấu trở nên vô cùng khốc liệt, máu hồng văng tung tóe vì cả hai đều trúng đòn của nhau. Trên trời, mây đen vần vũ, mưa bắt đầu nặng hạt và sấm sét nổ vang trời.

Thần Thông Cái vận công đến tận đáy lòng, nóng như có lửa ông biết Dao Quang bị thương nhiều hơn họ Quảng, và chỉ còn cánh mép vực vài bước.

Đến chiều thứ một trăm chín mươi bảy, bất ngờ có một luồng sét thật mạnh đánh xuống ngọn cây phong lẻ loi ở mép vực. Tiếng nổ kinh hoàng này làm mọi người chết điếng, kể cả Quảng Đắc Long. Nhưng có một người không bị ảnh hưởng, đây là Dao Quang! Chàng sống nhiều năm trên đỉnh núi Tú Phong cao chót vót, thường xuyên chịu đựng những nhát búa cuồng nộ của lời thần nên đã quá quen thuộc. Nếu không thì chàng đã tẩu hỏa nhập ma khi đang tĩnh tọa hành công trong những ngày mưa bão.

Không những thế Dao Quang còn cảm nhận được luồng sét sẽ giáng xuống rất gần, da chàng nổi gai, tóc dựng đứng là dấu hiệu chẳng thể sai. Và chàng đã chờ đợi giây phút ấy.

Khi ánh chớp lóe lên, vạch toang bầu trời thì Dao Quang cũng tung mình rời mặt đất, lao về phía kẻ thù.

Quảng Đắc Long đang khiếp vía, yếu ớt đưa kiếm ra chống đỡ. Nhưng mùi Hắc Thiết Yến đã đến trước, cắm sâu vào cơ thể gã, và sau đó lười

kiếm của Dao Quang đâm thủng tim và chặt bay thủ cấp Quảng Đắc Long.

Cùng lúc ấy cơn mưa đột ngột ngừng rơi, mây đen bị gió xua tan và vàng dương ló dạng.

Kết cục bất ngờ này khiến quần hùng mừng rỡ reo hò như sấm dậy. Nhưng các Chương môn và Tà Kiếm chưa dám hoan hỷ quá sớm, vì Dao Quang đã gục ngã!

Vô Cẩm chân nhân nhanh tay cởi áo nạn nhân, tái mặt trước mấy lỗ thủng nằm chỉ chít trên ngực, bụng và vai. Ông không hiểu được sức mạnh nào đã giúp Dao Quang sống sót và giết được kẻ thù.

Trưởng lão Thiên Sư giáo nghiện rượu đã thành danh Tủy đạo nhân, nên bên hông lúc nào cũng kè kè một hồ lô rượu nặng, ông đưa cho Chương môn phái Võ Đang rửa vết thương. Có đến cả cân thuốc kim sang quý giá của các phái đã rắc lên người Dao Quang. Chàng còn được uống hai viên Đại Hoàn đan và ba viên Thái Ất thần đan.

Thần Thông Cái cười dài :

- Lưới trời tuy thưa mà không lọt! Cuối cùng thì lão ác ma cũng đã đến tội!

Đàm minh chủ gượng cười :

- Nhưng chắc gì người này lại là Bách Biến Ma Quân! Trong võ lâm chẳng ai biết được mặt thực của lão ta cả!

Đàm Thương Tủy không thể công nhận Quảng Đắc Long là Vệ Chuyển Luân, vì lão được làm Minh chủ nhờ giết được Ma quân.

Thần Thông Cái không sao chứng minh được, chỉ còn cách cười nhạt :

- Minh chủ quả là cao kiến, lão phu không dám có ý khác. Nhưng trước sau gì Cái bang cũng tìm ra lai lịch của Quảng Đắc Long.

Đàm Thương Tủy biến sắc, quát thủ hạ mang xác Chương kỳ sử về Trường An. Dao Quang cũng cấp tốc được đưa xuống núi.

Quần hùng lũ lượt đi theo, hết lời tán tụng chiến công của Lư Sơn Kỳ Hiệp. Chàng đã chuyển bại thành thắng một cách vô cùng oanh liệt và thần kỳ. Có người nói Dao Quang được hoàng thiên bảo trợ nên đã cho lời thần hỗ trợ, tạo cơ hội cho chàng giết Vệ Chuyển Luân. Hầu hết đều tin rằng Quảng Đắc Long là Bách Biến Ma Quân, vì đệ tử Cái bang đã khéo léo rì tai, tiết lộ việc Vệ lão tuy cái lão hoàn đồng nhưng vẫn phải thường xuyên hút máu đồng nam.

Trong số quần hùng có vài chục người thuộc vùng phụ cận Trường An, từng nghe đến việc bắt cóc trẻ em trong thời gian gần đây. Họ lớn tiếng xác nhận khiến thanh danh của võ lâm Minh chủ ngày càng xa sút.

Thương thế của Dao Quang rất trầm trọng, nên phải nghỉ lại ở trấn Võng Xuyên. Các Chương môn tức trực lo việc thuốc thang.

Dao Quang bị đâm thủng gan và phổi, lại mất máu khá nhiều nên tính mệnh như mảnh chỉ treo chuông. Chàng mê man bất tỉnh và thân nhiệt lên rất cao. Mọi người rầu rĩ và chẳng ai nở nổi nụ cười.

Ở đất Giang Tây, cách xa ngàn dặm người thân của Dao Quang cũng ăn ngủ không yên.

Một đạo đàn gỗ cao gần trượng đã được dựng lên trên mảnh vườn phía sau Hiên Viên gia trang.

Sàn đạo đàn vuông vức mỗi bề trượng rưỡi. Chung quanh có lan can gỗ cẩm la liệt hàng chục lá cờ đủ màu, có những nét vẽ rối mắt bằng máu gà trông.

Ngay giờ tỵ đêm mười bốn tháng bảy, Thiên Sư giáo chủ cùng bốn vị chương lão đã dựng đàn thay phiên tế lễ trước một bàn gỗ lớn.

Trên bàn có bục gỗ đặt tượng tam thanh gồm Ngọc Thánh Nguyên Thế Thiên Tôn (tức Ngọc Hoàng thượng đế), Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn (còn gọi là Thái Thượng Lão Quân) và Tượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Dưới bục gỗ là bát nhang sành, trên cắm một cây hương rất lớn, thân to bằng bắp tay người, có thể cháy suốt ngày đêm. Cây hương đặc biệt này có tên là Nguyên Thần Hương, tượng trưng cho tính mạng của Dao Quang!

Trước bát nhang dựng đứng một hình nhân cao độ hơn gang, bện bằng rơm, áo giấy trắng, nhưng mái tóc là mái tóc của Dao Quang. Nói chung bộ dạng này của hình nhân rất giống bộ dạng của chàng khi quyết đấu với Quảng Đắc Long.

Đầu giờ tị ngày rằm, cả Ngọc Đường và Ngọc Thiên cũng đều có mặt trên đạo đàn, tham gia thực hiện phép Chiêu Hồn Bảo Mệnh. Họ mặc y phục trắng tóc xỏa dài, tay cầm chiêu hồn phước.

Quanh chân đạo đàn, ba mươi sáu đạo sĩ ẽ a tụng kinh thánh thượng cảm ứng thiên, đều đều theo nhịp đàn sáo, sênh phách. Nhưng trên kia Phó Kỳ Khâm lại niệm những đoạn thần chú bí truyền được ghi trong U Linh Quỷ Tạng.

Tuy Đạo giáo tiếp thu nhiều nghi tiết của Phật giáo, nhưng kinh văn, thần chú của họ đều là tiếng Hán. Trong việc cúng tổ Đạo giáo lại sử dụng nhạc cụ, tạo sự khác biệt rất lớn với những tôn giáo khác.

Đầu giờ Ngọ, luồng khói từ cây hương bỗng hỗn loạn chứ không bốc thẳng lên như trước nữa. Biết cuộc chiến đã bắt đầu. Phó giáo chủ múa tít thanh kiếm gỗ đào, liên tiếp đốt những đạo bùa tung về hướng Bắc.

Dưới này, bảy đạo sĩ chuyên trách việc đốt giấy tiền, vàng bạc, cũng khẩn trương tăng tốc độ khiến khói lửa mịt mù.

Số kim ngân Âm phủ này dùng để hối lộ các diêm quỷ và phân phát cho ngàn vạn oan hồn uổng tử, mong họ phù trì cho Dao Quang. Tục lệ đốt tiền này xuất phát từ Đạo giáo Trung Hoa và lan sang các nước xung quanh.

Lạ thay, luồng khói của cây hương Nguyên Thần lúc thì bay về hướng bắc lúc thì bay về hướng nam, dường như tương ứng với sự tiến thoái của Dao Quang.

Một lúc sau trên mặt áo giấy bập tay trái hình nhân bỗng hiện ra một chấm đỏ như máu. Hai nữ nhân khẽ rú lên, vì biết rằng Dao Quang đã thọ thương. Và rồi những chấm đỏ kia liên tiếp trên ngực bụng hình nhân khiến hai nàng bật khóc. Tổng cộng là mười bảy vết thương. Nhưng ngực trái vẫn vẹn toàn.

Cuối cùng luồng khói hương thôi nhiễu loạn, bay lên thẳng tắp và nhỏ như sợi chỉ. Phó giáo chủ bấm tay dung nhâm độn xem cát hung. Ông mỉm cười nói lớn :

- Tuyệt diệu thực không ngờ Dao Quang lại giết được Bách Biến Ma Quân! Quang nhi tuy bị trọng thương nhưng đã qua được cơn đại hạn!

Ông hoan hỷ giao cho việc tế lễ cho tam trưởng lão rồi cùng bọn Ngọc Đường, Ngọc Thiên hạ đàn, vào sảnh bàn bạc.

Ba ngày sau Hiên Viên gia trang nhận được tin của Cái bang, biết Dao Quang vẫn còn sống nhưng tính mạng rất mỏng manh. Do vậy, đạo đàn vẫn được duy trì cúng tế không ngơi.

Trở lại với Dao Quang, ta thấy chiều ngày mười chín thì chàng đã qua khỏi cảnh hiểm nghèo, thoát cảnh mê trầm, có thể nói đôi câu với mọi người.

Sáng hai mươi, bọn Tà Kiếm từ giã các Chưởng môn, đưa Dao Quang xuôi nam. Người bệnh được đặt nằm trong xe song mã, sàn lót đệm bông để giảm những cú xóc đầu điên.

Năm ngày qua, đoàn xa mã chỉ còn cách Giang Lăng hơn trăm dặm, chuẩn bị vượt đèo Phù Sơn. Nhân số tổng cộng có đến hơn năm mươi người, vì có thêm hai chục hảo hán miền nam đồng hành.

Tà Kiếm Hoắc Thái cầm cương xe song mã. Thần Bút Lực Sĩ ở trong chăm sóc Dao Quang. Hai bên xe là Thập Điện Diêm La, và trước sau có hai mươi cao thủ Thiên Sư giáo đi kèm. Mười tám cao thủ phương Nam thì đi sau đoạn hậu.

Đoàn người hối hả leo đèo, cố đến trấn Kỳ Sơn bên kia đèo trước khi trời tối. Hiện giờ vàng dương đã sắp lặn cuối trời tây, chỉ còn lại giọt nắng hồng ở rìa những đám mây thâm thấp.

Đèo Phù Sơn dài hai chục dặm, ôm lấy sườn núi. Mé tả là khoảng không gian mịt mù sương thu. Đường đèo rộng độ hai trượng rưỡi, khá gồ ghề vì bị nước mưa sỏi mòn.

Túy đạo nhân, nhị trưởng lão Thiên Sư giáo là người đi tiên phong. Ông rất nóng ruột vì bầu rượu bên hông đã cạn khô. Hồ lô rượu này là vũ khí của ông, được làm bằng thép rất ư là cứng rắn.

Lúc còn cách đỉnh đèo mười bốn trượng. Túy đạo nhân dốc ngược hồ lô, cố tìm lấy vài giọt hiếm hoi, nhưng chẳng có gì cả! Ông thất vọng buông bầu xuống, kịp phát hiện một tảng đá tròn, đường kính hơn sải tay, đang lăn xuống rất nhanh và tạo ra những tiếng động kinh hồn.

Người và ngựa còn có thể né tránh nhưng cỗ xe song mã của Dao Quang chắc chắn sẽ bị nghiền nát.

Phúc chí tâm linh, Túy đạo nhân phản ứng cực kỳ thần tốc ông tung mình rời lưng ngựa, lướt về phía trước chĩa hồ lô vào mé hữu tảng đá, khiến nó đổi hướng lăn xuống vực thẳm. Đồng thời Túy đạo nhân quát lớn :

- Coi chừng phục binh!

Quả thực theo sau tảng đá là toán hắc y bịt mặt, đơn đao tuốt trần, khí thế vô cùng hung hãn. Bọn chúng ra đòn phủ đầu bằng trận mưa ám khí, gồm hàng ngàn mũi độc trầm nhỏ như sợi lông bò.

Túy đạo nhân múa tít chiếc hồ lô bị móp, chống đỡ rất hữu hiệu. Nhưng có sáu đệ tử Thiên Sư giáo phía sau bị trúng ám khí, rú lên thảm khóc, rơi khỏi lưng ngựa. Túy đạo nhân giật dử xông vào hàng ngũ đối phương, đập chết hai tên, nhưng bị vây chặt bởi lưới đao.

Bọn hắc y đông đến hơn trăm tràn xuống tấn công mãnh liệt. Kẻ thù chỉ ở một phía nên Thập Điện Diêm La xuống ngựa xông lên. Đạo pháp cương mãnh và tính liều lĩnh của họ đã phát huy được tác dụng. Họ dàn hàng ngang, chặn đứng bước tiến của bọn hắc y.

Thần Bút Lực Sĩ rời xe dẫn dò Tà Kiếm :

- Nếu tình hình nguy ngập người cứ cõng Dao Quang đào tẩu, bọn lão phu sẽ đoạt hậu!

Nói xong ông rời xe tiến lên hỗ trợ anh em họ Diêm và Túy đạo nhân. Đôi Phán Quan bút nặng nề đánh cong những thanh đao, đập nát xương cốt bọn hắc y. Hạ lão hứng chí xấn tới, nào ngờ nghe Tà Kiếm gầm lên :

- Cầu tặc đừng mong đánh lén!

Thì ra, từ sườn núi có một hắc y nhân nhảy lên nóc cỗ xe song mã, đang bị Hoắc Thái chặn lại. Kiếm ảnh của người bịt mặt kia đầy những ánh sao băng giống như Quảng Đắc Long, chứng tỏ gã đang thi triển Lưu Tinh kiếm pháp.

Thần Bút cả kinh quay lại để giúp đỡ họ Hoắc. Đối với lão sinh mạng Dao Quang là điều quý nhất trên đời, Thần Bút cũng có con trai nhưng không hiểu sao lại yêu thương chàng công tử đất Giang Tây hơn cả. Có lẽ con cái của Hạ lão chỉ là bọn lục đục thường tài khiến một người cha anh hùng phải tủi thân.

Hoắc Thái đã sớm bị đôi phương đâm trúng một chiêu kiếm vào vai trái, nhưng vẫn kiên cường chống cự, không để kẻ thù đến gần cỗ xe.

Thời may Thần Bút Lực Sĩ đến kịp, đánh thẳng vào hậu tâm tên hắc y nhân chẳng chút khách sáo. Gã ta đảo bộ tránh đòn, vung kiếm uy hiếp Hạ lão, bút và kiếm chạm nhau tóe lửa. Chỉ chiêu đầu Hạ Nguyên đã biết đôi phương có không dưới hoa giáp công lực. Ông nghiêng rãnh đòn hết sức vào đòn Phán Quan bút, tấn công như vũ bão vất vả lắm mới cầm cự được với luồng kiếm quang đầy những ánh sao chết chóc. Võ công hắc y nhân chỉ kém Quảng Đắc Long một hoặc hai bậc khiến lòng Thần Bút vô cùng thất vọng.

Tà Kiếm đã chỉ huyết vết thương, xông vào liên thủ với Thần Bút Lực Sĩ nhưng ánh mắt lúc nào cũng quan sát cỗ xe.

Gã cảnh giác không thừa vì lại có thêm người áo trắng bịt mặt xuất hiện. Người này cũng từ trên núi nhảy xuống. Hoắc Thái lập tức xạ liên ba mũi Hắc Thiết Yên vào gã bạch y rồi nhảy ngược trở về đứng cạnh cỗ xe.

Thấy đối phương dễ dàng đánh bật ám khí bằng một đường kiếm lấp lánh như sao băng. Tà Kiếm chợt dạ, rú lên gọi anh em họ Diêm.

Nghe tín hiệu quen thuộc, Thập Diện Diêm La lập tức bỏ mặc chiến trường cho Túy đạo nhân và đệ tử Thiên Sư giáo, quay về bảo vệ cỗ xe. Năm gã giúp Thần Bút, năm gã giúp Tà Kiếm.

Tuy nhân số đông hơn nhưng ưu thế lại không thuộc về phe Tà Kiếm. Lưu Tinh kiếm pháp quả là lợi hại vô song, chẳng mấy chốc đã đã thương anh em họ Diêm, Thần Bút Lực Sĩ và Tà Kiếm. Xem ra bản lĩnh hai gã bịt mặt kia quả là đáng sợ.

Thập Diện Diêm La cứng đầu cứng cổ, liều chết ôm đao lẫn xả vào, nhờ vậy thế trận vẫn chưa ngã ngũ. Nhưng bạch y nhân dường như quá nóng ruột, chĩa cả thủ xạ liên mấy đạo chỉ phong, chọc thủng ngực Diêm Bát, Diêm Tam và Diêm Lục. Vô Tướng thần chỉ quả là danh bất hư truyền, khiến nạn nhân khó mà chống đỡ!

Tà Kiếm kinh hoàng vung kiếm chặn đường, trúng thần chỉ vào huyết Bộ Lang ngã lăn ra bất tỉnh!

Bạch y nhân lập tức ập đến, nhảy lên càng xe, nhìn vào trong tìm Dao Quang mà hạ sát. Nào ngờ, từ trong thùng xe một ánh chớp xanh nhạt bất ngờ bay ra, đập vào mắt trái gã bạch y. Đòn ám toán này thành công cũng là nhờ kẻ thù đỉnh ninh là Dao Quang hoàn toàn bất động.

Nhân cầu bạch y nhân vỡ nát, gã đau đớn rú lên, hồi hã tung mình đào tẩu. Dù một kẻ mình đồng da sắt mà thọ thương ở mắt thì dùng khí cũng chẳng còn gì!

Gã chạy rồi đối thủ của Thần Bút Lực Sĩ trở nên cô thế, nhất là khi phải đối phó với những nhát đao chí mạng của anh em họ Diêm. Cái chết của ba người kia đã khiến họ cảm hờn, không còn thiết sống nữa!

Hắc y nhân múa tít trường kiếm hộ thân, lao vút về hướng nam. Lát sau bọn thủ hạ của lão cũng đào tẩu, để lại năm mươi mấy tử thi.

Thần Bút Lực Sĩ nhanh chân nhảy lên xe. Lão thở phào nhẹ nhõm khi thấy Dao Quang vẫn lành lặn, và còn cất tiếng hỏi :

- Chúng rút cả rồi ư?

Hạ lão cười ha hả :

- Quang nhi quả là đáng phục! Người chẳng còn sức lực nào mà vẫn đã thương được kẻ thù!

Ngoài kia vang lên tiếng khóc của bảy anh em họ Diêm, vì ba gã Bát, Cửu, Lục sắp châu trời.

Tà Kiếm được Túy đạo nhân giải huyết và cho uống linh đan. Gã tỉnh mắt nhìn thấy thê ngọc U Linh Thần Sát lệnh phù, liền nhặt lên. Thì ra trong lúc hiểm nghèo, Dao Quang đã tháo thê ngọc ra làm ám khí.

Gần cuối tháng bảy Dao Quang được đưa về đến nhà. Giữa tháng chín thì sức khỏe của chàng hoàn toàn hồi phục. Lạ thay, thương tích trên người Dao Quang chỉ để lại những vết sẹo mờ mờ chứ chẳng ghê rợn xấu xí như đã dự kiến. Chàng biết rõ đây chính là tác dụng của chiếc mặt rắn mà Thẩm Phi Bình đã tặng! Và nếu không có nó thì chàng ít nhất phải mất nửa năm mới bình phục! Cả ba gã họ Diêm cũng không chết, có lẽ vì đồng tính với Diêm Vương!

Tin tức về cuộc phục kích đèo Phù Sơn đã được cái bang loan đi khắp giang hồ. Ai cũng biết hung thủ sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp và Vô Tướng thần

chỉ. Điều này càng làm phương hại đến thanh danh của Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy.

Đàm lão vẫn còn nguyên hai mắt nên không phải là kẻ chặn đường Dao Quang. Tuy nhiên, chẳng hiểu vì sao võ lâm quốc sư Giang Thượng Phong, tức Yến Sơn Thần Y không hề lộ mặt ra?

Trong bữa tiệc mừng chiều mười sáu tháng chín, Túy đạo nhân Tôn Đức Đại vui vẻ nói :

- Đến bây giờ bản đạo cũng không hiểu Quang nhi lấy đâu ra sức lực để đánh mù mắt gã bạch y? Lão ta bản lĩnh thông thần, lẽ nào lại không tránh nổi đòn ám toát yếu ớt ấy?

Dao Quang gật đầu :

- Tôn sư thúc nói chẳng sai! Chính tiểu tể cũng không ngờ mình lại đắc thủ!

Phó giáo chủ cười khà khà :

- U Linh Thần Sát lệnh phù là bửu bối tôn quý của đạo gia. Tất nhiên được quý thần giúp sức. Nếu không tin, lần sau Quang nhi cứ sử dụng sẽ rõ!

Dao Quang âm ừ nhưng trong lòng chẳng tin tưởng lắm.

Quý Dao Mạc Sương đã về đến từ hồi đầu tháng tám. Gã đã có được lời khai của bà vợ Xà Khẩu Tú Tài, rằng bà ta không hề có đứa con trai nào cả. Tuy nhiên văn bản này giờ đây chưa phải lúc dùng đến. Dao Quang bảo gã :

- Mạc Sương! Có lẽ ngày mai ngươi phải đi Quý Châu một chuyến để tìm hiểu việc Quý giáo đột nhiên tàn sát Xà bang. Không hiểu sao Phân đà cái bang ở Quý Dương chẳng hề liên lạc với Tổng đà Lạc Dương nữa?

Quý Dao mỉm cười gật đầu. Gã nâng chén mời mọi người. Dao Quang định uống thì bị Ngọc Thiên giật lấy, nũng nịu trách móc :

- Đại ca vừa lành bệnh, không nên uống nhiều!

Nàng uống cạn và còn mời lại, nên cuối tiệc say bí tỷ, được Ngọc Đường dìu về phòng.

Đêm ấy, Dao Quang không ngủ được, vì suy nghĩ thái độ của em gái. Dường như Ngọc Thiên có tâm sự buồn nên mới mượn rượu giải sầu?

Ngọc Đường mang thai nên ngủ rất say, Dao Quang liền khoác áo đi sang phòng của Ngọc Thiên.

Cửa phòng chỉ khép hờ và ngọn đèn tọa đăng leo lén sang trên bàn. Chàng đẩy cửa bước vào, nhận ra bào muội vẫn chưa kịp thay áo, nằm vắt vẻo ở thành giường.

Dao Quang thờ dãi, đẩy Ngọc Thiên vào giữa giường rồi vận công xoa bóp những huyết đạo quanh đầu và bả vai. Chàng tinh thông y lý nên việc giải say cho Ngọc Thiên không khó. Lát sau nữ nhân mở mắt, nhìn chàng trần trối và dòng lệ tuôn dài. Dao Quang dịu giọng :

- Tam muội có tâm sự buồn sao không bộc bạch với đại ca?

Ngọc Thiên lắc đầu :

- Chẳng có gì đâu tiểu muội chỉ cảm thấy cô đơn thôi!

Dao Quang mỉm cười :

- Từ ngày kết hôn đại ca đã không gần gũi tam muội như trước nữa. Kể từ ngày mai ta đi đâu cũng cho tam muội đi cùng! Thôi em hãy dậy thay áo đi!

Ngọc Thiên ngồi lên, lấy áo ngủ và đi vào phía sau. Tuy gọi là phòng nhưng có cả một nhà tắm riêng, nên tiếng nước xối xả vọng lên. Chỉ nửa khắc sau Ngọc Thiên đã quay lại, tỉnh táo và tươi mát. Nàng thân nhiên ngồi vào lòng của Dao Quang, vòng tay ôm lấy cổ chàng, ngửa mặt nhìn lên đắm đuối. Dao Quang bị mùi u hương thơm nức xông vào mũi. Thoáng nghe lòng rộn lên những cảm giác kỳ lạ. Chàng thần thờ nói :

- Nho gia quả có lý khi đặt nghi lễ để tiết chế dục vọng và tình cảm của con người. Anh em ruột rà mà gần gũi quá e rằng không tránh khỏi cảnh loạn luân. Ta phát hiện rằng mình yêu thương tam muội hơn bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian này.

Ngọc Thiên lộ vẻ sung sướng, rướn ngoi lên hôn vào má Dao Quang thì thầm :

- Tiểu muội sẽ lập lời đài kén chồng. Ai đánh bại đại ca sẽ trở thành rể họ Hiên Viên!

Dao Quang phì cười :

- Trong đám thanh niên đương đại để gì có ai hơn được ta? Xem ra tam muội phải lấy một gã đạo sĩ già bảy tám mươi thôi.

Ngọc Thiên bỗng nói :

- Đại ca có nhớ lúc trước tiên phụ hứa gả tiểu muội cho một người?

Dao Quang gật gù :

- Ta nhớ! Gã ấy là ai vậy?

Ngọc Thiên áp má vào ngực Dao Quang cười rúc rích :

- Hắn ta chính là đại ca đấy!

Dao Quang kinh hãi :

- Tam muội nói những gì thế?

Ngọc Thiên thở dài :

- Tiểu muội chỉ là con nuôi của lão gia mà thôi! Gia phụ là Hiên Viên Lộc, người đã tạo phản ở Thiểm Tây, cả nhà bị chém, chỉ mình tiểu muội được lão gia cứu thoát, bí mật đem về nuôi dưỡng. Thực ra lão gia Toàn Phong Kiếm chính là biểu bá của tiểu muội. Ông nghe tin gia phụ hưng binh tạo phản liền đến can ngăn, nhưng đã quá muộn. Vì việc này mà ông phải đổi họ để Đông Xưởng khỏi chú ý. Nhưng khi gặp lại đại ca anh hùng cái thế, lão gia chợt có ý định khôi phục lại thanh danh của họ Hiên Viên. Ông muốn đại ca trở thành Minh chủ võ lâm. Theo quy củ thì đại ca sẽ được thánh hoàng triệu kiến. Lúc ấy, đại ca sẽ xin tội cho tiểu muội và chúng ta sẽ thành vợ chồng.

Dao Quang bàng hoàng ngơ ngác như kẻ vừa tỉnh giấc mơ vàng.

Ngọc Thiên rời lòng Dao Quang mở tủ, lấy ra một phong thư rồi đưa cho chàng :

- Đại ca! Đây là di thư của phụ thân!

Dao Quang xem xong đầm chiêu nói :

- Ta sẽ thực hiện ước nguyện của phụ thân!

Chàng đưa tay kéo Ngọc Thiên vào lòng, tủm tỉm cười :

- Té ra ta đã thâm lĩnh cảm năng không phải là ruột rà nên mới yêu say đắm và khổ sở vì mặc cảm tội lỗi. Sao hiền muội không nói sớm?

Ngọc Thiên trách yêu :

- Đại ca quả là ngốc nghếch! Nếu là ruột thịt thì lão gia đã để chúng ta không quá gần gũi nhau. May mà đêm nay đại ca thổ lộ tâm tình trước, không thì tiểu muội cũng chẳng thêm tiết lộ bí mật này!

Dao Quang đã yêu Ngọc Thiên như điên dại, nhưng luôn phải rối lòng. Nay rào cản không còn, chàng bay bổng trong hạnh phúc ngút trời, thả mình theo tiếng đập của trái tim. Dao Quang đắm đuối hôn lên má lên môi người ngọc, tay run rẩy vuốt ve thân thể kiều diễm, đang rạo rực dưới làn the mỏng manh.

Tâm trạng của Ngọc Thiên cũng vậy, nàng khép hờ rèm mi. Lắng nghe da thịt thôn thức dưới bàn tay người yêu dấu.

Nhưng ngoài vườn chợt có tiếng húng hắng của ai đó Ngọc Thiên bừng tỉnh, khép tà áo nũng nịu nói :

- Tiểu muội chẳng tiếc gì với đại ca nhưng lai lịch chưa công khai xin hẹn ngày đại hỷ.

Dao Quang ngượng ngùng rời phòng Ngọc Thiên. Niềm vui quá lớn khiến chàng không sao ngủ được, bước ra vườn sau ngắm cảnh đêm trăng bên bờ hồ Bà Dương.

Tường vây cạnh bờ chỉ cao đến ngực, và do thế đất thấp dần ở phía mép nước nên bờ tường không cản nhãn tuyến của khách quan chiêm. Khu vực này được canh gác rất cẩn mật, đêm nay do hai gã Diêm Thất, Diêm Thập và mười gã gia đình phụ trách.

Dao Quang hỏi han bọn thủ hạ vài câu rồi tung mình lên sân đạo đàn. Công trình này vẫn chưa bị dỡ bỏ vì có thể sử dụng làm đài quan sát. Nhưng té ra nó lại là chỗ ngủ cho trưởng lão Thiên Sư giáo, Túc đạo nhân Tôn Đức Đại.

Tôn lão đã say mềm ngủ say như chết nên không phát hiện có người lên đến. Dao Quang ngồi trên thành lan can. Tay cầm chiếc hồ lô rượu của họ Tôn, vừa uống vừa nhìn ngọn Đại Cô sơn ở giữa hồ, xa xa ở giữa dòng sông Trường Giang có một ngọn núi thấp tên là Tiểu Cô sơn.

Bóng nguyệt trải vàng trên những ngọn sóng lăn tăn, gió thu se lạnh nhưng không làm nguội được ngọn lửa ấm áp trong lòng một kẻ đang yêu và được yêu.

Bỗng Dao Quang rùng mình vì phát hiện một hiện tượng kỳ lạ, đó là những cụm lục bình đang trôi dần vào bờ nam. Đứng ra gió thu phải đưa chúng về bờ

đồng mới hợp lý.

Dao Quang vận hết nhãn lực quan sát thật kỹ, rồi lay gọi Túy đạo nhân :

- Nhị sư thúc có cường địch tập kích! Chúng đang tiến vào bằng đường hồ Bà Dương.

Lão đã ngủ được một giấc dài nên tỉnh táo ngay, chồm dậy giặt lại thiết hồ lô.

Dao Quang nhảy xuống đất, dấn dò thủ hạ rồi quay về phòng lấy kiếm. Mọi người lặng lẽ bố trí đón chờ phe đối phương. Túy đạo nhân và Tà Kiếm nằm dán sát mình xuống sàn mộc đàn, người ở dưới đất khó mà thấy được.

Lát sau toán hắc y nhân vào đến bờ, cho một tên đi trước do thám.

Không thấy ai canh gác, gã phát tay ra hiệu gọi đồng bọn tiến lên. Chúng đông độ năm sáu chục, tay phải thủ đơn đao, tay trái lần cời nút buộc miệng một túi da nơi thắt lưng, lấy ra những trái cầu nhỏ bằng trái chanh.

Dao Quang nhận ra hỏa khí, kinh hãi quát :

- Giết!

Từ trong những bụi hoa, những lùm cây chung quanh bọn hắc y bỗng bay ra một trận mưa ám khí. Tuy chỉ có mười mấy người xuất thủ nhưng lượng Hắc Thiết Yên lại lên đến hơn trăm.

Những con chim én sắt này làm bằng thép mỏng, dạng xep, xếp được thành chồng. Do vậy mỗi bàn tay của bọn Dao Quang có thể phát ra hàng chục mũi.

Đòn ám tập này đã thu hoạch không tồi, hạ được ngay hai mươi mấy tên áo đen. Bọn còn lại chỉ kịp tung ra vài trái hỏa đạn, đốt cháy đám lá thu vàng trên mặt vườn. Trái cầu bay xa nhất đã trúng vào vách gỗ của kho chứa dụng cụ, khiến nơi này phát hỏa. Nhưng phe chủ nhà đã kịp xông thẳng vào hàng ngũ bọn hắc y, bắt chúng phải chống cự bằng đao.

Trong cuộc cận chiến, hỏa cầu không phát huy được tác dụng. Ngược lại, những mảnh thép mỏng trong tay anh em họ Diêm và Quỷ Đao thì lại có thể lấy ra rất dễ dàng.

Thập Điện Diêm La đã được Dao Quang dạy cho thủ pháp này một năm trước, nhưng chúng lười biếng luyện tập nên kết quả rất tồi. Sau trận đèo Phù Sơn, bọn Diêm Tam mới thức ngộ được sự lợi hại của ám khí trong cuộc hỗn chiến với số đông. Lại thêm lời răn đe nghiêm khắc của Dao Quang nên chúng mới khổ công rèn luyện thêm. Nhờ vậy đám con cháu của Diêm Vương càng bội phần hung hãn. Nhưng chúng chưa thể so với Tà Kiếm và Quỷ Đao.

Trong lúc Dao Quang nằm dưỡng bệnh, chàng đã dạy thêm những chiêu kiếm bậc cao cho Hoắc Thái. Đối với Quỷ Đao, chàng phải tốn công sửa đổi cho thích hợp với đao pháp. Sư Mệnh Thần Từ Giang Hán đã tìm ra cho Mạc Sương một thanh đao hình kiếm bằng thép tốt, nhờ vậy thành tựu của gã không thua gì Hoắc Thái.

Giờ đây, đôi hung thần tả xung hữu đột, đoạn kiếm tung hoành rưới máu khắp vườn. Nhưng phe đối phương còn một mũi tấn công vào cổng trước, tiếng gầm cuồng nộ của Thần Bút Lực Sĩ chứng tỏ ông đã bị thương.

Dao Quang kinh hãi, giao mặt trận phía sau cho Túy đạo nhân rồi lao vút đi.

Đạo quân hắc y thứ hai đã phá được cổng, đẩy lùi phe chàng về đến sân, cách đại sảnh không xa.

Toàn bộ cao thủ Hiên Viên gia trang đều bị cầm chân bởi những đối thủ cực kỳ lợi hại, kẻ địch của Thần Bút Lực Sĩ và Giáo chủ Phó Kỳ Khâm là hai gã bịt mặt sử dụng Lưu Tinh kiếm pháp. Còn các vị trưởng lão thì đối phó với năm người cầm thây ba (đỉnh ba).

Thây ba là loại vũ khí của quân đội, được sang chế vào thời nhà Minh. Có hình dáng khá giống với những dụng cụ xúc cỏ của những dân tộc vùng thảo nguyên phía bắc Trung Hoa. Thây ba có chiều dài độ thân người, cán bằng gỗ hoặc kim loại, đầu có nhiều mũi nhọn, sát địch bằng những thể đâm. Lúc cần thiết có thể cắm được xuống đất, dùng làm giá đỡ cho súng hỏa thượng, võ bị trí gọi thây ba là vật tối lợi hại trong quân khi!

Khác với trường hợp của qua. Thây ba vẫn còn được quân nhà Minh sử dụng, vừa để chiến đấu, vừa để thu dọn những núi cỏ khô trong kho lương thảo.

Lư Sơn Tiên Ông kiến thức uyên bác, đã từng kể cho Dao Quang nghe về Thây Ba phái nằm ở chân núi Võ Di tinh Phúc Kiến. Tổ sư phái này là một vị quan võ họ Phùng, dưới triều Minh Thành Tổ Chu Lệ. Ông ta cáo lão quy điền năm bảy mươi tuổi, mở trường dạy phép đánh thây ba ở quê nhà, đệ tử đã số là người dân tộc.

Phùng lão có những cải tiến quan trọng loại vũ khí sở trường của mình. Cây thây ba giờ đây có đến bốn nhánh thép. Hai nhánh ngoài cùng đẹp và cong như lưỡi dao, mũi của hai nhánh giữa tương tự như mũi kiếm, vừa nhọn vừa sắc cả hai bề. Nhờ vậy thây ba của họ Phùng còn có thể chém người, khác với đường lối truyền thống.

Nhờ những cải tiến độc đáo này mà phép đánh thây ba vô cùng phong phú, lợi hại, dương danh Phùng lão và Thây Ba phái.

Dao Quang thấy thế trận của năm vị trưởng lão và Thầy Ba phái khá quân bình, nên xông về phía đối thủ của Thần Bút Lực Sĩ. Tuy gã bị mất nhưng con mắt chốt kia đã tố cáo gã là kẻ đã bị Dao Quang đánh thương ở đèo Phù Sơn. Pho Luru Tinh kiếm pháp của người này chỉ kém Quảng Đắc Long một bậc, và hắn ta ung dung để trưởng kiếm va chạm với Phán Quan bút nặng nề, chứng tỏ một công lực rất thâm hậu.

Ánh lửa bùng bùng hòa với ánh trăng khiến khung cảnh chẳng lấy gì làm sáng sủa lắm. Do vậy phe đối phương không nhận ra sự xuất hiện của Dao Quang. Và lại họ đinh ninh rằng chàng vẫn còn nằm liệt giường với mười bảy vết thương trên cơ thể! Dẫu có khá hơn thì cũng chẳng thể đánh đấm gì được!

Vì thế Dao Quang từ phía sau Thần Bút nhảy xô vào gã chốt mắt với chiêu “Nguyệt Dạ Văn Trùng” (Đêm trăng thu dế kêu) thì đối phương mới biết mình sai lầm khi đến đây.

Nếu đơn đầu thì Dao Quang chưa chắc đã làm gì được gã độc nhân. Nhưng giờ đây gã đang phải bận tay đối phó với Thần Bút Lực Sĩ, nên không thể chống nổi chiêu kiếm kỳ ảo và dũng mãnh của chàng.

Trong võ học yếu tố bất ngờ luôn đóng một vai trò rất quan trọng.

Gã hắc y bị tấn công vào mé tả, đánh liều đưa tay xạ một đạo Vô Tướng thần chỉ vào người Dao Quang, kiếm kinh xé nát chỉ phong tiếp tục ập đến. Trước tiên tiện đứt cánh tay tả của gã, sau đó trở ba lỗ trên ngực.

Thần Bút Lực Sĩ bồi thêm một bút xuyên thủng trán thủy, đẩy đối phương ngã ngửa trên mặt cỏ. Lão tò mò lột khăn che mặt gã. Chợt thất vọng khi nhận ra dung mạo của lão già xa lạ, chứ chẳng phải là Vô lâm Quốc sư Giang Thượng Phong!

Dao Quang thở dài :

- Khó hiểu thực chẳng lẽ Bách Biến Ma Quân đã đào luyện được những hóa thân lợi hại như thế này sao?

Thần Bút Lực Sĩ bật thốt :

- Lão phu còn sợ rằng gã Quảng Đắc Long kia cũng chưa chắc là Vệ Chuyển Luân! Tà công Hấp Nguyên đại pháp có thể biến một cao thủ hạng trung thành kẻ có hơn hoa giáp công lực! Tất nhiên họ chẳng sống được bao lâu!

Hai người tạm quên đi nỗi nghi hoặc, chạy đi tiếp ứng phe nhà.

Dao Quang chọn gã bị mất đang đầu với Thiên Sư giáo chủ. Dáng vóc của gã rất giống với người đã thi triển Hấp Nguyên quỷ chương ở tháp Đại Nhạn Trường An! Đến nơi, chàng cao giọng :

- Xin nhạc phụ hãy nhường gã này cho tiểu tể!

Phó Kỳ Khâm chém rạch vài kiếm, rời khỏi đấu trường, sang hỗ trợ trưởng lão Tôn Đức Đại.

Ở đây, Dao Quang dùng phép khoái kiếm dồn kẻ thù vào thế thủ.

Sau trận đấu với Quảng Đắc Long, Dao Quang đã khá quen thuộc với pho Luru Tinh kiếm pháp. Hơn nữa trình độ kiếm thuật của gã hắc y này còn kém họ Quảng vài bậc. Tuy nhiên, Dao Quang đã nhận ra công lực gã đã tăng tiến hơn xưa. Chàng ngấm ngấm lo lắng chỉ sợ gã là em trai mình, và Tuấn Dương sẽ chết thảm vì hậu quả của tà công!

Trong đạo của tự nhiên, tất cả những gì đi ngược lại lẽ thường đều bị hủy diệt. Bởi vậy, bậc chân nhân không hề mừng khi được lợi lớn. Lịch sử võ lâm từng có hàng trăm bậc anh hùng ngộ kỹ duyên nên thành danh rất sớm, nhưng thọ được bao nhiêu năm thì chẳng ai rõ cả.

Dao Quang pháp phòng không yên, quyết lật cho được khăn bị mất của đối phương. Chàng liền xuất chín chiêu liên hoàn, kiếm ánh mịt mù, kiếm khí lạnh lẽo uy hiếp những địa huyết trên vai, ngực của đối thủ.

Gã hắc y này không luyện Vô Tướng thần chỉ, mà có Hấp Nguyên quỷ chương ở tay tả hỗ trợ. Nhưng Dao Quang đã có kinh nghiệm nên dùng mũi Hắc Thiết Yên đối phó.

Dao Quang lập tức hót đứt tấm khăn che mặt. Chàng mừng rỡ nhận ra dung mạo của bào đệ Tuấn Dương, chỉ có thêm một vết sẹo trên gò má. Dao Quang nhảy lùi miệng nói :

- Nhị đệ hãy quay về nhà! Ngu ca sẽ bỏ qua hết mọi lỗi lầm cũ!

Tuấn Dương đình thủ, nhả mũi ám khí ra khỏi bàn tay trái trợn mắt nhìn Dao Quang bằng ánh mắt thù hận. Gã rít lên :

- Ngươi đã tước đoạt tình cảm cha con, chồng vợ, anh em của ta, đẩy ta vào bước đường cùng, mà còn nói giọng nhân nghĩa nữa sao? Kiếp này ta không giết được ngươi thì sẽ chẳng thêm làm người!

Đứt lòi, Tuấn Dương điên cuồng xông đến tấn công, chẳng kể gì đến thân mình.

Dao Quang là người nhân hậu, chẳng dám làm tổn thương bào đệ, chỉ cố phòng thủ mà thôi!

Năm lão già Thầy Ba phải đã bỏ chạy, kéo theo toàn bộ những tên hắc y còn sống sót. Phe Hiền Viên gia trang rảnh tay, đứng vây quanh anh em Dao Quang chẳng biết phải làm sao!

Ngọc Thiên đang ở hậu sảnh bảo vệ Ngọc Đường, nghe Quý Dao báo tin vội chạy ra. Thấy cảnh cốt nhục tương tàn, nàng bật khóc, cất tiếng van xin :

- Nhị ca đừng đánh nữa hãy buông kiếm trở về với gia đình!

Nhưng Tuấn Dương vẫn không nghe, lại dồn toàn lực đánh bật kiếm của Dao Quang, vạch được một đường trên ngực chàng.

Mọi người chết điếng cuống cả lên! Kề chí giả có khi phải bỏ tay, và đôi lúc phùng ngu ngốc lại thành công.

Diêm Tam thấy chủ nhân bị thương, ôm đao nhảy vào chém Tuấn Dương xối xả, miệng gầm lên :

- Ngươi là em công tử chứ chẳng phải em ta!

Gã đằng đằng sát khí, mặt mày hung dữ, đường đao vô cùng quyết liệt khiến Tuấn Dương chột dạ, tung mình bỏ chạy.

Tà Kiếm, Quý Dao dạt ra, chẳng ngăn cản làm gì. Thiên Sư giáo chủ cười bảo :

- Không ngờ gã Diêm Tam này lại thông minh đáo để, cứu vẫn được tình thế khó xử này!

Họ Diêm ngượng ngùng gãi đầu :

- Lão nhân gia quá khen, văn bói chỉ làm liều may là dọa được y!

Suru Mệnh Thần tư lự :

- Lão phu sợ rằng phe tà ma sẽ biến Tuấn Dương thành kinh địch của công tử! Chúng biết công tử thù chịu chết hoặc thoái xuất giang hồ chứ không dám giết em trai!

Ai cũng rầu rĩ, công nhận Từ lão nói chí lý.

Ngọc Thiên chẳng để Dao Quang phát biểu, lôi chàng vào nhà băng bó vết thương.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Từ công diệu kế an thiên hạ - Lưỡng hồ tương tranh hữu nhất vong

Ba ngày sau Quý Dao chưa kịp đi Quý Dương thì Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc và ba vị trưởng lão tìm đến Hiền Viên gia trang. Trên người họ vẫn còn những vết thương chưa kéo da non. Lúc ấy là cuối canh hai, nên người ngoài không biết cuộc viếng thăm này.

Dao Quang bước đến ôm chặt Hàn bang chủ :

- Tại hạ nghe hung tin vô cùng lo lắng cho an nguy của túc hạ và Xà bang! Mời Bang chủ an tọa!

Chàng liền giới thiệu họ Hàn với mọi người. Hàn Xuân Chúc nghiêng răng kể :

- Cuối tháng tư, Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh và phu nhân là Thảm Phi Bình đến Xà Sơn thuyết phục tại hạ liên minh, cùng kéo quân tiến vào Trung Nguyên xưng bá. Kế hoạch của lão chẳng khác gì Bách Biến Ma Quân đã từng tính toán! Tại hạ liền từ chối, đuổi lão và ái thiếp đi. Nào ngờ, Quý giáo đã mai phục sẵn, ngay đêm ấy đã tấn công vào Tổng đàn.

Ngọc Thiên không chịu nổi, duyên dáng ngắt lời :

- Hàn bang chủ! Tiểu muội xin hỏi nữ lang họ Thảm dung mạo như thế nào?

Họ Hàn hiền hòa đáp :

- Nàng ta tuy không thể sánh với cô nương nhưng cũng rất xinh đẹp!

Dao Quang đã kể lại chuyến đi Bảo Sơn nên ai cũng rõ. Tà Kiếm Hoắc Thái giận dữ nói :

- Khốn nạn thực! Thì ra Quý phu nhân và Sầm giáo chủ âm mưu lừa gạt công tử để đoạt long Hòa Hồ Ly!

Dao Quang vô cùng hổ thẹn cho tính nhẹ dạ của mình, mặt thoáng hồng. Thần Bút đỡ đòn cho chàng :

- Quang nhi không đáng trách, chính Thần Thông Cái và Kiếm Tích thiền sư đã hết lời tán dương nhân cách của Sầm Thu Danh, bảo sao Quang nhi không tin tưởng?

Hàn Xuân Chúc thở dài :

- Té ra lão đã vào được khu núi lửa Đăng Xung, thu được thêm hoa giáp công lực nên võ công mới khủng khiếp như vậy! Nếu không nhờ đại trưởng lão liều chết cản đường họ Sầm thì tại hạ đã không sống sót. Chỉ sau mười chiêu tại hạ đã rơi đao, trúng một roi của đối phương!

Dao Quang cay đắng hỏi :

- Thiệt hại của quý bang như thế nào?

Hàn bang chủ buồn bã đáp :

- Đệ tử chết hơn trăm, may mà đám đàn bà trẻ con thoát được bằng lối sau. Tại hạ cùng ba vị thúc thúc đã chạy vào hang ngầm bên kia núi đường thương, bố trí nơi ở mới cho bang chúng xong mới lên đường đi Giang Tây!

Dao Quang kể cho họ Hàn nghe về cục diện giang hồ hiện nay, khiến ông ta càng bối rối! Nhưng Suru Mệnh Thần Từ Giang Hán đã hắng giọng :

- Lão phu có một kế mọn xin nói thử để chur vị thẩm định!

Nghe xong cả nhà đều tấm tắc khen là diệu kế.

Mấy ngày sau Hiên Viên gia trang chẳng còn một bóng người. Ngọc Đường và các gia nhân theo Giáo chủ về Long Hồ sơn. Bọn Dao Quang thì cải trang thành đệ tử của Xà bang thấp tùng Hàn Xuân Chúc ngược Bắc.

Mỏ vàng ở Kim Sơn đã bán xong nên Suru Mệnh Thần cũng đi theo Dao Quang. Trong cuộc chiến sắp tới chàng và các phái Bạch đạo rất cần cái đầu hói thông minh quyền biến của Từ Giang Hán!

Mười gã họ Diêm xoa tóc, đeo vòng tai, cổ quấn độc xà trông rất dữ tợn, thực ra lòng chúng chết khiếp vì những con vật gớm ghiếc, đáng sợ này. Mặc dù Hàn bang chủ đã hết lời trấn an.

Tà Kiếm, Quý Dao chẳng hề sợ gì, vì bản chất họ còn độc ác hơn rắn rết. Suốt đời họ chỉ tôn thờ một mình Dao Quang, lý do vì sao thì chỉ có ba người biết và tuyệt đối chẳng thể nói ra.

Thần Bút Lực Sĩ không có mặt vì vũ khí của lão rất dễ bị nhận dạng. Thay vào đó là một nàng sơn nữ da ngăm ngăm nhưng cực kỳ xinh đẹp, dù sống mũi hơi cong giống hán tử râu quặt đi bên cạnh.

Ngọc Thiên đã khóc lóc tí tê, nằng nặc đòi đi theo, khiến Dao Quang không thể từ chối được. Và lại chính Ngọc Đường đã mở lời nói hộ cho :

- Tướng công mang ba nếp đào hoa văn trên huyệt mi tâm, khiến thiếp chẳng yên lòng. Để Thiên muội đi theo giữ gìn, nếu không chàng lại đa mang thêm nữa!

Dao Quang là người quang minh chính đại, đã đưa di thư của Dừng Kiệt cho nhạc phụ và vợ xem. Họ rất thông cảm và thêm yêu thương Ngọc Thiên.

Phó Kỳ Khâm hứa :

- Nếu hiền tể không làm Minh chủ võ lâm thì lão phu sẽ đích thân thượng kinh khải tấu với Thiên Từ. Minh đế là người mộ đạo tất sẽ nể mặt lão phu!

Cả Tà Kiếm Quý Dao cũng biết sự thực nên không lấy làm lạ trước sự thân mật của đôi nam thanh nữ tú.

Trong lúc đoàn nhân mã của Xà bang còn đang trên đường thiên lý thì các phái Bạch đạo đã được Cái bang thông tri, kéo nhau đến Thiếu Lâm tự.

Do vậy khi bọn Dao Quang lên núi Thiếu Thất, vào khoảng giữa tháng mười, thì sáu vị Chương môn đều đồng đủ.

Sau thủ tục chào hỏi, Kiếm Tích thiền sư lộ sắc buồn :

- Lão nạp tu hành chưa tốt nên lòng u tối, nhìn lầm Sầm Thu Danh là bậc quân tử. Nay y tìm được địa điểm Băng Thạch, có đến trăm năm công lực, và trở thành đại họa cho võ lâm và bách tính, đây là cái lỗi lớn của lão nạp!

Vô Cầm chân nhân xoa tay ngắt lời :

- Thiên sư chớ nói vậy! Chẳng qua võ lâm đến chu kỳ kiếp nạn nên liên tiếp xuất hiện lũ ác ma. Chúng ta phải bình tâm đối phó chứ sao lại phản chỉ trước chút việc vặt? Đã là ma kiếp thì dù không là Quỷ giáo cũng có kẻ khác thôi!

Thần Thông Cái cũng an ủi thiên sư mấy câu rồi mời Hàn Xuân Chúc kể lại cuộc chiến ở Quý Dương.

Nghe nói Giáo chủ Quỷ giáo sử dụng cương tiêu bằng sợi thép đan, một roi đánh vỡ tảng đá núi, mọi người đều lo lắng.

Dao Quang lên tiếng :

- Từ đại thúc đây là người đa mưu túc trí, đã nghĩ ra kế tọa sơn quan hổ đấu. Đây phe Đàm Thương Túy tương sát với Quỷ giáo. Tại hạ cho rằng đây là cách hay nhất để diệt ma.

Các Chương môn mừng rỡ lắng nghe Sư Mệnh Thần trình bày. Kế hoạch của từ lão cực kỳ huyền diệu và chu đáo, khiến ai nấy phục lẫn, hết lời khen ngợi tỏ vẻ thần phục.

Từ Giang Hán nghe lòng rộn lên cảm giác hạnh phúc và tự hào. Lão tuy tài chí nhưng nếu không được Dao Quang thu nạp thì suốt đời cũng chỉ là tên cường đạo gài đất Quảng Đông mà thôi!

Thần Thông Cái trầm ngâm :

- Tháng trước lão phu nhận được tin Quỷ giáo xuất hiện ở Thành đô Tứ Xuyên, nhưng không sao hiểu mục đích của họ!

Đạo Hạnh chân nhân suy đoán :

- Chẳng lẽ họ Sầm lại dám tấn công hai phái Nga Mi và Thanh Thành!

Sư Mệnh Thần háng giọng :

- Theo thiên kiến lão phu thì Quỷ giáo có thể sẽ thu nạp Đường môn, dùng Đường phu nhân vạch mặt Minh chủ cùng đồng bọn. Đây là cách nhanh nhất để chiếm đoạt ngôi bá chủ!

Thần Thông Cái vỗ đùi khen :

- Quả là cao kiến! Nhưng nếu đúng vậy thì kế hoạch của chúng ta đã thành công!

Bàn bạc thêm nửa canh giờ, bọn Dao Quang cáo từ, trở về khách điểm trong huyện thành Đăng Phong. Sáng mai bọn họ sẽ cùng các Chương môn đến Tổng đàn võ lâm ở chân núi Tiễn Sơn, nằm giữa dặm Tung Sơn và thành Lạc Dương.

Sáu năm hoang phế Tổng đàn này đã được Đàm minh chủ cho sửa chữa lại, và dời về đây để ở cho đúng cương vị của mình.

Trưa mười bốn, Thần Thông Cái, Kiếm Tích thiên sư, Vô Cấm chân nhân đưa Bang chủ Xà bang đến Tổng đàn võ lâm, xin bái kiến Minh chủ.

Ba vị Chương môn còn lại không đi để tránh sự nghi ngờ. Hàn bang chủ sẽ đến nói rằng mình đến núi Võ Đang trước, rồi nhờ Vô Cấm chân nhân đưa đi Thiếu Lâm tự. Còn Thần Thông Cái có mặt là do tình cờ.

Nghe nói có đến bốn vị đại nhân vật cầu kiến, Đàm minh chủ vội khăn áo chỉnh tề ra đón khách.

Họ Đàm đang mất đi sự uy tín và sự phá hoại ngầm của Cái bang nên lão rất hân hoan đón nhận đơn kiện của Xà bang, hứa sẽ thẳng tay trừng trị Quỷ giáo.

Kiếm Tích thiên sư và Vô Cấm chân nhân nói lão không quen nên để mặc Thần Thông Cái múa lưỡi!

Lão ăn mày xảo quyết họ Lỗ đã khôn ngoan khích tướng Đàm Thương Túy và đánh giá Sầm Thu Danh rất thấp, ông cũng hứa rằng các phái sẽ cho đệ tử hỗ trợ khi Minh chủ về đến.

Xong việc bọn Dao Quang vào thành Lạc Dương ở trọ, chờ ngày hành động. Trong lúc ấy, bộ máy trinh sát của Cái bang tích cực hành động, chỉ tám ngày đã tìm ra hạ lạc của Quỷ giáo.

Đoàn quân của họ Sầm đông độ hơn trăm, hiện nghỉ chân ở cánh rừng ngoài trấn Vĩnh Giang, cách Tung Sơn hai trăm dặm, dường như họ đang tiến về Thiếu Lâm tự. Có điều lạ là trừ sáu lão già mặt quỷ ra, số còn lại đều không son phết, lộ rõ vẻ mặt chất phác, dữ dằn của người dân tộc Bô Lãng. Dẫn đầu đoàn nhân mã này là một đôi nam thanh nữ tú, nữ quá hai mươi, nam độ gần bốn chục.

Dao Quang nghe xong chưa chát nói :

- Sáu lão mặt quỷ đều là Hộ giáo Pháp sư, có lẽ vì cố chấp nên không chịu bỏ quỷ diện! Như vậy, gã trung niên và nữ lang kia chính là Thảm Phi Bình! Lại thêm một trường hợp cải lão hoàn đồng nữa khiến tiểu đệ chẳng còn dám tin vào sở học của mình!

Thần Thông Cái mỉm cười :

- Người cay đắng vì bị lừa đấy ư?

Hàn Xuân Chúc cũng chọc ghẹo :

- Chờ họ Sầm giết xong Đàm Thương Túy, ta và các hạ giáp công lão ta, đoạt lại người đẹp Thẩm Phi Bình!

Dao Quang cứng người chịu đựng những móng tay sắc bén của Ngọc Thiên đang cắm vào hông, thế mà còn vẻ ngoài mặt vẫn tươi cười :

- Hàn bang chủ nói phải! Bậc trượng phu không thể để kẻ khác chiếm đoạt sở thích của mình!

Trời đã về chiều, bọn Dao Quang cáo từ về khách sạn, vì sáng mai Tổng đàn võ lâm mới xuất quân.

Ở lưu vực sông Hoàng Hà mùa đông đến sớm, tuyết đã rơi lất phất. Hàn Xuân Chúc và ba trưởng lão đều không quen với cái giá lạnh phương Bắc, uống rượu rất nhiều và đi ngủ sớm. Họ say mềm thì Dao Quang cũng ngất ngưỡng, dù đã được Ngọc Thiên đỡ hộ vài chung.

Nhưng chàng không ngủ được ngồi bên mép giường suy nghĩ về Thẩm Phi Bình. Chàng tin vào trực giác mình mãnh của mình nên đoán rằng trong chuyện này có nhiều uẩn khúc. Có thể chính nàng cũng là nạn nhân của Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh! Một lão già quá bảy mươi đột nhiên trẻ lại thì khó mà giữ được cái tâm quân tử cổ hữu.

Sau khi có được tình yêu trọn vẹn với Ngọc Thiên, trái tim chàng không còn chỗ cho cả Thẩm Phi Bình và Túy Tây Thi! Đôi lúc Dao Quang thấy hổ thẹn vì không công bằng với người vợ trẻ Ngọc Đường. Chàng cũng yêu thương nàng nhưng không phải bằng tình cảm như đối với Ngọc Thiên.

Dao Quang cố gạt bỏ những ý nghĩ vu vơ ngồi xếp bằng tĩnh tọa. Đây là phép thiền định của đạo gia chứ chẳng phải là vận khí hành công. Theo đạo tạng thì bậc chân nhân thì có thể xuất hồn vân du bốn cõi.

Dao Quang chưa đạt đến kinh nghiệm ấy, chàng chỉ tọa thiền cho trí tuệ trong sáng, hòa hợp bản thể với đạo lớn của tự nhiên. Lúc sắp chìm vào trạng thái vong tâm, giác quan chàng đột nhiên sáng rõ bội phần, nghe được cả những âm thanh nhỏ bé nhất, rồi sau đó lục căn đóng lại, chỉ còn tĩnh lặng tuyệt đối.

Nhưng chưa kịp vươn đến cảnh giới thì tâm chàng xao động bởi một tiếng động lạ ở phía tường vây cuối vườn hoa.

Khách sạn này xây theo kiểu truyền thống, phòng ốc nằm thành bốn cạnh vuông, vây lấy sân gạch ở giữa, và phía sau là vườn hoa, trồng cây gỗ lớn để lấy bóng mát.

Tiếng động mà Dao Quang nghe được là tiếng chân người chạm đất, có vẻ nặng nề như vác theo vật gì đó. Người đầu tiên chàng nghĩ đến chính là Ngọc Thiên. Dao Quang chụp lấy trường kiếm lao ra đẩy cửa phòng gần đấy, cách một lối đi!

Chàng biến sắc vì cửa nhìn ra vườn mở toang, tuyết theo gió bay vào là tả, và áo lông cừu trên đầu giường cũng không còn.

Sợ mất dấu hung thủ. Dao Quang chẳng gọi ai, lao vút ra khung cửa. Vượt tường vây đuổi theo. Chàng không có cái mũi đánh hơi kỳ tuyệt như Diêm Tam, nhưng bù lại nhận lực tĩnh tường gấp bội người khác. Trong màn sương mù dày đặc của núi Lư Sơn mà Dao Quang vẫn nhìn thấy đường đi, ngày lên xuống để luyện pho khinh công “Khinh Yên Ngự Phong”.

Giờ đã là cuối canh ba, trên đường chẳng còn người qua lại nên những vết chân kia chắc chắn là của kẻ bất cóc Ngọc Thiên tuy có thân hình thon thả, dong dỏng cao nhưng lại khá nặng cân. Nàng nuôi chí sánh vai với Dao Quang hành hiệp nên khổ công rèn luyện võ nghệ, cơ thể săn chắc chẳng còn chút mỡ thừa. Trừ Dao Quang ít ai ngờ rằng nữ nhân lại nặng đến gần trăm cân. Do vậy dù hung thủ có võ công cao cường cũng không tránh khỏi việc để lại dấu chân.

Dao Quang mừng rỡ nhận ra mình đã bắt kịp kẻ thù, gã chỉ còn cách chàng mười trượng, túi vải trắng vắt vèo trên lưng gã chính là Ngọc Thiên.

Thình thoảng gã bạch y phải ản vào hiên những nhà ven đường để tránh mặt vài toán quân tuần tiểu đi ngược chiều. Lúc ấy Dao Quang cũng phải làm như hẩn. Chàng sợ hung thủ làm hại tính mạng Ngọc Thiên nên cố giữ kín hành tung, chờ cơ hội chắc ăn mười phần mới xuất thủ giải cứu.

Gã áo trắng bật mặt kia cứ tiến về hướng Bắc, khi nhìn thấy tường thành thì rẽ phải, vào đường ngay. Được vài chục trượng thì gã gõ cửa một tòa trang viện cũ kỹ.

Cánh cổng gỗ dày hé mở, gã bạch y lách vào. Kẻ mở cổng lộ đầu ra quan sát trước sau rồi mới đóng lại. Lúc này Dao Quang đã nằm phục xuống vệ đường, chiếc áo ngủ dày mùa đông màu trắng đã khiến chàng lẫn với tuyết.

Thấy người kia đã vào trong. Chàng lao vút đến, tung mình nhảy lên bám lấy đầu tường vây, thận trọng quan sát, vừa kịp nhìn thấy gã áo trắng vác Ngọc Thiên vào tòa nhà hai tầng ở giữa trang viện, và lát sau lầu trên sáng đèn.

Chung quanh tòa đại lâu ấy là những dãy nhà ngang gồm nhiều gian, vừa đóng im lìm, còn trên thềm của nó có hai gã mang đao đứng dựa cột ngáp ngắn ngáp dài, co ro trong chiếc áo lông dày sù!

Cũng như hầu hết những trang viện khác khắp nơi rải rác những chậu cảnh để tô điểm cho sân gạch, giờ đây những bụi cây đất tiền đã bị tuyết phủ trắng.

Dao Quang nhảy qua tường nương theo những chậu cảnh mà tiến thật nhanh về mé hữu tòa đại lâu. Chàng nhẹ nhàng phi thân lên lan can lầu, ép sát mình lên khung cửa gỗ, nhìn qua khe.

Bạch y nhân đặt túi vải lên giường, y khoan khoái xoa tay, lột mũ lông và khăn che mặt. Dao Quang đau đón nhận ra bào đệ Tuấn Dương. Chàng đang phân vân suy nghĩ cách giải cứu Ngọc Thiên thì cửa phòng rộng mở và một lão nhân bước vào. Ông ta chính là Yên Sơn Thần Y Giang Thượng Phong!

Tuấn Dương cung kính vái :

- Sư phụ chưa ngủ sao?

Họ Giang cười nhạt :

- Ta bảo ngươi đi do thám Tổng đàn võ lâm chứ đâu có bảo ngươi đi bắt gái tơ?

Tuấn Dương mỉm cười :

- Bẩm ân sư người con gái này liên quan đến đại sự của chúng ta.

Gã liền mời Giang Thượng Phong an tọa rồi trình bày việc Xà bang kiện Quý giáo, và sáng mai Đàm minh chủ sẽ đem quân đi trừng phạt!

Tuấn Dương nói thêm :

- Sư phụ nữ lang này có lẽ là ái nữ của Bang chủ Xà bang. Nếu ta nắm được nàng thì Hàn Xuân Chúc và đàn độc xà lợi hại sẽ là của chúng ta!

Yên Sơn Thần Y gật gù :

- Ngươi đa mưu túc trí như vậy khiến lão phu rất hài lòng!

Chợt lão lộ sắc buồn :

- Không ngờ tiểu tử Dao Quang lại giết được ái tử của lão phu là Quảng Đắc Long, khiến lòng già nguội lạnh chuyện mưu đồ bá vương. Dầu ta có đoạt được ngôi thiên tử thì họ Vệ cũng chẳng còn ai để kế vị.

Dao Quang kinh hãi biết lão ta mới đứng là Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân! Chàng cố trấn tĩnh lắng nghe tiếp.

Tuấn Dương cười bợ đỡ :

- Ân sư thần thông quảng đại, tinh thông cả ba tuyệt học Hấp Nguyên, Lưu Tinh, Vô Tướng, tuy tuổi cao mà thân thể vẫn trẻ trung, lo gì không có hậu duệ?

Ma quân mỉm cười bí ẩn, nói sang chuyện khác :

- Việc ấy tính sau! Giờ phải đi ngay đến Tổng đàn võ lâm, giúp Đàm lão tiêu diệt Quý giáo! Và lại Sầm Thu Danh mặt người lòng thú, gian hùng chẳng thua gì Tào Tháo, chính là kinh địch số một của ta!

Tuấn Dương nhìn bực vãi trên giường với vẻ nuôi tiếc nhưng không dám kháng lệnh sư phụ. Gã bước ra ngoài gọi hai ả tỳ nữ đến dọn đồ :

- Các người phải trông nom con bé trong phòng cho cẩn thận. Ta đã cho ả ngọn du tiên phẫn, ba ngày sau mới tỉnh. Nhưng các người nhớ cho uống nước, đừng để y thị chết vì khát!

Hai tỳ nữ cúi đầu phụng mệnh, vào phòng khép chặt cửa lại, trèo lên giường nằm cạnh túi vải mà ngủ tiếp. Chúng đang ngon giấc nên rất bực bội khi bị gọi, và chẳng tội gì thức để canh một kẻ mê man bất động.

Dao Quang khắp khỏa mình khi thấy thầy trò Ma quân cùng hai mươi thủ hạ rời trang.

Trời đã sắp sáng, chàng nhanh chóng chạy ra phía trước, đẩy cửa phòng bước vào dùng mũi bao kiếm điểm huyết mê hai ả tỳ nữ, rồi vác Ngọc Thiên thoát ra ngoài.

Ngọn bắc phong đã thổi mạnh hơn, tuyết rơi mù mịt, báo hiệu một ngày rét mướt. Nhưng nhờ vậy mà chẳng ai ra đường đường sớm để bắt gặp một bóng trắng lướt đi như oan hồn.

Gần đến khách điểm, Dao Quang gặp bọn thủ hạ. Đi đầu là gã Diêm Tam đang hếch mũi cổ đánh hơi, trong tay là chiếc áo của Ngọc Thiên. Họ mừng rỡ đón chào, theo chàng về lữ quán.

Dao Quang kể lại câu chuyện, khiến ai nấy đều tái mặt, Sưu Mệnh Thần kết luận :

- Giờ đây chúng ta đã biết rõ nội tình, Bách Biến Ma Quân chẳng hiểu sao lại may mắn có đến bốn quyền bí kíp thất truyền là Lưu Tinh kiếm pháp, Vô

Tướng thần chỉ, Hấp Nguyên đại pháp và Phúc Khí độc công. Chính lão ta là kẻ hậu thuẫn cho Đàm Thương Túy, dùng họ Đàm để đầu độc võ lâm!

Dao Quang gật đầu nhưng lại thắc mắc :

- Vậy tại sao lão ta không để Đàm Thương Túy chết đi rồi dùng thân phận Yến Sơn Thần Y mà tranh chức Minh chủ?

Từ Giang Hán trầm ngâm :

- Có thể là vết thương năm xưa quá nặng nên dù tinh thông nhiều tuyệt học, Ma quân cũng không khôi phục được hoàn toàn được công lực, mới phải mượn tay người khác!

Quý Đạo Mặc Sương từ từ nói :

- Tuyệt học thất truyền vì sao lại tập trung cả vào lão họ Vệ thế nhỉ?

Từ lão nghiêm giọng :

- Việc ấy không có gì lạ nếu Bách Biến Ma Quân vào được Vạn Thư cung! Đây chính là nơi cất giấu tinh hoa võ học Trung Nguyên!

Dao Quang từng nghe Lư Sơn Tiên Ông thuật lại nên cáo từ, vào phòng chăm sóc Ngọc Thiên. Nàng đã được Bang chủ Xà bang cho uống thuốc giải, tuy đã tỉnh táo nhưng vẫn còn mệt mỏi.

Ở đây Suru Mệnh Thần hăng giọng kể lể :

- “Bốn mươi năm trước, ở đất Trường An xuất hiện một chàng trai tài hoa tuyệt thế, tự xưng là Thiên Võng thư sinh, tên gọi Thành Tư ý. Họ Thành cho loan báo khắp thiên hạ rằng mình có thể tìm ra sơ hở của bất cứ công phu võ học nào, nếu không thì sẽ dâng tặng ngàn lượng vàng! Do vậy cả võ lâm ầm ầm kéo đến, từng người xin vào yết kiến, thi thố sở học. Họ không sợ Thành Tư Ý học lõm vì chàng ta bị cụt cả hai chân! Và đáng phục thay, Thiên Võng thư sinh tìm ngay ra sơ hở dù là nhỏ nhất, chỉ điểm cho khách. Ai cũng khâm phục và cảm kích, hoan hỉ ra về vì bản lĩnh đã hoàn thiện hơn trước! Ngay cả các phái lớn như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi... cũng không dám được hiểu kỳ, cứ người đến Trường An.

Trong vòng hai mươi năm, Thiên Võng thư sinh đã tiếp đón hầu hết những cao thủ chủ chốt của võ lâm mà chưa hề bị mất lượng vàng nào. Do vậy, Thành Tư Ý được tôn làm Võ Lâm Chi Sư!

Nhưng đột nhiên họ Thành biến mất khỏi Trường An để lại một cáo thị rằng mình đã ghi chép võ học trăm nhà, và gom góp rất nhiều bí kiếp thất truyền đem cất vào Vạn Thư cung. Nếu ai tìm được chốn ấy sẽ trở thành thiên hạ vô địch! Tiếc rằng chàng ta không hề nói rõ địa điểm!”

Nghe xong câu chuyện mọi người bán tín bán nghi. Sau bữa điểm tâm họ vội vã lên đường.

Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chức và ba vị trưởng lão đến Tổng đàn võ lâm, cùng đi với phe Đàm minh chủ! Ông khẽ buồn rầu thông báo rằng nữ đệ tử của mình mất tích, và những người còn lại đang truy tìm. Như vậy bọn Dao Quang sẽ khởi hành trễ hơn, đi đường khác đến Thiếu Lâm tự, Ngọc Thiên không thể tự cưỡi ngựa, ngồi chung với Dao Quang, nàng loáng thoáng nghe về Thiên Võng thư sinh, nên bắt chàng kể cho nghe. Cuối cùng Ngọc Thiên tò mò hỏi :

- Thế Lư Sơn Tiên Ông có đến gặp họ Thành để tìm sơ hở của kiếm pháp hay không?

Dao Quang mỉm cười gật đầu :

- Có! Người đã thi chiến chiêu “Lư Sơn Vụ Ẩn”, hóa thành khói sương mù xám xịt, khiến Thiên Võng thư sinh tái mặt bó tay, cúi đầu dâng ngàn lượng vàng! Tiên sư không nhận chỉ nói rằng: “Võ học chia ngàn nhà nhưng đạo của trời đất chỉ có một, hà thử chủ phải bỏ gốc đi tìm ngọn như vậy?”. Chính câu nói này đã khiến Thiên Võng thư sinh bỏ Trường An đi quy ẩn!

Ngọc Thiên thích thú cười khúc khích, khoe hàm răng trắng đều như hạt ngô, tương phản với bộ râu rậm rạp, dữ tợn. Suru Mệnh Thần đã cải trang lại cho nàng để tránh sự nghi ngờ của Tuấn Dương, chắc chắn họ sẽ còn gặp hấn trong cuộc chiến với Quý giáo!

Bọn Dao Quang đi đường thẳng, không phải ghé Tổng đàn võ lâm ở triền sơn nên đến chùa Thiếu Lâm trước Các Chương môn nghe Dao Quang tiết lộ việc Yến Sơn Thần Y là Bách Biến Ma Quân, lòng vô cùng kinh ngạc và lo lắng.

Thần Thông Cái suy tính :

- Đệ tử bốn bang đã phát hiện Đường phu nhân trong đoàn quân của Quý giáo. Vậy là Sầm Thu Danh đã nắm được chứng cứ lộ mặt nạ Đàm Thương Túy và Bách Biến Ma Quân, nên mới tự tìm đến Thiếu Lâm tự. Nhưng Họ Sầm lại không ngờ Bang chủ Xà bang đã đi trước một bước. Phen này lưỡng hổ tương tranh, chắc chắn sẽ có một con vong mạng!

Bản bạc xong Suru Mệnh Thần hóa trang cho Dao Quang, để chàng đóng vai một đạo sĩ trung niên, đi theo Vô Cấm chân nhân.

Cuối giờ Ngộ đoàn quân của Tổng đàn võ lâm đến chân núi Thiếu Thất, họp cùng ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Cái bang tiến về hướng Tây nam.

Đàm minh chủ mang theo hai trăm thủ hạ. Còn ba phái kia độ sáu chục người.

Không thấy Yến Sơn Thần Y và Tuấn Dương, Dao Quang đoán rằng họ sẽ ẩn mặt, chờ Đàm Thương Túy kém thể mới ra mặt.

Đoàn quân rầm rộ kéo đi, đến chân đồi Mai Khâu thì dừng lại, vì trình sát Cái bang báo về rằng phe Quý giáo sắp tới.

Gần khác sau, Sầm Thu Danh và trăm giáo chúng xuất hiện, giật mình vì tiếng quát như sấm :

- Bọn cuồng đồ đứng lại!

Từ đám lau sậy hai bên đường, bọn võ sĩ của Tổng đàn võ lâm nhất tề đứng dậy, tay giơ cao những nắm độc trâm xanh lè. Cả phía sau Quý giáo cũng bị chặn kín.

Còn trước mặt họ là lực lượng tăng, đạo của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang. Nhận ra Kiếm Tích thiên sư và Thần Thông Cái, Sầm Thu Danh mừng rỡ gọi lớn :

- Lão phu là Sầm Thu Danh Giáo chủ Quý giáo đất Bảo Sơn, đang trên đường đến chùa Thiếu Lâm tìm chư vị!

Thần Thông Cái hừ nhạt :

- Tiểu tử chó nói càn. Tuổi người chưa đến bốn mươi, sao dám mạo nhận là Sầm Thu Danh? Và lại họ sầm mặt mày vằn vệt, đầu có trắng trẻo như đàn bà thế kia?

Đàm minh chủ bước ra, chỉ mặt Sầm Thu Danh mà mắng :

- Bất kể nó là ai thì cũng phải đền tội tàn sát Xà bang và mưu đồ khuynh đảo võ lâm! Lão phu là đương nhiệm Minh chủ đây!

Sầm lão quý biến sắc, không ngờ Hàn Xuân Chúc còn sống dù bị trúng roi vào ngực. Họ Sầm đâu biết rằng Bang chủ Xà bang có mảnh da tê bảo vệ tâm thất, tuy hộc máu ngất lịm nhưng phủ tạng vẫn còn nguyên vẹn. Và giờ đây, Hàn Xuân Chúc cùng ba vị trưởng lão từ sau lưng đám tăng lữ bước ra.

Hàn bang chủ gầm lên :

- Sầm Thu Danh! Mưu đồ bá chủ của ngươi đã bại lộ rồi!

Họ Sầm cố bình tâm biện bạch cầu cứu Phương trượng Kiếm Tích :

- Thiên sư là tri âm của lão phu, lẽ nào lại tin lời vu khống của gã họ Hàn?

Trong lúc ấy Thần Thông Cái đã ri tai Đàm Thương Túy :

- Quý giáo giỏi nghề phóng độc, mong Minh chủ sớm ra tay!

Vì vậy họ Sầm vừa nói xong thì Đàm lão quát vang :

- Sát!

Lập tức hai trăm gã áo xanh nhất tề phóng độc chằm vào hàng ngũ Quý giáo. Đám đệ tử họ Sầm đều là người dân tộc chất phác, tuy giỏi võ công nhưng ít kinh nghiệm chiến trường, lại ngồi cả trên lưng ngựa nên phản ứng vụng về trúng thương rất nhiều. Họ đau đớn kêu cha mẹ bằng thổ ngữ Bô Lăng.

Cùng lúc ấy võ lâm Minh chủ Đàm Thương Túy vũ lộng thanh thiết tiêu dài gần sải tay, chụp lấy Sầm Thu Danh.

Phe Bạch đạo chưa kịp tham chiến thì từ trong cỗ xe song mã có một nữ lang áo tím chui ra, nhảy lên mũi xe. Tay trái nàng ta giữ chặt một phụ nhân tóc hoa râm, đang mê mẩn, tay kia kề sát kiếm vào cổ bà. Nữ lang quát thánh thót :

- Đệ tử Đường môn dừng tay, nếu không không bốn cô nương sẽ giết Đường phu nhân!

Nhận ra chủ cũ bọn võ sĩ Tổng đàn bàng hoàng nhảy lùi, không tấn công đệ tử Quý giáo nữa.

Sáu vị Hộ giáo Pháp sư nhân cơ hội này cứu chữa cho những người trúng độc chằm. Vậy là hiện tại chỉ còn hai đối thủ là Đàm minh chủ và Giáo chủ Quý giáo.

Dao Quang cùng quần hùng say mê theo dõi trận so tài hiếm có một cách rất khách quan, vì cả hai đều là tai họa của võ lâm.

Tiêu pháp của thiên hạ đệ nhất trang quả là danh bất hư truyền. Tạo nên màn hắc quang mờ mịt, và tiếng sáo vi vu. Nhưng mũi sáo không phá được màn lưới roi kín đáo quanh thân đối phương.

Phép cương tiên của Quý giáo tuy không nổi tiếng giang hồ, song cũng thập phần lợi hại. Sợi roi thép dài nửa trượng lỏng lẻo, dững mãnh như thần long, chẳng hề chịu kém mà còn có phần lấn lướt. Với chiều dài và trọng lượng vượt trội, cây roi đan bằng sợi thép của Sầm Thu Danh ra đòn như sấm sét,

đánh bật cả thiết tiêu.

Đàm Thương Túy càng đánh càng thức ngộ được rằng mình đang rơi vào thế kẹt. Họ Sầm không hề non kém như lời mô tả của Thần Thông Cái. Lão phần nộ vì lòng hiếu thắng, xuất liền một loạt chiêu hiểm độc, tiếng sáo rít lên lạnh lạnh.

Đúng như bọn Dao Quang dự đoán, Đàm Thương Túy quả đã hút hết chân nguyên của sư đệ Ma quân, cộng với số chân khí của bản thân, hiện giờ lão có đến gần trăm năm công lực. Về mặt kinh nghiệm giao đấu thì họ Đàm hơn hẳn Giáo chủ Quỷ giáo.

Do vậy tám chiêu liên hoàn đã đẩy lùi Sầm Thu Danh hơn trọng, và chiêu thứ chín lại có ẩn chứa huyền cơ. Đàm Thương Túy đã chia bớt công lực sang tay tả, bất ngờ xạ một đạo Vô Tướng thần chi vào người đối thủ. Lão chưa kịp đặc ý vì đòn trúng đích thì phát hiện mũi roi của họ Sầm đã biến thành trăm chiếc đầu độc xà công phá lưới tiêu và xảo quyết mổ vào bụng mình.

Kẻ cấp bà già gặp nhau, song phương dội ra, ôm vết thương đầm máu. Nhưng họ lại xáp vào ngay, tiếp tục cuộc chiến khốc liệt, một mất một còn. Tiếng thép chạm nhau ghê người, hòa với tiếng chi phong xé gió, khiến lòng Dao Quang nặng trĩu. Chẳng biết mình không phải là địch thủ của bất cứ ai trong hai lão ác ma kia.

Thêm trăm chiêu nữa trôi qua mà vẫn chưa phân thắng bại, dù cả hai đã có thêm vài thương tích.

Bỗng từ tàn cao vút bên đường có bóng người áo trắng bay xuống cỗ xe song mã, nơi Thẩm Phi Bình đang uy hiếp tính mạng của Đường phu nhân.

Từ khoảng cách gần trọng, Bạch y nhân đã xạ một đạo chi phong vào huyết Kiên Tĩnh trên vai phải Thẩm Phi Bình. Người đẹp áo tím đau đớn rú lên, cả nửa người tê tái, trường kiếm rơi khỏi tay ngã lăn xuống đất.

Người áo trắng hạ thân xuống nơi thùng xe, chụp lấy Đường phu nhân, nhảy ngược lên tàn cây, miệng gầm vang :

- Đệ tử Tổng đàn mau xuất thủ! Lão ta chính là Võ Lâm Quốc sư hay Yến Sơn Thần Y Giang Thượng Phong.

Bọn cao thủ Đường môn mừng rỡ rồi độc châm rồi song vào chém giết Quỷ giáo. Lần này độc châm không còn tác dụng vì phe đối phương đều đã uống giải dược, ngay cả những người bị thương đợt trước cũng đều đã hồi phục, xem ra bản lãnh dụng độc của Quỷ giáo Vân Nam thật phi phàm.

Đã có cơ hội tiết hận, Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc và ba vị trưởng lão họ Hàn nhập cuộc, bị sáu Hộ giáo Pháp sư mặt Quỷ chặn lại.

Các tăng lữ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cũng được lệnh xông lên, hỗ trợ Xà bang. Do sự chênh lệch về quân số quá lớn nên phe Quỷ giáo hoàn toàn thất thế. Tiếng chửi thề bằng thổ ngữ Bồ Lăng vang lên inh ỏi, chứng tỏ người Quỷ giáo thọ thương khá nhiều.

Sầm Thu Danh đau lòng giờ đến tuyệt kỹ thủ mạng để kết toán cuộc chiến. Tay tả của lão thò nhanh vào áo và một luồng sang chói mắt chớp lên.

Võ lâm Minh chủ Đàm Thương Túy chẳng còn nhìn thấy gì nữa, trúng một chiêu như trời giáng vào hông trái, xương cốt gãy vụn, thân hình văng xa hơn trọng.

Dao Quang và ba vị Chương môn không tham chiến, đứng ngoài theo dõi nên thấy tất cả. Họ kinh hoàng trước loại vũ khí mà Sầm Thu Danh đã sử dụng nhìn nhau rầu rĩ.

Sầm giáo chủ quay lại vị trí cỗ xe để hỗ trợ đệ tử. Cây roi thép của lão ra đòn nặng như núi đổ, chỉ một đường quét ngang đã quét sạch đao kiếm, lấy mạng bốn năm người. Lão dùng mãnh tung hoành ban phát cái chết tan xương nát thịt cho phe đối phương, y phục đầy máu trông đáng sợ hơn ác quỷ.

Dao Quang chưa kịp nhập cuộc ngăn chặn lão họ Sầm thì cục diện đã biến hóa.

Một toán võ sĩ áo xanh của Tổng đàn võ lâm đã từ đỉnh đồi ập xuống, vung tay trút những trái cầu lửa vào Quỷ giáo. Sầm Thu Danh và đệ tử đang bao quanh cỗ xe song mã cố thủ, còn phe Tổng đàn vây chặt bên ngoài.

Lân Hỏa đạn nổ không lớn nhưng sức cháy thật khủng khiếp, bám vào ai là đốt sâu đến tận xương. Mũi xe bằng gỗ bọc vải bạt bốc cháy ngùn ngụt, ngựa hí vang lộn lên bỏ chạy. Đệ tử Quỷ giáo bị phỏng rất nhiều, chẳng còn chút dũng khí nào nữa.

Sầm Thu Danh biết thế đã cùng gầm lên :

- Phóng độc cầu!

Bản thân lão cũng tung ra nhưng viên thuốc nhỏ bằng trái nhãn, khói tỏa mù mịt che kín cả đấu trường.

Nghề độc của Quỷ giáo Vân Nam đã thành danh nên phe Tổng đàn vội bỏ cuộc nhảy lùi, để mặc phe Quỷ giáo đào thoát. Có vài gã áo xanh chậm chân, hít phải khói độc lập tức ngã quỵ.

Cuộc chiến đã tàn, Yến Sơn Thần Y bỗng xác Đàm minh chủ, buồn bã cáo từ ba vị Chương môn. Có lẽ cái chết của họ Đàm đã làm tiêu tan tráng khí của đại ma đầu. Lão thờ thần nói :

- Nay Đàm minh chủ đã vong mạng, lão phu chẳng còn lòng dạ nào để ở lại Tổng đàn võ lâm. Xin chư vị thu hồi Võ lâm lệnh kỳ và Kim ấn để bầu Minh chủ khác.

Đã bàn bạc từ trước nên Kiếm Tích thiền sư nói :

- A di đà Phật! Hiện nay Quỷ giáo đã trở thành tai họa cho võ lâm, mong Giang thí chủ tạm giữ quyền Minh chủ, chờ tiêu diệt xong họ trăm rồi sẽ bầu tân Minh chủ.

Vệ Chuyển Luân cơ trí hơn người, lòng thâm nghi ngờ các phái Bạch đạo bày kế hại chết Đàm Thương Túy, nên chẳng đại gì nhận lời. Và lại lão có sẵn một chủ ý, liền cười mát đáp :

- Lão phu đức bạc tài kém, chẳng dám đương trọng nhiệm! Nhưng mối thù giết nghĩa huynh thì lão phu chẳng quên. Phen này sẽ tập hợp băng hữu trả thù cho Đàm minh chủ, lúc ấy mong chư vị hỗ trợ cho!

Phượng trưng chùa Thiếu Lâm đành nhận lại cờ ấn Minh chủ, phân vân không biết làm gì để đối phó với cục diện này! Ông là bậc cao tăng đắc đạo của thiền môn, nên kém cỏi trong những trò trí tra mưu mẹo!

Thần Thông Cái hiểu rõ tâm lý của vị sư già, liền phì cười :

- Kẻ xuất gia chớ nuôi vọng niệm làm gì, gánh nặng này bọn lão phu sẽ đỡ hộ cho!

Thiền sư băng khuôn nói :

- Lão nạp đang suy nghĩ về luồng ánh sáng đáng sợ của Sấm giáo chủ!

Thần Thông Cái gạt gù :

- Lão phu đã nhớ ra rồi, có lẽ vật ấy là Ma Quang bảo kính của Thái Âm Đế Quân thời Bắc Tống. Tương truyền, mảnh pha lê tròn này nhỏ độ lọt lòng bàn tay, mặt trước lõm đều, khi được dồn chân khí vào thì phát ra một luồng sáng chói lọi, khiến người đối diện lóa mắt, không còn thấy đường để tránh đòn!

Thuần Chấn chân nhân tỏ dài :

- Bảo Kính lợi hại như vậy thì còn ai địch lại họ Sấm nữa?

Bang chủ Cái bang cười mát :

- Vạn vật đều không thoát khỏi luật sinh khắc! Thái Âm Đế Quân rốt cuộc đã chết dưới tay Côn Luân kiếm khách Văn Nhật Hành. Họ Văn luyện được khinh công “Xúc Địa Thành Thốn” của vị Địa Tiên Tà Từ thời Tam Quốc nên né tránh Ma Quang rất dễ dàng!

Chắc độc giả đều đã đọc qua Tam Quốc Chí, nhớ đoạn Tà Từ trên gheo Tào Tháo? Họ Tà là nhân vật có thực, được xếp vào hàng ngũ những vị Địa Tiên trong đạo giáo Tổ sư phái Cáp Tọa sơn (núi Cáp Thọ, huyện Giang Thanh tỉnh Giang Tây) tên gọi là Cát Huyền, chính là học trò của Tà Từ.

Đạo Hạnh chân nhân, Chương môn phái Thanh Thành nhăn mặt :

- Nhưng Côn Luân kiếm khách đột nhiên mất tích lúc tuổi mới ba mươi, mang theo cả tuyệt kỹ, ngay cả đệ tử Côn Luân cũng chẳng học được pho khinh công ấy

Thần Thông Cái cười bí ẩn :

- Vài tháng nữa lão phu sẽ cho chư vị một sự ngạc nhiên thú vị.

Đêm ấy bọn Dao Quang nghỉ lại ở huyện thành Đăng Phong.

Sáng hôm sau họ khởi hành về Giang Tây, giữa tháng mười một thì đến Long Hồ sơn, thuộc huyện Quý Khê.

Đông qua, xuân đến, tòa Hiên Viên gia trang mới rộn rã niềm vui. Ngọc Đường mang thai đã hơn bảy tháng lại là song thai nên càng bội phần nặng nề uể oải. Nhờ có Ngọc Thiên kề cận đỡ dần nên nàng cũng bớt vất vả.

Dao Quang chuyên cần rèn luyện võ nghệ, không hề nghỉ một ngày nào. Ngoài kiếm thuật chàng đặc biệt chú ý đến khinh công, có lẽ để đối phó với Ma Quang bảo kính.

Chàng rất tôn sùng Lư Sơn Tiên Ông nên không tin rằng tuyệt học “Khinh Yển Ngự Phong” lại thua kém thân pháp “Xúc Địa Thành Thốn”. Tuy là đệ tử đạo gia nhưng Dao Quang thấm nhuần câu “quần tử cầu chư kỷ, tiểu nhân cầu chư nhân”, chàng không hề trông mong vào người khác hay vận may, mà trông chờ ở chính mình.

Dao Quang tăng dần lượng chi cột ở hai chân, tập luyện cách rời vị trí từng đoạn ngắn. Sau ba tháng chàng có thể né tránh những trái táo mà Tà Kiếm ném trong khoảng cách một trượng. Nhưng Ma Quang có tốc độ của ánh chớp, liệu Dao Quang có thoát được hay không?

Chủ nhân chăm chỉ thì thuộc hạ cũng chẳng dám chơi rong. Bọn Tà Kiếm, Quỷ Dao, Thập Điện Diêm La cũng phải bỏ hơi tai ôn luyện. Chúng được Dao

Quang dạy bảo tận tình nên thu được nhiều lợi ích.

Gần giữa tháng hai, chim câu Cái bang bay về, Ngọc Thiên nhanh nhẩu đọc cho cả nhà nghe, nội dung gồm những tin sau.

Thứ nhất Quý giáo đã trụ lại ở núi Đông Bạch, xây dựng Tổng đàn kiên cố, và giữ bản cung khai của Đường phu nhân đến Thiếu Lâm tự. Bà ta vạch trần lai lịch Giang Thượng Phong là Bách Biến Ma Quân, tố cáo mọi âm mưu của lão.

Thứ hai, Yến Sơn Thần Y đã thành lập Giảng Ma hội, lấy Đàm gia trang ở Trường An làm trọng địa. Thế lực họ Giang rất hùng mạnh, gồm Đường gia trang, Thập Ba phái, Lân Hòa hội, Hội chủ Giảng Ma hội là Đàm Diên Nhân, trưởng tử của Đàm minh chủ. Giang Thượng Phong cũng giữ chức quân sư, nhưng đặc biệt là vai trò Hộ pháp lại thuộc về Tuấn Dương.

Sau khi nhận được thư chất vấn của Thiếu Lâm tự. Yến Sơn Thần Y đã gởi cho Kiểm Tích thiền sư bản phản cung của Đường phu nhân. Bà ta phủ nhận bản khai của Quý giáo, bảo rằng họ bị tra tấn bằng cực hình nên phải viết theo ý Sầm Thu Danh.

Thứ ba, xuất phát từ việc Quý giáo và Giảng Ma hội đua nhau bành trướng lực lượng, cùng các phái Bạch đạo tạo thành thế chân vạc. Thiếu Lâm tự đã phát võ lâm thiệp, mời hào kiệt bốn phương về dự đại hội bầu Minh chủ vào ngày rằm tháng tám năm nay.

Gần giữa tháng ba, Ngọc Đường lâm bồn, sinh ra hai nam hài khaú khinh, đúng như lời tiên đoán của Giáo chủ Thiên Sư giáo Phó Kỳ Khâm.

Đứa ra trước được đặt tên là Hiên Viên Thái, đứa thứ hai được đặt tên là Phó Kiêm Duệ. Duệ nhi sau này sẽ nối dõi nghiệp nhà họ Phó, làm Giáo chủ Thiên Sư giáo.

Long Hồ sơn mở đại yến ăn mừng, lập đàn tạ ơn trời đất. Đạo quán trên cả nước đều được báo tin và họ đã gởi lễ vật về mừng Phó giáo chủ.

Vài ngày sau đó, có một người khách đến Hiên Viên gia trang ở Long Hồ sơn, xin được bái kiến Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Tuy có tư dinh cạnh Thượng Thanh cung trên sườn núi, nhưng sáng nào Giáo chủ Thiên Sư giáo cũng xuống dùng điểm tâm với vợ chồng Dao Quang. Nhất là khi có cháu ngoại, Phó Kỳ Khâm hầu như ở luôn trong Hiên Viên gia trang. Do vậy, lúc khách vào thì ông cũng có mặt, đang cùng Sưu Mệnh Thần, Dao Quang, Thần Bút Lực Sĩ uống trà.

Người khách lạ mặt này không đưa bái thiếp cũng chẳng báo danh, chỉ xưng với bọn gác cổng rằng mình họ Hoắc.

Khách tuổi độ gần năm mươi thân hình nhỏ bé, mặt tròn không râu, đủ tướng ngũ tiểu, và cặp mắt lão liên đầy vẻ xảo quyệt, y phục lão bằng gấm Hồ Châu, toàn bộ màu đen.

Thần Bút Lực Sĩ nhận ra lai lịch lập tức gọi lớn :

- Hoắc Bất Nghi! Ngươi còn dám dẫn xác đến đây nữa sao?

Thì ra khách là Vạn Gia Táo Quân kẻ đã bán tin tức về long Hỏa Hồ Ly, khiến Toàn Phong tiêu cực phải một phen khốn đốn.

Họ Hoắc cũng bối rối khi gặp Thần Bút ở chốn này, lão ngượng ngừng vòng tay :

- Tiểu diệt bái kiến sư thúc!

Thần Bút Lực Sĩ là bạn thân giao của Qui Hạc chân nhân, sư phụ của Hoắc Bất Nghi, nên họ Hoắc phải xưng hô như vậy.

Vạn Gia Táo Quân lại vãi chào những người còn lại, Dao Quang từ tốn nói :

- Mời túc hạ an tọa!

Chờ khách nhấp xong hộp trà, chàng hỏi tiếp :

- Chẳng hay Hoắc túc hạ đến đây có việc chi chỉ giáo?

Thấy Dao Quang không hề nhắc đến chuyện cũ, Vạn gia táo quân thâm khâm phục là người rộng lượng. Lão vui vẻ nói :

- Tại hạ đang nắm trong tay một bí mật trọng đại, ai biết được sẽ là người diễm phúc nhất trong thiên hạ. Xét rằng võ lâm đương đại, chỉ có mình công tử là tài năng đức độ, nên tại hạ đến để thương lượng.

Thần Bút cười nhạt :

- Lão phu chỉ sợ ngươi đã rao bán khắp nơi rồi mới đến đây!

Hoắc Bất Nghi biến sắc biện bạch :

- Sư thúc chớ nói oan cho tiểu diệt! Quả thực là tin này chưa hề lọt qua cửa miệng tiểu diệt! Trước mặt sư thúc làm sao tiểu diệt dám lộng ngôn!

Dao Quang mỉm cười :

- Không gia có câu “quân tử vãn họa bất vãn phúc”. Tại hạ kém đức chẳng dám mong hưởng thụ lợi lớn phiền tức hạ để cho người khác.

Vạn Gia Táo Quân tái mặt nói lấp lửng :

- Chẳng lẽ công tử lại không muốn biết vị trí của Vạn Thụ cung?

Cả bàn choáng váng vì tầm quan trọng của tin tức, nhìn nhau dò hỏi. Thiên Sư giáo chủ gật gù :

- Thế ngươi đòi giá bao nhiêu?

Hoắc Bất Nghi đắc ý đáp :

- Vãn bối chỉ dám xin ba ngàn lượng vàng để đường già mà thôi.

Thần Bút nhảy dựng :

- Con bà nguoi, làm gì mà có cái giá cắt cổ ấy!

Họ Hoắc bị chinh không dám giận, chỉ gãi đầu áp ứng :

- Sư thúc thông cảm cho! Tiểu diệt có đến sáu mươi vợ, và hai mươi bốn đứa con nhe nhóc, đành phải làm một cú lớn rồi giải nghệ. Lần này tiểu diệt rình rập cực khổ suốt một tháng ròng, xem chết mấy lần, nên không thể lấy giá rẻ được!

Về mặt lão rất khổ sở khiến Ngọc Thiên bật cười khúc khích :

- Túc hạ không sợ đoàn thọ sao mà lại đa mang đến sáu vợ?

Nàng mang trà mới lên tiếp khách nên có mặt trong bàn.

Thần Bút nhăn mặt :

- Lão phu không ngờ nguoi là kẻ háo sắc như vậy?

Hoắc Bất Nghi râu rĩ xua tay :

- Sư thúc chớ hiểu lầm! Tiểu diệt vì xui xẻo nên mới sa vào vòng kiềm kẹp của sáu mươi la sát kia! Mười lăm năm trước, tiểu diệt rình mò ở Trình gia trang ở thành Kim Lăng, bị Trình trang chủ tóm được. Lão không đánh đập, không giải lên quan mà chỉ bắt tiểu diệt thành hôn với sáu cô em gái ế chồng, xấu như dạ xoa. Thế là từ đó đến nay, tiểu diệt phải làm cật lực như trâu bò để nuôi dưỡng đám vợ hung dữ. Khổ nỗi họ lại mẫn cảm như gà khiến tiểu diệt càng thêm khổn khổ!

Ngọc Thiên ôm bụng cười như nắc nẻ, làm đám nam nhân cũng không nín nổi.

Suru Mệnh Thần ngồi cạnh Dao Quang, kể tai thì thầm rồi lên tiếng :

- Cái giá ba ngàn lượng vàng không phải là thấp, nhưng Hiên Viên gia trang cũng đã điều tra, chỉ vài ngày nữa là có kết quả. Do đó chúng ta sẽ khấu trừ đi những gì mà bốn trang đã biết, ý túc hạ thế nào?

Tự ái nghề nghiệp nổi lên. Hoắc Bất Nghi hậm hực :

- Tồn giá chỉ khéo dọa người. Tại hạ không tin chư vị lại có chút manh mối gì về địa điểm của Vạn Thụ cung.

Từ Giang Hán mỉm cười :

- Vậy thì lão phu sẽ chứng minh từng điểm một. Mỗi cái gạt đầu của các hạ sẽ trị giá năm trăm lượng hoàng kim.

Vạn Gia Táo Quân ngao nghể thách thức :

- Được, tôn giá cứ hỏi.

Từ lão nghiêm giọng :

- Phải chăng các hạ lấy tin này ở Thiên hạ đệ nhất trang ở Trường An?

Hoắc Bất Nghi chết điếng, đứt ruột vì tiếc năm trăm lượng vàng nhưng vẫn phải gạt đầu.

Suru Mệnh Thần giáng thêm búa thứ hai :

- Phải chăng Vạn Thụ cung ở trên đất Tử Xuyên?

Mặt họ Hoắc xám ngoét, má trái giật liên hồi, nghiêng răng gật đầu rồi xua tay :

- Thôi được! Tại hạ xin báo tin này với giá hai ngàn lượng!

Dao Quang nhìn lão chăm chú, cau mày nghĩ ngợi rồi hỏi nhỏ Thần Bút :

- Hạ lão bá! Năm trước lúc gặp Bất Nghi ở Lương Sơn Bạc. Lão bá có thấy mặt ông ta giật liên hồi thế kia không?

- Lão phu nhớ rõ là không!

Dao Quang quay sang nói với Vạn Gia Táo Quân :

- Hình như lúc xâm nhập Đàm gia trang, túc hạ đã ẩn nấp trong bụi hoa và bị gai đâm chảy máu.

Họ Hoắc cười mát :

- Chuyện vớ vẩn ấy mà công tử cũng đem ra để gài tại hạ sao?

Dao Quang hờ hững đáp :

- Câu hỏi này không tính tiền! Vả lại các hạ đã sắp chết đến nơi rồi còn tham gia làm gì nữa!

Hoắc Bất Nghi hoang mang lo sợ ấp úng hỏi :

- Sao công tử lại rửa tại hạ?

Dao Quang chỉnh sắc :

- Năm ngoái, tại hạ đến Đàm gia trang dự lễ thượng thọ, nhận ra trong vườn có trồng những bụi Tam Nguyệt Quỳnh Hoa của đất Miêu Cương. Loài hoa này thân có gai nhỏ, mang một chất độc rất quái dị, chỉ sau ba tháng sẽ làm tê liệt toàn bộ kinh mạch nạn nhân. Có lẽ mấy năm trước, chính bản thân Đàm minh chủ đã vô tình bị loại gai độc này đâm vào tay nên lão mới phải liệt giường!

Vạn Gia Táo Quân nghe tứ chi nhũn cả ra. Lão đứng lên vãi lia lịa. Mếu máo khẩn cầu :

- Quả đúng là tại hạ đã bị gai ấy đâm phải, gần đây nghe cơ thể có hiện tượng bất thường. Cúi xin công tử khai ân cứu lấy cái mạng sâu kiến này. Nghi tôi xin nguyện làm thân trâu ngựa, suốt đời hầu hạ công tử!

Nói xong, lão bật khóc rất thảm thiết, van lạy Thần Bút Lực Sĩ, nhờ ông nói dùm.

Hạ lão nạt lớn :

- Ngươi suốt đời rình mò bí mật riêng tư của thiên hạ để thủ lợi, làm mất mặt cả người ở chốn xuôi vàng, nay gặp quả báo thì ráng mà gánh chịu!

Tuy nói thế nhưng ông lại hỏi Dao Quang :

- Quang nhi có trị được loại bệnh này không? Dầu sao Hoắc Bất Nghi cũng là đệ tử duy nhất của bằng hữu lão phu!

Dao Quang gật đầu :

- Lão bá cứ yên tâm! Tiểu đệ xin tận lực!

Vạn Gia Táo Quân vui mừng khôn xiết, xô ghế quỳ xuống đất lạy như té sao.

Dao Quang cười hỏi :

- Các hạ mới trúng độc không lâu, ta chỉ cần một ngày để trục hết chất độc ra. Xin hãy đứng lên cho!

Bất Nghi ngưng ngừng lau nước mắt, ngồi vào ghế rồi nói :

- Bẩm công tử! Vạn Thụ cung tọa lạc trên núi Lăng Vân sơn, nơi có bức tượng Phật Di Lặc khổng lồ trấn giữ ngã ba sông Mân Giang, Thanh Giang và Đại Độ Hà! Tại hạ nằm lì mười ngày đêm trên ruộng đại sảnh Đàm gia trang mới nghe được tin này. Yên Sơn Thần Y đã bàn với lệnh đệ Tuấn Dương là sẽ đi Vạn Thụ cung để tìm vũ khí đối phó với Ma Quang bảo kính của Quý giáo! Lão ta đã lên đường vào ngày hôm qua!

Bọn Dao Quang lập tức tru hoạch kế sách, và sau đó nhờ chim câu Cái bang báo ngay cho các phái Bạch đạo.

Sau bữa cơm trưa, Dao Quang tiến hành việc chữa trị cho Vạn Gia Táo Quân, chàng cầm đầy cơ thể lão những mũi kim bạc và dùng Chi Nguyên chân khí dồn hết chất độc xuống huyết Dững Tuyền ở lòng hai bàn chân.

Cuối cùng, hai huyết này sung phù lên và có màu tím đen. Thần Bút Lực Sĩ cầm hai cây kim rồng vào đây, máu đen bắn ra thành vòi và cực kỳ hôi thối.

Bất Nghi nghe cơ thể sáng khoái, má trái không còn giật nữa, biết mạng mình đã được bảo toàn, liền quỳ xuống xưng là thuộc hạ, xin theo phò tá Hiên Viên công tử!

Dao Quang rất mừng vì có được một thủ hạ lợi hại như Hoắc Bất Nghi. Lão là truyền nhân của Qui Hạc lão nhân đất Hán Dương, và là người duy nhất trong võ lâm tinh thông hai môn tuyệt học Quy Tức đại pháp và khinh công “Hạc Ảnh Xuyên Vân”.

Với Quy Tức đại pháp, họ Hoắc có thể nằm bất động nửa tháng trời không ăn uống, không bài tiết, chẳng khác loài rùa. Ngay một đại cao thủ như Bách Biến Ma Quân mà còn không phát hiện ra nổi thì đủ biết công phu Quy Tức của Bất Nghi lợi hại đến đâu.

Còn thân pháp “Hạc Ảnh Xuyên Vân” độc bá võ lâm về phép dễ tung và phi hành. Vạn Gia Táo Quân nhảy cao hơn bất cứ ai trên giang hồ, và khi lão bỏ chạy thì chẳng cao thủ nào đuổi kịp! Song về phương diện bộ pháp ảo diệu, biến hóa thì pho “Hạc Ảnh Xuyên Vân” lại không bằng công phu “Khinh Yển Ngự Phong” của Lư Sơn Tiên Ông.

Sáng hôm sau, Vạn Gia Táo Quân gấp rút lên đường đến Tổng đàn Quý giáo ở núi Đông Trạch, Hà Nam, để báo tin cho Sầm Thu Danh. Họ Hoắc sẽ kiếm được ngân lượng vàng, còn Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân sẽ có một đối thủ xứng tay.

Theo kế hoạch sửa Suru Mệnh Thần thì phe Dao Quang sẽ ẩn mình xem hai cạp đánh nhau, phút cuối mới xuất hiện diệt trừ con nào sống sót. Chàng chỉ có thể hy vọng vào sự hỗ trợ của hai phái Nga Mi, Thanh Thành, vì các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Tam bảo khó mà đến kịp lúc!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9: Thư cung Thiên Võng uy như hổ - Thạch động Hiên Viên đảo tử kỳ

Hoắc Bất Nghi đi rồi thì bọn Dao Quang cũng khởi hành, cố gắng đến Lạc Sơn thật sớm!

Cuộc chiến này có tính quyết định, nên Dao Quang đem theo tất cả những cao thủ hạng nhất của mình. Tính luôn Thần Bút Lực sĩ và bốn người của Xã bang thì đoàn nhân mã đông đến mười chín người.

Lần này chàng kiên quyết không cho Ngọc Thiên đi theo, lấy lý do là Ngọc Đường mới sinh nở cần người bầu bạn.

Sau bốn ngày bốn hành vội vã đoàn người ghé vào kiểm trang trong thành Nhạc Dương nghỉ ngơi. Mờ sáng, họ lên đường và có thêm Động Đình kiếm khách Nhạc Di Kinh đồng hành.

Do thời gian cấp bách nên hành trình cực kỳ vất vả, đi nhiều nghỉ ít. Gần giữa tháng tư, bọn Dao Quang mới đến được thành Lạc Sơn, ai nấy mệt phờ, râu ria lôm chôm, sứt mấy cân thịt.

Hai mươi người phân tán nhỏ mà vào thành, tuy kẻ trước người sau nhưng đều ở chung một khách điểm. Vào thời nhà Đường, Lạc Sơn được gọi là Gia Chân, nên chàng lại lấy làm lạ khi thấy quán trọ này mang tên Gia Chân đệ nhất lầu điểm.

Lạc Sơn là địa phương trù phú, sầm uất nhất tỉnh Tứ Xuyên, chỉ thua có thủ phủ Thành đô. Thứ nhất là do vị trí ngã ba sông, thứ hai là vì Lạc Sơn có một thắng tích rất nổi tiếng. Đó chính là pho tượng Phật Di Lặc khổng lồ bằng đá, kích thước lớn nhất Trung hoa, và hơn cả những pho tượng của nước láng giềng A Phú Hân (Afghanistan).

Thạch Phật ở A Phú Hân là tượng đứng mà chỉ cao gần mười mấy trượng (năm mươi lăm mét), Trong khi Lạc Sơn Di Lặc Đại Phật là tượng ngồi mà lại cao đến hai mươi một trượng rưỡi (bảy mươi một mét).

Pho tượng vĩ đại này được tạc trên vách phía tây của núi Lăng Vân, thuộc dãy Lạc sơn, cách huyện thành Gia Chân một dặm. Năm đầu niên hiệu Khai Nguyên đời Đường Huyền Tông (bảy trăm mười ba), hòa thượng Hòa Thông, người Quý Châu, đến ngã ba sông Lạc sơn du sơn, ngoạn thủy, ông chứng kiến những thảm họa thuyền đắm, người chết do nước chảy xiết, liền phát nguyện đem cả đời mình tạc pho tượng Phật để trấn giữ vùng nước hiểm, và giúp thuyền bè đi lại dễ phát hiện ra phương hướng.

Công trình này quá sức đồ sộ, nên hòa thượng đã qua đời khi pho tượng còn dang dở. Nhưng Tiết độ sứ Xuyên Tây đã tiếp tục sự nghiệp, tổng cộng đã tốn hết chín mươi năm ròng rã và nhiều công sức, tiền bạc của Phật tử Tứ Xuyên.

Để ghi nhớ công đức của hòa thượng Hải Thông, người ta đã tạc tượng ông mà thờ phụng. Ngày nay trên núi Lăng Vân vẫn còn Động Hải Sư, cũng là

nơi hòa thượng ở năm xưa. Trong động có pho tượng đá cao hơn nửa trượng, ngồi xếp bằng, tay bưng hộp Nhân Châu, nét mặt đầy vẻ kiêu ngạo và phần nộ! Tương truyền rằng, khi Hải Thông khởi công tạc tượng thì bị bọn quan lại địa phương đòi hối lộ. Ông bèn tự khoét một mắt đưa cho chúng chứ không khuất phục.

Muốn chiêm ngưỡng toàn bộ pho tượng phải đứng trên thuyền dưới sông. Còn muốn xuống từ đầu đến chân thì phải qua chín đoạn đường núi có bậc đá hẹp cheo leo hiểm trở.

Tác giả không đi sâu vào kích thước chi tiết, chỉ nói thêm rằng trên mỗi mu chân của Lăng Vân Đại Phật có đủ chỗ cho một trăm người đứng, hoặc đặt hai mươi cỗ kiệu.

Tóm lại, chính kiệt tác có một không hai này đã làm nổi danh vùng đất Lạc Sơn. Mỗi năm có hàng vạn phật tử bốn phương đến hành hương ở chùa Lăng Vân tự, và chiêm ngưỡng tượng Phật Di Lạc.

Sau khi đông dài đôi nét về bối cảnh, chúng ta quay lại với Dao Quang. Chàng vừa tắm gội ăn uống xong thì Phân đà chủ Lạc Sơn là Lý Ngự Cái Lương Bất Phú đến tìm.

Nghe lão ăn mày tự giới thiệu, bọn Dao Quang đến mỉm cười vì mặt họ Lương đỏ hồng, miệng hô và hai túm râu mép kia quả giống dung nhan của một con cá chép!

Quý Dao hỏi đùa :

- Chắc các hạ là người thông thạo thủy tính nên mới có mỹ danh ấy!

Lương Bất Phú cười hi hi :

- Ngược lại thì có! Lão phu không hề biết bơi, thà nhảy vào lửa chứ chẳng bao giờ dám xuống nước.

Lão bỗng nghiêm giọng báo cáo :

- Bẩm công tử! Yên Sơn Thần Y đã đến đây hai ngày trước, vào cánh rừng già dưới chân ngọn núi cực Bắc của rừng Lạc Sơn, chưa thấy trở ra. Hai phái Nga Mỹ, Thanh Thành hiện đang mai phục gần đấy, chờ đợi công tử!

Dao Quang mừng rỡ :

- Hay lắm! Tại hạ sẽ đến đấy ngay, phiền túc hạ chỉ đường cho!

Thế là đoàn người lặng lẽ rời khách điểm, đi về hướng Bắc. Lý Ngự Cái cho một tên đệ tử ba túi dẫn đường, còn lão ở lại huyện thành giăng lưới chờ đợi Giáo chủ Quý giáo Sâm Thu Danh và Vạn Gia Táo Quân.

Quả nhiên sáng hôm sau, lực lượng Quý giáo xuất hiện. Họ Sâm mang theo bốn vị Hộ giáo Pháp sư và năm mươi cao thủ hạng nhất, dừng chân ở cửa Đông thành.

Sâm giáo chủ cùng Vạn Gia Táo Quân tiến vào thành, đến Giang Phong phạn điểm dùng điểm tâm và chờ tin tức đám thủ hạ của Hoắc Bất Nghi.

Ăn xong mà vẫn chưa thấy ai ra mặt, Sâm Thu Danh cau mày :

- Bọn đệ tử của người chết đâu cả rồi?

Táo Quân mỉm cười :

- Giáo chủ yên tâm, họ sắp đến rồi! Tại hạ làm ăn rất có uy tín, nếu không tìm được vị trí Vạn Thư cung sẽ giao mạng cho Giáo chủ định đoạt!

Sâm giáo chủ cười nhạt :

- Lúc ấy thì người có muốn chết cũng chẳng xong!

Ánh mắt tàn độc của lão khiến Hoắc Bất Nghi rợn người, thâm lo lắng và chỉ thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Lý Ngự Cái bước vào.

Hôm nay Lương Bất Phú lột xác ăn mày, mặc bộ võ phục xanh lạnh lặn, hông mang đao, đầu đội nón sùm sụp cho hợp với vai một tay trinh sát thần bí.

Lão bước thẳng đến ngồi xuống cạnh Vạn Gia Táo Quân, hạ giọng báo cáo :

- Bẩm Hoắc đại ca! Vạn Thư cung tọa lạc trong cánh rừng dưới chân đỉnh Khiêu Vân, tận cùng dãy Lạc Sơn. Giang Thượng Phong và hai mươi thủ hạ đã vào đấy từ hôm kia chưa thấy trở ra!

Hoắc Bất Nghi ra vẻ thủ lĩnh, lạnh lùng đáp :

- Người mau hướng dẫn bọn ta đến đấy!

Ba khắc sau, lực lượng Quỷ giáo có mặt ở cánh rừng Khiêu Vân.

Rặng núi Lạc Sơn nằm dọc sông Mân Giang theo hướng Bắc Nam, gồm sáu đỉnh. Lăng Vân sơn, nơi có pho Di Lặc Đại Phật là đỉnh cực Nam, còn núi Khiêu Vân ở tận cùng phía Bắc. Giữa ngọn Khiêu Vân và ngọn Du Phong kế bên có một cánh rừng rậm đầy lam sơn chướng khí và độc vật. Do vậy, ba chục năm nay bọn tiểu phu chẳng hề dám bén mảng đến mà chặt phá.

Sâm Thu Danh nhìn khu rừng rậm rạp, âm u với ánh nắng mờ mờ. Lão nhận ra có dấu vết của một con đường mòn cũ, nay đã phủ đầy bụi rậm và cây cối. Có thể xác định rằng con đường này ngày xưa thẳng và rộng đến hai trượng, đưa theo hàng cây Du cổ thụ hai bên: chúng cao lớn hơn hẳn những cây non thưa thớt ở giữa rừng.

Lý Ngự Cái hú nhẹ, và từ trong con đường mòn giả định này có một hán tử râu rậm chạy ra. Trang phục của gã giống hệt Trương Bát Phú : võ phục xanh, nón rộng vành che kín nửa mặt. Chỉ khác ở chỗ là tay gã cầm một cây côn gỗ đen bóng, dài hơn trường kiếm một gang tay.

Hán tử vòng tay kính cẩn :

- Bẩm Hoắc đại gia! Vạn Thụ cung nằm cách đây bốn dặm, trong một thạch trận quái dị. Thuộc hạ có thể vào và xem chút nữa là bị vây hãm!

Sâm Thu Danh cướp lời Vạn Gia Táo Quân. Lão hỏi :

- Làm sao ngươi dám khẳng định nơi ấy là Vạn Thụ cung?

- Bẩm Sầm giáo chủ! Nếu trèo lên ngọn cây cao ở ngoài có thể nhìn thấy một ngôi mộ bằng đá cao hai trượng, trên khắc chữ Thụ, có lẽ đấy là cửa ngầm để đi xuống lòng đất! Bọn đệ tử Giáng Ma hội canh gác rất nghiêm mật!

Sầm giáo chủ gật gù :

- Tốt lắm! Chúng ta đi thôi không trận pháp kỳ môn nào ngăn cản được lão phu!

Mọi người xuống ngựa đi theo hán tử râu rậm. Trên đường mòn có dấu vết chặt phá bụi rậm mờ lối của lực lượng nào đó đã vào trước.

Không hiểu tại sao Sầm Lão Quỷ lại hỏi Hoắc Bát Nghi :

- Gã áo xanh cầm côn kia lai lịch thế nào?

Vạn Gia Táo Quân vui vẻ đáp :

- Bẩm Giáo chủ! Gã kia tên gọi Tống Tất Hưng, thủ hạ đắc lực nhất của Nghi này! Còn lão mang đao danh tính là Lương Phủ, tuổi đã sáu mươi nên tính mình miễn không bằng họ Tống!

Sâm Thu Danh gật gù không hỏi thêm. Đường đã được mở sẵn nên cuộc trình phe Quỷ giáo khá nhanh, chỉ gần khắc đã đến mục tiêu.

Trước mặt mọi người là một khu vực đầy những tảng đá hình thù kỳ dị, cao đột hơn trượng. Xen lẫn với đá là cây cối và bụi rậm. Tuy đã là giờ thìn mà trong thạch trận vẫn bàng lẳng lẳng sương mù trắng đục, trông rất đáng nghi.

Chu vi thạch trận rộng độ hai ba dặm, nằm giữa khoảng rừng thưa thớt, xong cây nào cũng to lớn, rậm rạp.

Sâm Thu Danh tung mình lên một cây cổ thụ cao nhất ở gần bìa khu loạn thạch. Lão leo đến tận ngọn, ngắm nhìn địa thế để tìm cách phá trận.

Quả nhiên, ở trung tâm thấp thoáng bóng dáng một ngôi mộ đá rất lớn, bia quay về hướng Nam, và trên thảm cỏ xanh rì chung quanh thạch mộ có bọn bạch y cầm thầy ba hoặc ống đồng qua lại. Như vậy, có thể là Chương môn Thầy Ba phải, Lân Hòa hội cũng có mặt và đã theo Bách Biến Ma Quân vào thạch mộ.

Giờ thì Sâm Thu Danh đã hiểu vì sao Vệ Chuyển Luân dụ dỗ được nhiều bang hội theo mình. Vạn Thụ cung là miếng mồi mà không có con cá nào chê cả!

Họ Sâm tin vào sức mạnh của Ma Quang bảo kính và lực lượng đông đảo của Quỷ giáo nên không hề e sợ, bình tâm nghiên cứu trận pháp.

Lão ước lượng khoảng cách từ bìa trận vào trung ương chỉ dài độ hai chục trượng, và đây chính là trận đồ Điền Đảo Ngũ Hành.

Sâm Thu Danh tuy là người dân tộc Bồ Lăng nhưng thông minh tuyệt thế, văn võ toàn tài, giỏi nghề binh thư trận pháp. Chỉ sau hơn khắc thời gian, lão đã tìm ra phương thức vào trận.

Họ Sâm đặc ý trở xuống đất, chỉ dẫn cho bốn Hộ giáo Pháp sư và các giáo chúng.

Chờ Sâm Thu Danh nói xong, Vạn Gia Táo Quân cười bảo :

- Tại hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, mong Giáo chủ giao ngân phiếu!

Sầm Thu Danh lạnh lùng đáp :

- Trước khi xác định rõ ngôi mộ kia là Vạn Thư cung thì người đừng hòng lấy vàng. Hãy ở ngoài này chờ kết quả!

Vạn Gia Táo Quân nhếch mép cười mỉa :

- Tôn giá không tin tưởng vào chiêu bài của Vạn Gia Táo Quân thì tại hạ sẽ đi theo, để lỡ tôn giá chết trong trận thì lục xác mà lấy tiền công!

Họ Sầm mỉm cười đánh ác :

- Được! Nếu có gan thì người cứ việc theo lão phu!

Hoắc Bất Nghi gật đầu, quay sang bảo hai thủ hạ áo xanh :

- Tổng Tất Hưng theo ta còn Lương Phú trở về thành! Nếu chiều tối không thấy bọn ta trở về thì mang đuốc và lương thực đến đây!

Lý Ngự Cái vâng dạ, quay gót đi ngay.

Giáo chủ Quỷ giáo rút cương tiên cầm sẵn, tiến vào thạch trận. Đoạn người nối đuôi lão thành một hàng dài.

Họ Sầm không đi thẳng mà đi quanh co ngang dọc hàng trăm lần mới đến được khu thạch mộ. Lão nhảy sỏ vào bạch ở phía trước cửa mộ, chỉ một roi đã quét bay ba cây thấy ba, và chọc thủng ngực hai tên xấu số.

Nói chân Sầm Thu Danh là bốn vị Hộ giáo Pháp sư mặt vằn vện. Tuổi của họ đều đã quá thất thập, công lực thâm hậu nên đường roi rất mãnh liệt.

Phe Giáng Ma hội cũng ném được vài viên Lân Hòa đạn, nhưng không cứu vãn được tình hình vì giáo chúng Quỷ giáo đã tràn ngập. Tiếng rên la thảm khốc vang dậy núi rừng. Song chỉ chưa đầy nửa khắc đã tắt lịm vì chẳng còn tên bạch y nào sống sót. Phe Quỷ giáo đã sử dụng đến độc phấn nên kết liễu trận chiến rất nhanh chóng!

Vạn Gia Táo Quân và gã Tổng Tất Hưng không tham chiến, đứng ngoài quan sát, Hoắc Bất Nghi rừng mình trước cảnh chém giết dã man và nét mặt tàn nhẫn, đầy vẻ khoái trá của Sầm giáo chủ, liền thờ dài nói nhỏ :

- Xem ra lão quỷ họ Sầm này còn khát máu hơn cả Bách Biến Ma Quân!

Tổng Tất Hưng lặng lẽ gật đầu tán thành. Lúc này, Sầm giáo chủ đang chăm chú xem tấm bia đá cửa mộ. Trên ấy chỉ có một chữ Thư viết theo lối đại triện, nét lớn bằng cổ tay.

Sầm giáo chủ vận công đầy thử, dù đã dùng toàn lực mà cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Lão trầm ngâm một lúc rồi dùng hai ngón tay trở vào giữa vạch theo những nét chữ Thư, theo đúng thứ tự như đang tập viết. Kỳ diệu thay, có tiếng lách cách nho nhỏ vang lên, và họ Sầm dễ dàng xô tấm bia đá cao hơn đầu người, rộng một sải tay kia hé ra.

Lão mở toang cửa, thận trọng bước vào, xem xét cơ quan ổ khóa. Khi biết chắc rằng có thể tự mở từ bên trong, lão phân phối ba vị Hộ giáo Pháp sư và hai chục giáo chúng đi theo mình. Số dư sẽ ở lại cùng lão Đại Pháp sư để canh giữ cửa mộ.

Sầm Thu Danh nghiêm giọng bảo Vạn Gia Táo Quân :

- Hoắc Bất Nghi! Người mà bước gần đến cánh cửa đá thì sẽ bị chết ngay!

Họ Hoắc mỉm cười :

- Nếu tại hạ không lấy số thù lao ngàn lượng vàng thì Giáo chủ có cho vào theo không?

Sầm Thu Danh tự lự đáp :

- Lão phu đồng ý! Nhưng nếu người ăn cắp dù chỉ một trang giấy trắng trong Vạn Thư cung thì đừng hòng toàn mạng!

Hắc Bất Nghi vui vẻ nói :

- Giáo chủ yên tâm! Nghi này chỉ vào cho thỏa tính hiếu kỳ chứ chẳng phải vì lòng tham? Với bản lĩnh của Giáo chủ thì muốn giết tại hạ lúc nào chẳng được!

Họ Sầm gật đầu dặn :

- Nhưng chỉ một mình người vào thôi, gã Tổng Tất Hưng phải ở ngoài!

Bất Nghi có giấu nỗi thất vọng, chấp nhận điều kiện ấy.

Đoàn người vào mộ rồi, Sầm Thu Danh đóng chặt cửa đá, và lão đại pháp sư ngồi ngay đấy mà trấn giữ.

Ba mươi gã đệ tử Quỷ giáo còn lại đã dọn dẹp xong chiến trường quây quần thanh toán số thực phẩm, rượu ngon của đối phương. Họ nói cười râm ran, mặt đầy vẻ chân chất, hiền lành, không hề ngờ rằng Giáo chủ của mình phải lao vào một cuộc chiến khốc liệt.

Gã áo xanh Tổng Tất Hưng không hiểu sao lại thờ dài, chậm rãi đi vòng quanh ngôi mộ cổ. Vị trí trung ương của trận đồ này là một khoảng đất tròn đường kính độ tám trượng, được lót đá bằng phẳng. Nhưng ở bìa sân sau mộ có một cây đại thụ thân đầy gai lớn, to cỡ bốn người ôm, chia nhánh ở độ cao hai trượng và có khá nhiều dây leo quấn quanh cành.

Họ Tổng không biết tên của loại cây kỳ lạ này, tò mò đứng ngắm nghía. Gã phát hiện hai con sóc lông xám từ trên ngọn cây đuối nhau, xuống đến chạng ba thì biến mất, chờ mãi cũng chẳng thấy xuất hiện.

Họ Tổng tự nhủ chẳng lẽ cây này rỗng ruột?

Gã tung mình, điểm mũi giày vào những nhánh gai nhọn hoắt, lên đến chạng ba. Quả nhiên dưới chân họ Tổng là một lỗ sâu hun hút rộng độ gần sải tay, có ba, bốn sợi dây leo lớn buông thõng. Tất Hưng biết hai con sóc kia đã leo dây mà đi xuống dưới. Gã móc ra một đỉnh bạc, thả xuống, dựa vào thời gian phát ra tiếng động mà xác định được rằng quãng đường đi khá dài, hơn hẳn chiều cao của chạng ba.

Ánh mắt họ Tổng sáng lên những tia hy vọng. Gã giật thử mấy sợi dây leo, cảm thấy chắc chắn liền tuột xuống.

Đến độ sâu năm trượng sáu trượng chân họ Tổng chạm phải một tảng đá bằng phẳng. Gã thờ phào, buông dây leo, bật hỏa tập quan sát, tìm thấy một đường hầm trở về hướng Bắc.

Đoán rằng đây là lối vào thứ hai của Vạn Thư cung, Tất Hưng mừng rỡ tiến lên. Mật đạo này hẹp và thấp, chỉ vừa một người qua lọt, bốc mùi ẩm thấp, hôi tanh, chắc chắn có rắn rít. Nhưng gã họ Tổng vẫn liều lĩnh lướt đi rất nhanh, dọc đường dù bị độc vật cắn cũng chẳng hề chùn bước, dường như cơ thể gã không sợ độc?

Đường hầm khá dài nhưng ngày càng rộng rãi, được hơn trăm trượng thì đến một hang đá sáng sủa, rộng rãi. Họ Tổng biết mình đang ở trong lòng núi Khiêu vân, chứ chẳng phải tầng ngầm của Vạn Thư cung.

Tổng Tất Hưng đảo mắt nhìn quanh hang đá vôi đầy thạch nhũ, xác định nó có dạng tròn, đường kính tám chín trượng, trần cao sáu trượng, được đục bầy ông thông sáng theo phương vị Thất Tinh Bắc Đẩu.

Họ Tổng nhét hỏa tập vào thắt lưng, rào bước khắp nơi. Khi đến phần vách hướng đông, gã nhận ra dấu vết của một cánh cửa đá bằng phẳng hình chữ nhật, phía trên khung cửa khắc lõm ba chữ “Nhất Thư cung”.

Tất Hưng mỉm cười tự chế nhạo vì tìm Vạn Thư cung mà chỉ Nhất Thư cung. Gã đẩy cửa, thấy cửa đá mở ra nhẹ nhàng, chẳng hề có khóa, yên tâm bước vào vì bên trong Nhất Thư cung rất sáng.

Gọi là cung cho vui chứ thực ra đấy chỉ là một hang đá nhỏ, trần cao vút nhưng nền vuông vức mỗi bề hai trượng. Mặc cho Thiên Vồng thư sinh phật ý, chúng ta sẽ xem nó như một căn phòng đá. Và trong căn thạch thất này chẳng có gì ngoài một chiếc bàn nhỏ và tảng đá dài, đen như mực. Tuy không trải chiếu nhưng dựa vào chiếc gối mây thì Tổng Tất Hưng cũng biết đấy là giường ngủ. Cạnh gối là một chiếc hộp đồng vuông vức, chạm trổ tinh xảo. Tất nhiên là cả phòng và vật dụng đầy bụi bặm.

Tất Hưng hăm hở bước đến ngồi lên giường định lấy hộp đồng. Y phục của gã giờ rất dơ bẩn nên chẳng cần phải lau bụi làm gì. Khi móng chạm vào mặt phẳng của thạch sàng, Tất Hưng giật bản mình vì nó lạnh giá như băng tuyết. Gã đứng dậy lăm bắm :

- Chẳng lẽ đây là Tàng Địa Mẫu Băng Thạch thứ hai?

Họ Tổng đưa tay sờ lại lần nữa gật gù tự xác nhận ý kiến của mình. Gã vươn người lấy hộp đồng, mở ra xem. Bên trong chỉ vón vện có một quyển sách dày độ hay trăm tờ, bìa ghi bốn chữ Thiên Vồng Vô Kinh.

Trang đầu là bức họa vẽ một chàng thư sinh chấp tay sau lưng ngửa cổ ngắm trăng. Dưới bức họa thư danh Thiên Vồng thư sinh Thành Tu ý. Nhưng hình vẽ sao lại đủ cả hai chân chứ không cụt như võ lâm từng biết? Còn mé trái trang giấy là hai câu thơ viết theo lối chữ thảo, đường nét uyển chuyển nhưng đầy khí phách.

Kiểm kiếm tảo Lư sơn vụ

Chương trục Thiếu Thất vân.

Tất Hưng mỉm cười lăm bắm :

- Thì ra Thiên Vồng thư sinh khổ công rèn luyện hai chục năm, quyết chí so tài với bốn phái và chùa Thiếu Lâm.

Chắc nãy giờ độc giả đã đoán ra Tổng Tất Hưng là Hiên Viên Dao Quang cải dạng. Vậy thì chúng ta sẽ trả lại thân phận thực cho gã công tử đất Giang Tây.

Dao Quang lật tiếp, xem khẩu quyết và đồ hình của các môn nội công, kiếm pháp, chưởng pháp, chỉ pháp và khinh công.

Trong phần kiểm pháp, chiêu đầu tiên có tên là “Vụ Tiên Vân Tần”, được chú thích là dùng để giải phá chiêu “Vu Sơn Dụ Ẩn” của Lư Sơn Tiên Ông.

Dao Quang toát mồ hôi trước trí tuệ siêu phàm của Thiên Võng thư sinh. Lão chỉ chứng kiến có một lần duy nhất mà tìm ra được chỗ nhược của chiêu tuyệt kiếm Lư Sơn. Vị trí ấy nằm tương ứng với đầu gối bên trái.

Phần chỉ pháp thì đúng là Vô Tướng thần chỉ, nhưng mỗi lần xạ ra đến bốn đạo chỉ phong, hơn hẳn khả năng của Minh chủ võ lâm Đàm Thương Túy. Còn khinh công rất quái dị, vì Thiên Võng thư sinh cụt cả hai chân, lão có gắn chân giả thì bàn chân cũng chẳng cử động được như người thường. Và có thể vì cụt chân nên pho chương pháp Thiên Võng của họ Thành rất ảo diệu, thần kỳ. Dao Quang đánh giá được nhưng không chú ý lắm vì chàng chỉ yêu kiếm thuật mà thôi.

Dao Quang xem xong, nhét quyển chân kinh vào ngực áo, thử xô chiếc giường đá để tìm một vật. Đó chính là di thể của Thiên Võng thư sinh.

Chàng dồn hết công lực đẩy được tảng đá lạnh toát lách đi. Nhưng phía dưới không có cửa ngầm nào cả. Dao Quang phải tay suy nghĩ :

- “Có lẽ Thiên Võng thư sinh vẫn còn sống! Tính ra lão ta mới hơn bảy mươi mà thôi!”

Bỗng chàng biến sắc vì nghe sàn đá dưới chân chấn động, rung chuyển vì những đợt sóng địa chấn, Dao Quang quay người lao vút ra ngoài, vừa kịp chứng kiến vách đá ở cửa đường hầm thông với kho thạch mộ bị hút xuống, phát ra tiếng động kinh hồn, cát bụi bay mù mịt.

Dao Quang chết điếng người, thụt lùi vào trong thạch thất vì thạch nhũ ở trần hang lớn liên tiếp rơi xuống. Chàng tưởng rằng trần thạch động sẽ đổ sụp, nhưng may thay con động đất đã qua đi.

Cát bụi lắng xuống, Dao Quang phi thân về phía cửa thông lộ, ngao ngán nhận ra nó đã bị bít chặt bởi một tảng đá khổng lồ nặng ước vào vạn cân.

Chàng cố trấn tĩnh đi rào một vòng tìm lối thoát. Tiếc thay, vách hang toàn bằng đá chứ không không có đất mềm. Dao Quang tự an ủi khi thấy trong động có khá nhiều rắn. Chúng cảm nhận được trước trận động đất nên bò vào đây ẩn náu. Có vài chục con bị đá đè chết và số còn lại cũng sẽ chết vì chui vào bụng Dao Quang.

Quả thực là chàng đang đói vì đã quá trưa. Dao Quang bới đá, nhặt vài xác rắn, tìm vũng nước đọng trên sàn hang rửa sạch. Chàng chặt đầu chúng bằng thanh kiếm nằm trong cây côn gỗ rồng ruột.

Lúc đi ngang thạch trận, Dao Quang ở vị trí sau cùng, đã lén dùng một côn thọc những lỗ sâu để đánh dấu đường đi. Thủ hạ của chàng và hai phái Nga Mĩ, Thanh Thành sẽ theo dấu mà vào khu thạch mộ.

Nhớ đến họ, Dao Quang phân khởi, ngửa cổ hưởng về bảy lỗ thông gió trên trần mà hú vang.

Cát bụi rơi xuống là tả do bị chấn động bởi âm thanh, nhưng không có hy vọng đến được tai quần hùng vì âm lượng phát ra quá nhỏ và không thuận gió. Giả như có ai nghe thấy cũng khó mà xác định được nơi xuất phát.

Dao Quang cũng hiểu điều ấy nên thôi không gọi nữa, vào thạch thất bẻ chân bàn gỗ nhóm lửa mà nướng rắn.

\* \* \* \* \*

Trong lúc Dao Quang nhăn nhó vì món rắn không có muối để chấm, tác giả mời chư vị trở lại với cuộc xâm nhập Vạn Thư cung của Quý giáo.

Sau khi khóa chặt cửa thạch mộ, Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh tay roi, tay đuốc đi tiên phong lướt xuống những bậc thang bằng đá. Tổng cộng có chín mươi chín bậc, và sau đó là đoạn đường ngang bằng phẳng, rộng đủ cho ba người đi song song.

Trần mặt lộ là hàng ngàn phiến đá mỏng được chống đỡ bằng hàng cột gỗ nằm dọc vách. Con đường này có một chỗ ngoặt ngang dẫn về hướng Tây, tức hướng bờ sông Mân Giang.

Trên đường hoàn toàn không có cơ quan, ám khí gì cả nên bước chân mỗi người một lúc thêm nhanh. Mặt lộ chỉ dài gần hai mươi trượng, tận cùng bằng cửa gỗ sơn son. Trên đầu cửa đắp nổi ba chữ Vạn Thư cung thép vàng chói lọi.

Sầm Thu Danh ra hiệu cho đoàn người dừng lại, một mình tiến lên vận công bảo vệ châu thân rồi vuron thẳng cây cương tiên đẩy cửa. Lão đề phòng vô ích vì hai cánh cửa mở toang mà chẳng có cạm bẫy gì cả.

Họ Sầm thận trọng bước vào, nhận ra căn phòng này vuông vức mỗi bề trượng rưỡi, vách nhẵn phẳng, ghép bằng những phiến đá vuông rộng độ gang tay.

Trên bức vách trước mặt họ Sầm có khắc lõm ba chữ đại tự “Khách phòng”, và phía dưới là bốn hàng chữ nhỏ hơn ghi tên bốn pho bí kíp, Vô Tướng thần chỉ bí phổ, Lưu Tinh kiếm phổ, Hấp Nguyên mật lục, Phúc Khí độc công tâm pháp.

Vậy là cách nay nhiều năm Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân đã từng đến đây và lấy được đến bốn quyển Võ kinh trong phòng này. Do thu hoạch quá lớn nên lão hài lòng bỏ đi, không tiến sâu hơn nữa. Giờ vì e sợ Ma Quang bảo kính nên mới quay lại.

Họ Vệ mang theo ít nhất là ba người nữa. Và chắc đã tìm ra được đường vào bên trong nên không có mặt ở nơi này.

Sầm Thu Danh cơ trí tuyệt luân, nhãn quang sắc bén, mau chóng nhận ra bốn chữ đầu tiên của các pho bí kíp không có bụi như những chữ còn lại. Lão hân hoan chia ngón trở, vận công đồ theo nét chữ. Bốn viên đá lần lượt thụt sâu vào và vọng ra tiếng cơ quan chuyển động. Lão hoan hỉ xuống tấn, đưa tay xô mạnh.

Bức vách đá vẫn trơn trượt khiến lão gian hùng thẹn đỏ mặt. Vạn Gia Táo Quân lên tiếng :

- Có lẽ đây là loại cửa trượt! Giáo chủ thử đẩy sang hai hướng tả hữu xem sao!

Nghe hợp lý, họ Sầm làm theo lời Hoắc Bất Nghi. Quả nhiên bức vách bị tách làm đôi, chui sâu dần vào hai bên. Không gian bên trong vô cùng tăm tối khiến lòng người ảm ngại. Ba vị Hộ giáo Pháp sư vội trợ lực với Giáo chủ để mở cho hết khẩu độ của khung cửa.

Kê gian hùng thường đa nghi và cẩn trọng nên Sầm Thu Danh đã ra lệnh cho thủ hạ dùng đục sắt chèn vào khe cửa, đề phòng ai đó phát động cơ quan đóng lại. Quý giáo đã mang theo đầy đủ dụng cụ của nghề đá. Vì Vân Nam có rất nhiều mỏ đá hoa cương, cẩm thạch. Sản phẩm đá của Vân Nam nổi tiếng khắp Trung Hoa từ hàng ngàn năm trước, lấy lòng nhất là đá của vùng Đại Lý.

Sầm Thu Danh và thủ hạ giờ cao đuốc tiến lên, ánh đuốc sáng rực nhưng không đủ soi rõ không gian rộng rãi nơi này, chỉ thấy hai bên có những hàng trụ đá vôi được chạm trổ thành hình rồng, phượng, quả có nét giống một cung điện.

Có người còn thận trọng hơn Giáo chủ Quý giáo, đó là Vạn Gia Táo Quân. Họ Hoắc không vào mà đứng nép vào sau phần cánh cửa đá còn nhô ra.

Lão đã hành động rất khôn ngoan vì một hàng rào gồm những chấn song sắt kiên cố đã đột ngột rơi xuống, bít chặt lối ra. Và không gian trong Vạn Thu cung bắt đầu sáng lên.

Cửa ngầm trên trần thạch cung mở tung một ổ lớn hơn mảnh chiếu khiến ánh dương quang chính ngọ ập vào chói lọi.

Lực lượng Quý giáo kinh hoàng, theo bản năng lùi lại lay động hàng rào sắt. Nhưng mỗi thanh thép đều lớn hơn ngón chân cái, lọt sâu vào lỗ trên nền đá, muốn phá hủy cũng phải tốn nhiều thời gian.

Và bên trong vọng ra tràng cười ngạo nghễ :

- Lúc này các người hãy tìm cách vào cho được, sao giờ lại muốn ra?

Từ vùng âm u do ánh nắng không chiếu đến, một lão nhân râu ba chòm, mũi đen, áo thư sinh vàng nhạt, tay cầm trường kiếm, chậm rãi bước ra, đứng đối diện với Sầm giáo chủ, cách một khoảng hơn trượng.

Người này có gương mặt đoan chính, trắng trẻo, miệng cười tươi nhưng ánh mắt đầy tà khí. Sầm Thu Danh thấy đối phương còn đủ hai chân nên ngờ ngàng hỏi :

- Tôn giả là ai?

Hoàng y lão nhân mỉm cười đáp :

- Lão phu là Thiên Vồng thư sinh Thành Tu ý. Còn các hạ chắc là Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh?

Họ Sầm gật đầu nhưng vẫn còn nghi hoặc :

- Phải chăng tôn giả mang chân gỗ?

Thành Tu Ý lắc đầu, đặc ý đáp :

- Các hạ ở Vân Nam chắc phải biết loài tái sinh Vô Giáp Hắc Xà. Hai năm trước, lão phu may mắn tìm được một con nên đã chặt chân người khác nối vào cho mình.

Sầm Thu Danh thấy Thiên Vồng thư sinh chỉ có một mình nên không hề e sợ. Lão thân nhiên dò hỏi :

- Thế bọn Vệ Chuyển Luân đâu rồi?

Thiên Vồng thư sinh cười đáp :

- Bách Biến Ma Quân lòng tham không đáy, lần nay đem theo ba cao thủ võ lâm vào Vạn Thu cung để gom sạch tuyệt học võ lâm. Nhưng họ xui xẻo vì gặp được lão phu bất sống, nhốt ở hậu cung.

Sầm Thu Danh chợt dạ vì biết rõ bản lĩnh của Ma quân và ba người kia. Thành Tu Ý bất sống được họ thì võ nghệ của lão đã đến mức vô thượng. Nhưng khẩu thuyết vô bằng, họ Sầm chẳng thể bị dọa khiếp bởi một câu nói, lão cười nhạt :

- Lão phu đã lỡ đến đây, chẳng thể về tay không được! Mong tôn giá giao lão họ Vệ ra đây, còn bí kíp thì lão phu chẳng để tâm đến?

Thiên Võng thư sinh cười khanh khách, quát mắt nói :

- Ngươi tưởng có thể nhờ Ma Quang bảo kính mà xưng vô địch được sao? Lão phu chỉ cần vài chiêu cũng đủ bắt ngươi phải quy phục, và trở thành tên đầy tớ trung thành.

Họ Sầm gian hoạt có thừa, bất ngờ tấn công trước để đoạt tiên cơ. Mảnh Ma Quang bảo kính trong tay tả lão chớp lên, xạ thẳng vào mặt đối phương, và sau đó là một chiêu roi mãnh liệt như sấm sét.

Song khủng khiếp thay, Thiên Võng thư sinh biến mất tựa bóng ma, tránh được cả hai đòn của họ Sầm, và từ một vị trí nào đó xông vào phản kích.

Sầm Thu Danh giận dữ múa tít cương tiên chống đỡ những nhát kiếm thần tốc, độc ác và liên tiếp xạ nhiều đạp Ma Quang. Tiếc rằng, Thành Tu Ý thi thố một bộ pháp vô cùng quái dị thân hình nghiêng ngả, tay khập khiễng nhưng tốc độ nhanh đến mức khó tin. Đường như mỗi thước đất dưới chân lão chỉ còn một tấc!

Sầm Thu Danh kiến văn uyên bác, nhớ chuyện cũ kể rằng đạo sĩ Tả Từ là người thọt chân, lão hiểu ngay đối thủ của mình sử dụng tuyệt học “Xúc Địa Thành Thốn”!

Công lực của Thiên Võng thư sinh còn kém Giáo chủ Quý giáo một bậc, nhưng khinh công và kiếm pháp thì bội phần hơn hẳn. Thành Tu Ý ra vào lưới roi dễ dàng như đi chợ, sau năm mươi chiêu đã gây ra mười hai vết thương nhẹ trên người người họ Sầm. Lão vừa đấu vừa mỉm cười giễu cợt khiến Sầm Thu Danh tức đến điên người.

Nỗi tuyệt vọng dần dần lớn lên, họ Sầm có cảm giác mình đang chiến đấu vô ích với một bóng ma. Lão không sao đánh trúng được kẻ thù. Trong khi mũi kiếm kia như có mắt, luôn chọn vào những chỗ sơ hở của lưới roi.

Sầm Thu Danh phần uất nhét bảo kính vào thắt lưng, tả thủ tung độc phấn mịt mù. Khổ thay, Thiên Võng thư sinh lại chẳng sợ độc, tiếp tục vạch thêm ba đường trên ngực họ Sầm.

Biết thế đã cùng, Sầm Thu Danh muối mặt quát vang :

- Xông lên!

Nhưng ba vị Hộ giáo Pháp sư chưa kịp tham chiến thì Thiên Võng thư sinh đã lao thẳng vào lưới roi. Chỉ sai vài tiếng tinh tang, mũi kiếm của họ Thành đã đâm trúng huyết Dương Khuê trên cổ tay phải họ Sầm.

Tất nhiên là bàn tay này bị tê liệt, khiến cây roi thép roi xuống đất. Đồng thời tả thủ thư sinh xạ liên bốn đạo chỉ phong, khóa cứng các huyết Khí Bộ, Nhũ Căn, Lương Môn, Thái Ất, thuộc Kinh Túc Dương Minh Vị, mé phải thân trước Sầm Thu Danh. Cuối cùng Thành Tu Ý đặt mũi kiếm vào cổ họng kẻ chiến bại, khiến đệ tử Quý giáo sợ hãi đứng khựng lại, quí cả xuống mà van lạy.

Sầm Thu Danh nhục nhã và cay đắng, trợn mắt nhìn kẻ thù. Song lão bỗng choáng váng vì ánh mắt sáng ngời, từ mi của thư sinh, tâm trí dần dần mê muội đi.

Họ Sầm bị xâm chiếm bởi cảm giác sợ hãi vô bờ bến đối với Thành Tu Ý, và ngoan ngoãn gật đầu khi nghe ông ta hỏi :

- Kể từ nay ngươi sẽ tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của ta chưa?

Thiên Võng thư sinh lại nhét vào miệng Giáo chủ Quý giáo một viên thuốc nhỏ màu hồng, ông hài lòng thu kiếm về và quát khê :

- Quỳ xuống!

Lạ thay một bậc anh hùng cái thế, nuôi chí đế vương như Sầm Thu Danh lại dễ dàng lay lục Thiên Võng thư sinh như lay cha mẹ vậy!

Thành Tu Ý nghiêm giọng :

- Ngươi hãy gọi ta là chủ nhân và xưng hô nô tài! Giờ hãy kéo quân về núi Đông Bạch chờ chỉ thị, và phải xem Bách Biến Ma Quân như bằng hữu. Lão ta cũng đã trở thành thủ hạ của ta. Tất cả đứng lên đi.

Sầm Thu Danh và phe Quý giáo bình thân, và Vạn Gia Táo Quân nhân cơ hội này lướt như bay ra ngoài. Lão là người duy nhất biết âm mưu kinh thiên động địa của Thiên Võng thư sinh. Lão phải sống để thông tri cho vô lâm đồng đạo và Dao Quang.

Đến cửa mộ, Hoắc Bất Nghi mở khóa, cố sức xô phiến đá nặng nề. May mà đại pháp sư Diêu Phương ở ngoài trợ lực mới ra được.

Vạn Gia Táo Quân hét hải nói bằng tiếng Tứ Xuyên lẫn Thổ ngữ Bồ Lăng :

- Sầm giáo chủ đã bị Thiên Võng thư sinh khuất phục, dùng Nhiếp Hồn ma pháp biến thành kẻ tôi đòi! Đại pháp sư muốn cứu lấy cơ đồ Quý giáo thì mau rời khỏi nơi này, về núi Đông Trạch, đưa bộ tộc Bồ Lăng trở lại Bào Sơn ngay!

Nói xong, Hoắc Bất Nghi nhìn quanh, chẳng thấy Dao Quang, liền lên tiếng gọi. Không có hồi âm, lão tất tả chạy khỏi thạch trận, theo con đường mà Dao Quang đã đánh dấu.

Lực lượng Hiền Viên gia trang và hai phái Nga Mi, Thanh Thành đã chờ sẵn bên ngoài đợi lệnh vào. Thấy sắc mặt tái mét của Vạn Gia Táo Quân, Thần Bút Lực Sĩ hỏi ngay :

- Dao Quang đâu mà ngươi lại chạy như ma đuổi vậy?

Họ Hoắc ngỡ ngàng :

- Công tử không ra đây sao?

Hạ lão lắc đầu :

- Làm gì có!

Hoắc Bất Nghi gãi đầu :

- Cục diện đã thay đổi! Chúng ta phải rút cả vào chỗ kín đáo để chờ công tử! Sau đó tại hạ sẽ kể ngọn ngành!

Cả bọn kéo nhau đi sâu vào cánh rừng mé hữu, lòng rất thắc mắc. Đang đi, họ bỗng nghe mặt đất dưới chân rung chuyển nhẹ nhẹ, dừng lại nhìn nhau.

Đạo Hạnh chân nhân đưa tay trấn an :

- Chư vị yên tâm! Vùng này thường có những trận địa chấn nhỏ, chưa hề gây ra tai họa gì, nếu không thì pho Tượng Phật Di Lặc ở Lăng Vân sơn đâu còn đến ngày nay!

Chưông môn Phái Thanh Thành là người học rộng, uyên thâm nghề địa chất, nên đủ uy tín để mọi người tin tưởng.

Đu đến chỗ ẩn thân, đoàn người ngồi xuống mặt cỏ, nghe Vạn Gia Táo Quân thuật lại diễn biến trong Vạn Thư cung. Nghe xong ai nấy đều tái mặt trước bản lãnh thông thiên triệt địa cũng như dã tâm của Thiên Vồng thư sinh!

Thuần Chân Thượng Nhân lần đầu tiên tỏ vẻ bi ai :

- Hai đại ma đầu kia quy phục dưới chân Thiên Vồng thư sinh thì lực lượng hùng mạnh gấp đôi, và kẻ tọa sơn quan hổ đấu của chúng ta đã vô dụng! Vọ công của ba người ấy lợi hại như vậy thì lão nạp và các phái chỉ còn cách liêu thân tử chiến mà thôi!

Chân Như Tử, sư thúc của Chưông môn phái Thanh Thành phì cười :

- Đạo đời có lúc sáng, lúc mờ, vận nước lúc suy lúc thịnh, hà tất hòa thượng ngươi phải lo lắng như vậy?

Thuần Chân Thượng Nhân ngượng ngùng đáp :

- Tiểu tăng cũng biết nhưng bất nhẫn trước cảnh máu xương chồng chất! Tự cổ chí kim mỗi lần kẻ gian hùng xuất hiện là máu lại chảy thành sông!

Người cảnh giới khu thạch trận là Tà Kiếm Hắc Thái. Gã chạy vào báo cáo :

- Bẩm chư vị! Hai phe Giáng Ma hội và Quỷ giáo đã lần lượt rời thạch trận. Cùng đi với Bách Biến Ma Quân là một lão nhân áo vàng lạ mặt!

Vạn Gia Táo Quân hồ hởi nói :

- Nếu Thiên Vồng thư sinh cũng đã rời nơi này thì chúng ta kéo nhau vào thăm Vạn Thư cung và tìm kiếm Hiền Viên công tử!

Đề nghị hấp dẫn này được mọi người tán hưởng nhiệt liệt. Ai cũng muốn một lần được vào nơi thần bí nhất võ lâm.

Nhưng trong Vạn Thư cung không hề có một quyền bí kíp nào, và Dao Quang cũng biệt tăm.

Quần hào bắt đầu lo lắng, hơn trăm người chia nhau lục soát khắp nơi. Song tiếc rằng, chẳng ai nghĩ đến truyện trò lên cây cỏ thụ đầy gai hay sườn núi Khiêu Vân cả.

Lực lượng Cái bang Lạc Sơn cũng được điều động, họ lục soát khắp vùng suốt nửa tháng trời mới bỏ cuộc. Bọn Thần Bút Lực Sĩ lui thủi trở về Giang Tây, lòng nghi hoặc không nguôi vì sự mất tích bất ngờ của Dao Quang.

\* \* \* \* \*

Hai tháng sau, cả võ lâm đều biết tin Lư Sơn Kỳ Hiệp thất tung, và Hiền Viên gia trang treo giải thưởng ngàn lượng vàng ròng cho bất cứ ai tìm thấy Dao Quang, dù sống hay đã chết.

Và quả thực là chàng trai anh hùng đất Giang Tây đang sắp chết. Dao Quang đã ăn hết con độc xà cuối cùng, đang cầm hơi bằng cách dùng Hắc Thiết Yển ném rơi những tai nấm mọc trên nóc động. Trần hang đá vôi ẩm ướt nên nấm phát triển được.

Loài nắm lạ này lớn bằng bàn tay, có màu vàng nhạt, vị đắng đắng. Dao Quang ăn vào nghe khí lực sung mãn, lòng càng thêm chua xót. Dù chàng có thêm vài chục năm công lực cũng chẳng thể phá nổi vách đá dày hàng trượng để thoát thân, trước khi chết vì đói.

Chàng đã ra sức đào bới khắp nơi, gầy cả trường kiếm mà vẫn không tìm được chỗ đất mềm. Còn những lỗ trên trần hang thì chỉ lớn hơn miệng tô canh một chút, dẫu có bò đến nơi cũng vô ích.

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng này Dao Quang nhưng nhớ da diết những người thân, tha thiết được sống để cùng họ đoàn viên. Niềm thương nhớ biến thành nỗi thống khổ, khiến chàng suy sụp hẳn. Do vậy, Dao Quang cố quên thực tại bằng cách luyện công phu trong Thiên Võng Vô Kinh.

Hai môn khiến chàng quan tâm nhất chính là kiếm pháp và khinh công. Dao Quang có thiên bẩm võ học cực cao nên dễ dàng tiếp thu bất cứ tuyệt học nào. Chàng lại bị thôi thúc bởi ý định so sánh sở học của Thiên Võng thư sinh với võ công Lư Sơn phái nên tìm hiểu rất kỹ.

Dao Quang đã tìm ra lai lịch thật của pho khinh công, nhờ những tư thế ngã nghiêng kỳ ảo. Té ra Thành Tu Ý ăn cắp tuyệt học “Xúc Địa Thành Thốn” của Tả Từ đại tiên!

Còn Thiên Võng kiếm pháp thì chính là Lưu Tinh kiếm pháp được nâng cao, chỉ lợi hại khi phối hợp với những bước chân ma quái của bộ pháp Xúc Địa. Giờ đây chàng đã nắm vững sở trường của Thiên Võng thư sinh thì lão không mong gì chiếm nổi ưu thế như đã tự khoe khoang. Nhưng hồi ơi, Dao Quang nào có cơ hội để gặp lão ta.

Giữa tháng sáu, Dao Quang nhìn trời đã ba ngày đêm chỉ uống nước cầm hơi. Chàng biết mình sắp chết nên đến vùng nước lớn trên sân động tắm gội lần cuối cùng. Cả tháng nay mưa hạ rơi nhiều nên lượng nước trong hang khá dồi dào.

Trong lúc kỳ cọ, Dao Quang vô tình làm đứt dây tơ của mảnh U Linh Tuần Sát lệnh phù. Chàng vội nhặt lên nói lại, rửa thật sạch rồi đeo vào cổ. Chàng tôn kính ân sư nên không bao giờ làm trái lời ông. Và trong phút giây này, lời dặn dò kỳ lạ của tiên ông bỗng hiện ra rất rõ nét. Sau đó là những đoạn văn thần bí, hoang đường trong quyển U Linh Quý Tạng.

Dao Quang tần ngần suy nghĩ :

- “Nay ta sắp chết cứ thử một lần xem sao! Ân sư đã di ngôn tất phải có hiệu dụng!”

Lòng đã quyết, chàng thanh thân tắm gội kỹ càng, mặc lại y phục, trèo lên giường đá nằm ôn lại văn tự trong phụ U Linh Quý Tạng.

Trong suốt tháng trời, ăn nắm lạ, cơ thể Dao Quang nóng bức nên thường tĩnh tọa, hoặc ngủ trên tảng băng thạch mà không thấy rét. Và chàng hiểu rằng cơ thể mình sẽ không thối rửa nhờ cái lạnh băng giá của bảo vật này.

Dao Quang rút kim bạc cắm sâu vào tử huyệt Đan Trung, giao điểm của đường dọc xương ức và đường nối hai núm vú. Đây là huyệt mộ của tâm bảo, huyệt hội chỉ khí, huyệt hội với các kinh Tiểu Trường, Tam Tiêu, Tỳ và Thận. Trong môn châm cứu, người ta tuyệt đối không dám đụng đến huyệt Đan Trung.

Dao Quang rung mình vài cái rồi ngất lịm, chỉ nửa khắc sau là tuyệt khí. Và hồn phách chàng lìa khỏi xác, ngơ ngác nhìn chính mình cứng đờ, ngực áo phanh rợn, lấp lánh ánh xanh của thẻ ngọc U Linh Tuần Sát lệnh phù.

Chàng cúi xuống nhìn ngực mình thì thấy cũng có một mảnh y như vậy. Dao Quang ra đứng ngay tia nắng từ nóc động rọi xuống để thử xem hồn ma có sợ ánh dương quang hay không? Lạ thay, ánh nắng xuyên qua người chàng, chẳng hề gây khó chịu và cũng không có bóng.

Dao Quang mừng rỡ, hiểu rằng phép xuất hồn trong U Linh Quý Tạng quả là linh diệu phi thường. Chàng sẽ quay lại Long Hồ sơn, báo tin cho người thân đến đây phá núi mang xác về, sau đó nhạc phụ chàng là Thiên Sư giáo chủ sẽ lập đạo đàn sẽ triệu hồn chàng nhập lại xác kia.

Giờ đây, Dao Quang chỉ là một ảo ảnh nhẹ bồng như sương khói. Chàng chỉ nhún chân một cái đã bay vút lên trần động, xuyên qua lỗ thông sáng mà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 10: Đại ác hốt nhiên thành đại thiện - Thanh Thành sơn thượng hữu u linh

Dao Quang ngoái lại nhìn rặng Lạc Sơn và vàng dương để xác định phương hướng rồi thẳng tiến về Đông. Chỉ vài chục dặm nữa chàng sẽ đến đường quan đạo nối Thành Đô và Ba Huyện.

Dao Quang nhận ra cước lực mình nhanh như gió, lòng bùi ngùi tự nhủ giờ đây chàng đã là một oan hồn vất vưởng.

Cuối canh hai, Dao Quang đến cửa Tây thành An Nhã, giết mình nhận ra hai gã Diêm Quỷ đầu trâu, mặt ngựa, tay cầm chiêu hồn phướn và gậy tang.

Muốn thử uy lực của mảnh ngọc U Linh Tuấn Sát lệnh phù, Dao Quang lướt lên, quay lại chặn đầu họ. Kỳ diệu thay, hai gã Diêm Quỷ cung kính vòng tay cúi đầu vãn an :

- Chẳng hay Tuấn sát có điều chi dạy bảo?

Dao Quang cố nín cười, hỏi vu vơ :

- Nhị vị đi bắt hồn ai vậy?

Gã mặt ngựa đáp :

- Cung bảm Thần Sát! Gã Du Hoạch Lạc ở đất An Nhã nổi danh Đào Hoa công tử, được xếp vào hàng thứ tư trong Giang hồ Lục ác. Họ Du háo sắc thành tật, giết oan nhiều người nên tuổi thọ chỉ được bốn mươi hai. Giờ tỵ đêm nay gã sẽ mệnh chung.

Một ý niệm thoáng lóe lên trong đầu. Dao Quang vui vẻ nói :

- Hay lắm! Ta sẽ đi cùng nhị vị.

Hai gã Diêm Quỷ dẫn Dao Quang vào thành, đến một tòa trang viện đồ sộ và tráng lệ, khuôn viên rộng đến hàng chục mẫu. Dao Quang không ngờ Tứ Ác lại là một kẻ giàu nứt đố đổ vách như vậy!

Lúc chàng hạ sơn hành hiệp, Đào Hoa công tử đột nhiên biến mất, chẳng hề lộ mặt. Thì ra gã ẩn thân trong cảnh giàu sang tốt bậc ở đất An Nhã này.

Võ lâm xếp Du Hoạch Lạc vào hàng Lục ác Nhân vì gã xứng danh khẩu Phật tâm xà. Dung mạo của gã rất anh tuấn, miệng luôn cười tươi, kể cả lúc giết người. Nạn nhân thường bị chặt đứt cả tứ chi, rồi chết vì quá đau đớn, hoặc sống lê lét trong cảnh tàn phế.

Đào Hoa công tử rất khôn ngoan, không đụng chạm đến các cao thủ Bạch đạo và thường khiêu khích cho đối phương xuất thủ trước, nhờ vậy gã tránh được sự luận tội của võ lâm.

Nhưng về mặt tình trường, với dung mạo đẹp đẽ và tài sản kếch sù, họ Du đã chinh phục được khá nhiều mỹ nhân. Tổng cộng gã có đến hai mươi hai thê thiếp, nổi tiếng đào hoa.

Tiếc rằng chẳng nàng nào chịu sinh cho gã một đứa con, bất kể trai hay gái. Đào Hoa công tử lo lắng việc tuyệt tự nên ra sức thuốc thang, miệt mài giao hoan, những mong tìm người thừa tự.

Khó thay, gã lại ngộ độc vì một phương thuốc tráng dương bí truyền và sắp sửa qua đời. Mẹ gã là Du lão phu nhân lo sốt vó, một mặt mời đại phu, một mặt mời đạo sĩ đến lập đàn Đào Mệnh.

Nghi lễ cầu đảo của Trung Hoa có từ thời thượng cổ, chứ không phải là ý tưởng của Tam giáo: Phật, Lão, Khổng.

Người Trung Hoa cổ cho rằng “thiên nhân tương dữ”, trời với người có quan hệ mật thiết. Vì vậy, mỗi khi gặp tai họa. Người ta thường trai giới, tắm gội sạch sẽ, rồi cúng tế trời đất để khẩn cầu sự giúp đỡ. Hạn hán cầu mưa gọi là đảo vũ, bệnh nặng cầu sống gọi là đảo mệnh.

Đảo vũ được thực hiện bởi các vị vua hay quan lại của địa phương gặp đại hạn. Còn đảo mệnh thì bất cứ người nào, nhà nào cũng có thể làm khi bệnh trầm kha.

Thời Tam Quốc, Khổng Minh Gia Cát Lượng đã từng lập đàn cầu sống thêm vài năm để hoàn thành ý nguyện thống nhất Trung Hoa vào tay nước Thục. Có lẽ trời xanh không chấp thuận nên để Ngụy Diên làm tắt mất ngọn đèn chủ.

Xa hơn nữa, vào thời Xuân Thu, Khổng tử già yếu sắp chết, học trò khuyên ngài Cầu Đảo thì ngài đáp rằng “ngô đảo cửu hĩ” (ta cầu đảo đã lâu rồi). Ví dụ này đã chứng minh tục lệ cầu đảo có trước thời Xuân Thu.

Khổng Khâu và Gia Cát Lượng đều là những bậc đại nhân, đại nghĩa, phẩm cách cao cả nên có thể tự cầu đảo cho mình. Còn người đời sau thì đủ cả tham, sân, si đành phải nhờ đến các bậc chân nhân, đạo hạnh cao thâm cúng tế dùm.

Du lão phu nhân cũng biết con trai mình tội ác ngập đầu, nhưng lòng mẹ thương con không bờ bến, nên bà đã bỏ ra ngàn lượng bạc, mời quán chủ đạo quán Thiên Sư giáo thành An Nhã lập đàn đảo mệnh. Lão phu nhân là một tín đồ đầy công đức với đạo quán, hàng năm cúng dường khá nhiều ngân lượng nên Thanh Điền chân nhân chẳng dám chối từ, dầu trong lòng biết chắc là thất bại.

Sau sáu đêm tụng niệm, múa may, bệnh tình Đào Hoa công tử càng thêm nguy kịch, và đêm nay là đêm thứ bảy, đêm cuối cùng của nghi lễ cầu đảo.

Đầu giờ tỵ, Du Hoạch Lạc trút hơi thở cuối cùng, được vị đại phu xác nhận là đã chết hẳn. Tiếng khóc của Du lão phu nhân và hai mươi hai quả phụ vang lên ảo não, chấn động cả đêm trăng tĩnh mịch.

Thanh Điền chân nhân râu rí quát bọn đệ tử thu dọn đồ nghề rồi lui thủ trở về đạo quán.

Hai gã Diêm Quỷ cáo tử Dao Quang, áp giải vong linh Du Hoạch Lạc về Quỷ Môn quan trên đất Phong Đô, cũng thuộc tỉnh Tứ Xuyên.

Chờ chúng đi khỏi, Dao Quang vào phòng người chết, lẩm bẩm niệm một đoạn thần chú trong U Linh Quỷ Tạng, ngón tay trở về một đạo bùa lên tử thi. Lập tức hồn phách của chàng nhập vào xác của họ Du.

Dao Quang thử cử động mấy đầu ngón chân, ngón tay, thấy chúng ngoan ngoãn nghe theo, chàng rất hài lòng. Nhưng Dao Quang phân vân, không biết phải cư xử thế nào với người thân của Đào Hoa công tử, nên vẫn nằm im suy nghĩ.

Chợt Du lão thái gạt lệ đứng lên, bước ra cửa sổ thông với vườn hoa, sụt sùi gọi :

- Toàn nhi mau vào đây! Đại ca ngươi đã quy tiên.

Có tiếng dạ nhỏ nhỏ, và lát sau một hán tử tuổi ba mươi lăm, ba mươi sáu rút rè bước vào. Gã mặc bộ áo học trò bằng vải xấu, có vài mụn vá. Mặt mũi khô ngo nhưng rất hiền lành, nhu nhược. Dao Quang hé mắt nhìn, đoán gã này là em Du Hoạch Lạc, nhưng không biết có phải ruột rà hay bà con thời.

Chàng thư sinh nghèo vén áo quỳ xuống trước giường để xác, búi gối khăn :

- Dù đại ca hắt hủi, không xem tiểu đệ là em ruột, nhưng trong lòng Du Tiểu Toàn này luôn nhớ rằng chúng ta cùng chung huyết thống.

Trong đám quả phụ, có một nàng áo xanh tuổi ba mươi đứng lên mĩa mai :

- Lúc còn sinh tiền, tướng công bọn ta đã tuyên bố ngươi không phải họ Du. Nay ngươi đến đây phải chăng để chiếm đoạt cơ nghiệp này? Chị em ta quyết chẳng để ngươi được toại nguyện.

Tiểu Toàn tái mặt, buồn bã đáp :

- Xin từ tâu chóe hiểu lầm tấm lòng thanh bạch của tiểu đệ. Toàn này chỉ dự tang lễ xong là trở về mái nhà tranh của mình ngay, dầu một phân bạc của nhà này cũng không dám nhận.

Lời chí thành kia chẳng được các chị dâu tin tưởng, và một người nữa cất giọng the thé :

- Ai mà chẳng biết lòng dạ của Tư Mã Chiêu! Tốt nhất là ngươi nên rời khỏi nơi này.

Du lão thái vội khuyên giải đám con dâu :

- Các con nói vậy sao phải? Ngày Du lão công còn sống cũng đã nhìn nhận Toàn nhi, chỉ do Lạc nhi tham lam, nên sau khi cha chết đã đuổi em đi.

Người thiếp trẻ nhất của Đào Hoa công tử cười nhạt :

- Lão thái gia vì không muốn mang nhục với thiên hạ nên mới nhận Tiểu Toàn cho qua chuyện, chứ trên này làm gì có ai mang thai gần mười một tháng mới sinh?

Dao Quang đã lờ mờ hiểu ra có sự. Vậy là nếu tính theo lẽ thường thì Du lão thái đã cản thai trong thời gian Du lão trang chủ vắng nhà. Tình ngay lý gian, Du lão thái ôm mặt khóc, Tiểu Toàn đứng lên an ủi mẹ già :

- Mẫu thân đừng bi lụy mà hại đến thân vàng. Hai nhi sẽ đi ngay để chừa vị tẩu tẩu yên lòng.

Gã đáng mặt quân tử, dù bị xua đuổi cũng không oán hận, cung kính vái các chị dâu rồi quay bước.

Dao Quang bất nhẫn, muốn trả cho Du Tiểu Toàn đạo công bằng nên giả vờ húng hắng ho. Cả nhà giật hấn mình ngờ ngác, và rú lên sợ hãi khi thấy người chết chống tay ngồi dậy.

Chỉ có Du lão thái là mừng chứ không sợ, bà chạy đến đỡ con trai, miệng lắp bắp :

- Ôi Lạc nhi! Con vẫn còn sống đấy sao? Tạ ơn trời Phật đã rủ lòng thương xót già này.

Giờ thì hai mươi hai quả phụ hệt kia đã hoàn hồn, tíu tít hỏi han, vây chặt giường bệnh.

Dao Quang lạnh lùng nói :

- Các nàng hãy tránh ra để ta nói chuyện với nhị đệ!

Du Hoạch Lạc là đại ác nhân nên thế thiếp sợ như sợ cọp. Họ vội tản ra ngay, để trượng phu nhìn thấy Tiểu Toàn. Đám nữ nhân tưởng rằng chồng mình sẽ quát tháo, xua đuổi đứa em lai lịch bất minh, nhưng không ngờ, Du Hoạch Lạc hòa nhã bảo :

- Nhị đệ hãy bước lại đây!

Tiểu Toàn sợ chết khiếp nhưng vẫn cắn răng bước đến, sụp xuống lạy :

- Tiểu đệ mừng đại ca thoát khỏi hiểm nghèo. Giờ tiểu đệ xin phép được cáo lui, không dám ở đây làm bản mắt đại ca!

Du Hoạch Lạc bước xuống giường, đỡ Tiểu Toàn dậy ôm chặt gầy rồi nói :

- Hiền đệ hãy tha lỗi cho ta. Và kể từ nay, người sẽ phải về đây sinh sống, thay đại ca phụng dưỡng từ mẫu. Diêm Vương chỉ cho ta sống thêm được vài tháng nữa thôi!

\* \* \* \* \*

Ba ngày sau, Dao Quang đã hoàn xong thủ tục giao hết tài sản Du gia trang cho Du Tiểu Toàn, tất nhiên chàng không quên phần của hai mươi hai thê thiếp của Đào Hoa công tử.

Du lão thái ngậm ngùi soạn hành lý cho trưởng tử, cần nhẫn vì không hiểu tại sao con mình lại phải ra đi.

Dao Quang chẳng biết nói sao để an ủi bà lão đáng thương này. Chàng xa mẹ từ nhỏ nên rất xúc động trước tình mẫu tử thiêng liêng và sự chăm nom mà Du lão thái dành cho mình. Chàng đối xử với bà rất kính cẩn và hiếu thuận, khiến lão phu nhân vô cùng ngạc nhiên và hoan hỉ.

Đạo tam tông đã biến người đàn bà Trung Hoa thành một cái bóng trong gia đình. Khi người cha chết đi, thì đứa con trai trưởng trở thành chủ nhân trong nhà chứ không phải người mẹ. Qua bao năm, Du lão thái ngậm đắng nuốt cay vì tính tham lam, hà khắc của Du Hoạch Lạc, nhưng bà vẫn không thôi yêu thương đứa con rút ruột đẻ ra.

Lúc đầu, Du lão thái và Tiểu Toàn rất lo sợ vì Đào Hoa công tử nổi tiếng Phật diện tâm xà. Chỉ đến khi Du Hoạch Lạc đưa bà và Tiểu Toàn tới huyện đường ấn ký văn tự giao tài sản thì họ mới dám tin gầy thật lòng.

Chiều ngày mười chín tháng sáu, Du gia trang mở tiệc mừng, cũng là tiệc tổng táng, vì ngày mai, Du Hoạch Lạc sẽ lên đường. Tuy không mời người ngoài mà yến tiệc vẫn đông nhờ số thê thiếp trên hai chục. Mỗi người trong bọn họ được hưởng ngàn lượng vàng, riêng chính thất của Du Hoạch Lạc được đến ba ngàn lượng.

Tương lai được bảo đảm nên những gương mặt hoa tươi tỉnh hẳn lên trong những bộ trang phục đẹp nhất. Giờ đây, dẫu Đào Hoa công tử có lăn đùng ra chết họ cũng không cần. Gã đã mang quá nhiều vợ nên không được các nàng yêu mến cũng là lẽ thường.

Tiểu Toàn ngồi cạnh huynh trưởng nghiêm trang giữ lễ, chẳng dám thất thổ. Song, Du Hoạch Lạc vui vẻ mời rượu, ôm vai bá cổ gầy rất thân mật, và luôn miệng hỏi han cũng như dặn dò phải sống nhân ái với hàng ngàn hộ tá điền đang mướn ruộng của Du gia trang.

Du nhị công tử bắt đầu mạnh dạn, cùng bào huynh đàm đạo rất tương đắc. Lúc ngà say gầy còn đem cả sở trường thi phú ra khoe tài. Lạ thay, Du Hoạch Lạc cũng hồ hồ ngâm vịnh, xuất khẩu thành thi, khiến cả nhà ngỡ ngàng. Các mỹ nhân trở mắt nhìn, tự hỏi đây có phải là người chồng ác độc, thô lỗ của mình hay không?

Đêm xuống, tiệc tan, Dao Quang trở về phòng riêng, cởi áo lên giường. Đêm cuối hạ trời oi bức, chàng chẳng bao giờ mặc áo cả.

Bổng cửa phòng hé mở và có đến ba mỹ nhân áo ngủ mỏng manh lách vào. Họ là ba người thiếp trẻ đẹp nhất của Đào Hoa công tử.

Dao Quang chưa biết phải đối phó ra sao thì họ đã thoát y, khoe tẩm thân ngon ngon sức sống, rồi ào lên giường. Du Hoạch Lạc lâm bệnh đã ba tháng nay nên các nàng thiếu phụ này đều khao khát ái ân. Dao Quang kinh hãi nói nhỏ :

- Ta vừa mới khỏi bệnh, sức lực đâu mà bồi tiếp các nàng?

Nhưng ba con hổ cái động tình vẫn không chịu buông tha, quấn chặt lấy Dao Quang mà vuốt ve, mon trớn. Chàng đẩy ra thì tay lại chạm nhẹ vào da thịt nóng hổi của họ.

Khó thay Dao Quang cũng xa vợ đã lâu nên dục tính rất vượng, chẳng mấy chốc đã bị quyến rũ bởi mùi u hương nồng nàn, và những đường cong tuyệt mỹ.

Ngày xưa, Liễu Hạ Huệ đặt nữ nhân ngồi vào lòng mà vẫn giữ được lễ, nên nổi danh quân tử. Nhưng nếu lúc ấy họ Liễu và mỹ nhân kia đều khóa thân thì chắc gì danh tiết đã vẹn toàn?

Ba nàng thiếu phụ mừng rỡ cười khúc khích khi thấy trưởng phu đã đáp ứng. Nhưng bất ngờ, cánh bướm bông rũ rượi như thiếu gió và Du Hoạch Lạc nhắm mắt, xuôi tay, tắt thở.

Ba mỹ nhân sờ mũi, nghe tim, biết họ Du đã đoạn khí, vội ôm quần áo lên lút chuồn về phòng để tránh tội sát nhân.

Thì ra Dao Quang đã trấn áp được lửa dục, niệm chú xuất hồn khiến các bà vợ phải một phen khiếp.

Trời vừa mờ sáng, Du lão thái đã sai nô tỳ đến đánh thức con trai dậy dùng điểm tâm để lên đường. Đương nhiên cả nhà đều có mặt đông đủ. Ba nàng thiếp đêm qua lên nhìn Du Hoạch Lạc bằng ánh mắt sợ hãi, hoang mang.

Ăn xong, Dao Quang từ tạ mọi người, xuất trang lên hướng Tây bắc. Chẳng thay đổi lộ trình vì đêm qua nằm mộng thấy Lư Sơn Tiên Ông hiện về, bảo mình phải đi ngay đến núi Thanh Thành.

Mấy ngày sau, Dao Quang đã có mặt ở trấn Đức Nhuận, dưới chân phía nam núi Thanh Thành. Và ở bên kia núi là trấn Phú Nhuận. Hai cái tên này xuất phát từ một câu nói của Tăng tử, học trò Khổng Tử, “phú nhuận ốc đức nhuận thân...” Nghĩa là “sự giàu có hiển hiện ra ở cửa, đức độ hiện ra ở người...”

Có đức thì khó mà giàu được, do đó, dân ở trấn Đức Nhuận này rất nghèo. Bách tính cơ hàn thì nhà cửa trong trấn cũng giản dị, tiêu điều.

Núi Thanh Thành tuy có dáng đẹp nhưng không có tên trong Ngũ Nhạc hay Tứ Đại Phật Sơn, Hoàng Sơn hay Võ Di sơn, nên lượng du khách đến thăm cũng ít. Đây cũng là một trong những yếu tố khiến trấn Đức Nhuận thêm nghèo và vắng vẻ.

Nhưng hôm nay, sơn trấn này lại tấp nập khách vãng lai, tổng cộng có đến năm trăm người, đại đa số là hào kiệt võ lâm.

Họ đến đây không phải để thưởng ngoạn cảnh đẹp núi Thanh Thành mà chính là vì lễ thành hôn của Thường Trung Chân con trai của Đạo Hạnh chân nhân.

Phái Thanh Thành phát nguyên từ chân Đại Đạo phái, do Lưu Đức Nhân sáng lập vào đầu triều Kim. Tuy cũng là đạo giáo nhưng phái này không nói đến chuyện thành tiên hay trường sinh bất lão, chỉ dạy người ta phải trung hiếu, thanh liêm, từ bỏ ham muốn, nhân nại và nhân ái.

Do vậy, đạo sĩ phái Thanh Thành cũng có vợ con như đồng đạo Thiên Sư giáo ở Long Hồ sơn.

Dù thế lực không sánh bằng các phái Bạch đạo khác nhưng phái Thanh Thành cũng đã đóng góp rất nhiều công sức cho tòa nhà võ lâm, được giang hồ tôn trọng, nay Đạo Hạnh chân nhân cưới dâu, tất nhiên khách được mời đều hoan hỉ đến chung vui.

Đệ tử tục gia của Thanh Thành nghe tin cũng tự động kéo về, chẳng cần có thiệp mời. Vì vậy, trấn Đức Nhuận được một phen náo nhiệt.

Dao Quang đến nơi vào lúc đầu giờ mùi, vào tửu quán lớn nhất mà dùng cơm. Trong quán có khá nhiều hảo hán giang hồ, họ đã lỡ bữa nên phải vào đây ăn trưa rồi mới lên núi, để sáng mai dự tiệc cưới.

Ngày xưa, do đường xá ngăn sông cách núi, phương tiện đi lại duy nhất là ngựa và thuyền, cho nên khách đi ăn đám đều phải đến sớm một, hai ngày để dưỡng sức thì mới ngon miệng được. Thường thì họ được gia chủ lo toan việc ăn ở. Và khi hôn lễ hay tang lễ đã viên mãn, chưa chắc khách đã về ngay vì hôm sau chẳng phải ngày tốt để xuất hành.

Nhưng tất nhiên ăn uống phải có giờ giấc, chủ nhà chẳng thể dọn bàn khi khách đến lác đác. Vì vậy, những ai đến không nhằm giờ ngo, giờ Dậu thì chịu khó nhịn đói, hoặc tự kiếm chút gì mà nhét vào dạ dày.

Đám hào khách trong tửu quán này đa số là người Tứ Xuyên nên không lạ gì dung mạo của Đào Hoa công tử Du Hoạch Lạc, dù giờ đây mặt họ Du xanh xao và cơ thể gầy hơn trước.

Thấy Giang hồ Đệ tử ác nhân xuất hiện chốn này, thực khách xầm xì bàn tán, phỏng đoán mối quan hệ giữa Đào Hoa công tử và phái Thanh Thành.

Dao Quang ngồi xuống một bàn trống, gọi rượu, thịt, thần nhiên nhâm nhi, mắt lơ đãng nhìn qua song cửa, ngắm rặng núi xanh thẳm. Bọn hào khách nhìn chàng mãi cũng chán, tiếp tục hàn huyên với nhau.

Dao Quang khao khát lắng nghe và lấy làm lạ khi được biết Thiên Vồng thư sinh Thành Tu Ý đã trở về nhà cũ ở Trường An, mở trường dạy võ. Lão từng được tôn là Võ Lâm Chí Sư nên có rất nhiều trai tráng đến xin học nghệ.

Tin thứ hai là việc Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Đào đem thù hạ đến núi Đông Bạch quy phục Quý giáo. Họ không phải người dân tộc Bô Lăng nên chỉ được phong chức Thượng Khanh.

Tin thứ ba chính là sự mất tích đầy bí ẩn của Lư Sơn Kỳ Hiệp Hiên Viên Dao Quang, cùng giải thưởng ngàn lượng vàng ròng. Và sau đại hội bầu Minh chủ Võ Lâm ngày rằm tháng tám sắp tới, nếu không có âm hao gì thì Thiên Sư giáo sẽ tổ chức tang lễ cho chàng trai bạc mệnh.

Tửu quán mỗi lúc một thêm đông người và trong số mới đến có một nhân vật rất đặc biệt. Danh vọng của người này chẳng thua gì Bách Biến Ma Quân Vệ Chuyển Luân, chẳng qua lão hùng cứ đất Cam Châu, Túc Châu, ít khi vào Trung Nguyên nên giang hồ không thường nhắc đến.

Tuy nhiên, dung mạo của Giang hồ Đệ nhất ác nhân Đại Thủ Quái Tẩu đã đi vào truyền thuyết nên Đinh Giáp Đệ vào mọi người nhận ra ngay.

Lão ác ma này có cái đầu lớn gấp rưỡi người thường, mắt lộ như hai chiếc lục lạc buộc cổ trâu, mũi hếch ngược đầu, miệng rộng, môi dày thâm sì tựa hai miếng thịt bò để quá lâu.

Quái Tẩu còn một đặc điểm dễ nhớ nữa là suốt đời không búi tóc, chỉ mặc y phục màu trắng tang ma.

Lão ta chưa hề thi cử nhưng lại có cái tên rất kêu là Đinh Giáp Đệ. Năm nay họ Đinh bảy mươi sáu tuổi, ba mươi năm trước nổi danh ác nhân số một nhờ thành tích giết sạch hơn trăm người của phái Không Động.

Lư Sơn Tiên Ông nghe tin liền xách kiếm truy quét Quái Tẩu. Lão ta khôn ngoan lặn mất tăm, chờ Lư Sơn Tiên Ông quay về Trung Nguyên mới lộ ra.

Mấy năm sau, Tiên ông thoát xuất giang hồ thì không còn ai dám hỏi tội Đại Thủ Quái Tẩu nữa.

Ngoài tính hiếu sát, Đinh Giáp Đệ còn háo sắc thành danh, vượt xa Đệ tử ác Đào Hoa công tử. Họ Du cũng tham sắc nhưng chỉ dùng dụng mạo và của cải để chinh phục người đẹp; ngược lại, Quái Thủ thì ngang nhiên giết người đoạt sắc.

Hôm nay, lão đại ác ma xuất hiện nơi này khiến quần hào tái mặt, im như thóc, đứng lên cung kính nhường bàn, hấp tấp bỏ đi như bị ma đuổi.

Đại Thủ Quái Tẩu đi đâu cũng mang theo bốn ả ti thiếp trẻ đẹp. Họ cải trang là học trò của lão. Võ lâm vẫn đồn đại rằng Đinh Giáp Đệ dâm đảng tuyệt luân, đêm nào cũng cần phải mây mưa mấy trận thì mới ngủ được. Bốn nữ lang áo hồng xinh như mộng kia càng làm tăng vẻ xấu xí, quái đản của lão ác ma.

Dao Quang không để ý đến họ mà lại thắc mắc đến lão đạo sĩ tuổi lục tuần, ngồi chung bàn với Đại Thủ Quái Tẩu. Thanh kiếm có tua chuôi bằng nơ xanh kia chính là của phái Thanh Thành. Xét về tuổi tác, lão đạo này có vai vế ngang với Đạo Hạnh chân nhân. Vậy phải chăng lão ta chính là Đạo Huyền chân nhân, sư huynh của đương kim Chương môn, đã bị trục xuất khỏi phái Thanh Thành mười hai năm về trước vì phạm tội cường bức một nữ đệ tử tục gia. Chuyện này do Thần Bút Lục Sĩ kể chàng nghe.

Nhưng ý nghĩ của Dao Quang đứt đoạn bởi tiếng chân người bước đến gần. Chàng quay lại, mừng rỡ nhận ra Ngọc Thiên, người mà chàng yêu thương nhất trên cõi đời này.

Hôm nay Ngọc Thiên mặc bộ võ phục đen tuyền, vai mang kiếm, tóc cột xuống trên đỉnh bằng khăn trắng, như một số nam nhân lười biếng khác. Mặt hoa gầy rộc đi càng làm nổi bật đôi mắt đen huyền to và đen láy. Chàng lược đất trâm cài, chẳng chút phấn son trang điểm nhưng vẻ sần muện càng khiến dung nhan Ngọc Thiên đẹp nào nùng.

Thấy chỉ mình bàn của Dao Quang là một người ngồi, Ngọc Thiên bước đến hỏi :

- Phiền tôn giá cho phép tiện nữ được chung bàn?

Giọng nàng hòa nhã, lễ độ nhưng có chút gì đó lạnh lùng, xa vắng.

Dao Quang mỉm cười rất tươi :

- Xin mời nữ hiệp! Tại hạ vinh hạnh được phục hầu bậc anh thư của Lư Sơn phái.

Ngọc Thiên biến sắc, nhìn gã trung niên anh tuấn này không chớp mắt. Vì sao gã lại biết được bí mật của nàng với Dao Quang?

Nàng run giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Dao Quang chưa kịp đáp thì Đại Thủ Quái Tẩu ngồi cách đấy vài bàn, đã đứng lên, cười hô hố :

- Quả chẳng uổng công lão phu lặn lội đến đây! Con bé áo đen kia đáng được tôn là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Ngọc Thiên từng nghe Dao Quang kể về Đại Thủ Quái Tẩu nên nhận ra ngay. Dù sợ đến xanh mặt nhưng nàng vẫn cứng cỏi đáp :

- Bỏn cô nương cũng không ngờ mình lại được diện kiến Giang hồ Đệ nhất ác nhân.

Nói xong, nàng ngồi xuống, thản nhiên gọi rượu thịt. Ai nấy đều phục lăn trước đóm lược của mỹ nhân, chỉ mình Dao Quang biết nàng đang khiếp vía. Chàng dịu giọng trấn an :

- Cô nương đừng lo lắng. Tại hạ đủ sức cầm chân lão để cô nương chạy lên núi.

Thính lực của Quái Tẩu rất tinh tường nên nghe được câu nói ấy. Lão giận dữ nạt :

- Ngươi là đứa khốn kiếp nào mà dám khua môi, múa mỏ trước mặt lão phu?

Có một gã đa sự nào đấy đã lên tiếng :

- Bẩm Đinh tiên bối! Gã ta chính là là Đào Hoa công tử Du Hoạch Lạc, đứng hàng thứ tư trong Giang hồ Lục ác!

Ngọc Thiên giật mình, chút tình cảm dành cho người đối diện tan biến sạch. Quái Tẩu phì cười :

- Cái thứ nhãi ranh mặt trắng họ Du kia mà cũng được đứng chung hàng ngũ với lão phu ư? Ngươi muốn sống thì cút ngay để lão phu cầu hôn người đẹp.

Dao Quang thì thầm với Ngọc Thiên :

- Ta sẽ khiêu chiến với lão ác ma. Thiên muội hãy nhân cơ hội ấy mà đào tẩu ngay.

Tuy giọng nói có khác về âm sắc, nhưng cách nói thì vô cùng quen thuộc, khiến Ngọc Thiên sửng sò, ngoan ngoãn gật đầu. Trên đời này chỉ mình Dao Quang mới gọi nàng như thế.

Và Đào Hoa công tử đã đứng phắt lên, ngao nghể nói :

- Đinh lão quái! Người đời thường nói tre già măng mọc, lão giờ đây đã là khúc gỗ mục, ta chỉ cần trăm chiêu cũng đủ khiến lão phải đổ máu nơi này. Có giỏi thì hãy cùng ta thử vài chiêu?

Nói xong, gã rút kiếm, kéo Ngọc Thiên lướt ra ngoài. Gã đứng lại trấn giữ cửa quán, còn Ngọc Thiên phi thân về hướng đường sơn đạo dẫn lên núi.

Mất mỗi ngon, Đại Thủ Quái Tẩu giận điên người, lao theo ngay và vùng đôi tay dài thườn thượt tấn công họ Du.

Quái Tẩu sở trường công phu Độc Thiết trảo, hai cánh tay cứng như thép, không sợ đao kiếm và có mười móng nhọn tằm đầy chất độc Kiếm Huyết Phong Hầu. Do vậy, lão ngờ rằng chỉ một chiêu cũng có thể đẩy lùi được đối phương.

Nào ngờ, đường kiếm của Du Hoạch Lạc hiểm ác vô song, như vạn ánh sao uy hiếp những yếu huyệt trên mặt và ngực lão ác ma.

Quái Tẩu kinh hãi lùi lại, không còn dám xem thường đối thủ nữa. Lão thận trọng dồn thêm chân khí vào song thủ, xuất chín chiêu liên hoàn mãnh liệt như vũ bão mới đẩy được họ Du thoát lui một trượng.

Thực khách ùn ùn kéo ra xem cuộc so tài hấp dẫn. Lòng họ hy vọng cả hai đều chết để vô lâm rảnh nợ.

Một gã có máu đỏ đen lập tức khởi xướng việc cá cược. Gã bắt Quái Tẩu với tỷ lệ ăn một thua ba. Lập tức có người nâng lên một năm, rồi một bảy, tiếng cãi cọ vô cùng huyên náo, nhộn nhịp như phiên chợ.

Quả thực Đào Hoa công tử có vẻ kém thế vì gã chỉ sở hữu độ ba mươi năm tu vi, còn Quái Tẩu thì thâm hậu gấp đôi. Pho Độc Thiết Trảo của Quái Tẩu lại ác độc phi thường, khi phối hợp với những đòn chân chớp nhoáng, bất ngờ. Song trào vũ vù xé gió, ngang nhiên va chạm với trường kiếm và mấy phen suýt đoạt được vũ khí của họ Du.

Nhưng ngược lại, bộ pháp của Đào Hoa công tử ảo diệu vô song, tiến thoái nhanh như gió thoảng, mỗi lần phản kích là đẩy lùi Quái Tẩu. Quân hào trở mặt khâm phục trước trình độ kiếm thuật hãn thế của chàng công tử đa tình họ Du, và những kẻ đặt cược vào tứ ác khắp khởi mừng thầm.

Riêng Dao Quang tự biết mình không thắng nổi Đinh lão quỷ nếu không liều mạng. Công lực yếu kém của bản thân Đào Hoa công tử không phát huy được hết sở học của chàng.

Dao Quang kế thừa tinh thần nghĩa hiệp của Lư Sơn Tiên Ông nên quyết giết cho được lão ác ma. Cùng lắm thì chàng từ bỏ thân xác Du Hoạch Lạc, tìm kẻ khác mà hóa thân.

Lúc này, Ngọc Thiên đã kéo lực lượng Hiên Viên gia trang và các phái Bạch đạo xuống đến. Họ phần lớn theo dõi cuộc tử đấu, lòng mỗi lúc thêm thắc mắc, nghi ngờ.

Chân Như Từ gãi tai bối rối :

- Lạ thực! Năm ngoái bản đạo từng đùa giỡn với gã họ Du, chỉ hơn trăm chiêu đã chém đứt dải lưng quần của gã. Thế mà hôm nay Du tiểu tử chẳng chịu kém Đại Thủ Quái Tẩu, khiến bản đạo suy nghĩ đến điên đầu

Bất ngờ, ngay lúc này, Đào Hoa công tử lao thẳng vào màn trào ánh. Kiếm quang dẹt lưới lưu tinh, không chế toàn bộ thân trên đối thủ.

Đinh lão quỷ không thể tránh đòn, nghiêng rặng phản kích. Đôi cánh tay thép của lão chập chòn quý mị và đột ngột dài ra hơn gang. Tà thủ Quái Tẩu khóa cứng trường kiếm, và tay hữu cắm sâu vào ngực trái Dao Quang.

Song cùng lúc ấy, từ ngón giữa của bàn tay trái, mà Du Hoạch Lạc đang bắt kiếm ẩn, bỗng xạ ra một đạo chỉ kinh, phá nát nhãn cầu bên phải và xuyên và não bộ đối phương.

Cả hai rú lên thảm khóc, cùng ngã quỵ xuống sàn, vì bàn tay Đinh Giáp Đệ vẫn cắm ngập trong lồng ngực họ Du.

Kết quả đồng quy ư tận này khiến mọi người choáng váng, riêng Ngọc Thiên ứa nước mắt, chạy đến xét thể trạng của Đào Hoa công tử. Dấu sao thì gã cũng là ân nhân của nàng.

Tiếc rằng Du Hoạch Lạc đã tuyệt khí, trên môi còn nở nụ cười mãn nguyện. Kiếm Tinh thiên sư thờ dài :

- Thiện tai, thiện tai! Du thí chủ một đời nổi tiếng ác nhân, không ngờ phút cuối lại vì vô lâm mà trừ khử tai họa.

Bốn ả nữ đệ tử của Quái Tẩu và lão đạo sĩ kia đã âm thầm chuẩn mất khi thấy lực lượng Bạch đạo từ trên núi xuống.

Đạo Hạnh chân nhân truyền lệnh cho các đệ tử vào trấn mưa hai chiếc quan tài. Xác của Đại Thủ Quái Tẩu đem chôn sau núi, còn linh cữu Đào Hoa công tử được xe song mã chở về Du gia trang ở thành An Nhã.

Quần hào trờ lên núi, đầu ngò rằng hồn phách Dao Quang đã bám theo Ngọc Thiên.

Thái Quang đạo cung nằm trên một bình đài rộng gần trăm mẫu, cách chân núi độ ba chục trượng. Đường sơn đạo được đục đẽo thành mấy trăm bậc nhẵn nhụi.

Kiến trúc đạo cung đơn giản chỉ có một tầng, nền hình chữ nhật, ngang bốn trượng, dài chín trượng, vách gạch, mái lợp ngói lưu ly xanh, bốn góc cong vút.

Phía trước đạo cung là sân gạch rộng rãi, dùng làm nơi luyện võ nghệ. Hai bên và phía sau là những căn đạo xá, nơi cư trú của Chưởng môn nhân và đệ tử. Tất cả những công trình này đều nằm dưới bóng râm của những cây không tước đậu cao lớn, già nua.

Đạo xá của Chưởng môn nhân tất nhiên phải rộng rãi hơn, chiếm trọn khu đất mé tả đạo cung. Đây cũng là nơi tiếp khách của phái Thanh Thành.

Để phục vụ cho hôn lễ, các đạo sĩ đã dựng thêm hàng chục dãy thảo xá để chứa khách. Tuy vật liệu mộc mạc đơn sơ nhưng nhờ khéo tay nên các dãy nhà tre trúc, mái lá này cũng khá xinh đẹp, thanh nhã.

Ngọc Thiên là vị khách nữ duy nhất đến sớm nên được dành riêng một tòa đạo xá phía sau Thái Thanh cung. Chủ cũ của nơi này chính là Chân Như Tử, trưởng lão phái Thanh Thành. Lão đạo đã dọn sang ở chung với một tên đệ tử của mình.

Mặc cho đám nam nhân sôi nổi bàn luận đến sự xuất hiện của hai cao thủ trong Giang hồ Lục ác. Ngọc Thiên thờ thần trở về tiểu xá.

Nàng buông mình xuống giường, úp mặt vào gối khóc rung rức và luôn miệng gọi đại ca. Nàng hối tiếc vô vàn vì Du Hoạch Lạc đã chết nên không tiết lộ được những gì đã biết về Dao Quang. Có thể gã đã gặp chàng ở đâu đó nên mới rõ việc Lư Sơn phái.

Dao Quang xúc động ngồi xuống cạnh giường vuốt ve mái tóc mây và tấm thân thon mềm của người yêu. Chàng là hồn ma bóng quế nên không thể làm xao động da thịt Ngọc Thiên, nhưng âm khí lạnh lẽo thì thấm vào cơ thể Ngọc Thiên, khiến nàng run mình.

Chiều buông, Ngọc Thiên trời dậy, gat lệ, sửa soạn y phục, đi vào phòng tắm. Dao Quang thấy vậy ra ngoài, dạo một vòng quanh bình đài. Chàng đi vắng vợ không mục đích, lòng bối rối suy nghĩ về việc có nên báo ngay cho người thân biết nơi đặt thi hài của mình hay không? Và liệu khi hồi sinh, chàng có đủ bản lĩnh để đối phó với bọn tà ma hay lại mạng vong?

Trong tình trạng hiện tại, chàng lại có ưu thế hơn hẳn, đủ sức đề phe đối phương táng đờm kinh hồn vì những lần hóa thân quý mị. Dao Quang thờ dài, bầm bụng để gia đình đau khổ thêm một thời gian nữa.

Màn đêm dần bao phủ đất trời. Dao Quang đi xuống chân núi, quanh quần phía ngoài trấn Đức Nhuận mong được gặp bọn Diêm Quỷ để tìm xác mà nhập vào. Chàng có thể trục hồn kẻ đang sống mà mượn xác, nhưng nạn nhân sẽ bị tổn thọ. Do vậy, Dao Quang chẳng nhẫn tâm mà làm như thế.

Đầu canh hai, Dao Quang chán nản trở về núi, đến chân sơn đạo thì thấy mấy chục bóng quỷ vô thường tụ tập. Chúng kính cẩn chào U Linh Tuần Sát, chẳng hề dám thất lễ.

Dao Quang lo ngại hỏi :

- Vì sao chư vị lại đến đây nhiều như vậy?

Một gã đầu trâu đáp :

- Bẩm Tuần sát! Cuối canh ba đêm nay nơi này sẽ xảy ra một cuộc chiến tàn khốc, người chết rất nhiều. Vì vậy, bọn đệ tử phải trực sẵn để đưa các oan hồn về Âm phủ.

Dao Quang rầu rĩ đoán rằng phe tà ma sẽ tập kích để bắt gọn Chưởng môn các phái. Chàng cáo từ bọn Diêm Quỷ, đi lên núi, đến khách sảnh, nơi mà các lãnh tụ Bạch đạo đang uống trà đàm đạo.

Dao Quang nghe họ chuyện vãn cả canh giờ, biết được vai trò và dã tâm của Thiên Võng thư sinh. Lòng chàng như có lửa, suy nghĩ cách thông tri tai họa.

Bỗng chàng nhớ đến con chim anh vũ của Chân Như Tử. Lão đạo sĩ già nua này tuy đã hơn tám mươi mà tính tình như tiểu đồng, thích nuôi những con thú nhỏ dễ thương. Con anh vũ của lão nói tiếng người khá sõi vì được dạy dỗ đã sáu, bảy năm.

Dao Quang lướt về phía sau đạo cung, lúc đi ngang tiểu xá của Ngọc Thiên thì nghe tiếng nói ngọng nghịu của linh điều. Chàng vào phòng, thấy con anh vũ đang khệnh khạng đi trên mặt bàn gỗ, còn Ngọc Thiên ngồi trên ghế, ôm con thỏ trắng trong lòng.

Dao Quang niệm chú, trục hồn con chim tội nghiệp ra. Nó ngã lăn rồi lại đứng lên ngay, vỗ cánh bay đi.

Ngọc Thiên ngỡ ngàng chạy theo, lên đến khách sảnh, lúc này linh điều đã đáp trên vai Chân Như Tử, luôn miệng réo :

- Cuối canh ba có cường địch!

Thần Bút Lực Sĩ mỉm cười, hỏi Chân Như Từ :

- Sao đạo trưởng lại dạy nói nói câu xui xẻo này?

Chân Như Từ ngơ ngác :

- Làm gì có chuyện ấy?

Lão thò tay bắt chim, đặt xuống bàn rồi hỏi nó :

- Có cường địch thật sao?

Anh vũ gật đầu :

- Có, có!

Nói xong nó vỗ cánh bay vào tay Ngọc Thiên. Mọi người xôn xao bàn bạc. Suru Mệnh Thần nghiêm giọng :

- Theo thiên ý của lão phu thì chúng ta nên tin lời cảnh cáo kia, dốc hết lực lượng ra tiền sơn trấn giữ. Nếu lão phu là Thiên Vồng thư sinh tất cũng không bỏ qua cơ hội tốt này.

Đạo Hạnh chân nhân tán thành :

- Cẩn tắc vô ưu! Bản đạo sẽ tuân theo lời chỉ giáo của Từ lão thí chủ.

Dao Quang trong lốt anh vũ đang được Ngọc Thiên vuốt ve, chợt nhớ đến lão đạo sĩ đi chung với Đại Thủ Quái Tẩu. Chàng suy nghĩ rồi thét lên :

- Đạo Huyền đã về, coi chừng hậu sơn.

Chàng nói rất khó nghe nên phải lập đi lập lại thì mọi người mới hiểu được.

Chân Như Từ biến sắc :

- Lạ thực! Đạo Huyền rời núi rất lâu trước khi bản đạo nuôi con chim này làm sao nó biết được?

Dao Quang chẳng nói được nhiều, chỉ còn cách nhắc lại :

- Đạo Huyền, Đạo Huyền.

Đạo Hạnh chân nhân tư lự :

- Quái sự khoan bàn đến, trước mắt phải lo đối phó với cường địch cái đã. Có thể phe tà ma đã cấu kết với đại sư huynh, biết được đường hầm bí mật sau núi, nên mới dám tập kích chúng ta.

Ông cương quyết chia lực lượng thành hai cánh, sử dụng cả ba trăm khách đến dự lễ.

Khu nhà bếp vẫn tiếp tục giết heo, mổ bò, đèn đuốc sáng trưng, ồn ào náo nhiệt, nhưng cạnh bọn đầu bếp, phụ bếp là những thanh trường kiếm sắc bén. Và trong mỗi lùm cây, bụi cỏ ở tiền sơn, hậu sơn đều có cao thủ mai phục.

Cuối đời nhà Nguyên, phái Thanh Thành tham gia cuộc kháng chiến đánh đuổi quân Mông Cổ. Đệ tử của họ trút bỏ áo đạo sĩ, đêm đêm tập kích những đồn lũy, thành trì của triều đình nhà Nguyên trên đất Tứ Xuyên.

Chương môn nhân thời ấy là Hoài Nam chân nhân, có tài thao lược, giỏi binh pháp, nên đã dự phòng một sinh lộ cho môn phái. Ông cho đào một đường hầm xuyên núi, trở ra sườn núi phía sau, dài đến ba dặm.

Quả nhiên, chỉ vài năm sau quân Mông Cổ biết được lai lịch của đội nghĩa binh, liền kéo hai ngàn quân đến núi Thanh Thành. Chính nhờ mật đạo kia mà phái Thanh Thành được toàn vẹn, thoát thân không sót một ai. Họ gia nhập phong trào kháng Mông của Chu Nguyên Chương, đến khi thành công mới trở về núi xây lại Thái Thanh đạo cung.

Cửa ở hai đầu đường ngầm đều có cơ quan đóng mở rất tinh xảo và được nguy trang cẩn thận. Trừ Chân Như Từ và các cao thủ bồi phận chữ Đạo ra, chẳng đệ tử lớp dưới nào biết cách xuất nhập.

Đêm nay, hai cửa trên và cửa dưới núi được canh phòng rất cẩn mật và kín đáo.

Đầu canh ba, quả nhiên có một đạo quân hắc y, đông độ hai trăm người xuất hiện ở sườn núi phía sau. Lão bật mắt đi đầu hăm hở tiến đến một đoạn vách núi phủ đầy dây leo. Lão trao đuốc cho người phía sau rồi vùng kiếm dọn dẹp. Tuy mặt bịt kín nhưng tua kiếm bằng tơ xanh kia đã tố cáo lai lịch của lão ta.

Chân Như Từ núp gần đấy cố nén tiếng thở dài vì biết đối phương là sư huynh Đạo Huyền của mình.

Đạo Huyền ẩn lên những tảng đá bồi trên vách, lắng nghe tiếng cơ quan chuyển động. Lão hài lòng xuống tấn đẩy thật mạnh, xô cánh cửa đá dày, rộng hơn sải tay ra.

Toán quân áo đen bật mặt mau chóng tiến vào đường hầm và Đạo Huyền không đóng cửa lại để chừa đường thoát thân.

Nhưng lão không biết rằng Chân Như Từ đã thay lão làm việc ấy, và còn biết cả chỗ không chế cơ quan, khiến ổ khóa chẳng thể cử động được nữa.

Phân đầu của kế hoạch đã thành công. Chân Như Từ đưa lực lượng ra phía trước mai phục, chờ đánh tập hậu bọn cường địch ở tiền sơn.

Tiếng heo, bò, gà, vịt kêu thảm thiết trên bình đài tạo cảm giác an tâm cho phe đối phương. Họ chờ đợi tín hiệu của mũi thứ hai rồi mới tràn lên núi.

Cuối canh ba, phía sau Thái Thanh đạo cung bỗng phát hỏa, khói lửa mịt mù và vang dậy tiếng vũ khí, tiếng quát tháo.

Biết rằng kế nội công ngoại kích đã thành, hơn ba trăm tên hắc y bật mặt chồm dậy, lướt nhanh trên những bậc thang, đánh thốc lên núi.

Đường sơn đạo này rộng gần trọng, được đục lõm vào sườn núi nên thấp hơn hai bên lẻ nửa thân người. Nếu sánh vai nhau mà đi thì được mỗi hàng ba bốn người, khá là chật chội.

Đội quân áo đen lên được thì rơi vào ổ phục kích. Từ những lùm cây, bụi hoa hai bên, phe chủ nhà trút xuống đầu khách một trận mưa ám khí đủ các loại, nhưng phần lớn là Ngư Vĩ phi tiễn của phái Thanh Thành.

Đòn đánh lén bao giờ cũng đạt hiệu quả rất cao, nếu không thì binh pháp Tôn tử đã chẳng dạy người ta “xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị”.

Một nửa số hắc y đã trúng thương, nếu không chết thì cũng chẳng còn nhiều sức lực để chiến đấu. Tuy nhiên, do hy vọng vào mũi ở hậu sơn nên bọn hắc y vẫn liều chết tiến lên. Thực ra, họ có muốn lùi cũng không được vì lực lượng Chân Như Từ đã khóa chặt chân núi và đang khép kín vòng vây.

Lúc các Chương môn Bạch đạo từ bình đài đánh xuống, tên thủ lĩnh hắc y mới biết mình lâm vào tuyệt lộ, vì toán quân của Đạo Huyền đã bị tiêu diệt.

Vậy lửa khói ở đâu ra? Đây là những đồng rom chất gần cửa mật đạo, được phái Thanh Thành cho đốt lên và đẩy xuống đường hầm. Họ còn la hét và lấy đao kiếm gõ vào nhau để tạo ra ấn tượng về một cuộc hỗn chiến. Chỉ cần hai chục người cũng đủ khiến bọn Đạo Huyền chết sặc vì khói và vì cửa sau đã khóa chặt.

Như vậy, cuộc chiến đẫm máu thực sự chính là con đường sơn đạo phía trước.

Phe hắc y chỉ còn cách mở đường máu rút lui. Đi tiên phong là hai cao thủ rất lợi hại, người thứ nhất sử dụng đao, người thứ hai cầm một thanh Miêu Trảo Thủ.

Loại vũ khí độc môn này đã tố cáo lai lịch đối phương. Thần Bút Lực Sĩ quát vang :

- Miêu Diện Nhân Ma! Sách Huyết Đao! Đêm nay hai ngươi phải đền tội!

Hai lão ma đầu vẫn ngậm tăm, không hề mở miệng thừa nhận, múa tít vũ khí chống chọi với những nhát bút nặng nề như búa bổ của Hạ Nguyên, và đường kiếm ảo diệu của Chân Như Từ.

Phe Bạch đạo nắm chắc phần thắng nên Kiếm Tích thiền sư và Thuần Chân Thượng Nhân chỉ đứng ngoài giám sát trận chiến. Là đệ tử nhà Phật, bị ràng buộc bởi luật giới sát nên họ chỉ xuất thủ khi không còn cách nào khác.

Nhưng vì sao hai vị cao tăng này, cũng như đệ tử hai phái Nga Mĩ, Thiếu Lâm lại cho phép mình dùng vũ lực để chống lại cái ác, trái với giáo lý nhà Phật?

Điều này xuất phát từ vị tổ sư Thiên Tông Trung Hoa là ngài Đạt Ma, và cũng xuất phát từ thực trạng Phật giáo ở Ấn Độ.

Từ thế kỷ thứ bảy sau Công Nguyên, Ấn Độ giáo và Hồi giáo đã cực lực bài xích Phật giáo, cho tín đồ đập phá chùa chiền, đốt kinh sách, giết chóc sư sãi. Do chủ trương từ bi, bất bạo động nên Phật giáo Ấn Độ thời ấy gần như bị tiêu diệt. Các bậc cao tăng phải lén mang kinh tạng trốn sang các nước Tây Tạng, Miến Điện, Tích Lan, Trung Hoa...

Trước đó, Đạt Ma thiền sư đã nhìn xa trông rộng, sang Trung Hoa hoằng dương đạo pháp, tu hành thuyết pháp ở chùa Thiếu Lâm.

Để tránh cho Phật giáo Trung Hoa các thảm hại mật pháp, Đạt Ma thiền sư đã sửa đổi chút ít giới luật, ngài đã dạy võ nghệ cho các tăng chúng, trước là để thân thể tráng kiện, sau là tự vệ trước bạo lực. Người ta phải sống, phải giữ được chùa thì mới mong quảng bá được đạo pháp cho chúng sinh. Bạo lực bên ngoài chính là ma chướng, là vong niệm mà người tu hành phải đối phó. Thành ngữ “giáng ma vệ đạo” có cả ý nghĩa Thiên Tông lẫn thực tế.

Đây là lý do vì sao trong lịch sử võ lâm luôn có mặt các hòa thượng.

Giờ đây, Phương trưởng Thiếu Lâm tự và Phương trưởng Vạn Niên tự đứng trên đầu sơn đạo, cố nén xót xa trước cảnh chém giết mà bàn bạc.

Kiểm Tích thiền sư nói :

- Phe đối phương chính là lực lượng Quỷ giáo! Theo thiên ý của lão nạp thì có thể Giáo chủ Quỷ giáo đã đi chung với Đạo Huyền và đang kẹt trong đường hầm.

Thuần Chân Thượng Nhân tán thành :

- Phật huynh nói phải. Cũng may là chúng ta đã vô hiệu hóa được lão ta.

Ông chợt lộ vẻ ưu tư :

- Sấm thí chủ công lực thông thần, chỉ e cánh cửa đá kia không giữ nổi y.

Thượng nhân vừa nói xong thì cuồng phong nổi lên. Trời đất hôn ám cát bụi mù mịt cuốn thẳng lên bình đài. Cảnh vật cực kỳ tăm tối vì mấy trăm cây đuốc đều bị thổi tắt.

Và dưới chân núi vang lên tiếng hô xung trận oang oang như sấm dậy. Thì ra đạo quân thứ hai đã phá được cửa đá, đến đây tiếp viện cho Miêu Điện Nhân Ma.

Kiểm Tích thiền sư biến sắc :

- Luồng quái phong này đầy âm khí! Chẳng lẽ lại là tà pháp của Quỷ giáo?

Hai vị thần tăng vội chấp tay niệm Phật hiệu, nhờ pháp lực chư Phật hóa giải luồng quỷ phong. Nhưng tiếc rằng đạo hạnh của họ chưa đủ nên cuồng phong càng lúc càng mạnh, thổi bay cả ngôi đạo cung.

Ở dưới kia, quần hùng tối tăm mặt mũi, đành để cho phe của đối phương phá vây. Còn họ thì tìm chỗ ẩn nấp sau những tảng đá hay bụi cây mà chờ đợi.

Trong lúc ấy Dao Quang đang bị Ngọc Thiên ôm chặt vào lòng mà tra hỏi. Nàng cũng tinh thông U Linh Quỷ Tạng nên ngờ ngợ đoán rằng vong hồn của Dao Quang đã nhập vào xác chim. Nhưng Dao Quang chẳng hề nói ra sự thật, vì biết chưa phải lúc.

Ngon quái phong ập đến, thổi tắt ngọn đèn trên bàn, khiến Ngọc Thiên phải đứng lên đóng cửa.

Dao Quang đã nhận thấy hơi hám ma quái của ngọn gió, liền xuất hồn bay đi.

Dao Quang lên nóc đạo cung quan sát, phát hiện hàng ngàn hồn ma bóng quế đang quay cuồng tạo gió. Chàng liền xông về phía chúng, với U Linh Tuân Sát lệnh phù tỏa hào quang trên ngực.

Đám âm binh sợ hãi biến mất ngay, và cuồng phong tắt lịm. Quần hào mừng rỡ đốt đuốc lên sáng rực, reo hò vang dội, khí thế cực kỳ hùng mạnh.

Phe hắc y thấy tà pháp bị phá và lực lượng chủ nhà quá đông, đành bỏ ý định tiến công, rút cả vào màn đêm.

\* \* \* \* \*

Dẫu phải thức suốt đêm vì cuộc chiến khốc liệt, sáng hôm sau, mọi người vẫn hân hoan dự lễ cưới. Giữa giờ tỵ thì khách đã đến đông đủ. Cô dâu là người trấn Đức Vượng và cũng đã được rước lên.

Trong bữa tiệc, người ta say sưa nói về trận đánh, hết lời tán dương pháp lực của hai vị cao tăng đã trừ được yêu pháp. Họ cũng biết đây là tà thuật vì mùa này làm gì có gió đông.

Thuần Chân Thượng Nhân ngượng ngùng cải chính :

- Xin chư vị thí chủ đừng ngộ nhận khiến bọn bản tăng thêm hổ thẹn. Thực ra quái phong tan đi vì một ánh hào quang từ trong Thái Thanh đạo cung ra.

Thế là cử tọa lại suýt xoa khen ngợi sự linh hiển của Tam Thánh, ba vị thần tối cao trong Đạo giáo.

Lần này, Túy đạo nhân đại diện Thiên Sư giáo chủ đến đây dự lễ cưới. Lão ngắt ngưỡng hỏi Chân Như Tử :

- Con anh vũ của đạo huynh đâu rồi? Không có nó báo trước thì đêm qua chúng ta đã bị tiêu rồi. Chân Như Tử xót xa đáp :

- Cũng chẳng hiểu sao sáng nay nó lại lâm bệnh nặng, nằm liệt chẳng chịu ăn uống gì cả.

Ngọc Thiên tiếp lời lão :

- Đêm qua, lúc cuồng phong nổi lên, thổi tắt ngọn đèn trong phòng tiện nữ, thì linh điều ngã lăn ra, chẳng hiểu vì sao?

Lúc này Dao Quang đang đứng bên bàn tiệc, hưởng mùi nhang và lễ vật. Chàng thầm áy náy, biết đó là do mình đã hại con chim tội nghiệp, âm khí nặng nề đã làm nó phải lâm trọng bệnh và mất vài năm tuổi thọ. Cũng may nó chỉ là một con vật.

Chàng tự nhủ sẽ tìm những người sắp mãn số mà hóa thân để lòng đỡ ray rứt. Trong U Linh Quỷ Tạng có chỉ rõ cách xem tướng thọ yếu, và giò đây, với nhãn lực của một hồn ma. Chàng có thể nhìn thấy hắc khí trên mặt của những kẻ sắp đi vào lòng đất.

Cuối giờ mùi, tiệc cưới bế mạc. Phần lớn khách ra về ngay vì họ ở gần, những người ở xa thì trú lại một đêm, sáng sớm mới khởi hành.

Đêm ấy, trong lúc tân lang và tân nương vui chuyện cá nước thì các đại nhân vật quây quần quanh bàn rượu, bàn chuyện đại sự võ lâm.

Vô Cấm chân nhân, Chương môn phái Võ Đang tư lự :

- Trước đây, vì muốn quần ma tương sát nên chúng ta mới phát võ lâm thiếp, tổ chức đại hội bầu Minh chủ. Nay Thiên Vồng thư sinh võ công thần sầu quỷ khốc, thu phục được cả Bách Biến Ma Quân lẫn Giáo chủ Quỷ giáo, thì kế hoạch quật tương tri của chúng ta xem như thất bại và ngôi Minh chủ kia chắc chắn thuộc về Thành Tu ý. Chẳng phải chúng ta đã se dây tự trói mình đây sao?

Các Chương môn kia ừ ừ gật đầu, nhưng Suru Mệnh Thần lại háng giọng rồi nói :

- Thiển ý của lão phu lại khác. Trận tập kích đêm qua có lẽ là chủ ý riêng của Sầm Thu Danh chứ chẳng phải Thiên Vồng thư sinh. Họ Thành nắm chắc ngôi Minh chủ trong tay tội gì phải bắt các Chương môn? Lão phu đoán rằng họ Sầm tinh thông độc dược, tà pháp, nên đã thoát khỏi sự khống chế của Thiên Vồng thư sinh. Lão biết rằng không có cơ hội tranh chức Minh chủ với Thành Tu Ý nên đã liều lĩnh ra tay trước. Nếu cuộc tập kích thành công, Sầm Thu Danh sẽ huy động lực lượng các phái Bạch đạo tiêu diệt Thiên Vồng thư sinh và Giáng Ma hội. Tóm lại, phe tà ma vẫn còn chia rẽ, chém giết lẫn nhau. Việc lớn của chúng ta là tìm cho được một cao thủ đủ sức đương đầu với Sầm Thu Danh hoặc Thiên Vồng thư sinh.

Thần Thông Cái vỗ đùi khen ngợi :

- Từ lão đệ quả là cao kiến, đáng mặt quân sư của võ lâm.

Chợt lão sa sầm nét mặt, buồn bã nói :

- Nhưng hiện nay, các phái không thể tìm ra người đủ bản lĩnh đánh bại Thiên Vồng thư sinh. Giá như Dao Quang còn sống thì hay biết mấy.

Linh Quang chân nhân, Chương môn phái Hoa Sơn ứng tiếng :

- Dầu Hiên Viên thí chủ có xuất hiện thì cũng không địch lại Thành Tu Ý.

Thần Thông Cái nghiêm giọng :

- Tại lão mũi trâu nguoi không biết đây thôi. Lão phu khổ công nhiều năm đã tìm ra địa phương tử nạn của Côn Luân kiếm khách Văn Nhật Hành. Họ Văn khi chết mang theo bí kíp “Xúc Địa Thành Thốn” và thanh bảo kiếm Mạc Da. Nếu Dao Quang có được hai thứ ấy, lo gì không thắng Thiên Vồng thư sinh hay Sầm Thu Danh.

Cử tọa giật mình, nhớ lại câu nói bí ẩn của Lỗ bang chủ hồi mấy tháng trước. Ông đã hứa sẽ dành cho mọi người một sự ngạc nhiên thú vị. Thì ra đây chính là hạ lạc của Côn Luân kiếm khách.

Đại Phủ bảo chủ Trầm Chân Thống bàn rằng :

- Vậy thì chúng ta cứ đi tìm tuyệt học và bảo kiếm, rồi chọn người giỏi kiếm pháp, công lực thâm hậu mà trao cho. Chẳng lẽ các phái đông đảo nhân tài như vậy mà không có ai hay sao? Cùng lắm thì chọn một trong các Chương môn hay trưởng lão cũng được.

Ý kiến này quả là tuyệt diệu, được tán thành nhiệt liệt.

Thần Thông Cái thở dài :

- Mấy chục năm trước, Lư Sơn Tiên Ông từng cứu mạng gia sư, và sau đó hai người trở thành bằng hữu thâm giao. Do vậy, lão phu đã tính tặng tuyệt học và thần kiếm cho Hiên Viên Dao Quang, để đền ơn đó. Nhưng nay y sống chết không rõ, lão phu đành vì đại cục võ lâm mà trao cho người khác. Sáng mai chúng ta sẽ lên đường đi Sơn Tây.

Ngọc Thiên đứng lên buồn bã nói :

- Lư Sơn phái bắt tài chẳng đương nổi đại cục, tiện nữ xin phép được đi Hà Bắc thăm nhị tẩu Tiêu Lan Anh.

Mọi người đều áy náy nhưng không biết an ủi nàng bằng cách nào.

Sáng hôm sau, Thần Bút Lực Sĩ và hai gã Quỷ Dao, Tà Kiếm hộ tống Ngọc Thiên rời núi Thanh Thành đi lên hướng Tây bắc. Đương nhiên hồn phách Dao Quang cũng đồng hành với người thân.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Nhật mộ sát Ma quân - Triệu Minh trừ tà giáo

Tuy mục đích khác nhau nhưng họ và các Chương môn lại chung đường cho đến tận Lạc Dương mới chia tay.

Hôm ấy là ngày rằm tháng bảy, Ngọc Thiên không tin Dao Quang đã chết nhưng vẫn mua lễ vật, nhang đèn cùng thật nhiều giấy tiền vàng bạc, bày bàn giữa vườn hoa khách điếm và cúng tế cha mẹ và Dao Quang.

Thần Bút Lực Sĩ đứng ra khấn vái, còn Ngọc Thiên và hai gã cận vệ trung thành quỳ phía sau, nước mắt rung rung. Khi Hạ lão khấn đến tên Dao Quang, Ngọc Thiên phục xuống khóc vui, khiến hai gã hung thần cũng không ngăn nổi mối thương tâm.

Là những kẻ chọc trời khuấy nước nên Quỷ Đao và Tà Kiếm không khóc thành tiếng, chỉ để mặc cho giòng lệ anh hùng tuôn dài trên má.

Bốn người này không biết rằng Dao Quang đang ngâm ngồi đứng cạnh mình, chưa chút thọ hưởng chút hương thơm của lễ cúng vong.

Đêm nay là đêm của các oan hồn lang thang và cả vong u linh chịu tội dưới a tỳ. Họ có thể ung dung đi khắp nơi, thụ hưởng sự bố thí của người sống, mà không sợ gặp các Diêm Quỷ. Rằm tháng bảy và những ngày trong tháng bảy chính là dịp nghỉ ngơi hiếm hoi của cõi âm. Giả như có ai chết trong tháng này thì hồn phách cũng phải chờ cho đến đầu tháng tám mới được Quỷ vô Thường dẫn đi.

Đêm nay, trong vườn hoa này cũng có mười mấy vong linh phát phưởng nhìn bàn tế với vẻ thèm khát. Nhưng vì thấy U Linh Tuần Sát đứng đấy nên họ chẳng dám đến.

Dao Quang hiểu điều ấy, vẫy gọi họ lại :

- Chư vị cứ tùy tiện!

Đám oan hồn mừng rỡ lướt đến, cúi đầu cảm tạ rồi nhập tiệc. Tất nhiên là chẳng miếng thịt, miếng cháo nào bị mất đi cả, vì hồn ma chỉ ngắm chứ không chạm được vào thức ăn.

Dao Quang lặng lẽ quan sát những kẻ cùng chung số phận. Họ mang dung mạo, dáng dấp lúc lia trần, số thì lành lặn, sạch sẽ, số thì thân thể bị cắt lìa, kỳ quái trông rất ghê rợn.

Trong lúc ấy, bọn Ngọc Thiên ngồi đốt giấy tiền và y phục vàng mã. Một hồn ma cười ngất ngưởng :

- Người đời ngu xuẩn, cứ tưởng cõi âm cũng cần đến tiền tài, y phục nên mới tốn kém vô bổ như thế. Muốn người chết sớm siêu độ thì con cháu cứ tu nhân tích đức, chăm làm việc thiện.

Dao Quang gật gù tán thành, định bụng lúc hồi sinh sẽ viết sách tuyên cáo việc này cho bách tính biết.

Chàng chợt nảy ra ý định dạo quanh thành Lạc Dương để xem cảnh bách tính cúng vong. Trong tháng bảy, đêm rằm là đêm có nhiều nhà cúng nhất.

Dao Quang đi khắp nơi, vô tình đến tòa trang viện gần cửa Bắc thành, nơi chàng đã cứu được Ngọc Thiên ra khỏi tay Tuấn Dương và Giang Thượng Thần Y. Chàng chợt tò mò thử xem có bảo đệ hay Vệ lão quỷ ở đây không?

Giờ đã cuối canh hai, ánh trăng vàng vạc giữa trời, soi sáng cảnh vật. Trên lan can lầu có hai người đang đối ẩm, thưởng trăng.

Dao Quang phiêu phưởng bay lên, nhận ra Bách Biến Ma Quân và Tuấn Dương. Chàng mừng rỡ nhưng lại thắc mắc vì sao họ có mặt nơi này chứ không ở Trường An? Chàng thần nhiên ngồi trên thành lan can mà nghe cuộc đàm đạo, và ngắm nhìn gương mặt bảo đệ. Đối với chàng, Tuấn Dương luôn là đứa em ruột thịt, mang dòng máu Hiên Viên.

Bách Biến Ma Quân, trong lốt Giang Thượng Thần Y, thờ dài nói :

- Không ngờ Sầm lão quỷ lại đủ tài thoát khỏi sự khống chế của Thiên Vong thư sinh, chỉ còn lão phu phải ngậm đắng nuốt cay, suốt đời làm nô lệ.

Tuấn Dương an ủi :

- Sư phụ tài ba xuất chúng, võ thuật thông thần, trước sau gì cũng tìm ra cách mà.

- Dương nhi nói đúng. Lão phu đã hóa giải được Nhiếp Hồn công, nhưng vẫn chưa trục được chất độc ra ngoài. Muốn làm được thế thì ta phải có thêm vài chục năm chân khí nữa. Năm xưa ta bị Lư Sơn lão quỷ đâm một nhát gần tim, tâm mạch tổn thương rất nặng nên rèn luyện mãi mà công lực chưa tròn hoa giáp.

Tuấn Dương cau mày :

- Sao sư phụ không dùng Hấp Nguyên đại pháp và được vật?

Vệ Chuyển Luân mỉm cười :

- Thuật ấy rất có hại về sau, lão phu không thể áp dụng được.

Tuấn Dương kinh hãi đáp ứng :

- Vậy sao ân sư lại dạy đồ nhi làm chuyện ấy?

Ma quân cười hiểm độc :

- Lão phu muốn mượn cơ thể người gánh chịu hậu quả rồi mới an toàn hút lấy chân nguyên. Đêm nay chính là thời điểm thích hợp nhất để người trả nợ lão phu. Chung rượu lúc này mùi vị thế nào?

Tuấn Dương giận dữ định phát tức thì nghe chân tay mềm nhũn, bài hoải, chân khí không luân chuyển được nữa.

Dao Quang chết điếng người nhưng không thể làm gì để cứu em trai. Chàng còn nhận ra hắc khí đã phủ kín gương mặt Tuấn Dương, nghĩa là gã sắp tận số.

Ma quân đắc ý ôm thân hình bất động của Tuấn Dương vào phòng. Dao Quang luống cuống lao xuống dưới tìm kế hóa thân. Nhận ra trong toán kiếm thủ phòng vệ có một gã yếu tướng, chàng liền trực hôn đoạt xác.

Dao Quang lập tức nhảy lên lan can, đập bay cửa gỗ, nhảy vào phòng, tấn công Vệ Chuyển Luân.

Họ Vệ nhận ra tên thủ hạ thân tín, lòng khinh thường nên không né tránh. Xạ một đạo Vô Tướng thần chỉ.

Nào ngờ gã kiếm thủ tuổi ba mươi này lại có một thân pháp cực kỳ ảo diệu, tránh được đạo chỉ phong và ập đến như ánh chớp. Vệ Chuyển Luân đã từng bị Thiên Võng thư sinh khuất phục bằng thân pháp kỳ dị này, lão kinh hoàng múa tít song thủ, thi triển Hấp Nguyên quỷ chương mà chống đỡ.

Như đã nói ở đoạn trước, Thiên Võng kiếm pháp khi phối hợp với bộ pháp “Xúc Địa Thành Thôn” thì vô cùng lợi hại. Vì công lực của gã hắc y quá kém nên không giết được Ma quân chỉ đâm thủng bắp tay trái họ Vệ. Ngược lại, gã hắc y còn bị Ma quân đánh trúng một chương, xương ngực gãy nát, thân thể văng vào vách.

Lúc này, bọn tuần tra đã lên đến nơi, đi đầu là một đại hán râu rồng vạm vỡ. Gã chính là Đội trưởng đội cận vệ của Ma quân.

Vệ Chuyển Luân giận dữ quát :

- Trình Thăng! Vì sao Đổ Bát lại bắt ngờ tấn công lão phu? Phải chăng gã đã âm thầm quy phục Thiên Võng thư sinh? Người quản lý thủ hạ như vậy sao?

Đại hán râu rồng họ Trình sợ hãi khom lưng :

- Bẩm lão gia! Mười tám bọn thủ hạ không hề rời nhau và luôn kề cận lão gia, thì làm gì có việc bị móc nối? Có lẽ Đổ Bát phát cuồng nên mới hành động như thế!

Nhưng Trình Thăng vừa nói xong lại xảy ra quái sự. Một gã đứng ở mé tả họ Trình bỗng rùng mình rồi rút kiếm nhảy xổ vào Bách Biến Ma Quân.

Họ Vệ đã sinh lòng cảnh giác nên phản ứng rất thần tốc. Song chiêu kiếm này còn mãnh liệt và quý dị hơn chiêu mà Đổ Bát đã thi triển. Có lẽ do công lực của gã thứ hai này khá hơn họ Đổ.

Kết quả là hai cánh tay Ma quân bị kiếm rạch nát, còn gã Trương Cửu chết thảm vì Quỷ chương. Vệ Chuyển Luân kinh hãi nhảy lùi, lấy trường kiếm trên vách rồi quát vang :

- Té ra các người đều đã phản bội lão phu!

Bọn Trình Thăng sợ hãi quỳ xuống van lạy, vẻ mặt rất thành thực. Ma Quân hoang mang không nổi giết hết, liền đuổi họ ra ngoài, mang theo hai tử thi.

Dao Quang không còn kế đoán mệnh để hóa thân, đành phải bó tay. Nếu chàng hại mệnh kẻ chưa tới số thì U Linh lệnh phù sẽ mất hiệu lực và không còn cơ hội hồi sinh nữa.

Dao Quang là người nhân hậu, công bằng, không thể vì sinh mạng của em mình mà khiến người khác chết oan. Hơn nữa, Tuấn Dương đã tận số nên chàng chẳng thể cưỡng cầu mãi được.

Dao Quang sa lệ khóc thương đứa em bạc mệnh, quyết định báo thù cho Tuấn Dương bằng cách mượn xác của gã. Chàng niệm chú trút hồn Tuấn Dương ra khỏi cơ thể.

Dao Quang chưa kịp hỏi han thì hồn Tuấn Dương đã bị ánh hào quang của U Linh Tuần Sát lệnh phù dọa khiếp, bay đi mất dạng.

Bách Biễn Ma Quân đã tự băng bó xong thương tích, bước đến bên giường thăm mạch Tuấn Dương, chuẩn bị hút lấy chân nguyên.

Lão giận dữ gầm lên thất vọng vì phát hiện nạn nhân đã tuyệt khí.

Ma quân cố cứu vãn bằng cách nhét vào miệng tử thi một viên giải độc và xoa bóp khắp châu thân. Nhưng trái tim kia không hề đập trở lại.

Vệ lão quý chán nản gọi Trình Thắng vào, sai gã đem xác Tuấn Dương quăng xuống sông. Lúc thi thể Tuấn Dương còn nằm vắt vèo trên vai Trình Thắng, Dao Quang đã nhập vào. Chàng thử kiểm tra chân khí thì thấy kinh mạch thông suốt vì chất mê độc đã được Ma quân giải trừ.

Dao Quang ước lượng Tuấn Dương có đến hoa giáp công lực, lòng rất phấn khởi. Với số tu vi này, chàng tự tin mình không thua thiệt trước Thiên Vồng thư sinh hay Sâm Thu Danh. Còn việc giết Ma quân thì lại càng dễ dàng.

Trình Thắng hoàn toàn không phát ra việc hồi sinh của xác chết, lạnh lùng quăng xuống dòng sông Lạc Hà, hai gã thù hata của họ Trình cũng thả trôi xác Đỗ Bát và Trương Cửu.

Chờ ba gã đi khuất, Dao Quang bơi vào bờ, nhanh chóng tìm đến Lạc Dương đệ nhất lầu điểm. Lúc này đã là giữa canh ba, gã tiểu nhị ngái ngủ đón khách. Gã giật mình khi thấy chàng công tử này ướt như chuột lột, vội hỏi han :

- Chẳng lẽ quý khách bị té xuống sông?

Dao Quang gật đầu mỉm cười :

- Ta là bảo huynh của vị cô nương họ Hiến Viên đang trọ ở đây. Phiền tiểu ca dẫn lên dùm.

Tuấn Dương vốn dĩ rất đẹp trai, có phong thái con nhà đại phú, nên dù y phục ướt nhem vẫn còn chút tôn quý, khiến gã tiểu nhị không dám xem thường. Gã mau mắn dẫn đường cho khách lên tầng hai.

Tuy chỉ có bốn người nhưng Tà Kiếm đã mướn trọn tám phòng của tầng lầu. Từ ngày Dao Quang thất tung, Hoắc Thái làm lì ít nói, tính tình bản gắt khó chịu, chẳng muốn chung đụng với người lạ, vì gã sẽ giết ngay bất cứ ai dù chỉ là một lỗi nhỏ.

Khổ thay, Ngọc Thiên lại xinh đẹp như tiên nên chẳng nam nhân nào không bị nàng cuốn hút. Trên đường thiên lý, đã có vài chàng vương tôn công tử đa tình xém chết oan vì dám buông lời tán tỉnh Ngọc Thiên.

Hoắc Thái tôn thờ Dao Quang nên quyết không để ai xúc phạm đến người yêu của chàng.

Chính Quý Dao Mạc Sương còn phải sợ cái tính kỳ quặc của Tà Kiếm. Một hôm, Mạc Sương nhìn Ngọc Thiên hơi lâu, bị Hoắc Thái phát hiện.

Họ Hoắc liền gọi Quý Dao ra chỗ vắng và nghiêm răn kèn kẹt, lạnh lùng nói :

- Mạc Sương! Nếu nhà ngươi không giữ được lòng mình trước nhan sắc của nhị phu nhân thì đừng đi theo nữa. Lần sau ta sẽ móc mắt ngươi ra đấy.

Quý Dao sợ chết khiếp, hết lời thề thốt, biện bạch, và từ đó, gã không bao giờ nhìn vào mặt Ngọc Thiên nữa.

Với tính khí quyết liệt như vậy thì Tà Kiếm không thể nào hoan nghênh sự xuất hiện của Tuấn Dương. Lúc này, gã đang ngồi trên chiếc ghế để cạnh cửa phòng Ngọc Thiên. Trước mặt gã là một chiếc đôn, trên có đĩa lạc rang và vò rượu ba cân.

Từ lúc ở Vạn Thụ cung về, Tà Kiếm không ngủ, có lúc gã ngồi dựa lưng vào ghế, lặng im hàng canh giờ, mắt nhắm hờ, song gã ngủ hay thức thì người ngoài không thể biết được.

Tà Kiếm cùng Quý Dao chia phiên bảo vệ Ngọc Thiên vào ban đêm, và đêm nay là phiên của họ Hoắc.

- Ngươi còn đến đây làm gì nữa? Hãy mau rút ngay.

Gã tiểu nhị biết mình đã bị hó khi đưa Tuấn Dương đến đây, vội len lén chuồn êm.

Tuấn Dương không hề giận dữ, mỉm cười hòa ái, vui vẻ nói :

- Ngươi hãy gọi ta là nhị công tử, nếu không sau này đại ca ta biết được sẽ trách ngươi vô lễ đấy.

Tà Kiếm rít lên :

- Kẻ đồn mạt như ngươi mà còn dám nhắc đến chủ nhân của ta nữa sao?

Nãy giờ Hoắc Thái luôn hạ giọng để khỏi đánh thức Ngọc Thiên.

Tuấn Dương gật gù đáp :

- Thôi được! Ta đến đây để thông báo một số tin tức về đại ca. Nay ngươi không chịu nghe thì ta đi vậy.

Hoắc Thái giật bản mình vì mừng rỡ nhưng vẫn còn nghi hoặc :

- Ngươi nói thực chẳng?

Tuấn Dương nhấn nhá :

- Ta bị Bách Biến Ma Quân hạ độc thủ suýt chết, bị ném xuống sông Lạc Hà lạnh cóng, lại không mang vũ khí thì ngươi còn sợ cái gì nữa? Mau mời tam muội đến đây.

Ngọc Thiên có lẽ đã thức giấc, nghe được câu nói, liền khoác thêm áo, đẩy cửa bước ra. Nàng run rẩy hỏi :

- Nhị ca! Có thực là anh biết được hạ lạc của đại ca hay không?

Tuấn Dương gật đầu :

- Tam muội! Ta đã gặp đại ca ở Trường An hồi cuối tháng tư. Đại ca đã thuyết phục được ta trở về với gia đình. Ta muốn chuộc lại lỗi lầm nên xin phép đại ca được tiếp tục ở lại Đàm gia trang, tìm cách ám toán Bách Biến Ma Quân, rồi mới đi Long Hồ sơn. Đại ca đồng ý, nhờ ta báo lại với mọi người rằng y ra quan ngoại, đến thành Lâu Lan để tìm một thanh thần kiếm, và sẽ trở về đúng ngày hội bầu Minh chủ.

Chợt có tiếng già nua ngắt ngang :

- Nói láo! Câu chuyện bịa đặt của ngươi không lừa được ai đâu.

Thần Bút Lực Sĩ và Quý Dao xuất hiện, mặt lạnh như tiền Tuấn Dương không hề bối rối, vòng tay chào và nói :

- Tại hạ không biết lời nói của gia huynh là thực hay hư, nhưng việc tại hạ hồi đầu hướng thiện là sự thực. Gia huynh sợ chư vị không tin nên đã cho tại hạ biết một vài bí mật của chư vị để làm chứng cứ.

Tuấn Dương quay sang truyền âm bảo Mạc Sương :

- Ngươi là kẻ có đến ba viên ngọc hành phải không?

Mạc Sương đỏ mặt gật đầu, phần nào tin tưởng Tuấn Dương, vì đây là bí mật mà chỉ có Dao Quang và Tà Kiếm biết được. Tuấn Dương lại nói với Hoắc Thái :

- Năm xưa, ngươi và Quý Dao mò vào hành cung của Thiên tử ở Nam Kinh, bị hai ngàn cấm vệ quân vây bắt, nhờ đại ca ta phá vây giải cứu.

Bí mật này còn kinh thiên động địa hơn, liên quan đến sự tồn vong của giòng họ Hiến Viên, thế mà Dao Quang lại nói cho Tuấn Dương biết thì đúng là chàng rất tin tưởng vào bào đệ. Tà Kiếm toát mồ hôi, vòng tay thì lễ :

- Thuộc hạ bái kiến nhị công tử.

Ngọc Thiên không biết Tuấn Dương đã nói gì với hai gã hung thần nên vẫn còn nghi ngại :

- Nhị ca! Đại ca có nhắn gì với tiểu muội hay không?

Tuấn Dương tủm tỉm đáp :

- Đại ca bảo ta sau này phải gọi tam muội là đại tẩu.

Thế là đã quá rõ, Tuấn Dương đúng là đã được Dao Quang tín nhiệm tuyệt đối. Mà Dao Quang là người thận trọng, cơ cảnh, chẳng bao giờ làm lẫn cả. Do vậy, mọi người đều thở phào, chúc mừng Tuấn Dương hồi đầu.

Ngọc Thiên vui vẻ vì biết Dao Quang còn sống, tíu tít gọi tiểu nhị chuẩn bị phòng tắm và gọi cơm rượu.

Trong lúc Tuấn Dương tắm gội, Thần Bút nghiêm giọng bảo ba người kia :

- Chúng ta phải thận trọng đề phòng và chú tâm quan sát hành vi của Tuấn Dương. Có thể Quang nhi bị Thiên Vồng thư sinh bắt sống, dùng Nhiếp Hồn ma pháp khai thác những bí mật ấy thì sao?

Tà Kiếm hừ nhẹ :

- Hạ lão gia chớ lo! Tại hạ sẽ không rời mắt khỏi gã.

\* \* \* \* \*

Sáng hôm sau Suru Mệnh Thần từ Tổng đàn Cái bang sang đến. Lão đã được các Chương môn mời làm quân sư cho liên minh Bạch đạo, nên ở chung với họ để bàn bạc kế hoạch đi Sơn Tây tìm mộ phần Côn Luân kiếm khách.

Tối qua, Thần Thông Cái nhận được một số tin tức đáng ngại ở vùng Bảo Định, quê của Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh, do vậy, sáng nay Từ lão phải qua để báo lại cho bọn Ngọc Thiên biết.

Gặp mặt Tuấn Dương trong bàn điểm tâm, Từ Giang Hán ngồi ngang ngồi xuống tra hỏi :

- Mong nhị công tử giải thích vì sao lệnh huynh lại ra đi đột ngột, không một lời dặn dò khiến mọi người phải thương tâm. Đây không phải là hành vi của một người nhân hậu như đại công tử.

Tuấn Dương lúng túng đáp :

- Ta cũng không hiểu vì sao gia huynh lại xử sự như vậy?

Từ lão nheo đôi mắt sắc sảo :

- Thế đại công tử có nói gì về thành Lâu Lan không?

Tuấn Dương gật đầu :

- Có! Đại ca bảo rằng Lâu Lan là một trong ba mươi sáu nước Tây Vực đời Hán. Dân số Lâu Lan chỉ hơn một vạn bốn ngàn người, từng là trạm trung chuyển trên con đường tơ lụa. Từ thời Tam Quốc đến đời nhà Đường, khi hậu sa mạc Đạt Lã Mạc Cân nóng hắt lên, Lâu Lan từ chỗ có nhiều ao hồ biến thành vùng vùng đất khô cằn, không nước, không cây cỏ, nên bị diệt vong, thành quách bị chôn vùi dưới lớp cát vàng. Năm chục năm trước, Lư Sơn Tiên Ông đi thăm Tây Vực, tình cờ khám phá ra vị trí của phế tích này.

Suru Mệnh Thần từng nghe Dao Quang kể lại nên biết rằng Tuấn Dương nói thực. Ông hài lòng kết luận :

- Ngay cả công phu Nhiếp Hồn cũng không moi được câu chuyện về Lâu Lan, vì có ai biết đâu mà hỏi! Do đó, lão phu tạm tin tưởng nhị công tử! Nhưng liệu công tử có tự nguyện thay lệnh huynh mà giáng ma vệ đạo hay không?

Tuấn Dương vội chính sắc đáp :

- Tại hạ nguyện kế thừa chí hướng của gia huynh, dầu chết chẳng sờn lòng.

Từ Giang Hán cười nhạt :

- Liệu các hạ có được bao nhiêu bản lĩnh mà dám đại ngôn?

Tuấn Dương vui vẻ đáp :

- Ta học lên được pho kinh công “Xúc Địa Thành Thốn” của Thiên Võng thư sinh nên không sợ lão ta cũng như Sầm Thu Danh hay Vệ Chuyển Luân.

Từ Giang Hán mừng rỡ :

- Nếu đúng thế thì quả là đại phúc cho võ lâm, vì Thần Thông Cái đang lo lắng rằng bí kíp kia đã bị hủy hoại bởi thời gian, may ra chỉ còn thần kiếm Mạc Da.

Từ Kiếm bác ngay :

- Nhưng kiếm thuật của nhị công tử không thể sánh với đại công tử!

Thần Bút Lực Sĩ vội can gián :

- Thôi đừng tranh luận nữa! Khi có cơ hội chiến đấu mới biết thực hư!

Ông quay sang hỏi Suru Mệnh Thần :

- Từ lão đệ không đi Sơn Tây mà lại sang đây, ắt hẳn có chuyện gì phải không?

Từ lão gật đầu :

- Thừa phải! Phân đà Cái bang ở Hà Bắc đã thông báo về sự xuất hiện của một giáo phái mới có tên là Thập Đại Động Thiên, chiếm cứ ngọn núi xinh đẹp Nam Đài, thuộc dãy núi Ngũ Đài sơn. Kẻ đứng đầu Thập Đại Động Thiên là một nam nhân râu ba chòm đen nhánh, mang một chiếc mặt nạ bằng bạch ngọc mỏng. Lão tự xưng là Đông Hoa Đế Quân. Lãnh tụ thứ hai của Thập Đại Động Thiên là Tây Vương Mẫu, tuổi độ hai mươi mấy. Tuy nàng ta luôn che mặt bằng sa mỏng nhưng vẫn để lộ nhan sắc tuyệt trần. Và đệ tử Cái bang đã xác định được nàng là Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh.

Mọi người ồ lên. Ngọc Thiên cau mày :

- Lạ thực! Sao nhị tẩu lại tham gia vào cái trò quái gở này làm gì nhỉ!

Từ Hán Tường cười, nói tiếp :

- Dưới trướng Đông Hoa Đế Quân có hai nhân vật thành danh là Nam Đài song tiên. Họ được phong chức là Động Thiên chân khanh! Giáo phái này tuyên truyền việc tu luyện thành tiên, dạy võ, dạy cả phép phòng trong, khuyến khích việc tự do giao phối giữa các đệ tử. Vì vậy, Thập Đại Động Thiên đã thu được hàng ngàn tín đồ trong một thời gian ngắn. Trong số đó có không ít quan lại, võ tướng, quân sĩ đất Hà Bắc. Đường như Đông Hoa Đế Quân được sự hậu thuẫn của một số đại thần trong triều đình nên công khai hoạt động, quảng cáo rầm rộ.

Tuấn Dương thờ dài :

- Không ngờ Đạo giáo lại bị ô danh bởi lão Đông Hoa Đế Quân giả hiệu này! Nếu cứ để Thập Đại Động Thiên bành trướng, bách tính sẽ bị lừa gạt đến tận gia bại sản, hại đến cơ đồ xã tắc. Người người lo hưởng lạc, tu tiên, chẳng chịu làm ăn thì kinh tế Trung Hoa sẽ lụn bại mất.

Tâm lòng vì nước của Tuấn Dương khiến cả nhà sừng sốt. Gã vốn là người ích kỷ, chỉ biết lo cho bản thân, sao giờ đây lại có luận điệu giống hệt Đạo Quang như vậy?

Thần Bút Lực Sĩ ước mồi hỏi :

- Thế Dương nhi định làm gì?

Tuấn Dương nghiêm giọng đáp :

- Chúng ta sẽ đi Ngũ Đài sơn, âm thầm tìm cách giết chết lão Đông Hoa Đế Quân kia, rồi phóng hỏa đốt sạch Đạo cung, trừ hại cho lê thú!

Ngọc Thiên mỉm cười :

- Nhị ca không sợ phải đối diện với nhị tẩu hay sao?

Tuấn Dương lúng túng suy nghĩ rồi bảo Suru Mệnh Thần :

- Đúng là khó xử thật! Phiền Từ lão hóa trang dùm.

Từ Giang Hán gật đầu và nói thêm :

- Ba vị Chương môn Vô Đang, Hoa Sơn, Thanh Thành và Túy đạo nhân nghe nói Thập Đại Động Thiên làm ô danh Đạo giáo cũng phẫn nộ, định đi Hà Bắc tìm hiểu tình hình, sau đó mới sang Giang Tây. Chúng ta sẽ đồng hành với họ.

Ngọc Thiên tán thành bằng giọng ưu tư :

- Tiểu nữ cũng nóng lòng muốn đến núi Nam Đài. Vì xét về nhân cách thì Tiểu nhị tẩu không thể gia nhập giáo phái dâm loạn ấy được. Có lẽ nàng đã bị cưỡng bức.

Ấn xong điểm tâm, bọn Ngọc Thiên trả phòng khách điểm, lên ngựa đi đến Tổng đàn Cái bang.

Thần Thông Cái và hai vị thần tăng đã khởi hành trước đó vài khắc, chỉ còn lại bốn gã đạo sĩ và ba gã tiểu đồng.

Tất nhiên là sự có mặt của Tuấn Dương khiến họ rất ngạc nhiên. Suru Mệnh Thần phải giải thích sơ rồi bắt tay dung dịch cho Tuấn Dương. Cách đơn giản nhất là gắn thêm râu mép, râu cằm và lông mày.

Trong lúc ấy, Ngọc Thiên được Tà Kiếm hộ tống đi mua cho Tuấn Dương vài bộ y phục. Đêm qua, gã đã phải mặc đồ áo quần của Quỷ Đạo. Ngọc Thiên cũng không quên mua cho Tuấn Dương một thanh trường kiếm.

Chiều hôm ấy, đoàn người đến bờ sông Hoàng Hà. Đò ngang đã ngưng hoạt động nên bọn Ngọc Thiên phải vào trọ trong trấn Gia Kỳ.

Cơm nước xong, đám lão nhân ngồi lại nhảm nhí, bàn chuyện võ lâm. Tuấn Dương bị các Chương môn chất vấn về Đạo Quang, vì chẳng ai tin tưởng rằng chàng lại ra đi mà không để lại lời nhắn nhủ. Lúc ấy, bọn Tà Kiếm, Quỷ Đạo ở cả bên ngoài thạch động Vạn Thư cung chớ đâu xa xôi gì?

Tuấn Dương toát mồ hôi, chỉ một mực đáp rằng mình không biết tại sao. Suru Mệnh Thần lạnh lùng đe dọa :

- Bọn lão phu chẳng phải lũ trẻ con, trước sau gì cũng khám phá ra chân tướng việc này. Nếu nhị công tử man trá thì hãy trốn mau đi trước khi lộ đuôi chồn.

Tuấn Dương cười khỏ, đứng lên trở về phòng riêng.

Sáng sớm, đoàn người qua sông, đến xế chiều thì đã đi được sáu chục dặm. Hoàng hôn mùa thu ảm đạm nhuộm tím những vạt rừng ngô đồng đang rụng lá, khiến lòng người thêm buồn bã. Ngọc Thiên thờ dài thúc ngựa phi nhanh. Nàng đang cỡi con thần mã Ô Vân Cái Tuyết của Đạo Quang nên cước lực

nhanh nhẹn phi thường, bất ngờ bức xa đoàn nửa dặm.

Tà Kiếm, Quỷ Dao vội ra roi đuổi theo để bảo vệ, nhưng không sao bắt kịp.

Dao Quang trong lốt Tuấn Dương, chợt phát hiện lũ chim chiều bay lượn trên đầu những ngọn cây ở bìa rừng phía trước, dường như chúng sợ hãi điều gì đó nên không dám về tổ. Chàng kinh hãi quát vang :

- Tam muội! Coi chừng phục binh.

Và Dao Quang rời lưng ngựa, dồn lực vào đôi chân, lướt đi như con gió. Trong lúc cấp bách, chàng chẳng còn nghĩ đến chuyện giấu diếm, thi triển ngay pho “Khinh Yên Ngự Phong”. Mỗi cú nhảy xa đến ba trượng.

Chàng mau chóng vượt qua đôi hung thần, khiến chúng ngỡ ngàng vì pho khinh công quen thuộc, và Dao Quang đã bắt kịp Ngọc Thiên, ngay đoạn đường đáng ngờ.

Lúc này, toán quân mai phục đã ủa ra vây kín nữ nhân. Vũ khí của họ là những cây thủy ba dài và sắc bén, rất tiện lợi để tấn công một kẻ đang ngồi trên lưng ngựa.

Ngọc Thiên rút bảo kiếm chống đỡ, tình thế rất nguy ngập, vì đùi đã bị thương. Dao Quang phần nộ thi triển phép ngự kiếm, lao thẳng vào hàng ngũ bọn hắc y. Đây là chiêu “Hổ Nhập Quần Dương” trong pho Thiên Võng kiếm pháp, uy lực và tàn nhẫn tuyệt luân, chuyên để đối phó với số đông.

Luồng kiếm quang bay một vòng quanh Ngọc Thiên và tuần mã, quét sạch tất cả mười hai gã đệ tử Thủy Ba phái, biến chúng thành những thi thể đầm máu và rừng rợn.

Bọn phía sau vẫn liều chết ập vào, đông như kiến cỏ. Dao Quang không sợ cho mình, chỉ lo cho Ngọc Thiên nên chẳng dám tham chiến. Chàng vung tả thủ vô mạnh vào mõng tuần mã, con ngựa hiểu ý phóng đi như con sóc. Nó đang đứng đầu quay lại nên hướng đi là về phía bọn Tà Kiếm.

Dao Quang tiếp tục thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, lướt quanh thân ngựa bảo vệ, đánh bật những thanh thủy ba ra, mở đường cho tuần mã.

Bọn lão nhân dần hàng ngang tiến lên, chặn kín quan đạo để chừa lại sinh lộ. Nếu họ đánh thẳng lên tất sẽ bị vây kín ngay.

Tà Kiếm, Quỷ Dao thì xông vào hàng ngũ bọn hắc y mà chém giết, mở đường cho Ngọc Thiên. Nhưng có vẻ như gã Tuấn Dương đáng ghét kia không cần đến họ.

Với bản lĩnh khinh công, kiếm thuật khủng khiếp của mình, Tuấn Dương đã mau chóng đưa được Ngọc Thiên và tuần mã thoát ra dễ dàng, an toàn dừng chân lại phía sau phòng tuyến của các Chương môn.

Tà Kiếm, Quỷ Dao nhập vào hàng ngũ, chống trả những đợt tấn công quyết liệt của đôi phượng. Tuy họ chỉ có mười người, kể cả ba đạo đồng nhỏ tuổi, nhưng vẫn chặn đứng được bọn hắc y.

Phản Dao Quang lo chăm sóc vết thương cho Ngọc Thiên. Chàng điểm huyết chi huyết rồi xé một mảnh áo choàng Ngọc Thiên, băng bó tạm cho nàng.

Ngọc Thiên cảm động nói :

- Cảm tạ nhị ca!

Dao Quang mỉm cười dặn dò :

- Tam muội cứ ngồi yên trên lưng ngựa, ta sẽ bảo Tà Kiếm và Quỷ Dao hộ tống hiền muội rút lui trước.

Chàng cao giọng gọi :

- Hoắc Thái! Mạc Surong!

Hai gã hơi phật ý vì bị tiểu tử Tuấn Dương réo tên cúng cơm nhưng phải bỏ trận địa chạy lại. Tà Kiếm hậm hực hỏi :

- Nhị công tử có điều chi phân phó?

Dao Quang nghiêm giọng :

- Hai người mau hộ tống tam muội đi ngay. Bọn ta sẽ đoạn hậu.

Nhưng ngay lúc ấy, đường sinh lộ phía sau bị chặn đứng bởi một đạo kỵ binh đang hung hãn xông tới. Người đi đầu chính là Yên Sơn Thần Y, hóa thân của Bách Biến Ma Quân. Lão vận công quát :

- Tất cả dừng tay!

Bọn Thủy Ba phái lập tức đình thủ, phe Thần Bút rút về vây quanh Ngọc Thiên.

Linh Quang chân nhân, Chương môn phái Hoa Sơn nóng nảy gắt :

- Thì ra Bách Biến Ma Quân đã chịu ló đuôi chồn.

Vệ Chuyển Luân cười lạnh :

- Các ngươi đã biết lão phu là ai thì hãy ngoan ngoãn quy phục. Lão phu chỉ cần một lời hứa rằng ba phái Hoa Sơn, Võ Đang, Thanh Thành sẽ hợp lực cùng Giáng Ma hội tiêu diệt Quỷ giáo và Thiên Vong thư sinh.

Điều kiện này tuy bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng nhưng thực ra là Vệ lão quỷ muốn không chế ba phái Bạch đạo.

Vô Cẩm chân nhân, Chương môn phái Võ Đang bình thản đáp :

- Nếu chỉ là chuyện diệt ác thì Vệ thí chủ cứ việc đi tiên phong, các phái sẽ theo cùng, hà tất phải bày ra trận mai phục này?

Vệ Chuyển Luân gằn giọng :

- Lão phu biết rõ chư vị bày kế tọa sơn quan hổ đấu nên đâu dại gì mắc bẫy! Phiền ba vị Chương môn cho mượn đỡ lệnh phù để làm tin vậy!

Thần Bút Lực Sĩ giận dữ nói :

- Lão tướng có thể dùng số đông để uy hiếp bọn ta ư? Lũ bị thịt này làm sao cầm chân mãnh hổ được?

Bỗng năm người phía sau Ma quân ngửa cổ cười vang, rồi thúc ngựa tiến lên. Họ hát ngược nón rộng vành, để lộ những gương mặt trắng bệch như xác chết và đôi mắt hình tam giác chói lọi hào quang. Tóc họ hoa râm, chứng tỏ tuổi tác đều trên dưới thất thập.

Thần Bút Lực Sĩ nhận ra Thương Châu ngũ cương thi đất Thiểm Tây, lòng vô cùng ngao ngán. Bản lĩnh mỗi người trong họ đều ngang ngửa với các Chương môn. Hạ lão cổ trấn tĩnh, hồ hững hờ :

- Năm anh em ngươi ẩn cư đã mười bốn năm, nay sao còn dấn thân vào chỗ nước đục làm gì?

Ngũ cương thi là anh em ruột mang họ Cổ, tên đặt theo thứ tự. Người lớn nhất là Cổ lão đại, tuy vai vế cao nhưng lại lùn tịt, lão oang oang đáp :

- Hạ lão nhi ngươi già hơn ta mà còn biết vác bút tung hoành, chẳng lẽ anh em họ Cổ lại chịu chết dần trong Cương Thi cốc hay sao? Nay bọn ta luyện thành công pho Ngũ Âm Bạch Cốt trảo, quyết giương danh thiên hạ cho thỏa chí anh hùng.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo là tuyệt học tà môn thời Nam Tống, xuất xứ từ bí kíp Cửu Âm chân kinh. Nay anh em họ Cổ luyện thành thì quả là tai họa cho võ lâm.

Dao Quang đã nhân cơ hội hai bên đối đáp mà bàn bạc với mọi người. Vô Cẩm chân nhân bước ra, nghiêm nghị nói :

- Vệ lão thí chủ! Bọn bản đạo đều là tôn sư một phái, chẳng thể dễ dàng nạp lệnh phù! Mong thí chủ hiển lộ thần công, cùng một người trong bản đạo so tài. Nếu thí chủ thắng thì ba phái mới tâm phục khẩu phục mà quy hàng.

Vệ Chuyển Luân nhắm chừng không ai trong phe đối phương xứng là địch thủ của mình nên nhận lời ngay :

- Nhất ngôn vi định! Lão phu sẽ đáp ứng điều kiện này!

Đạo Hạnh chân nhân nhấn mạnh :

- Kề nào nuốt lời sẽ bị lời thần đá tử!

Ma quân rung mình và nhớ đến cái chết của ái tử là Vệ Đắc Long, ngượng ngùng đáp :

- Lão phu là bậc anh hùng cái thế, đã hứa thì chẳng bao giờ nuốt lời cả.

Lão tung mình rồi yên ngựa, hạ thân xuống mặt đường quan đạo, ngao nghễ hỏi :

- Chẳng hay lão phu sẽ được vinh hạnh hầu tiếp vị nào đây?

Nào ngờ, chẳng ai trong số cao thủ lão thành ứng tiếng, mà lại một hán tử áo lam râu ria xồm xoàm tuổi chưa đến ba mươi bước ra.

Dĩ nhiên Ma quân đâu có ngờ ngờ cũng không dám tin đây là Tuấn Dương, kẻ đã tuyệt khí, chết trong tay lão. Vệ Chuyển Luân nổi danh thần y, chẳng thể nào chẩn đoán sai được. Do vậy, lão lạnh lùng nói :

- Thì ra, tiểu tử Dao Quang vẫn còn sống!

Dao Quang thần nhiên xác nhận :

- Đúng vậy! Lão có sợ thì rút quân đi.

Ma Quân cười vang :

- Phế ngôn! Lão phu nào có xem Lư Sơn kiếm pháp ra gì?

Dao Quang lặng lẽ rút kiếm, chậm rãi nện gót bước về phía kẻ thù. Vệ Chuyển Luân tuy nói vậy nhưng cũng chẳng dám khinh thường đệ tử của Tiên ông, cử trường kiếm nghiêm trang chờ đợi. Lão cao tuổi hơn nên không thể xuất thủ trước được.

Khi còn cách lão ác ma một trượng, Dao Quang dồn hết công lực vào chiêu “Tây Xung Công Vực” trong Lư Sơn kiếm pháp, chân thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”. Hai tuyệt học hãn thế này phối hợp lại khiến đòn tấn công càng bội phần lạnh lẽo.

Trong chớp mắt, Dao Quang đã tiếp cận mục tiêu, kiếm kinh lạnh lẽo, làm rợn da thịt Vệ Chuyển Luân. Ma Quân không thể tránh né, đành nghiêng rặng đôi đòn, bằng chiêu “Hàn Tinh Thủy Nguyệt”, trong pho Lưu Tinh kiếm pháp, lòng lão vô cùng khiếp sợ vì nhận ra thân pháp “Xúc Địa Thành Thốn” của Thiên Vồng thư sinh. Lão đã đại bại dưới tay Thành Tu Ý cũng vì thân pháp quý mị này.

Hai thanh kiếm chạm nhau phát chát và Bách Biến Ma Quân thét lên đau đớn, văng ngược về phía sau. Lão mặc bảo y nên ngực bụng vẹn toàn, nhưng gương mặt đẹp đã bị mũi kiếm vạch nát.

Hai mắt lão ma vẫn còn nguyên, song phần còn lại của diện mục lỗi lổm, bầy nhầy và đầy máu.

Công lực của Tuấn Dương nhờ tà công mà có đến tròn hoa giáp, còn cao hơn Ma quân nửa bậc. Vì vậy, với trình độ kiếm thuật của Dao Quang thì lão ta chẳng có cơ may toàn mạng.

Chàng đã quyết giết họ Vệ nên không để lão mở miệng cầu hòa, dùng phép khoái kiếm tấn công như vũ bão. Thiên Vồng kiếm pháp xuất xứ từ Lưu Tinh kiếm nên Dao Quang biết rõ từng kiếm thức của Ma quân. Chàng lạnh lùng, từ tốn rạch từng nhát kiếm lên hai tay và đùi họ Vệ, biến lão thành con người máu.

Ma quân tuyệt vọng dùng đến Vô Tướng thần chỉ nhưng cũng vô ích. Lão đã mấy lần quát gọi Thương Châu ngũ cương thi hỗ trợ, nhưng chẳng hiểu sao năm lão quái vật này không hề động đậy.

Đến chiêu thứ ba mươi, Dao Quang thọc kiếm vào yết hầu lão ác ma, kết liễu một đại họa cho võ lâm.

Bọn Ngọc Thiên chết sững nhìn cái cách lau kiếm lên áo nạn nhân rồi tra vào vỏ, lòng bàng hoàng tưởng như mộng thực lẫn lộn. Dao Quang có thói quen lau một mặt kiếm ba lần, mặt kia bốn lần, và đút vào vỏ bên hông rất chính xác, dù không hề nhìn hay giữ lấy bao kiếm.

Vô Cầm chân nhân cao giọng nói với anh em họ Cổ :

- Nay Ma quân đã chết, không hiểu chư vị có giữ lời giao kết hay không?

Cổ lão đại gật đầu :

- Tất nhiên là bọn lão phu sẽ lui binh! Nhưng xin hỏi tiểu tử kia học pho thân pháp “Xúc Địa Thành Thốn” ở đâu vậy?

Từ Giang Hán thông minh tuyệt thế. Thăm đoán ra việc Thương Châu ngũ cương thi là người được Thiên Vồng thư sinh cử đến Giáng Ma hội để giám sát Vệ Chuyển Luân. Ông cười khà khà đáp thay Vô Cầm :

- Ngũ vị hỡi về báo lại với Thiên Vồng thư sinh rằng Côn Luân kiếm khách đã có truyền nhân. Lão ta khôn hồn thì phế bỏ dã tâm bá chủ đi thôi.

Anh em họ Cổ ngượng ngùng ra hiệu rút quân. Họ quá khiếp sợ bản lĩnh của Dao Quang nên chẳng đại gì gây sự. Tất nhiên, họ mang cả xác Bách Biến Ma Quân đi luôn. Xác chết thì chả có giá trị gì nhưng tấm bảo y trên người lão thì rất quý giá.

Phe địch đi rồi, Đạo Hạnh chân nhân hòa nhã hỏi :

- Chẳng hay nhị công tử học những chiêu Lư Sơn kiếm pháp kia từ đâu vậy?

Dao Quang đáp :

- Gia huynh đã để lại kiếm phổ cho tại hạ.

Thần Bút Lực Sĩ cười nhạt :

- Chỉ trong vài tháng mà ngươi tu luyện đến mức hoàn thiện như vậy, thì quả là khó tin. Quang nhi từng kể y đã luyện chiến “Tây Xung Công Vực” kia suốt bảy tháng trời mới xong.

Dao Quang bí thế, giả vờ giận dữ :

- Lão có tin hay không cũng mặc!

Chàng bước về phía Ngọc Thiên, đưa tay bông nàng rồi lướt đi. Mỹ nhân bị thương nên không thể cỡi ngựa được.

Trời đã sẩm tối, mọi người vội vã tìm lại ngựa đuổi theo Dao Quang.

Cuối giờ Dậu, đoàn người đến trấn Linh Tuyền, vào khách sạn nghỉ ngơi.

Tối hôm ấy, Thần Bút Lực Sĩ rủ Dao Quang ra vườn uống rượu thưởng trăng. Trừ ba gã đạo đồng còn tất cả đều có mặt.

Ngọc Thiên vui vẻ nâng chén :

- Tiểu muội xin mời nhị ca một chung.

Dao Quang mỉm cười uống cạn. Chợt chàng phát hiện ra mình bị hạ độc, chân khí bế tắc, tứ chi mềm nhũn. Đây là loại Nhuyễn Cân tán của giới Hắc đạo mà Tà Kiếm luôn mang theo bên mình.

Dao Quang thở dài nói :

- Vì sao các ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Ngọc Thiên bật khóc :

- Tiểu muội không chịu đựng nổi nữa? Phải chăng nhị ca là nội gián của Thiên Võng thư sinh? Phải chăng lão họ Thành đã bắt được đại ca, dùng tà công khai thác sở học?

Tà Kiếm rít lên :

- Dù ngươi có là bào đệ của công tử thì ta cũng chẳng hề chùn tay. Nếu ngươi không khai thực thì ta sẽ dùng đến những thủ thuật tra tấn man rợ nhất.

Suru Mệnh Thần tiếp lời gã :

- Lão phu đoán rằng Thiên Võng thư sinh thông minh xuất chúng, kiến thức như biển, tất sẽ có thủ đoạn phi thường để khống chế tâm thức Dao Quang. Do vậy, gã Tuấn Dương mới biết được những bí mật và võ công của y, Thành Tu Ý dùng Tuấn Dương để lôi kéo các phái tiêu diệt Quỷ giáo, và không chừng còn có dã tâm thu tóm tài sản khổng lồ của họ.

Hiên Viên Dao Quang dở khóc dở cười, biết mình không thể giấu diếm mãi. Chàng thở dài nói :

- Tại hạ đồng ý khai ra sự thật, nhưng trước tiên chỉ với mình tam muội mà thôi. Chỉ có nàng mới hiểu được ẩn tình này.

Tà Kiếm bác ngay :

- Không được! Ta không thể giao phó nhị phu nhân cho ngươi được.

Đối với gã thì Ngọc Thiên đã là vợ của Dao Quang nên xưng hô như thế.

Dao Quang mỉm cười :

- Có mặt ngươi cũng tốt!

Hoắc Thái liền bế xốc Dao Quang lên, đưa vào phòng. Ngọc Thiên cũng tập tễnh theo sau.

Đến nơi, họ Hoắc đặt tù nhân lên ghế dựa, rút kiếm kê vào cổ rồi nạt :

- Nói mau!

Ngọc Thiên ngồi đối diện, nhìn Dao Quang với ánh mắt đầy lo sợ. Nàng sợ Tuấn Dương bảo rằng Dao Quang đã chết.

Dao Quang nghiêm giọng :

- Ta là Dao Quang đây. Tiểu muội có nhớ quyển sách U Linh Quỷ Tạng không?

Ngọc Thiên rung mình vì một ý niệm tuyệt vọng, ngờ ngẩn gật đầu.

Dao Quang nói tiếp :

- Ngày ấy, ta tìm được con đường bí mật để vào Vạn Thư cung. Nhưng chẳng may một con địa chấn đã làm đất đá sập xuống, bít mất lối ra. Hai tháng

sau, ta biết mình sắp chết đói nên phải dùng đến phép Chiêu Hồn Bảo Mệnh trong Quỷ Tạng. Ta tự sát rồi xuất hồn để thoát khỏi thạch động, tìm về với người thân. Lần trước ta đã nhập vào Đào Hoa công tử để giết Đại Thủ Quái Tẩu. Còn bây giờ ta mượn xác nhĩ đệ, vì y bị Bách Biến Ma Quân ám hại ở Lạc Dương.

Ngọc Thiên thẳng thốt hỏi :

- Quả có chuyện ấy sao? Tiểu muội không sao tin được!

Tà Kiếm bực bội mắng :

- Ngươi nói nhăng nói cuội gì thế?

Dao Quang cười buồn :

- Thôi được! Ta sẽ xuất hồn khỏi xác Tuấn Dương để chứng minh sự thực.

Thân hình chàng bỗng ngã vật xuống sàn nhà vì chẳng còn chút sinh khí nào. Hoắc Thái vội thăm mạch, nghe nhịp tim và gọi vang. Bọn lão nhân ập vào, ngơ ngác chẳng hiểu gì cả.

Ngọc Thiên vừa khóc vừa nói :

- Y bảo mình là hồn ma của Dao Quang đang mượn xác Tuấn Dương. Để chứng minh nên y đã xuất hồn.

Các Chưởng môn ngồi xuống xem xét, cùng xác nhận rằng đây là một tử thi.

Túy đạo nhân tinh thông Đạo tạng, giỏi nghề trấn yểm nên tin ngay việc lạ này. Lão dụ giọng gọi :

- Quang nhĩ! Bọn lão phu đã tin rồi! Ngươi hãy nhập hồn trở lại đi!

Lão vừa nói xong thì xác Tuấn Dương động đậy, mở mắt nhìn mọi người, mỉm cười và nói :

- Hoắc Thái! Ngươi còn chưa chịu cho ta uống thuốc giải sao?

\* \* \* \* \*

Sáng hôm sau, đoàn người lại tiếp tục khởi hành ngược Bắc. Nhưng lần này bầu không khí đã khác hẳn, ai nấy đều cười nói huyền thuyên, vô cùng vui vẻ. Câu chuyện thần kỳ của Dao Quang là đề tài hấp dẫn khiến mọi người bàn bạc mãi mà không biết chán.

Thần Bút Lực Sĩ cười vang :

- Chuyện hoang đường này mai sau sẽ làm rối trí những người chép sử vô lâm. Chắc họ sẽ phải cười nhạo báng việc Lư Sơn Kỳ Hiệp mượn xác hoàn hồn.

Linh Quang chân nhân nghiêm giọng :

- Cả Phật giáo lẫn Đạo giáo đều có nói về Âm phủ và ma quỷ. Ngàn vạn bách tính Trung Hoa cũng tin việc ấy, thì sao lại phải gạt bỏ chuyện thần quái khỏi lịch sử vô lâm?

Cuối tháng bảy, đoàn người đến thành Bảo Định. Tà Kiếm, Quỷ Đạo được lệnh dò xét Tiêu gia trang ở cửa đông thành, phát hiện nơi này đã đổi chủ. Nghe nói Tiêu lão thái chết đã nửa năm, còn Túy Tây Thi sau khi bán nhà bỏ đi đâu không rõ.

Tin thứ hai có vẻ vui hơn, đó là việc Đông Hoa Đế Quân sẽ giá lâm Bảo Định, đăng đàn thuyết pháp hoằng dương Đạo giáo, vào sáng ngày đầu tháng tám.

Bọn Dao Quang mừng rỡ, quyết định sẽ tiêu diệt lão yêu đạo trước mặt bách tính.

Nhưng đến chiều, đệ tử Cái bang báo rằng Đông Hoa Đế Quân và Tây Vương Mẫu đã có mặt trong thành Bảo Định, mang theo đến năm mươi vệ sĩ. Họ được tri huyện Bảo Định xem như thượng khách, bố trí ở Dịch xá. Và ngày mai, buổi thuyết pháp sẽ được quan quân triều đình bảo vệ cẩn mật, vì có cả Tri phủ Hà Bắc dự thỉnh.

Vô Cầm chân nhân thở dài ngao ngán :

- Có lẽ chúng ta phải chờ lão Yêu Đạo kia lên đường về núi rồi sẽ chặn đường tấn công. Bàn đạo không tiếc mạng mình nhưng chi sợ liên lụy đến môn phái.

Quả đúng như vậy vì chắc chắn họ sẽ phải đụng độ với quan quân, và kiếm pháp của phái Võ Đang thì rất dễ bị nhận ra.

Túy đạo nhân cười khà khà :

- Có khó gì đâu! Chúng ta chỉ cần sai Quang nhi nhập vào xác lão rồi tự bêu xấu trước mặt ngàn người là xóa sổ được Thập Đại Động Thiên thôi.

Mọi người phá lên cười vì những ý nghĩ khôi hài, tán thành cao kiến của lão đạo sĩ say.

Theo kế hoạch, cuối canh hai, Dao Quang xuất hồn tìm đến tịnh xá.

Bảo Định nằm trên đường trục chính bắc nam nên cực kỳ phồn thịnh sầm uất. Do vậy, Dịch xá của thành cũng rất khang trang, rộng rãi, có đến mấy chục phòng.

Dịch xá là hình thức quán trọ cổ xưa nhất Trung Hoa. Cách xây dựng của nó đã trở thành kiểu mẫu sau này của lữ điểm. Nghĩa là phòng ốc nằm ở bên cạnh vẩy lầy sân gạch ở giữa, phía sau các phòng là vườn hoa và chuồng ngựa.

Dao Quang đang phân vân không biết phải tìm Đông Hoa Đế Quân ở đâu thì nhìn thấy hai nữ tỳ hộ tống một nữ nhân mặt che sa mùng. Ba người này từ một phòng trong dãy hướng Bắc đi ra và gõ cửa phòng góc Tây bắc. Tim chàng đập thình thịch vì nhận ra vóc dáng quen thuộc của Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh.

Dao Quang lướt đến đứng sau lưng người ngọc, xúc động vì mùi nước hoa ngày nào. Tiêu Lan Anh có thói quen dùng tinh dầu của hoa Bạch Ngọc Lan, thoang thoảng nhưng nồng thắm.

Từ trong phòng có tiếng người vọng ra :

- Vương Mẫu cứ vào! Bôn Đế quân không cài then cửa.

Hai nữ tỳ nghiêng mình chào rồi lui gót, để mình Túy Tây Thi vào phòng. Nàng cài then cẩn thận rồi hồi hải bước mau về phía người mang mặt nạ ngọc, đạo bào trắng thêu hình bát quái, đang ngồi tĩnh tọa trên giường bát bửu.

Dao Quang giật mình khi thấy Túy Tây Thi quỳ sụp xuống cạnh giường, run rẩy van xin :

- Mong Đế quân ban cho thiếp Tiên đan. Thiếp không thể chờ đợi thêm nữa.

Dưới ánh sáng của giá nến, Dao Quang nhận ra mặt nàng đại đi, đồng tử giãn to, mặt đầy vẻ mê muội và khao khát. Chàng tỉnh thông y lý nên hiểu ngay rằng Tiêu Lan Anh đã bị đầu độc bởi nhựa của cây Anh Túc, trồng ở biên giới Vân Nam Miến Điện.

Lúc này, Đông Hoa Đế Quân đã lấy ra hai viên dược màu trắng đục nhỏ bằng hạt đậu đen. Lão không trao cho Túy Tây Thi mà lại để trên lòng bàn tay và nhìn nàng như chờ đợi.

Tiêu Lan Anh hiểu ý lão, lập tức thoát y, phơi bày trọn vẹn thân hình kiều diễm, mượt mà. Nàng trườn lên giường, đưa tay nhón lấy một viên bỏ vào miệng, và nuốt viên thứ hai cho Đế quân.

Chỉ lát sau, đôi mắt Túy Tây Thi rực sáng về tà mị, nàng hung hãn lột chiếc mặt nạ ngọc trên mặt Đế quân, để lộ một dung mạo thô kệch xấu xí.

Trong lúc lão yêu đạo mon trốn đôi tuyết lê kêu gọi, Tiêu Lan Anh háo hức cỡi y phục của lão ra. Tuy Dao Quang đang chưa xót cho sự bất lực của mình, nhưng cũng phát hiện ra một mảnh kim loại đen sì hình bát giác treo lủng lẳng trước ngực Đế quân, vật này tỏa hào quang như U Linh Tuấn Sát lệnh phù của chàng vậy. Dao Quang đã biết vì sao mình không thể chiếm được xác của lão.

May thay, Túy Tây Thi cảm thấy mảnh bát quái kia cản trở việc ái ân nên đã tháo khỏi cổ Đế quân, đặt lên đầu giường.

Dao Quang mừng rỡ thử niệm chú, quả nhiên hồn Đông Hoa Đế Quân lìa khỏi xác. Cũng như Tuấn Dương, lão bị ánh hào quang chói lọi của U Linh Lệnh Phù dọa khiếp, vội bay đi mất.

Ở đây, Dao Quang lập tức nhập vào xác lão cố xô thân hình nóng bỏng của Túy Tây Thi ra. Tất nhiên chàng không dám mạnh bạo, chỉ nhẹ nhàng gỡ vòng tay bạch tuộc. Chợt Dao Quang nghe lửa dục bốc lên ngàn ngút, hiểu rằng viên thuốc màu trắng kia còn có chứa cả xuân dược. Chính vì thế mà Túy Tây Thi mới là lời dám dâng như vậy.

Nàng đã bị kích thích cao độ, mặt đỏ ngầu, miệng luôn van xin một cuộc mây mưa. Tiêu Lan Anh ghì chặt đầu Dao Quang vào ngực mình, khiến chàng chẳng còn có thể trấn áp dục hỏa được nữa.

Hai thân hình quấn quýt lấy nhau, rên xiết trong cuộc giao hoan nồng nhiệt đến điên cuồng.

Cuối canh ba, dục lực tan hết, Túy Tây Thi kiệt sức ngủ vùi. Dao Quang chưa xót nhìn gương mặt xinh đẹp của người thiếu phụ bạc mệnh mà mình đã một thời thầm yêu dấu. Chàng kéo chăn đắp kín thân hình nàng ngọc, cảm mảnh kim loại bên cạnh lên xem thử, vật này có lẽ được làm bằng đồng đen, lớn hơn bàn tay người, mặt khắc tám quẻ, mặt kia chỉ chít những chữ lạ mắt, có lẽ là Giáp Cốt văn tự.

Dao Quang suy nghĩ một lúc, đi ra vườn hoa, ấn mảnh bát quái phù lún sâu xuống đất mềm. Sau đó chàng trở lại phòng, nằm thao thức nghĩ cách khử độc cho Tiêu Lan Anh. Chàng có thể tìm ra được phương thuốc nhưng lại không biết phải thu xếp cuộc đời nàng của nàng thế nào.

Dao Quang thờ dài cổ đổ giấc ngủ, mờ sáng đã bị hai nữ tỳ gõ cửa đánh thức dậy. Chàng mang mặt nạ rồi lay gọi Túy Tây Thi. Nàng ngái ngủ mặc lại

y phục, mặt đỏ bừng vì hổ thẹn. Nhưng Dao Quang đã phát hiện ánh mắt thù hận và tuyệt vọng len lén liếc mình. Chàng dịu giọng bảo :

- Ta sẽ giải phóng nàng khỏi sự lệ thuộc Tiên đan, và cho phép nàng ly khai Thập Đại Động Thiên.

Tiêu Lan Anh không tin nên sợ hãi đáp :

- Để quân chẳng cần phải thử lòng thiếp làm gì!

Nói xong, nàng ừ rừ trở về phòng thay y phục, chuẩn bị theo Đông Hoa Đế Quân đến quảng trường phía Đông thành, dâng đàn thuyết pháp.

\* \* \* \* \*

Dao Quang cho ả nữ tỳ vào, nhận lấy khăn và thau nước nóng rửa mặt.

Chàng bảo ả lui ra rồi mở bọc hành lý của Đế quân xem thử. Ngoài những bộ đạo bào trắng gấm sang trọng, còn có túi tua nhỏ trong chứa xấp ngân phiếu dày cộm và một quyển sách, bìa đề sáu chữ Hoan Lạc chân kinh thượng tập.

Dao Quang xem qua phần võ học, đến cuối kinh thì tìm thấy toa thuốc bào chế Tiên đan. Quả nhiên, nguyên liệu chính của nó là nhựa trái Anh Túc. Nhưng trang bên cạnh lại có cả một toa giải độc, nghĩa là Đế quân chỉ sử dụng Tiên đan như một phương tiện tạo hưng phấn trong phòng the chứ chẳng đại gì mà tự đầu độc mình.

Toa bào chế không có vị xuân dược, vậy là hai viên Tiên đan đem qua là loại đặc biệt dành riêng cho Đế quân và Lan Anh.

Trang cuối cùng là thư danh Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Cái tên này khiến Dao Quang thờ dài, nhớ lại một thời kỳ đen tối của võ lâm hơn hai mươi năm trước.

Ngày ấy Tề Vĩnh Nguyệt thống lĩnh Hoan Lạc giáo bành trướng khắp Hoa Bắc. Còn Bách Biến Ma Quân hùng cứ đất phương Nam. Sau khi Vệ Chuyển Luân bị Lư Sơn Tiên Ông tiêu diệt, các phái Bạch đạo cùng quân triều đình tiến công vào sào huyệt Hoan Lạc giáo ở Sơn Đông, xóa bỏ tà giáo này nhưng không giết được Hoan Lạc Thần Quân. Họ Tề ẩn mật bấy nhiêu năm, không ngờ lại xuất hiện dưới chiêu bài Thập Đại Động Thiên.

Dao Quang biết chắc Đông Hoa Đế Quân chẳng phải là Hoan Lạc Thần Quân, vì Tề Vĩnh Nguyệt có thân hình khôi vĩ, cao hơn người thường cả một cái đầu. Như vậy Đông Hoa Đế Quân chỉ là tay sai, hoặc truyền nhân của họ Tề.

Chàng miên man suy nghĩ, lấy bộ đạo bào màu vàng để mặc. Tỉnh cờ trong ấy lại rơi ra một phong thư. Đây chính là mật hàm của quan Thái sư đương triều gởi cho các quan phủ địa phương, yêu cầu họ tạo điều kiện, giúp đỡ lão Đông Hoa Đế Quân phương lộ khá trong việc hoằng dương giáo phái Thập Đại Động Thiên.

Lão gian thần Hứa Xuân Kim hiện đang được Thiên tử sủng ái, nắm hết binh quyền của triều đình, nên bức thư của lão cũng có uy lực không thua gì thánh chỉ.

Dao Quang vội mặc áo, nhét cả đạo mật hàm vào túi ngân phiếu rồi đi ra ngoài, bảo ả tỳ nữ gọi Túy Tây Thi.

Lát sau Tiêu nương sang đến, sủng sính trong bộ xiêm y rực rỡ màu hồng nhạt, tóc búi cao cài đầy châu ngọc, mặt che sa mỏng.

Dao Quang cho ả nữ tỳ lui ra, rồi nắm tay Tiêu Lan Anh đến ngồi xuống thành giường. Chàng nghiêm giọng :

- Anh muội! Thời gian quá cấp bách nên ta không thể giải thích rõ ràng. Nàng chỉ việc nghe theo và thực hiện, không được thắc mắc, nghi ngờ gì cả.

Túy Tây Thi ngỡ ngàng gật đầu. Dao Quang mở túi lụa, lấy quyển Hoan Lạc chân kinh ra, giở đến trang có toa thuốc và nói :

- Đây chính là dược phương giải trừ chất độc của Tiên đan. Nàng cứ theo đây mà uống độ ba chục thang là thoát nạn.

Chàng lại đưa cả túi lụa :

- Trong này có sổ ngân phiếu trị giá độ vạn lượng vàng, nàng hãy giữ lấy làm vốn. Lát nữa, nàng nhớ mang theo một bộ y phục giản dị, khi lên kiệu thì thay vào. Lúc đến nơi thuyết pháp, nàng không được xuống kiệu, chờ Ngọc Thiên đến đón.

Nghe nhắc đến Ngọc Thiên, Túy Tây Thi càng hoang mang chẳng hiểu gì cả, tròn mắt nhìn Dao Quang. Chàng thờ dài bảo :

- Ngu ca là Dao Quang đây. Ta đã dùng U Linh quý pháp nhập vào xác Đông Hoa Đế Quân.

Để làm tin, chàng khẽ ngâm bài Tây Thi Thạch của Lâu Đình.

Tây Thi tích nhật hoàn sa tân

Thạch tượng thanh đài sấu sát nhân.

Nhất khứ Cô Tô bất phục phảng

Ngân hàng Đào Lý vị thủy xuân?

Dịch thơ:

Ngày trước Tây Thi giặt bên này

Giờ rêu in đá nào người thay.

Cô Tô một chuyến đi đi biệt

Bài thơ này Dao Quang đã từng ngâm tặng Tiêu Lan Anh lúc còn ở thành Thạch gia trang. Khi ấy, Dao Quang ngà say nên ánh mắt chan chứa tình ý, khiến mỹ nhân xao xuyến đến tận đáy lòng, và chẳng bao giờ quên được.

Kỷ niệm xưa sống lại, Tiêu Lan Anh biết chàng nói thực liền ôm chầm lấy Dao Quang mà khóc vui :

- Quang ca! Nay chàng đã thác thì thiếp cũng chẳng sống làm gì nữa!

Dao Quang mỉm cười :

- Ta đã chết thực đâu? Sau đại hội võ lâm ta sẽ hồi sinh cùng nàng sống đến bạc đầu!

Lan Anh sững sốt, lặng người một lúc rồi lại ghen ngào :

- Nhưng thiếp đã là hoa tàn nhụy rữa, mặt mũi nào hầu hạ đại ca nữa. Và lại, bia miệng thế gian sẽ chê cười chúng ta.

Dao Quang thì thầm :

- Đêm qua nàng chẳng đã trao thân cho ta rồi đấy sao? Còn chuyện dư luận thì ta chẳng để ý đến, dẫu sao nhị đệ cũng đã chết rồi. Chúng ta sẽ tìm chốn non xanh nước biếc mà ẩn cư, xa lánh cuộc đời ô trọc này.

Túy Tây Thi hổ thẹn :

- Té ra chàng đã mượn xác lão Đế quân kia mà ức hiếp thiếp đấy ư?

Chợt có tiếng ả nữ tỳ gõ cửa mời hai người ăn điểm tâm. Dao Quang bảo y thị bung vào.

Trong lúc ăn, Dao Quang hỏi Tiêu Lan Anh :

- Anh muội có biết rõ lai lịch của Đông Hoa Đế Quân hay không? Và sau lưng lão ta còn nhân vật nào hậu thuẫn?

Túy Tây Thi đáp :

- Nửa năm trước, gia mẫu tạ thế, thiếp liền bán nhà, lên đường đi Giang Tây. Lão Phương Lộ Khả đã bắt cóc thiếp đem về núi Nam Đài đầu độc bằng những viên thuốc gây nghiện. Theo thiếp được biết thì lão Đông Hoa Đế Quân này chính là sư huynh của Nam Đài song tiên. Lão ta đã hạ độc Song tiên để không chể. Trong thời gian ở núi Nam Đài, thiếp từng thấy một lão già áo đen, thân hình cao lớn đến bàn bạc với Đế quân. Phương Lộ Khả gọi lão hắc y kia là Tề đại ca và đối xử cực kỳ cung kính.

Dao Quang thở dài :

- Đúng như ta dự đoán! Lão áo đen ấy chính là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt.

Giữa giờ Thìn, hai chiếc kiệu và năm mươi gã giáo chúng Thập Đại Động Thiên đưa Đông Hoa Đế Quân và Tây Vương Mẫu đến mảnh đất rộng phía Đông thành, trước mặt doanh trại quân triều đình thành Bảo Định. Đây là nơi điểm binh nên rộng đến vài chục mẫu, chứa được mấy vạn người.

Hiện giờ, có đến năm sáu chục ngàn người dân trong thành đang nóng lòng được nghe Đông Hoa Đế Quân thuyết pháp.

Giảng đàn là một tháp gỗ cao hơn trượng, nằm giữa quảng trường. Chung quanh đàn có một vòng tròn tạo thành bởi những chiếc ghế dựa dành cho quan lại và thân hào nhân sĩ địa phương, còn bách tính thì phải đứng.

Người tổ chức thuyết giáo này quả là có óc thẩm mỹ, vì đã căng dây lụa tạo thành một hình bát quái chia khách dự khán thành tám khối người cách nhau bởi một lối đi rộng sáu bước chân. Trên những lối đi này, đám quân sĩ triều đình dựng giáo đứng nghiêm trang để giữ gìn trật tự.

Nhưng groom giáo chẳng thể cấm mọi người xì xầm khi thấy chỉ mình Đông Hoa Đế Quân và bọn cận vệ bước vào. Bọn nam nhân đến đây một phần cũng vì ngưỡng mộ nhan sắc khuyên thành của Tây Vương Mẫu. Họ đã nghe đồn đại rằng Tây Vương Mẫu thường mặc áo the mỏng, và thân hình nõn nà, kêu gọi của bà dù ẩn hiện thấp thoáng cũng đủ làm đôi mắt bọn đàn ông phải nổ đom đóm.

Đông Hoa Đế Quân chậm rãi đi xuyên qua hai khối người, miệng cười tươi, tay vẫy chào bách tính. Không ai để ý thấy rằng lão ta đã chép miệng nói gì

đó với một hán tử áo xanh có chiếc miệng rộng quá khổ, đứng sát dây lụa. Lát sau, hán tử này len qua đám đông, đi ngược ra ngoài.

Vào đến chân giảng đàn, Đế quân quay lại, đặt một tay lên ngực cúi chào các vị tai to mặt lớn trên hàng ghế, rồi bốc thẳng lên cao, nhẹ nhàng đáp xuống sân đàn gỗ Khinh công tuyệt thế của lão được bách tính hoan hô vang dội.

Trên pháp đàn có chiếc bàn thấp đặt lư hương, hai bên là giá kiếm và phát trần, tất nhiên có cả khay trà để Đế quân thẩm giọng khi khô cổ.

Đông Hoa Đế Quân bật hỏa tập đốt ba nén nhang cắm vào lò, vái lạy rồi bắt đầu cuộc thuyết pháp. Giọng lão ta sang sáng như chuông đồng, vang xa đến tận tai người đứng ngoài cùng :

- Hồi bách tính thành Bảo Định, bản đạo thừa lệnh Thái sư thành lập giáo phái Thập Đại Động Thiên, là để đem lại cho lê thứ khắp thiên hạ một cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc. Nay khi số triều Minh đã hết, giang sơn sẽ đổi chủ, mọi người hãy chuẩn bị chờ ngày. Hứa thái sư phát cờ khởi nghĩa!

Bách tính bàng hoàng đứng im thín thít, còn Tri phủ Hà Bắc, Tri huyện Bảo Định vào bọn quan lại địa phương thì sợ đến mất mặt. Lão Tri phủ đứng lên quát lớn :

- Quân đầu! Mau bắt tên yêu đạo phản loạn kia!

Lúc này Dao Quang đã xuất hồn ra khỏi xác Phương Khả Lộ, và niệm chú gọi hồn lão ta về. Chàng mau chóng rời khỏi pháp đàn, ra ngoài tìm bọn Ngọc Thiên.

Trong khi ấy, lão Đông Hoa Đế Quân đã hoàn hồn, đứng lên, ngơ ngác nhìn cảnh quan quân đang tấn công đám giáo chúng dưới chân đàn. Còn bách tính thì bỏ chạy tán loạn, chẳng dám ở lại để bị vạ lây.

Tuy không hiểu gì cả nhưng Phương Khả Lộ cũng vì bản năng cầu sinh mà chụp lấy trường kiếm, nhảy xuống đất phá vây đào tẩu. Võ công lão rất cao cường nên đám binh lính tầm thường kia không sao cản nổi.

Dao Quang đã tìm được người nhà nhưng không thấy Túy Tây Thi đâu cả. Họ đang đi về khách điểm, gương mặt lộ vẻ lo lắng.

Dao Quang hiểu rằng họ không tìm được Tiêu Lan Anh. Chàng về phòng trước, nhập hồn vào xác Tuấn Dương, ngồi chờ đợi.

Khi Ngọc Thiên và những người kia lên đến, chàng bước ra hỏi ngay :

- Thiên muội! Lan Anh đâu?

Ngọc Thiên buồn bã đưa cho chàng xem một mảnh khăn có những chữ viết bằng máu.

“Đại ca nhà giám!

Dù đại ca có lòng thương tưởng nhưng tiểu muội chẳng thể nào làm hại thanh danh sự nghiệp của một bậc anh hùng cái thế được. Tiểu muội sẽ xuống tóc nương nhờ cửa Phật, sớm tối kệ kinh cầu phúc cho đại ca và Thiên muội!”

Dao Quang đứng lặng người cảm thương cho số phận bạc bẽo của người đàn bà được trời ban cho sắc đẹp nhưng lại lắm truân chuyên.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 12: Ban chư ngật hổ Song ma bại - Tái tử hồi sinh nhân tâm nghi

Đoàn người cấp tốc lên đường về Lạc Dương cho kịp kỳ đại hội võ lâm. Dọc đường, họ đã nghe được tin tức về cuộc càn quét giáo phái Thập Đại Động Thiên ở núi Nam Đài. Tin ở Bắc Kinh chưa có nhưng chắc chắn lão thái sư họ Hứa sẽ bị thất sủng, không còn được giao quyền binh nữa.

Tin thứ ba là việc Thiên Vồng thụ sinh chính thức trở thành Hội chủ Giáng Ma hội, và lão tuyên bố sẽ ra tranh chức Minh chủ võ lâm.

Nỗi buồn về Túy Tây Thi đã qua, mọi người vui vẻ bàn bạc đến khả năng phi thường của Dao Quang. Chàng đã kể lại việc mình đoạt xác Đông Hoa Đế Quân, nhưng tất nhiên chẳng dám tiết lộ cuộc ái ân nồng cháy với Túy Tây Thi.

Chiều ngày mười ba tháng tám, bọn Dao Quang về đến Tổng đàn Cái bang, vui mừng vì gặp cha con Giáo chủ Thiên Sư giáo. Họ đã nhận được thư của Túy đạo nhân nên lên đường đến đây sum họp với Dao Quang.

Vào đến khách sảnh, nhận ra nhạc phụ và vợ yêu, Dao Quang hoan hỉ quỳ xuống lạy :

- Tiểu tể bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Phó Kỳ Khâm cười ha hả, nước mắt dàn dụa :

- Kỳ diệu thay U Linh Quý Tạng! Bàn đạo một đời cúng tế quý thần, nay mới được tận mắt chứng kiến việc hoàn hồn!

Dao Quang đứng lên, cười bảo Ngọc Đường :

- Ta biết phu nhân rất bối rối, nhưng nàng cứ tin là ta vẫn còn sống là được rồi! Sau đại hội chúng ta sẽ đi Tứ Xuyên tìm lại thân xác để phu phụ đoàn viên!

Ngọc Đường thẹn thùng gật đầu, quay sang thủ thi với Ngọc Thiên.

Thực ra, dầu nàng có tin thì cũng chẳng thể ôm lấy thân xác của em chồng được. Ngay Ngọc Thiên trong thời gian qua cũng giữ lễ, không dám quá gần gũi Dao Quang.

Thần Thông Cái vui vẻ nói :

- Lão phu sẽ cho dọn tiệc tẩy trần, để được nghe câu chuyện tảo trừ Thập Đại Động Thiên!

Chỉ ba khắc sau, mọi người đã quây quần ăn uống. Dao Quang kể xong, hỏi lại Bang chủ Cái bang :

- Thế chư vị đi Sơn Tây kết quả thế nào?

Thần Thông Cái xụ mặt :

- Bọn ta đã tìm được nơi ẩn cư và mộ phần của Côn Luân kiếm khách. Nhưng tiếc rằng ngôi mộ đã bị kẻ khác đào bới, lấy sạch di vật, chỉ còn lại nắm xương tàn!

Thuần Chân Thượng Nhân thở dài :

- Nếu thanh Mạc Dư bảo kiếm lọt vào tay kẻ ác thì vô lâm lại thêm tai họa!

Thiên Sư giáo chủ trầm ngâm :

- Việc ấy chưa rõ thực hư nên bản đạo chỉ quan tâm đến mối nguy trước mắt là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Ngoài võ công, lão ta còn giỏi binh thư nên đáng sợ hơn cả Thiên Võng thư sinh, hay Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh!

\* \* \* \* \*

Giữa tháng tám gần vạn hào kiệt võ Lâm tụ họp ở trấn Tiểu Sơn để chờ tham dự đại hội tranh chức Minh chủ.

Tiểu Sơn chính là nơi đặt Tổng đàn võ lâm. Từ ngày Đàm minh chủ chết dưới tay Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh, cơ ngơi này được giao lại cho Thiếu Lâm tự coi sóc. Vài nhà sư trẻ đã được cử đến đây lo việc quét dọn trong ngoài.

Hôm mười bốn, các Chương môn Bạch đạo đã có mặt trước để trừ liệu kế hoạch tổ chức đại hội.

Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc cùng ba vị trưởng lão cũng đã từ Quý Dương đến Tiểu Sơn. Lần này họ mang theo đệ tử và đàn độc xà, hiện đang trọ ở một nông trang ngoài trấn Tiểu Sơn. Trình sát Cái bang đã phát hiện và mời họ Hàn đến Tổng đàn hội kiến với Dao Quang và các Chương môn.

Xuất phát từ việc Thương Châu ngũ cương thi ngộ nhận chính Dao Quang đã giết Bách Biến Ma Quân nên sư phụ Mệnh Thần đã hóa trang gương mặt Tuấn Dương thành Lư Sơn Kỳ Hiệp để tham gia đại hội. Do vậy, khi Hàn Xuân Chúc gặp lại cố nhân, lão vô cùng hoan hỉ. Con người son sắt này rất đau khổ khi kẻ tri kỷ duy nhất trên trời này mất tích. Tuy nhiên, Dao Quang chỉ giải thích một cách mập mờ về sự vắng mặt của mình.

Cả Quý giáo lẫn phe Bạch đạo đều giữ kín sự cố trong Vạn Thư cung nên giang hồ không biết được dã tâm của Thiên Võng thư sinh. Họ Sầm giấu diếm vì sợ nhục, còn phe Thần Thông Cái thì giữ kín để bảo vệ vai trò nội gián của Vạn Gia Táo Quân. Khi cần thiết, Hoắc Bất Nghi sẽ là người xâm nhập ổ quỷ, làm tai mắt cho các phái.

Trăng mười bốn chênh chếch trên sườn núi Tiểu Sơn, tỏa màu ánh sáng dịu dàng xuống khu vườn hoa sau Tổng đàn võ lâm. Gió thu se lạnh làm chấp chôn ngọn toạ đăng trên chiếc bàn nhỏ kê ở hiên nhà.

Quanh bàn có ba người ngồi uống rượu thưởng trăng, một nam hai nữ.

Dao Quang ngồi giữa hai mỹ nhân, lòng dạt dào yêu thương, chỉ muốn vòng tay ôm lấy đôi vòng eo nhỏ kia mà không dám.

Tâm trạng Phó Ngọc Đường lại càng rối rắm hơn. Nàng xa phu tướng đã lâu và phải sống với niềm lo sợ rằng Dao Quang đã chết, nay gặp lại, dù chỉ là phần hồn nhưng cũng đã an ủi được người thiếu phụ. Tuy nhiên, viễn cảnh trùng hoan sao vẫn xa vời vợi.

Ngọc Đường ưu tư hỏi :

- Tướng công! Thiếp nóng lòng chỉ muốn đi ngay Tứ Xuyên để chàng trở lại như xưa! Thiếp sợ rằng một khi con địa chấn thứ hai sẽ vùi lấp luôn thân thể của tướng công!

Dao Quang mỉm cười an ủi :

- Nương tử chớ quá lo xa! Mệnh ta còn rất dài, chẳng thể chết một cách oan uổng như vậy được! Nay nhạc phụ cũng có mặt ở đây, xong đại hội chúng ta sẽ đi ngay, không cần phải trở về Giang Tây nữa!

Ngọc Đường nghiêm giọng :

- Thiếp biết tướng công một lòng vì đại cục võ lâm, muốn lợi dụng hồn ma mượn xác của mình để trừ khử tà gian Nhưng tướng công cũng phải nghĩ đến thể tử, đừng để con thơ không cha và bọn thiếp phải chịu cảnh góa bụa mỗi mòn!

Dao Quang nghe thấm thía, vội hứa :

- Hai nàng cứ yên tâm! Ta hứa sau đại hội này sẽ gác chuyện giang hồ, lo việc hồi sinh trước đã!

Chàng không biết rằng sự lo lắng của ái thiếp đêm nay có giá trị thế nào với cuộc đời mình.

\* \* \* \* \*

Sáng ngày rằm tháng năm, đại hội võ lâm được khai mạc lúc đầu giờ thìn bằng âm thanh hùng dũng của chín chiếc trống lớn, đường kính gần bằng sải tay. Không có loại nhạc cụ nào thích hợp với chiến tranh hơn trống. Nó làm cho hào khí mọi người sôi sục và tăng phần can đảm.

Trần Tiểu Sơn quá nhỏ để chứa một lượng khách đột xuất đông đến gần vạn, nên có nhiều tay hảo hán phải ngủ ở mái hiên, hay trên cành cây bìa rừng. Do vậy, giờ đây, y phục những người ấy chẳng được chỉnh tề, mặt mũi lem luốc. Có kẻ vừa chạy vừa nhai ngồm ngoàm một chiếc bánh bao, bánh hấp. Nhưng đôi mắt họ cũng đầy vẻ phấn khởi, hớn hở, y như những kẻ ngủ trong khách sạn.

Đại đa số đến đây chỉ để xem chứ không phải vì ngôi Minh chủ. Nhưng đối với người học trò võ thì như thế cũng là quá đủ.

Như bao lần trước, sau diễn văn của Phương trưởng chùa Thiếu Lâm, là đến mục chọn ban giám đài và đăng ký danh sách đối thủ.

Giang hồ vẫn có câu “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị” nghĩa là khách văn chương chẳng ai dám xưng mình số một, nhưng trong làng võ thì không một cao thủ nào muốn đứng thứ hai. Văn chương muôn màu muôn vẻ, mọi người có cái hay riêng nên chưa chắc Lý Bạch đã hơn Đỗ Phủ. Còn võ nghệ thì phải thử mới biết hơn thua.

Do vậy, dù cho có mặt bốn đại nhân vật là Võ Lâm Chí Sư Thiên Vô Song thụ sinh, Giáo chủ Quỷ giáo, Bang chủ Xà bang và Dao Quang, hào kiệt bốn phương vẫn hăm hở ghi tên thượng đài.

Đất Trung Hoa rộng mênh mông, nhân tài võ học nhiều như lá mùa thu, mỗi nhà một sở trường nên ai cũng có phần tự tin. Và lại, lòng kiêu ngạo, tự tin là tật xấu chung của khách võ lâm.

Tổng cộng có đến hơn hai trăm cao thủ các phái, các địa phương đăng ký. Con số kỷ lục này khiến ban giám đài bối rối vì sợ đại hội sẽ phải kéo dài nhiều ngày. Lần đại hội trước, cách đây mười năm, chỉ có bảy mươi bốn người đăng ký thượng đài.

Nhưng chưa hết, vẫn còn có người đến trễ, nhảy lên lôi đài ngao nghễ nói :

- Bốn thiếu hiệp là Hiên Viên Tuấn Dương, hai mươi mốt tuổi, đại diện cho phái Yến Sơn Hà Bắc xin được tham gia tranh chức Minh chủ!

Tất nhiên là gã được chấp thuận, nhưng từ dưới có tiếng người vọng lên :

- Nếu nhị đệ có nhã hứng thì ngu ca xin rút lui! Chúng ta là đồng bào huynh đệ, chẳng thể muối mặt tranh giành với nhau được!

Tuấn Dương cười nhạt :

- Dao Quang! Ít ra thì kỳ này người xử sự đúng đấy!

Quần hào xì xầm bàn tán trong nỗi thất vọng, vì sẽ không được chứng kiến bành lãnh kiếm thuật lẫy lừng của Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Các Chương môn đã bàn bạc xong, Thần Thông Cái bước ra cao giọng :

- Kính cáo chư vị đồng đạo! Đại hội lần này có số lượng hào kiệt tham dự đông đảo nhất trong lịch sử võ lâm trăm năm trở lại đây. Điều này chứng tỏ nền võ học Trung Hoa đang khởi sắc. Tuy tôn chỉ của đại hội là tránh đổ máu, nhưng kinh nghiệm cho thấy rằng sự thực thường ngược lại. Do vậy, ban giám đài sẽ đưa các đại cao thủ hàng đầu ra so tài trước, để những người còn lại trong danh sách ước lượng sức mình mà rút tên Ban giám đài xin mời Thiên Vô Song thụ sinh Thành Tu Ý và Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh thượng đài, đánh trận khai mạc!

Quần hùng phấn khởi reo hò như sấm dậy, hò vang danh hiệu của hai đối thủ.

Là những kẻ gian hùng bậc nhất, Thành Tu Ý và Sầm Thu Danh đã tiên liệu việc phe Bạch đạo sẽ chơi đòn này. Nhưng hai lão đều có chỗ sở cựa nên thần nhiên đặng đàn.

Thiên Vồng thư sinh hôm nay mặc áo học trò màu lam nhạt, phong thái đầy vẻ ung dung, tiêu sái. Còn Sầm giáo chủ thì oai phong凛冽 trong bộ võ phục vàng băng gấm thượng hạng. Dung mạo trẻ trung của lão khiến người chưa từng gặp phải bội phần kinh ngạc trước hiện tượng cái lão hoàn đồng.

Thành Tu Ý cười mát :

- Tôn giá đã từng thâm hại dưới tay lão phu, nay còn dám thượng đài nữa sao?

Sầm Thu Danh bình thần đáp :

- Kẻ sĩ không gặp ba ngày đã khác! Túc hạ là kẻ đọc sách, lẽ nào không biết câu ấy?

Nói xong, họ Sầm rút vòng roi thép quanh bụng ra thủ thế. Bên kia Thiên Vồng thư sinh cũng cử kiếm chờ đợi.

Thành Tu Ý tâm kế sâu xa, hiểu rằng Sầm Thu Danh dám tái chiến tức là đã có điều để ý lại, lão chú tâm quan sát chứ không sính cường tấn công ngay. Xét về công lực, họ Sầm còn cao hơn nửa bậc, đáng gọi là kinh địch số một hiện nay. Những người còn lại trong danh sách thì chẳng ai đáng để Thiên Vồng thư sinh ngần sợ.

Hôm trước, Thương Châu ngũ cương thi về báo lại rằng Dao Quang đã tái xuất và thông thạo tuyệt học “Xúc Địa Thành Thốn” khiến lòng Thành Tu Ý hơi lo ngại. Nhưng may thay, chẳng ta đã vì sự thượng đài của Tuấn Dương mà rút lui thì lão chỉ xem bằng một con mắt.

Thiên Vồng thư sinh chợt phát hiện một điểm lạ ở đối thủ. Đó là hai chùm tơ đen trên cây roi thép, một buộc ở đốc roi, một buộc ở đầu roi. Trong lần chạm trán ở Vạn Thụ cung, có hai chùm tơ này. Song Thành Tu Ý cho rằng đây chỉ là vật trang trí nên không coi trọng, và lại, lão không sợ độc.

Hai cao thủ giữ miếng khá lâu, chẳng ai chịu ra tay trước khiến quần hùng nóng ruột. Họ hò hét thúc giục :

- Đánh đi chứ! Làm gì đứng như phỗng thế kia!

Giáo chủ Quỷ giáo hưởng ứng, múa roi tấn công trước. Công lực trăm năm phổ vào roi thép hóa thành sức mạnh nghìn cân, khí thế cực kỳ mãnh liệt. Đường roi xé không gian, rít lên như bão tố, chụp lấy đối phương.

Thiên Vồng thư sinh giờ đã hiểu tác dụng của chòm tơ đen. Nó tạo thêm sự dày đặc, kín đáo, che chở những sơ hở của chiêu thức. Họ Thành khẽch mép cười nhạo sáng kiến văn ấu trĩ của đối thủ.

Thiên Vồng thư sinh thông minh tuyệt thế, ký ức phi thường, đã giao đấu với ai một lần thì nắm ngay lộ số võ công. Vậy thì chòm tơ đen kia hoàn toàn vô tác dụng.

Thành Tu Ý thần nhiên thi triển bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, thân hình ngã nghiêng, chập chòn, di chuyển trong lưới roi thép. Thanh trường kiếm của lão như những mũi tên bắn vào chỗ sơ hở trên lưới roi, uy hiếp mạng sống của đối phương.

Thân pháp và kiếm thuật thượng thừa của Thiên Vồng thư sinh đã khiến toàn trường bá phục, hoan hô vang dội. Họ Thành đặc ý nhón nhờ như cánh bướm giữa muôn hoa, ung dung đối phó với những đường roi như sấm sét.

Tiếng thép chạm nhau liên tục, xen lẫn với tiếng động chất tai, tức ngực của tiếng roi sắt chạm vào lõi đài Thịnh thoảng Sầm Thu Danh giáng xuống những đòn chẻ núi không trúng mục tiêu mà lại đập nát những mảnh ván dây lót sàn lõi đài, và làm cho cả công trình bằng gỗ này rung rinh.

Thần lực kinh hồn của lão đã khiến lòng người khiếp sợ. Những kẻ sắp thượng đài ngao ngán thờ dài, quyết định rút tên.

Tuy nhiên Thiên Vồng thư sinh có vẻ chiếm thượng phong nhưng thực ra chẳng dễ gì chiến thắng ngay được. Lão có thể đâm thủng ngực họ Sầm lập tức, nhưng ngược lại chắc chắn sẽ thọ thương, và không thể tiếp tục thượng đài. Do vậy, Thành Tu Ý kiên nhẫn chờ cơ hội tốt nhất chứ không dám nóng vội.

Và lại Giáo chủ Quỷ giáo bắt đầu sử dụng đến Ma Quang bảo kính, liên tiếp xạ ra những đạo ánh sáng chói lọi. Cũng may, luồng ánh sáng này hội tụ lại thành một đốm tròn, đường kính nhỏ hơn gang tay, chỉ có tác dụng khi chạm vào đôi mắt, nhờ vậy, Thành Tu Ý mới có thể dùng bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn” mà né tránh.

Tất nhiên, khi Sầm giáo chủ chia sẻ công lực sang tay tả thì Thiên Vồng thư sinh cũng có cơ hội bắn ra những đạo Vô Tướng thần chi. Chi kinh xé gió rít lên rợn người, song chưa xứng danh Vô Tướng.

Đã gọi là Vô Tướng thần chi thì phải vô thanh, vô sắc, không ai phát hiện nổi. Muốn đạt được trình độ này thì phải luyện tâm pháp Vô Tướng Thần Công từ nhỏ, và luôn giữ mình được tâm thần đồng nam trinh trắng.

Thiên Vồng thư sinh tìm được khẩu quyết chi pháp nhưng lại không có tâm pháp nội công và cũng chẳng phải là đồng nam. Ngày còn trai trẻ, tuy hai

chân tàn phế nhưng Thành Tu Ý xuất thân đại phú nên có đến hàng tá thê thiếp.

Trong võ học, chỉ cần một chút thiếu sót cũng không phát huy được hết uy lực của công phu. Do vậy, tuy Vô Tướng thần chỉ là tuyệt học Phật môn mà vẫn không làm gì được Sầm Thu Danh.

Họ Sầm có trăm năm công lực, tai mắt linh mẫn, chỉ cần phát hiện một chút âm thanh bé nhỏ là đã biến hóa ngay.

Thực ra, Thiên Võng thư sinh đang âm thầm đặc ý vì dấu pháp hung hãn của đối phương. Mỗi đường roi của Sầm Thu Danh đều nặng như núi và rất tiêu hao sức lực. Trong lúc ấy, Thành Tu Ý tiết kiệm chân khí, tính chuyện đường dài. Lão chờ kẻ thù đuối sức, lộ sơ hở chết người mới chịu ra đòn kết liễu. Chính cái cách dùng phương giải phá chiêu thức của nhau mới là tinh hoa của võ đạo, chứ chẳng phải cảnh thịt nát xương tan.

Người xem đấu võ cũng như kẻ xem đánh cờ. Họ học hỏi những bước hay để làm tăng bản lãnh của mình.

Nhưng rồi trận đấu cũng đến lúc kết thúc. Giáo chủ Quỷ giáo bắt đầu mồ hôi ướt trán, đường roi chậm chạp hơn trước.

Thiên Võng thư sinh quát mắt xuất chiêu tối hậu, thân hình lão phiêu phưởng trước lưỡi roi, kiếm quang loang loáng dẹt nên màn sao lạnh lẽo.

Mũi trường kiếm liên tiếp điểm ba mươi sáu thức, đánh bật sợi cương tiên, tạo ra một khoảng trống rất an toàn để Thành Tu Ý xấn vào hạ thủ.

Bất ngờ Thiên Võng thư sinh nhìn thấy đôi môi Sầm Thu Danh mấp máy. Cùng lúc ấy, não bộ lão nhói lên, đau đớn khủng khiếp, mắt mờ đi và chân khí bé tấc. Thành Tu Ý chỉ còn cảm nhận thêm được nỗi đau ở ngực trái, khi mũi trường kiếm xuyên qua tim.

Lão có bảo y nhưng không được quyền mặc.

Thiên Võng thư sinh rú lên, buông roi trường kiếm, ngã ngửa ra sàn lồi đài, gãy gập vài cái rồi đoạn khí.

Quần hùng ò lên kinh hãi trước cái chết đột ngột của họ Thành, quên cả việc hoan hô người thắng trận.

Thần Thông Cái nghiêm giọng :

- Phải chăng Sầm túc hạ đã phóng độc?

Họ Sầm lạnh lùng đáp :

- Lỗ bang chủ chớ nói càn! Nếu ông tìm ra chất độc thì lão phu sẽ tự sát ngay!

Thần Thông Cái quay xuống dưới vòng tay nói :

- Phiên Nam Linh Y Ân hạ cổ lên giám định dùm!

Một lão già đầu hói, thùy châu đeo vòng, mặc y phục sơn cước, gập đầu nhảy lên lồi đài. Ông ta là người dân tộc Khất Lao, tên gọi Cẩm Bá Hồ, lừng danh đất Hoa Nam vì tài trị được và giải độc.

Cầm lão ngồi xuống cạnh tử thi, rút kim bạc nhúng vào máu đưa lên mũi ngửi và còn ném thử. Ông đứng lên tuyên bố :

- Lão phu đảm bảo nạn nhân không hề trúng độc!

Lúc này cử tọa mới reo hò, chúc mừng Sầm Thu Danh. Kiếm Tích thiên sư cao giọng :

- Sầm thí chủ được công nhận là đã thắng trận này! Thí chủ có thể xuống đài nghỉ ngơi.

Thiên sư lại nói thêm :

- Mời Nam Linh Y Ân lên ngồi chung với ban giám đài. Đại hội này còn rất cần đến tài năng của thí chủ!

Cầm Bá Hồ hân hoan nhe hàm răng ngựa ỏ vàng ra mà cười. Vinh dự này quả là quá lớn đối với cao thủ đất Miêu Cương.

Lão khép nép ngồi xuống chiếc ghế cạnh Vô Cầm chân nhân, Chương môn phái Võ Đang. Chân nhân mỉm cười hòa ái :

- Bản đạo là Vô Cầm ở núi Võ Đang, xin hỏi Cầm thí chủ một việc.

Cầm lão hồ hởi đáp :

- Xin Chương môn cứ dạy!

Vô Cầm hạ giọng :

- Cầm thí chủ có nghĩ đến việc Giáo chủ Quỷ giáo đã phóng cổ trùng ám toán Thiên Võng thư sinh hay không?

Nam Linh Y Ân giật mình, chau đôi mày bạc :

- Có thể lắm! Quý giáo vốn sở trường nghề nuôi cổ trùng! Nhưng việc này rất khó phát hiện vì họ Sầm sẽ thu về ngay sau khi đã đắc thủ!

Năm vị Chưởng môn kia đều nghe rõ, nhìn nhau thở dài. Linh Quang chân nhân phái Hoa Sơn rầu rĩ nói :

- Thế thì còn ai địch lại lão ta được nữa?

Thần Thông Cái hỏi Nam Linh Y ân :

- Cầm lão nổi tiếng thần y, chẳng hay có cách nào đối phó với cổ trùng của họ Sầm hay không?

Cầm Bá Hổ cân nhắc :

- Mỗi loại cổ trùng đều có đặc tính riêng và cách giải trừ riêng. Lão phu phải có được nó trong tay mới tìm ra phương pháp đối phó!

Thần Thông Cái nóng nảy hỏi tiếp :

- Thế lão có thuốc nào giúp người ta chống lại sự xâm nhập của cổ trùng trong vòng nửa canh giờ hay không?

Nam Linh Y Ân nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Nửa canh giờ thì được! Người giao đấu với Sầm Thu Danh chỉ cần lấy dầu long não bôi quanh mũi, miệng, tai là cổ trùng sẽ không còn tác dụng!

Các Chưởng môn mừng rỡ thở phào, cảm tạ rồi rít.

Cầm lão ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ có người chỉ sợ cổ trùng mà không sợ bản lĩnh võ công của Giáo chủ Quý giáo?

Thần Thông Cái cười khà khà, gật gù :

- Đúng thế! Cơ đồ võ lâm đã đặt trọn vào tay người này!

Đại hội được tiếp diễn bằng những trận đấu khác, nhưng không trận nào hay và chết người cả. Thường thì kẻ yếu nhanh chân nhảy xuống đài nhận bại.

Tuấn Dương cũng đã đấu một trận, chật vật lắm mới thắng được cao thủ đất Giang Tô là Phụng Hoàng Thần Kiếm.

Sầm Thu Danh quan sát rất kỹ và hài lòng thấy chẳng ai xứng là đối thủ của mình. Tuấn Dương không biết bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn”, còn kiếm thuật thì chỉ hơn mức trung bình, thua xa anh gã là Dao Quang.

Sau ba ngày, số đấu thủ còn lại chỉ độ bốn mươi, và đã đến lúc Tuấn Dương đụng độ với Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh.

Sáng ngày mười tám tháng tám, hai người này thượng đài. Thủ tục đầu tiên là cuộc khám nghiệm thân thể, vũ khí, để đảm bảo rằng không ai trang bị thần binh hay bảo y để chiếm phần hơn.

Đạo Hạnh chân nhân nhắc nhở song phương cố giữ tinh thần thượng võ, tránh gây đổ máu. Đây là câu nói bắt buộc của giám đài, dù ai cũng biết rằng vô ích.

Sầm Thu Danh tuy cơ trí hơn người nhưng không thể ngờ đến kẻ thay mặt đội đào này. Người hóa trang làm Dao Quang là Quý Dao Mặc Sương. Còn Dao Quang thì mượn xác Tuấn Dương để tạo thế bất ngờ mà diệt trừ lão ma đầu.

Họ Sầm ra vẻ rộng lượng, diễm đạm bảo đối thủ :

- Thiếu hiệp trẻ tuổi hơn lão phu nên có thể ra tay trước.

Dao Quang mỉm cười :

- Cảm tạ tôn giá!

Chàng ôm kiếm kính cẩn chào cho đủ lễ số giang hồ, rồi bất ngờ lao vút đến như ánh sao băng. Dáng điệu khập khiễng đặc trưng của tuyệt học thời Tam Quốc đã khiến Giáo chủ Quý giáo kinh hoàng, vội cử roi thép chống đỡ.

Do khinh địch nên Sầm Thu Danh mới lâm vào cảnh hiểm nghèo. Chiêu kiếm Minh Vân Tụ lại là tinh hoa của Lư Sơn kiếm pháp, ảo diệu khôn lường, khiến họ Sầm chỉ còn cách bó tay.

Luồng kiếm quang sáng rực trùm lấy thân trên Giáo chủ Quý giáo. Tiếng thép ngân dài rồi im bặt, nhường chỗ cho một tiếng hú rợn người.

Nhờ công lực trăm năm, nên Sầm Thu Danh vẫn bảo vệ được những tử huyệt, nhưng mặt, vai, ngực của lão trúng tổng cộng chín nhát kiếm.

Toàn trường chấn động trước thảm trạng của họ Sầm, cũng như kiếm thuật vô thượng của chàng trai trẻ Tuấn Dương. Họ kinh ngạc ồ lên, miệng há hốc vì cuộc chiến khốc liệt vẫn đang tiếp diễn.

Sầm Thu Danh cắn hờn gầm vang, múa tít roi thép xông lên báo phục. Tuy thân thể đầm máu nhưng không có vết nào chí mạng, do vậy, lão ta chẳng thể bỏ cuộc được. Lão nghiêng răng giáng những đòn sấm sét, quyết giết cho được Tuấn Dương.

Họ Sầm tuyệt đối tin tưởng vào vũ khí bí mật của mình là những con cò trùng đang bám vào chùm tơ đen trên đầu roi. Chỉ lát nữa thôi, đối phương sẽ lâm vào tình cảnh của Thiên Vồng thư sinh và bỏ mạng bởi cương tiên. Giết được Tuấn Dương thì ngôi Minh chủ chắc chắn sẽ thuộc về tay lão.

Hai là Sầm Thu Danh cho rằng mình sợ xuất, trúng kế Ban Chư Ngất Hồ (Già heo ăn cọp) nên xem thường Tuấn Dương mà thọ thương, chứ thực ra bản lãnh già tiểu tử kia chẳng đáng sợ lắm.

Nhưng càng đánh lão càng thức ngộ rằng mình đã sai lầm. Tuy công lực Tuấn Dương chỉ độ hoa giáp, kém lão vài bậc, nhưng kiếm thuật thì lợi hại phi thường. Chàng trai trẻ kia dường như đã đạt đến cảnh giới cao trong kiếm đạo, chiêu thức bác đập, tinh kỳ, phối hợp nhiều loại kiếm pháp mà kiếm ý vẫn là một.

Lại thêm bộ pháp “Xúc Địa Thành Thốn” ảo diệu tuyệt luân, khiến họ Sầm như cá trong rọ, muốn thoát ra cũng khó.

Chỉ trong vòng năm mươi chiêu, Tuấn Dương đã tiện đứt búi tóc và hai vành tai Giáo chủ Quý giáo. Mái tóc ngắn ngủi còn lại xõa xuống lòa xòa quanh gương mặt đầy máu, làm họ Sầm có dáng vẻ của loài quỷ dữ.

Sầm Thu Danh nén cơn giận điên cuồng, múa tít cương tiên cố thủ. Công lực lão còn rất sung mãn nên lưới roi quanh thân kiên cố, kín đáo như một bức tường thép.

Chiêu công có thể sát địch nhưng lại nhiều sơ hở, còn chiêu thủ thì ngược lại. Dù là tay kiếm sĩ thượng cũng chẳng thể đánh nhau với một bức tường thép liền lạc và vững chắc.

Tuấn Dương lượn quanh đối phương, điểm nhanh hàng trăm nhát kiếm nhưng không phá nổi phòng tuyến dày đặc.

Ở dưới, quần hùng bắt đầu la lối:

- Sầm giáo chủ hãy chịu thua đi thôi! Còn cố chịu đâm ăn xôi làm gì nữa?

Sầm Thu Danh vì nghiệp lớn, chẳng thêm để ý đến lời mai mỉa, nhẫn nại cầm cự thêm một lúc. Và lão âm thầm nhép môi điều động cò trùng.

Quả nhiên Tuấn Dương khựng lại rồi loạn choạng.

Sầm Thu Danh không bỏ lỡ cơ hội thọc mũi roi vào ngực nạn nhân.

Nào ngờ Tuấn Dương bỗng tỉnh như sáo, nghiêng người né được đòn kia và tràn tới nhanh tựa ánh chớp, kiếm khí lạnh lẽo rợn người.

Họ Sầm tuyệt vọng cử tả thủ giáng thẳng vào lưỡi kiếm, mong đổi cánh tay lấy mạng già. Tiếc rằng chiêu “U Minh Vô Lộ” đã hung hãn tiện đứt bàn tay lão và tiếp tục bay đến trở thêm ba lỗ trên ngực lão ác ma.

Tuấn Dương chưa kịp chặt bay đầu họ Sầm thì đã nghe hậu tâm đau đớn như bị chùy sắt giáng vào. Thân hình chàng văng đi, lăn lông lốc trên sân đài.

Và kẻ âm toán Tuấn Dương đã nhanh chóng chụp lấy Giáo chủ Quý giáo, trong sự bàng hoàng và phẫn nộ của mọi người.

Nhưng chưa ai kịp phản ứng thì người áo xanh có thân hình cao lớn kia đã ném ra những trái cầu hỏa pháo khói mù mịt. Sợ độc, ban giám đài phải rời ngay chỗ ngồi, tình thế vô cùng hỗn loạn.

Thanh y nhân vác Sầm Thu Danh lướt về phía Tổng đàn võ lâm, rồi mất dạng sau cánh rừng rậm rạp.

Khởi tan, Tà Kiếm và Dao Quang lập tức nhảy lên lôi đài, xem xét tình trạng Tuấn Dương. Chàng trai bất hạnh đã chết vì tâm mạch đứt đoạn bởi phát chiêu cách không của lão áo xanh.

Dao Quang buồn rầu bồng xác em trai lên rồi cao giọng:

- Kính cáo chư vị đồng đạo! Gia đệ đã không sống nổi dưới đòn đánh lén ác độc kia! Tại hạ thề sẽ tìm ra lai lịch lão áo xanh và báo thù này!

Chàng lặng lẽ bước xuống, đưa xác Tuấn Dương vào Tổng đàn võ lâm, tiến hành việc khâm liệm.

Ở đây, quần hùng xôn xao bàn tán về diễn biến bất ngờ vừa rồi, và cả việc ai sẽ là Minh chủ võ lâm. Bản lãnh của Tuấn Dương đáng xưng vô địch, nhưng nay y đã chết, vậy thì giải quyết sao đây?

Ban giám đài cũng quây quần hội ý và quyết định cho đại hội võ lâm được tiếp diễn bình thường. Ba cao thủ lợi hại nhất đã bị loại, điều này làm những người còn lại trong danh sách rất phấn khởi.

Sau khi tuyên bố xong, Thần Thông Cái lại nói thêm :

- Xét về bản lãnh, lão phu đoán chắc rằng trong mấy ngàn người ở đây không ai có thể sánh bằng Hiên Viên nhị công tử. Nếu không bị ám hại một cách dễ tiện như vậy thì y đã là Minh chủ võ lâm. Do vậy, lão phu đại diện cho ban giám đài, đề nghị đại hội truy tặng cho Hiên Viên Tuấn Dương danh hiệu cố Minh chủ võ lâm! Còn việc cử Minh chủ khác thì chúng ta cứ việc tiến hành.

Tất nhiên là quần hùng tán thành ngay vì họ chẳng mất mát gì cả. Gia dĩ, Tuấn Dương cũng rất xứng đáng được như vậy.

Chiều hôm ấy, đại hội vẫn sớm để mọi người đi điều cô Minh chủ. Nếu Toàn Phong Kiếm Hiên Viên Dũng Kiệt còn sống tất sẽ rất tự hào vì con trai mình đã là Minh chủ võ lâm, và có đám tang lớn nhất giang hồ, được đến gần vạn người tham dự.

Tăng lữ Thiệu Lâm tự đã mau mắn đến lập trai đàn cúng tế, do đích thân Phương trượng Kiếm Tích chủ trì. Đây lại là một vinh dự nữa.

Tang quyến gồm có Dao Quang, Ngọc Thiên, Ngọc Đường. Trừ những người thân, không ai biết Quý Dao Mạc Sương vì sao mà vắng mặt. Gã đóng vai Dao Quang nên phải quỳ đến gãy gối, lòng thầm ganh tỵ với cảnh nhón nhơ ngoài vòng của Tà Kiếm.

Và cũng không ai biết rằng có một hồn ma đang đứng bên cạnh quan tài, khóc cho đứa em bạc mệnh.

Sáng hôm sau, lễ hạ huyệt được tiến hành ngay.

Tuấn Dương được mai táng trong khu vườn phía sau Tổng đàn võ lâm, mộ bia ghi rõ chức danh cố Minh chủ.

Ngay buổi trưa, Ngọc Đường đã hối thúc mọi người khởi hành đi Tứ Xuyên, không chờ đợi đại hội kết thúc.

Giáo chủ Thiên Sư giáo phó Kỳ Khâm đành từ chức giám đài để chiều lòng ái nữ.

Nam Linh Y Ân Cầm Bá Hổ là bằng hữu họ Phó nên cũng xách hàng lý đi theo. Phó Kỳ Khâm cười bảo :

- Lão phu đi Tứ Xuyên có chút việc riêng, chớ chưa về Giang Tây! Cầm lão đệ cứ ở nơi đây mà dự khán cho bồ công lặn lội đường xa.

Cầm Bá Hổ cười khi :

- Làm gì còn trận hay để mà xem! Tiểu đệ sẽ theo lão ca đi chơi một chuyến. Nhưng chẳng hay chư vị đi Tứ Xuyên vì việc gì mà gấp bách như thế?

Phó Kỳ Khâm cười bí ẩn :

- Rồi lão sẽ biết!

Đoàn người đông đến gần hai chục, rời Triển Sơn đi về hướng Nam. Họ sẽ vào đất Hồ Bắc rồi từ đấy mà đi sang địa phận Tứ Xuyên.

Cầm Bá Hổ rất ngưỡng mộ Dao Quang, định tìm cách bắt chuyện. Lạ thay, chàng công tử này lại đi tụt hậu về phía sau, sánh đôi với gã Tà Kiếm, chứ không song hành với ái nữ hay nhạc phụ. Dao Quang lại nói cười vui vẻ mà không có nét bí ẩn, dù mới mất bảo đệ.

Là người cương trực, Nam Linh Y Ân rất thất vọng về nhân phẩm của Lư Sơn Kỳ Hiệp. Lão tăng thần nói với Phó Kỳ Khâm :

- Phó lão ca là người tinh minh, sáng suốt, sao lại chọn rể có nhân cách tầm thường như vậy?

Phó Kỳ Khâm phá lên cười và những người kia cũng cười theo. Ngọc Đường bực bội vì phu tướng bị chê bai, quay sang dấm dẳng nói :

- Mạc Sương! Đã đến lúc các hạ để lộ mặt thật rồi đấy!

Quý Dao sợ hãi vâng dạ rồi kỳ sạch lớp thuốc hóa trang. Gã ngượng ngừng vòng tay :

- Tại hạ là Mạc Sương, xin bái kiến Cầm lão tiên bối!

Nam Linh Y Ân tròn mắt ngơ ngác :

- Thế này là thế nào? Hiên Viên đại công tử đâu?

Thần Bút Lực Sĩ ngửa miệng đáp ngay :

- Y chết rồi! Và hồn phách y đang ngồi sau lưng lão đấy!

\* \* \* \* \*

Đường vào thực gian nan hiểm trở nên gần hai tháng sau đoàn người ngựa mới đến đất Lạc Sơn.

Chẳng chút chậm trễ, họ ăn uống qua loa, mua dụng cụ đào bới, lều vải và dây chảo rồi lên thẳng sườn núi Khiêu Vân. Tin tức về những trận động đất nhẹ trong thời gian gần đây đã khiến lòng người nặng trĩu.

Trước đây, Dao Quang đã chỉ dẫn rất rõ vị trí những lỗ thông sáng của hang thạch nhũ, nhờ vậy giờ đây người thân của chàng tìm ra không khó. Tổng cộng có tám khe hở, bảy ở hang lớn và một trên đỉnh thạch thất, nơi đặt thi thể Dao Quang.

Phó Kỳ Khâm quyết định phá rộng một lỗ ở trần hang lớn, cho người xuống, vào phòng đá đưa xác Dao Quang lên.

Trần hang dày đến hơn hai trượng, kết cấu bằng đá vôi rất cứng rắn, nên công việc đào bới cực kỳ gian khổ. Do vậy, đến chiều mà bọn Thần Bút Lực Sĩ mới đào được một đoạn gần trượng.

Lều vải căng lên, họ sẽ nghỉ ngơi tại chỗ, chờ đến sáng mai tiếp tục công việc. Đêm ấy chẳng ai ngủ được vì mặt đất đang run rẩy dưới lưng. Hai nữ nhân ôm nhau thôn thức, lo lắng cho phu quân. Nếu hang thạch nhũ sụp xuống, đè nát xác Dao Quang, thì họ sẽ mãi mãi là góa phụ.

Mờ sáng, mọi người trỗi dậy với gương mặt hốc hác. Ăn điểm tâm xong, Suru Mệnh Thần lên tiếng :

- Theo thiên ý của lão phu thì trần hang có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào. Vì vậy, lão phu đề nghị chúng ta rời khỏi khu vực nguy hiểm, chỉ để lại một tổ đào bới. Và những người này cũng phải được buộc vào dây chảo để đảm bảo sinh mệnh khi có sự cố.

Ý kiến này được tán thành trong nỗi ưu tư nặng nề.

Thần Bút Lực Sĩ nghiêm giọng :

- Lão phu đã quá già! Có chết cũng chẳng sao! Hôm nay lão phu quyết một mình đào cho xong đoạn còn lại!

Túy đạo nhân gật gù :

- Bàn đạo cũng chán sống rồi! Mong Hạ lão thí chủ cho bàn đạo góp sức!

Từ Giang Hán mỉm cười :

- Lão phu đã nghĩ ra một cách treo dây rất an toàn, dù ai đào cũng vậy thôi!

Lều vải được dọn dẹp, và mọi người rời xa khu vực nóc thạch động, chỉ lần lượt từng người thay phiên mà xuống chiếc giếng có đường kính độ sai tay. Đất vụn được ủa xuống lỗ, rơi vào thạch động bên dưới, còn những tảng đá lớn hơn miệng tổ thì phải dùng thùng mây kéo lên.

Như vậy tổng cộng có ba người làm việc, họ được buộc vào những sợi dây thừng, và những sợi dây thừng này lại nối với đường dây chảo lớn căng qua suốt bề ngang nóc hang. Nếu đất sụp họ sẽ treo lơ lửng chứ không rơi xuống.

Tổ ba người đầu tiên là Thần Bút Lực Sĩ, Tà Kiếm, Quỷ Dao. Hạ lão xoay trần để lộ thân hình lực lưỡng cuộn cuộn bắp thịt, hiếm có ở tuổi gần tám chục. Lão cột dây bảo hiểm vào bụng rồi nhảy xuống giếng, đào nhanh như máy.

Trên này, những người còn lại sốt ruột bất an vì những chấn động của lòng đất. Có lẽ vùng núi lửa Đằng Xung ở Vân Nam đang trở mình nên địa chấn mới đe dọa nơi này.

Thần Bút đã dồn toàn lực vào những nhát Thiết bút nên tiến độ khá nhanh. Dụng cụ đào đất bằng thép, dài bằng sai tay, một đầu nhọn, đầu kia thì dẹp như lưỡi mai này cũng được gọi là bút sắt như vũ khí của lão Hạ vậy.

Xuống càng sâu thì dưỡng khí càng ít nên người đào đất mau thấm mệt. Hạ Nguyên thần lực kinh nhân mà cũng chỉ chịu được một canh giờ, lên tiếng đòi thay phiên.

Túy đạo nhân Tôn Đức Đại mau mắn đáp ứng, tộp một hóp rượu lớn rồi nhảy xuống giếng. Dưới sự đe dọa của trận động đất, lão đạo sĩ già dồn sức làm việc, tranh thủ từng khoảng khắc.

Hai khắc sau, mặt đất bất ngờ rung chuyển dữ dội khiến mọi người tái mặt. Suru Mệnh Thần quát vang :

- Tôn trưởng lão lên mau!

Túy đạo nhân vội buông dụng cụ, nín dây búng mạnh đôi chân bay vút lên trên. Tà Kiếm, Quỷ Dao cũng đã bám chặt lấy sợi dây chảo ngay.

Họ hành động vì bản năng sinh tồn và thoát chết khi khoảng sườn núi dưới chân sụt xuống. Hàng vạn cân đất đá rơi tạo nên tiếng động kinh hồn và cát bụi bay mù mịt.

Ngọc Đường đầu đón thét lên :

- Tướng công!

Nàng phục xuống mặt cỏ khóc như điên loạn, chỉ chực lao lên nhảy xuống hố sâu mù mịt kia mà chết theo chồng.

Ngọc Thiên nhào người đè chặt người chị chung thuyền, tuy nàng không khóc lớn nhưng ánh mắt ngập tràn nỗi thống khổ vô bờ.

Tính tình khác nhau nên cách biểu lộ cũng không giống. Ngọc Thiên vui vẻ lanh lợi, hay cười nhưng lại là nữ nhân có cuộc sống nội tâm sâu thẳm. Nàng yêu Dao Quang bằng mối tình nhân nãi và niên viễn, không thể chết vì con thơ, nhưng nàng thì sẽ không thêm làm góa phụ, mà sẽ sớm sánh đôi Dao Quang xuống hoàng tuyền.

Cát bụi lắng xuống, mọi người bỗng mừng như sống lại vì tiếng hét của Túy đạo nhân :

- Thạch thất vẫn còn đứng vững!

Cả bọn ủa đến, phát hiện khe thông sáng thứ tám vẫn nguyên vẹn.

Đây chầu được thả ngay xuống lòng hang lớn đang lún ngổn đất đá. Họ hợp sức đào bới khu vực có cửa vào thạch thất và ba khắc sau đã đưa được xác Dao Quang lên mặt đất.

Thần Bút Lực Sĩ hề hả nói :

- Để lão phu trở xuống mang cả tảng ôn thạch quý báu kia về nằm cho mát lưng!

Nhưng mặt đất lại rung lên đe dọa và ý kiến này bị bác ngay. Họ vừa rời khỏi vài bước thì trần thạch thất đã sụp đổ.

Phó Kỳ Khâm quát lớn :

- Mau xuống núi!

Tà Kiếm vội bồng thi thể cứng đơ, lạnh toát và phủ đầy bụi đất của Dao Quang lao đi trước. Hai nữ nhân tất tả bám theo, miệng nở hoa mà mắt long lanh những giọt lệ hân hoan.

Đoàn người kéo về Thiên Sư đạo quán trong thành Lạc Sơn. Ngay tối hôm ấy, đạo đàn đã thiết lập xong và Phó Kỳ Khâm đứng chủ tế.

Đến cuối canh hai mà Dao Quang vẫn chưa hồi sinh, khiến mọi người vô cùng sợ hãi. Cơ thể chàng lạnh giá và trắng bệch.

Nam Linh Y ấn gãi chiếc đầu hói nghiêm trang nói :

- Phó lão ca! Năm xưa lão phu đọc qua một quyển cổ thư trong ấy có đoạn nói về thuật hồi dương. Chúng ta phải tìm một nàng trinh nữ, người này sẽ cắt tay nhỏ bảy giọt máu vào miệng Dao Quang rồi dùng thân thể áp ủ, truyền dương khí. Nhưng ở chốn này thì tìm đâu ra một cô gái có đủ can đảm để ôm ấp một tử thi?

Phó giáo chủ cau mày :

- Lão đệ có chắc là thành công hay không?

Cầm lão lắc đầu :

- Không chắc vì chưa thực hiện bao giờ! Nhưng tác giả quyển cổ thư này chính là Cát Huyền chân nhân, người đã viết quyển U Linh Quý Tạng mà lão ca đã kê cho lão phu nghe.

Cầm Bá Hổ là người dân tộc nên cách xưng hô hơi lủng củng.

Phó Kỳ Khâm mừng rỡ nói :

- Hay lắm! Nếu đúng thế thì lão phu sẽ thực hiện ngay!

Ông bảo Ngọc Thiên :

- Thiên nhi! Đây là trách nhiệm của ngươi đấy!

Nàng thẹn thùng cúi đầu nhận lệnh. Cầm Bá Hổ bật thốt :

- Không được! Sao không tìm người ngoài để tránh cảnh loạn luân?

Phó Kỳ Khâm mỉm cười :

- Lão trở thành hủ nho hồi nào vậy? Nhưng thực ra thì Thiên nhi không phải là bào muội của Dao Quang! Tiểu nha đầu này là con dâu thứ hai của họ Hiên Viên đấy!

Cầm lão hiểu ra gât gù, bảo mọi người rời phòng rồi chỉ dẫn cho Ngọc Thiên những điều cần làm.

Cửa phòng được khóa chặt, bên ngoài vẫn tiếp tục cúng tế, còn bên trong phòng là một cảnh ôn nhu hiếm có.

Ngọc Thiên cắt tay nhỏ máu vào miệng Dao Quang rồi lên giường ôm lấy Dao Quang, dùng thân thể nóng bỏng của mình xua tan ám khí trong xác chàng.

Chỉ có một tình yêu to lớn mới giúp được người con gái trinh trắng này đủ dũng khí để gần gũi một xác chết lạnh lẽo đến ghê người.

Ngọc Thiên liên tiếp rung mình vì hơi lạnh, vội vận khí lưu chuyển luồng Khí Nguyên thần công rồi mới tiếp tục áp ủ người yêu.

Cuối canh ba nàng phát hiện thân thể Dao Quang đã ấm hơn, mừng rỡ hôn hít khắp gương mặt chàng, miệng khẽ gọi tên.

Ngọc Thiên nóng ruột, kê môi thổi vào miệng Dao Quang những luồng sinh khí. Nàng làm cầu may không ngờ lại có hiệu quả. Nửa khắc sau, hai cánh tay đang buông thõng của Dao Quang bỗng cất lên, xiết chặt lấy chiếc eo thon và vuốt ve tấm lưng ong mịn màng của mỹ nhân.

Ngọc Thiên hoan hỉ định thét gọi mọi người thì Dao Quang đã thì thầm :

- Khoan đã hiền muội! Đã lâu lắm rồi chúng ta không có được những khoảng khắc riêng tư, hạnh phúc như thế này!

Ngọc Thiên bật khóc, nắm áp má vào ngực Dao Quang mà thổn thức.

\* \* \* \* \*

Hai ngày sau, đoàn người Thiên Sư giáo lên đường rời Lạc Sơn, trở lại cố quận Giang Tây. Lần này họ có thêm một xe song mã vì Dao Quang vẫn chưa hồi phục chân khí. Sau mấy tháng bị đông cứng, máu huyết lưu thông chập chập, phải có thời gian mới bình thường trở lại.

Ngọc Thiên, Ngọc Đường ở trong xe chăm sóc phu quân, luôn xoa bóp các huyết đạo. Họ nóng lòng muốn chàng mau chóng trở lại là một bậc trượng phu dũng mãnh.

Dao Quang ngắm nhìn hai mỹ nhân kiều diễm, tự nhủ mình là người hạnh phúc nhất thế gian. Chàng đã đi lại được nhưng còn rất yếu, chưa thể ân ái, giao hoan, đành ngậm ngùi thao thức giữa mùi u hương nồng thắm.

Khi đến thành Nghi Tân ở ngã ba sông bọn Dao Quang nhận được tin của đại hội võ lâm. Đệ tử Cái bang bảo rằng Bang chủ Xà bang Hàn Xuân Chúc đã giành được ngôi vị Minh chủ võ lâm. Đây là một tin mừng, nhưng tin thứ hai lại rất xấu. Đó là việc mấy trăm cao thủ hạng nhất đã mất tích trên đường từ Triền Sơn về cố quận. Trong đó có cả Chương môn bốn phái Nga Mĩ, Võ Đang, Thanh Thành, Hoa Sơn.

Thần Thông Cái biết rõ mục đích và lộ trình của Thiên Cơ giáo chủ nên đã gọi thư báo tin và hỏi thăm tình hình của Dao Quang.

Trong bữa cơm tối ở khách điểm, mọi người bàn bạc trong nỗi lo âu. Dao Quang chỉ ăn cháo nhưng cũng có mặt, chàng bị phần nói :

- Kê chủ mưu chắc chắn là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Chính lão đã cứu Giáo chủ Quý giáo trên lôi đài và buông lưới bắt quần hùng. Xem ra cơ trí và thủ đoạn của họ Tề còn cao cường hơn Bách Biến Ma Quân một bậc!

Suru Mệnh Thần hắng giọng :

- Công tử chớ quá ưu tư! Tuy bốn phái kia đã bị vô hiệu hóa nhưng Thiếu Lâm tự và Cái bang thế mạnh người đông, chắc chắn sẽ hỗ trợ Hàn minh chủ đối phó với tà ma! Khi nào công tử hồi phục hoàn toàn rồi sẽ tính.

Túy đạo nhân cười rộ :

- Từ lão đệ nói chí phải! Cứ để bọn hòa thượng đưa lưng gánh vác một thời gian cho biết khổ. Mấy năm nay Quang nhi đã đứng mũi chịu sào, gian truân lắm rồi!

Mỗi người một ý, Phó Kỳ Khâm tổng kết lại rồi viết thư phúc đáp Thần Thông Cái.

Đêm ấy, Dao Quang giả vờ ngủ say, chờ hai nàng ngon giấc mới len lén xuống giường, ra vườn hoa ngắm trăng. Vàng trắng mười bảy cuối thu cô đơn trên bầu trời đêm đầy sao, ánh sáng của nó không sưởi ấm được cơ thể bạc nhược của Dao Quang dưới ngọn tây phong.

Chàng thở dài, chìm đắm vào dòng hồi tưởng, nhớ đến những người đã khuất như Lư Sơn Tiên Ông, Dừng Kiệt, Tuấn Dương.

Công lực mất hết nên chàng không phát hiện một bóng đen đã xuất hiện sau lưng mình. Dao Quang chỉ kịp nghe được một mùi thơm son phấn là đã mê man.

Gần sáng, Quý Dao đi tuần, phát hiện chủ nhân đang nằm trên mặt cỏ, vội hô hoán lên. Cả nhà hốt hải đồ xô ra. Nam Linh Y ấn thăm mạch, biết Dao Quang bị điếm huyết, liền giải tỏa.

Chàng tỉnh dậy, ngỡ ngác, không biết phải trả lời thế nào trước những câu tra tấn, chỉ nói rằng không hay biết.

Nhưng khi được hai mỹ nhân dìu về đến phòng, Dao Quang đã đoán ra lai lịch kẻ lạ. Tuy nhiên, chàng không thể nói ra được. Mùi nước hoa kia là của một người quen, một nữ nhân mà chàng từng say đắm. Hồ thẹn vì những hoài niệm xa xưa, chàng quay sang ôm lấy Ngọc Đường.

Thời cổ, đàn bà Trung Hoa đã biết cách giữ gìn nhan sắc. Trong nhà quyền quý, khi sanh con, người mẹ không cho con bú mà lại nhờ đến nhũ mẫu. Ngọc Đường sinh đôi, chắc chắn không đủ sữa. Nàng lại thâm ghen với Ngọc Thiên nên đã giao cả hai đứa bé cho hai bà vú khỏe mạnh. Do vậy, đôi nhũ phong của Ngọc Đường vẫn còn rất đẹp và nảy nở.

Dao Quang chỉ vuốt ve vì thói quen, không ngờ lửa dục trong lòng lại bốc lên. Đột nhiên, chàng mừng rỡ nhớ ra rằng mình đã trải qua một trận mây mưa trong trạng thái mê muội. Ký ức mỗi lúc một sáng sủa hơn. Dao Quang vô cùng bối rối.

Trời sáng hẳn, đoàn người dùng điểm tâm rồi khởi hành. Đò ngang đưa họ sang bờ Nam Trường Giang.

Xe song mã lọc cọc lăn bánh, những cú xóc nhẹ không làm ảnh hưởng đến cuộc tĩnh tọa hành công của Dao Quang. Chàng đã khéo léo bảo hai nàng ra ngoài cỡi ngựa ngắm cảnh, và lợi dụng thời gian ấy mà vận khí. Những lúc đến chỗ dừng chân ăn uống, Dao Quang xuống xe với vẻ mệt mỏi.

Trưa hôm sau, họ vào thành Lô Châu, cách Nghi Tân hơn trăm dặm và xé chiều ngày hai mươi lăm, đoàn nhân mã chỉ còn cách sông Ô Giang trên đất Quý Châu vài dặm.

Sắc mặt hồng hào của Dao Quang đã khiến mọi người vui vẻ nói cười, dù cảnh rừng hai bên đường xơ xác và âm đạm. Chỉ có Tà Kiếm, Quỷ Dao là ù xù, hồ thẹn về việc để người lạ đột nhập khách điểm ở Nghi Tân. May mà Dao Quang không bị hại, bằng ngược lại thì hai gã đã tự sát chết quách cho xong.

Vì lý do ấy mà hôm nay hai gã sánh đôi đi phía sau xe song mã để bảo vệ Dao Quang. Tất nhiên họ té nhị không ở quá gần bởi trong xe còn có hai mỹ nhân nữa.

Ngọc Đường dữ dằn như cọp, chẳng thích nghe được những lời bốn cột, là loi của nàng với trượng phu. Đi chung với Tà Kiếm, Quỷ Dao là mười gã đệ tử Thiên Sư giáo. Gã thứ mười một bị diếc nặng nên được chọn làm xà ích đánh xe.

Cỗ xe này mua lại của một vị quan tuần án về hưu. Khi còn đương nhiệm, ông quan này thường phải đi thị sát các địa phương nên thùng xe rất rộng rãi để chứa vợ con. Hai chiếc ghế dài dọc thùng xe có thể gấp lên, và lúc ấy sàn xe trở thành giường bát bửu lót nệm, nâng niu bộ xương già.

Đêm qua, khi nghỉ ngơi ở một trấn nhỏ giữa đường, Dao Quang đã ân ái với hiền thê, bù đắp cho những ngày xa cách. Nhưng niềm hạnh phúc ít ỏi kia dường như chưa đủ nên chiều nay đôi mắt Ngọc Đường long lanh ướt rượt, đầy nét xuân tình.

Ngọc Thiên cười thầm, cáo từ ra ngoài ngắm cảnh hoàng hôn. Ngựa của nàng và Ngọc Đường cột ở sau Ngọc Thiên thúc ngựa lên phía trước, trò chuyện với Nam Linh Y Ẩn, lão già chất phác, thẳng thắn này cũng rất mến Ngọc Thiên.

Trong xe, Ngọc Đường nũng nịu sà vào lòng phu quân, để được vuốt ve. Dao Quang ngồi tựa vách thùng xe, giang tay đón lấy thân hình mềm mại của người vợ trẻ.

Đoàn nhân mã đang bồn hành êm ả thì tai họa ập đến. Từ trên một tàn cây bên đường có bóng đen lao vút xuống cỗ xe song mã.

Thanh kiếm trong tay người bịt mặt này lập tức đâm thùng cỗ xe đánh xe diếc lác, rồi đá văng xác chết xuống đường. Gã chụp lấy dây cương ghì ngựa dừng lại.

Bọn Tà Kiếm ở phía sau nên phát giác ra mọi sự cố, kinh hãi quát vang và lao lên. Nhưng từ vệ đường đã ủa ra hàng trăm tên áo đen bịt mặt.

Gã hắc y đứng trên cang xe cao giọng nạt :

- Phó Kỳ Khâm! Nếu lão không bó tay chịu trời thì trái Chấn Thiên Luân Hóa Cầu này sẽ phá tan cỗ xe!

Mọi người rụng rời khi nhìn thấy gã áo đen đang giơ cao một vật tròn màu đỏ, to cỡ nắm tay. Nó chính là vũ khí trấn sơn của Luân Hóa hội, uy lực kinh hồn.

Vách thùng xe sau lưng xà ích có một khung cửa nhỏ để thông gió, và cũng để người trong xe ra lệnh cho kẻ đánh xe. Gã hắc y kia chỉ cần ném trái hỏa cầu qua cửa ấy là Dao Quang và Ngọc Đường tan xác.

Đối phương đã điều nghiên rất kỹ trước khi ra tay, biết rõ Dao Quang mất công lực, còn Ngọc Đường mới sanh, cơ thể yếu đuối. Và cả việc trong xe không hề có thanh kiếm nào.

Phó Kỳ Khâm giận dữ hỏi :

- Các ngươi là ai, và uy hiếp lão phu vì mục đích gì?

Gã hắc y cất giọng âm trầm :

- Giáo chủ đã hỏi thì tại hạ không dám giấu! Bốn bang tên gọi Thiên Ý bang, thay trời hành đạo, thống nhất võ lâm thành một mối để mãi mãi thanh bình. Nay các phái Võ Đang, Nga Mĩ, Thanh Thành, Hoa Sơn đã liên minh với bốn bang, mong Thiên Sư giáo cũng noi gương họ mà hợp tác!

Phó Kỳ Khâm cười nhạt :

- Điều kiện cụ thể ra sao?

Gã hắc y hò hững đáp :

- Giáo chủ chỉ cần thề độc và giao lệnh phù Thiên Sư giáo cho tại hạ!

Phó lão và bọn Thần Bút nhìn nhau chưa xót, không biết phải làm thế nào. Họ đều là những cao thủ thượng thặng, chẳng xem trăm gã phục binh kia ra gì, song sinh mạng của Dao Quang và Ngọc Đường đang nằm trong tay đối phương.

Phó Kỳ Khâm phân vân, cân nhắc một hồi lâu, nghiêng răng hỏi :

- Lão phu một đời anh hùng, không ngờ hôm nay phải cúi đầu trước thủ đoạn hèn hạ của bọn cẩu tặc Thiên Ý bang! Ngươi hãy đến đây mà nhận lệnh phù!

Gã hắc y cười ngạo nghễ :

- Ta đâu phải là trẻ con mà trúng kế diệu hồ ly son! Lão cứ ném Thái Cực ngọc phù lại đây!

Phó Kỳ Khâm thở dài, móc mảnh ngọc tròn màu xanh, đường kính độ nửa gang tay, định ném cho đối phương.

Bất ngờ, một tiếng động rất lớn phát ra từ cỗ xe. Dao Quang đã vùng chường đánh văng nóc thùng xe bằng gỗ, ôm Ngọc Đường lao vút ra ngoài. Và từ trên không trung, chàng xạ tiễn ba đạo chỉ kinh, đan lưới chụp lấy gã áo đen.

Vô Tướng thần chỉ uy lực tuyệt luân, xuyên thủng yết hầu và ngực của nạn nhân, gã hắc y ngã lăn xuống mặt đường, và trái Chấn Thiên Luân Hỏa Cầu phát nổ.

Chủ nhân hỏa cầu bốc cháy nghìn ngút, hại lây đến đôi ngựa và cỗ xe.

Nhưng lúc này Dao Quang đã rời xa cỗ xe, an toàn đáp xuống trước mặt Tà Kiếm, Quỷ Dao và quát vang :

- Giết!

Biến cố thần kỳ này làm nức lòng những người thân của chàng. Họ rời lưng ngựa, xông vào hàng ngũ bọn hắc y mà chém giết.

Lúc này, họ mới nhận ra sự có mặt của Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Dao. Vũ khí và võ công của họ đã khai ra danh tính chủ nhân.

Thần Bút Lực Sĩ gầm lên :

- Thì ra hai con chó săn già ác độc!

Lão vùng bút thép tấn công Khuru Trường Thân, còn Túy đạo nhân thì chọn Sách Huyết Dao. Chiếc hồ lô của Tôn trưởng lão cũng là sản phẩm của Xuân Thu Bình Khí Trường đất Tô Châu, lớp ngoài cùng bằng thép còn lớp trong bằng bạc dát mỏng. Dao của Tam ác chém vào hồ lô tạo nên những tiếng kêu chát tai chứ chẳng phá hủy nổi.

Đáy bầu rượu này rộng đến hơn gang, nên khi phòng thủ rất kín đáo. Cổ bầu dài, chính là cán của vũ khí. Tóm lại, Túy đạo nhân sử dụng hồ lô như một chiếc trùy. Nhưng diệu dụng của nó nằm ở số rượu trong bầu.

Song phương đang giao đấu, Tôn trưởng lão bỗng trở đầu, chĩa miệng hồ lô về phía đối thủ, và vỗ mạnh đít bầu. Luồng chân khí hùng hậu của lão đẩy mấy cân rượu bên trong bay ra, phủ kín Sách Huyết Dao.

Rượu không giết được người, nhưng có thể làm cay mắt. Tam ác thất kinh nhảy lùi, song không thoát được đòn kế tiếp. Túy đạo nhân đầu điên khùng gì mà phun rượu ra tẩm cho kẻ thù. Tôn trưởng lão ập đến như con sóc, thiết hồ lô hóa thành bảy bóng, giáng vào người Sách Huyết Dao.

Tam ác đạo pháp lão luyện nhưng thất cơ nên chỉ đón được sáu thức và trúng một cú như trời giáng vào tay trái, gãy xương. Lão đau đớn rú lên, nhưng vẫn cố cầm cự.

Túy đạo nhân cười khanh khách, đánh đồn. Bên kia, Thần Bút Lực Sĩ cũng đã đập gãy những ngón tay của cây Miêu Trảo, phá hủy vũ khí thành danh của Miêu Diện Nhân Ma. Khuru Trường Thân như mảnh hổ bị bẻ răng chặt vuốt, đánh gọi thủ hạ đến hỗ trợ.

Mặt trận phía sau cỗ xe đang bốc cháy cũng không kém phần ác liệt, vì có đủ mặt Thương Châu ngũ cương thi trong hàng ngũ bọn hắc y. Họ bịt kín mặt nên lúc đầu phe Dao Quang không nhận ra.

Đối thủ của anh em họ Cổ là Suru Mệnh Thần, Giáo chủ Thiên Sư giáo, Nam Linh Y Ân, Tà Kiếm, Quỷ Dao.

Phó Kỳ Khâm thì nhìn hơn Cổ lão đại một chút, nhưng bốn người còn lại thì hơi kém thế đối phương.

Mười gã đệ tử Thiên Sư giáo chính là Hộ Giá Thập Ngọc Lang, học trò chân truyền của Phó Kỳ Khâm. Bản lĩnh cao cường, kiên dũng tuyệt luân. Họ cùng Ngọc Thiên tung hoành giữa đám hắc y đông đảo như cọp giữa bầy dê.

Dao Quang đứng cạnh Ngọc Đường, liên tiếp xạ những đạo Vô Tướng thần chỉ vào những kẻ xấu số dám liều lĩnh đến gần. Có chín tên đã bỏ mạng nên bọn hắc y khiếp vía vội tránh xa Dao Quang.

Nhìn Ngọc Thiên tả xung hữu đột bằng một thân pháp khinh linh và những đường kiếm ảo diệu, Ngọc Đường tự hồ thẹn tự biết mình không sánh nổi. Bao năm nay, nâng dựa thế Thiên Sư giáo nên được thiên hạ e dè, nường tay, chứ chẳng phải nhờ võ nghệ bản thân. Sau khi lâm bồn, sự mất tích của Dao Quang đã khiến nàng suy sụp, bỏ bê việc rèn luyện nên chân khí giảm sút nhiều.

Ngọc Đường ngượng ngùng bảo chàng :

- Thiếp có thể tự bảo vệ được, tướng công hãy ra giúp mọi người một tay!

Dao Quang hiểu được tâm sự ái ân, mỉm cười gật đầu. Chàng bước đến nhặt hai thanh trường kiếm dưới đất trao một thanh cho Ngọc Đường, phi thân về phía Tà Kiếm.

Chàng chém mạnh tám nhát vào lưới trảo của Cổ Ngũ, đẩy lão ta lùi lại bốn bước, rồi nói nhanh với thủ hạ :

- Ngươi hãy quay lại âm thầm bảo vệ phu nhân.

Họ Hoắc hiểu ý đi ngay, giao trận địa lại cho chủ nhân.

Ở đây, Dao Quang hiển lộng thần oai, đánh cho lão già mang danh cương thi thất điên bát đảo.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo quả vô cùng lợi hại vì chiêu thức quỷ dị khôn lường và đôi bàn tay rắn như thép nguội, không sợ guom đao. Song trảo của họ Cổ lại tỏa ra mùi hôi hám của xác chết thối rữa khiến đối phương phải choáng váng trước cảm giác buồn nôn.

Song hôm nay, Cổ Ngũ xui xẻo nên đụng phải tay kiếm thủ số một của võ lâm. Phó Thiên Vồng kiếm pháp đã bổ sung cái mà Lư Sơn kiếm pháp khiếm khuyết, đó là tính quyết liệt và độc ác Dao Quang thông minh tuyệt thế đã hòa nhập nhuần nhuyễn hai tuyệt học chính tà, đạt đến mức ý tại chiêu ngoại, tiến rất xa trên đường kiếm đạo!

Về công lực, dường như những tai năm màu vàng nhạt dưới hang thạch nhũ đã giúp chàng tăng tiến thêm một bậc. Dao Quang ước lượng mình đã có khoảng hoa giáp tu vi tương đương với Tuấn Dương.

Ngũ Âm Bạch Cốt trảo chủ ở đánh gần. Cổ lão ngũ luôn tìm cách nhập nội để phát huy sở trường. Mười ngón tay của lão cong khoằm và ngang nhiên công phá thẳng vào lưới kiếm và sẵn sàng khóa cứng. Tiếc rằng lần nào lão cũng phải lùi ngay vì sự uy hiếp của mũi kiếm nhọn hoắt.

Dần dần, Cổ lão quái roì vào thế hạ phong, chỉ thủ chứ không dám công. Trên người lão đã trúng đến sáu vết kiếm, tuy không sâu nhưng cũng đã làm nhụt chí anh hùng.

Đôi mắt họ Cổ ánh lên nỗi khiếp sợ hãi hùng, và dường như có chút van xin. Lão không thể mở miệng vì Dao Quang tấn công như vũ bão.

May cho Cổ lão là nhân lực Dao Quang rất tinh tường và lòng chàng cũng rất nhân hậu. Dao Quang cảm nhận được ước muốn cầu sinh của họ Cổ. Chàng hãm đường kiếm chậm lại và hỏi :

- Lão có muốn sống không?

Cổ Ngũ mừng rỡ gật đầu. Dao Quang nói tiếp :

- Vậy thì lão hãy để ta khống chế, bắt những người kia phải đình thủ!

Nếu là người khác thì đã sợ bị lừa mà từ chối, song Cổ Ngũ lại hớn hờ buông tay. Việc này chứng tỏ lão là người cực kỳ chất phác, thực thà hiếm có trên đời.

Dao Quang thở phào nhẹ nhõm lương tâm vì đã không giết oan lão già ngốc nghếch này. Chàng áp đến chĩa mũi kiếm vào cổ họng tên tù binh tự nguyện rồi vận công quát vang :

- Ngũ cương thi mau dừng tay, nếu không ta sẽ giết Cổ Ngũ!

Tình anh em ruột thịt thiêng liêng đã khiến bốn lão cương thi kia rụng rời tay chân, nhảy lùi lại, miệng la bai bai :

- Đừng giết em ta!

Do bản chất si ngốc, hiền lành nên lão em út nhà họ Cổ rất được các anh yêu thương.

Dao Quang nắm được thóp Ngũ cương thì liền lợi dụng ngay. Chàng ra lệnh :

- Bốn lão hãy giết sạch bọn hắc y cho ta!

Họ còn đang lưỡng lự thì Cổ Ngũ hét lên :

- Ôi chà! Thùng cổ ta rồi!

Thế là bốn người anh của lão vội vung trảo tấn công bọn áo đen. Bọn hắc y vốn là thủ hạ Khôi Thử hội và môn đồ Điều Sơn, võ nghệ chỉ thuộc hàng nhị lưu nên không chống nổi Ngũ Âm Bạch Cốt trảo, chết liền mấy gã.

Miêu Diện Nhân Ma và Sách Huyết Đào thấy gió đã xoay chiều vội quát bảo thủ hạ rút lui, bản thân họ cũng quay lưng đào tẩu.

Phe Dao Quang biết rõ hai lão này sắp chết vì phép Kim Châm Tọa Mệnh nên chẳng ngần cản làm gì, chỉ ngửa mặt cười vang.

Anh em Cương Thi xúm lại quanh Dao Quang, khom lưng vái dài. Cổ lão đại khăn cầu :

- Mong đại hiệp buông tha cho gia đệ. Y rất hiền lành, suốt đời chưa giết một người nào!

Dao Quang đã có chủ ý, liền lạnh lùng nói :

- Chư vị phải thật thà khai báo nội tình Thiên Ý bang và thế độc sẽ trở về Thương Châu ẩn dật!

Xem ra Cổ lão đại tuy nhỏ con nhưng lanh lợi nhất bọn. Lão mau mắn đáp :

- Bẩm đại hiệp! Bang chủ Thiên Ý bang chính là Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt. Sau khi cứu được Giáo chủ Quý giáo Sầm Thu Danh, họ Tề đã cho thủ hạ dùng Vô Hương Mê Phấn ám toán các Chương môn và hai trăm hào kiệt. Hiện nay, lão còn thu phục được cả Giáng Ma hội. Do vậy, anh em lão phu mới đến đây...

Dao Quang ngắt lời lão :

- Vậy Hoan Lạc Thần Quân giam cầm quân hùng ở đâu?

Cổ lão nhị lúng túng đáp :

- Việc này thì lão phu không được biết!

Dao Quang cho rằng lão nói thật, hỏi sang chuyện khác :

- Vì sao hôm nay không có người của Quý giáo tham gia mai phục?

Cổ lão đại làm ra vẻ quan trọng :

- Bẩm đại hiệp! Đây là một bí mật mà lão phu đã dò hỏi được ở lão Sách Huyết Đào! Lão bảo rằng Giáo chủ phu nhân của Quý giáo đã thuyết phục được các Hộ giáo pháp sư đưa bộ tộc Bồ Lăng trở về Bảo Sơn. Họ không công nhận Sầm Thu Danh là Giáo chủ nữa!

Dao Quang thầm vui vì đã không ngờ nhận bản chấn Phi Bình. Nàng rất xứng đáng với lòng ái mộ của chàng. Chính nàng đã đến Nghi Tân giúp chàng phụ trách công lực và để lại kỷ niệm một đêm ân ái mặn nồng.

Không còn gì để hỏi nữa. Dao Quang bảo Cổ lão đại :

- Lão hãy thay mặt Ngũ cương thi lập trọng thệ suốt đời không rời khỏi Thương Châu!

Họ Cổ giờ tay thế ngay :

- Năm anh em họ Cổ chúng tôi mà rời đất Thương Châu sẽ bị hoàng thiên đoán mệnh!

Dao Quang hài lòng thu kiếm về, vỗ vai Cổ Ngũ và thi thăm :

- Cảm ơn tôn giá đã hợp tác!

Cổ Ngũ cười hi hi :

- Mẹ ta vẫn dạy rằng tiên báo kỳ thân! Ta mà chết thì bà sẽ buồn lắm và các anh ta sẽ bị bà đuổi khỏi Cương Thi cốc! Ta là đứa con được mẫu thân yêu thương nhất đấy!

Dao Quang bật cười, sinh hảo cảm với lão. Năm anh em họ Cổ phi thân đi mất và phe Dao Quang cũng lên đường.

Thiên Sư giáo chủ cười ha hả :

- Quang nhi! May mà ngươi phục hồi công lực một cách bất ngờ, không thì lão phu đã phải đầu hàng rồi!

Nam Linh Y ẩn thối mặc :

- Chẳng hay công tử đã uống thần dược gì mà công hiệu như vậy? Hôm trước ở Nghi Tân, lão phu chẩn bệnh và cho rằng sớm lắm cũng phải ngoài một tháng.

Dao Quang hồ thẹn nói cho qua chuyện :

- Bẩm Cầm lão tiên bô! Có lẽ lúc bị giam cầm trong lòng núi Khiêu Vãn, vẫn bồi ăn được loài nấm quý nên mới có hiện tượng này.

Cầm Bá Hổ bất chằng phải mô tả hình dạng, màu sắc của những tai nấm ấy. Lão gật gù đắc ý :

- Loài Hoàng Hoa Thạch Bào Ngư này rất hiếm và cũng ít ai biết công dụng của nó. Công tử quả là may mắn!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 13: Lâm trung quỷ diện hoan xuân mộng - Hồ huyết cương thi bảo mỹ nhân

Giữa tháng mười một, đoàn người về đến Long Hồ sơn Hai đứa bé đã biết ngồi, tròn trĩnh trong áo lông dày cộm, nhìn cha mẹ bằng cặp mắt xa lạ.

Mùa đông đã về trên đất Giang Tây, năm nay rét đậm nên tuyết rơi lất phất, thường thì phải ra giếng mới có. Cảnh đoàn viên êm ả chỉ kéo dài đến giữa tháng giếng là gián đoạn bởi một lá thư của Thần Thông Cái. Lão Quý Thường cho biết đã tìm ra sào huyết Thiên Ý bang ở vùng núi Khánh Sơn, ngay ranh giới Hà Nam với Huy Châu, cách bờ Bắc sông Hán Thủy hơn trăm dặm.

Khánh Sơn là Tổng đàn chính, còn những nơi khác như núi Đông Bạch, Thiên hạ đệ nhất trang đều có lực lượng trấn giữ.

Vạn Gia Táo Quân đã được lệnh tiềm nhập núi Khánh Sơn, phát hiện nơi giam giữ bốn vị Chương môn.

Mình chủ võ lâm Hàn Xuân Chúc đem hai trăm đệ tử Xà bang phối hợp với ba trăm tăng lữ Thiếu Lâm tự, tập kích núi Khánh Sơn nhưng thất bại.

Một phần vì Thiên Ý bang đông hơn, địa hình hiểm trở, lại có mê hồn phấn nên phe tà ma chiếm ưu thế Phần khác là do võ công của Hoan Lạc Thần Quân, Sầm Thu Danh và Ngũ cương thi quá cao siêu, phe họ Hàn không ai địch lại. Bản thân Hàn Xuân Chúc cùng ba cao tăng hàng chữ Kiếm của Thiếu Lâm tự đều thọ thương nên quần hùng phải rút lui.

Thần Thông Cái đã gọi thơ yêu cầu Võ lâm Tam bảo hỗ trợ nhưng lại bị từ chối. Họ nói rằng mình chịu ơn Dao Quang nên trước đây vì chàng mà xuất lực, chứ chẳng muốn dính dáng đến ân oán võ lâm làm gì.

Do những yếu tố trên, Thần Thông Cái đã khẩn thiết mời Dao Quang đến ngay Tổng đàn võ lâm để vấn hồi cục diện và chống cự với Thiên Ý bang.

Nghe xong, Thần Bút Lực Sĩ bực bội chửi vang :

- Tò cha năm lão họ Cô. Họ đã thề độc rồi sao vẫn không chịu về Thương Châu mà cứ ở lại nổi gió cho giặc?

Suru Mệnh Thần bật cười :

- Đây là lỗi tại chúng ta tưởng họ thật thà nhưng không để ý đến nội dung lời thề! Họ có về Thương Châu đâu mà rời hay ở. Chính lão phu cũng mắc lừa, thiệt là đáng thẹn!

Dao Quang lắc đầu :

- Có lẽ lúc thề thì họ rất thành thực, nhưng đã nghiện chất nhựa anh túc trong tiên đan của Hoan Lạc Thần Quân nên họ mới bội ước.

Nam Linh Y Ẩn Cầm Bá Hổ đã không về Quảng Tây mà quyết định ở lại luôn Long Hồ sơn với Phó Kỳ Khâm. Cầm lão góa vợ, không con cái, nên chẳng muốn trở lại quê xưa.

Người Trung Hoa trọng nghĩa khinh tài, xem bằng hữu như huynh đệ, nên việc nương tựa nhau là chuyện thường Hôn nữa, tài y thuật của Cầm Bá Hổ rất

cần thiết cho Thiên Sư giáo. Ai chẳng yên tâm khi có một bậc danh y trong nhà?

Do vậy, hôm nay Y Ân có mặt trong bàn. Lão vui vẻ tán thành ý kiến của Dao Quang :

- Quang nhi bàn rất phải! Loại ma dược ấy có tác dụng rất mạnh, khiến người nghiện mất cả ý chí. Lão phu cho rằng Hoan Lạc Thần Quân sẽ dùng tiên đan đầu độc các Chưởng môn cùng hai trăm cao thủ để khống chế họ.

Dao Quang nghiêm giọng :

- Văn bối đã có được phương thuốc giải trừ chất độc anh tặc, chỉ lo lắng về Vô Hương Mê Phấn. Việc này xin nhờ tiền bối chỉ giáo cho.

Yên gật gù :

- Quang nhi yên tâm! Ta sẽ đi theo ngươi để hỗ trợ, chỉ cần tìm được một ít mê phấn để phân tích là lão phu có thể nghĩ ra thuốc giải.

Ngọc Đường phụng phịu bảo Dao Quang :

- Tướng công mới gần thê từ được ít ngày đã vội đi rồi sao?

Dao Quang cười buồn :

- Ta đã thề với ân sư rằng sẽ suốt đời vì bách tính và võ lâm nên không thể ỷ nại dặt mặc lo cho hạnh phúc riêng tư. Nàng không muốn xa ta thì cứ việc đi theo.

Ngọc Đường then thùng đáp :

- Nhưng thiếp lại cần thai rồi!

Cả nhà phá lên cười vang. Phó Kỳ Khâm nói bốn :

- Nhà ta quả có phúc nên con mới mắn đẻ như vậy!

Lão bầm độn xem thử, thờ dài nói tiếp :

- Lần này lại sanh đôi nữa. Chỉ vài năm nữa là nhà này sẽ có đủ Ngũ quái hay Bát yêu!

Ngọc Đường đỏ mặt tía tai, bỏ chạy vào nhà sau. Ở đây mọi người chúc mừng Phó giáo chủ và Dao Quang.

Ngọc Thiên cũng cười nhưng ánh mắt phảng phất nỗi buồn, vì không biết khi nào mình mới được danh chánh ngôn thuận làm vợ Dao Quang và đẻ cho chàng những đứa con thơ như Ngọc Đường.

Những người yêu nhau tha thiết thường có mối đồng cảm rất vi diệu. Dao Quang hiểu ngay tâm trạng Ngọc Đường, chàng thò tay nắm lấy bàn tay nàng bóp nhẹ như hứa hẹn, như an ủi. Và chàng từ tốn nói với Phó Kỳ Khâm :

- Sau khi diệt trừ được Thiên Ý bang, tiểu tể sẽ nhờ Hàn minh chủ tuyên cáo trước võ lâm rằng Thiên muội là con nuôi của gia phụ. Lúc ấy mong nhạc phụ đứng ra làm chủ hôn cho!

Mọi người hớn hờ tán thành. Phó giáo chủ mỉm cười :

- Hay lắm! Chúng ta đâu cần phải khai rõ Thiên nhi là con của Hiên Viên Lộc!

Ngọc Thiên đỏ mặt vì sung sướng. Nàng không ngờ Dao Quang lại có sách lược sáng suốt như vậy.

Hai tin vui đủ khiến Phó Kỳ Khâm sai gia nhân bày đại yến ăn mừng vào buổi chiều, cũng là tiệc tiễn hành những người sắp ra trận.

Trong lúc dao thót rộn ràng, Dao Quang đùa giỡn với hai tiểu hài. Chúng đã quen với chàng, bập bẹ gọi cha rất đáng yêu. Lòng chàng bỗng se lại khi nghĩ đến trận chiến sắp tới. Chàng tự nhủ mình sẽ không để hai mái đầu xanh này phải chít khăn tang và lớn lên không cha. Thê trắc tử phọc là nhược điểm thường tình của đấng anh hùng. Cảnh vợ đẹp con ngoan làm lòng họ mềm đi. Nhưng khi xông pha làn tên mũi giáo liệu họ có còn nhớ được đến người thân hay lại say máu vì vinh quang mà liều thân?

Chợt Ngọc Thiên từ ngoài chạy vào phòng, mặt tươi như hoa đầy vẻ thích thú :

- Đại ca! Có lão Cương Thi Cổ Ngũ đến xin bái kiến. Lão ta rách nát như xơ mướp và sắp chết đói đến nơi!

Dao Quang mỉm cười, gọi nhũ mẫu trông chừng hai đứa bé, thay áo đi theo Ngọc Thiên ra khách sảnh.

Thấy chàng, Cổ lão ngũ mừng rỡ buông tô cháo bước đến nắm tay cất giọng khẩn thiết :

- Công tử! Lão phu quá chán cảnh đầu sai cho Tề Vinh Nguyệt nên bỏ Khánh Sơn tìm về đây nương tựa. Mong công tử thu nhận lão phu.

Dao Quang vỗ vai lão :

- Tôn giá cứ yên tâm! Dầu cả năm anh em các vị về đây, tại hạ cũng hoan nghênh!

Cổ Ngủ cười hềnh hếch :

- Quà là lão phu có nhãn quang sắc bén, không nhìn lầm người.

Lão an lòng buông chàng ra, về chỗ ăn nốt chén cháo nóng.

Túy đạo nhân cười bảo :

- Quang nhi! Người thật có duyên với cõi âm, hết làm U Linh lại mê hoặc được Cương Thi! Lão Cổ Ngủ này trong túi không còn một trinh mà vẫn dám lặn lội đi tìm người đây!

Ngọc Thiên hiếu kỳ hỏi :

- Cổ tiền bối! Thế dọc đường ông ăn ngủ ra sao?

Cổ Ngủ cười đắc ý :

- Ngủ thì chùa miếu, mái hiên, còn ăn lại cang dễ dàng. Lão phu vào quán nào cũng được người ta cung phụng đầy đủ!

Phó Kỳ Khâm cười dài :

- Té ra cái dung mạo gớm ghiếc kia cũng có diệu dụng!

Cả nhà cười theo khiến Cổ Ngủ tự ái, nốc liền ba chén rượu.

Dao Quang tùm tùm cười hỏi :

- Tôn giá đến đây có cho bốn vị lệnh huynh biết hay không?

Cổ Ngủ lắc đầu nói :

- Không! Họ sẽ tưởng là lão phu bỏ về Thương Châu với gia mẫu.

Nam Linh Y Ân xen vào :

- Dường như Cổ lão đệ không nghiệm tiên đan như các anh mình?

Cổ Ngủ cười khi :

- Tại hạ thuở nhỏ, vì đói quá đã ăn hết xác một con Hồng Thiên Thử phơi khô của gia mẫu nên chẳng sợ bất cứ chất độc hay mê dược nào cả. Còn bốn lão kia thì đã nghiệm nặng tiên đan của họ Tề.

Suru Mệnh Thần là người cơ cảnh, đa nghi, tuy ngoài mặt vui vẻ những vẫn chú tâm dò xét :

- Thế lão rời Khánh Sơn như thế nào?

Cổ Ngủ lộ vẻ đắc ý :

- Trưa mừng ba tết, lão phu lên tháo cửa chuồng đám heo bò gà vịt, xua chúng chạy xuống núi, rồi giả đồ cùng mọi người đi tìm. Sau đó lão phu chuồn thẳng!

Cả nhà bật cười, song lại giật mình vì câu hỏi thứ hai của Từ Giang Hán :

- Phải chăng lão mang mặt nạ?

Cổ Ngủ ngượng ngừng thú nhận :

- Đúng vậy! Lão phu không luyện lớp chót Cương Thi ma công để còn nói dối tông đường cho họ Cổ, nên phải mang mặt nạ mới giống các bào huynh.

Lão cẩn thận, nhẹ nhàng lột lớp da mỏng để lộ gương mặt trắng trẻo, hiền lành và khá anh tuấn, đôi mắt lão cũng trở lại bình thường chứ không có dạng tam giác quái dị nữa.

Mọi người ngơ ngác, bán tín bán nghi, chẳng biết có nên tin tưởng Cổ Ngủ hay không. Dao Quang thì khác, chàng ngồi cạnh lão, vận dụng giác quan thứ sáu của mình để đo lường lòng dạ họ Cổ. Chẳng không phát hiện sát khí nên vui vẻ nói :

- Hay lắm! Tại hạ đã có cách cứu các Chương môn rồi!

Cổ Ngủ hớn hở khai báo :

- Lão phu biết rõ họ bị giam ở đâu và biết cả cách mở cửa hang đá!

Đại yển vừa bày ra thì gia nhân lại vào báo rằng có Tổng tiêu đầu Toàn Phong tiêu cục ở Hà Bắc xin bái kiến. Tòa Lâm Đào Phàm Cao Cương áp tải hàng qua địa phận Long Hồ sơn nên ghé thăm Dao Quang và Ngọc Thiên.

Suru Mệnh Thần hân hoan vỗ đùi :

- Thế là trời đã giúp chúng ta!

\* \* \* \* \*

Sáng ngày mười chín tháng giêng, đoàn tiêu xa trống rỗng của Toàn Phong tiêu cục có mặt ở bến đò ngang sông Hoàng Hà. Không ai để ý rằng số tiêu sư tăng thêm đến tám người. Phe Dao Quang đã cải trang đi chung với đoàn tiêu xa để giữ kín hành tung.

Qua trận phục kích ở bờ Tây sông Ô Giang, Dao Quang biết rằng trinh sát Thiên Ý bang luôn theo dõi mình và Hoan Lạc Thần Quân biết chắc là phe Bạch đạo sẽ cầu viện đến Lư Sơn Kỳ Hiệp.

Cổ lão ngủ cũng có mặt trong đoàn người ngược Bắc. Lão luôn đi sát Dao Quang để chỉ dẫn cho chàng những điều cần thiết, từ lai lịch gia đình, thói quen của Ngủ cương thi, đến những nhân vật trong Tổng đàn Khánh Sơn.

Dao Quang và Cổ lão ngủ có vóc dáng tương tự nên chàng sẽ mang mặt nạ giả làm lão ta và trở về Tổng đàn Thiên Ý bang, tìm cách giải thoát cho bốn vị Chương môn Bạch đạo. Có cứu được họ thì đệ tử từ các phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành và Hoa Sơn mới chịu hợp sức cùng võ lâm tiêu diệt Thiên Ý bang.

Đầu tháng hai, đoàn tiêu xa dừng chân ở trấn Kim Lâm trên đường trực chính Nam Bắc, cách sông Hán Thủy hai trăm dặm. Từ đây về núi Khánh Sơn rất thuận đường.

Tối hôm ấy, Dao Quang được Suru Mệnh Thần hóa trang rất cẩn thận. Hàm răng trắng của chàng phải nhuộm vàng để giống với lão Cổ Ngủ. Cả vú cũng tô màu!

Mờ sáng, Dao Quang mặc bộ y phục rách rưới, rời khỏi khách điểm tiến về hướng Đông nam.

Nhờ cơ trí hơn người, chỉ sau nửa tháng chàng đã thuộc lòng đường lối pho Ngủ Âm Bạch Cốt trảo và khinh công Quỷ ảnh của nhà họ Cổ. Tuy chưa điều luyện nhưng cũng đủ để qua mặt đối phương.

Thực ra Dao Quang không đi một mình, theo sau chàng là hai gã Tà Kiếm, Quỷ Dao. Họ ở khá xa nhưng sẵn sàng có mặt để hỗ trợ chủ nhân. Khi Dao Quang lên núi Khánh Sơn rồi họ sẽ mai phục vòng ngoài chờ đợi Và xa hơn một chút chính là bọn Thần Bút Lực Sĩ.

Đường từ trấn Kim Lâm đến núi Khánh Sơn dài hơn trăm dặm. Dao Quang đóng vai si ngốc nên có quyền giờ khinh công mà bôn tẩu. Chàng cười thầm khi nghĩ đến việc trong người không có đến nửa phân bạc. Cảm giác rỗng túi quả là khó chịu đối với một kẻ quen mang theo vài ngàn lượng.

Những bông tuyết nhỏ cuối đông bám đầy trên chiếc nón rộng vành bằng tre, và làm ướt đầm y phục Dao Quang. Chàng vận công lướt đi vùn vụt để cơ thể nóng lên, chống lại cái rét cắt da của luồng gió Bắc.

Trên đường quan đạo cũng có những kẻ bộ hành như chàng. Họ co ro trong chiếc áo bông, run rẩy vì gánh nặng trên vai. Dao Quang bỗng xấu hổ vì cái nghèo khó giả mạo của mình. Ngàn vạn bách tính Trung Hoa vẫn phải sống trong cảnh lầm than, túng thiếu Lúa mỗi năm một vụ, lại phải trông chờ vào việc mưa thuận gió hòa, mỗi lần có thiên tai là chết đói như rạ. Là người có tâm huyết với đồng bào và xã tắc, Dao Quang chạnh lòng thở dài, thức ngộ rằng việc mình làm mấy năm nay chẳng có ý nghĩa gì.

Và lần đầu tiên trong đời, chàng ao ước mình được làm Hoàng đế, đủ quyền lực, phương tiện để mang lại ấm no cho lê thứ. Lịch sử đã chứng minh rằng khi đất nước có một vị vua tốt thì quốc gia cường thịnh, trăm họ an vui.

Đang miên man suy tưởng, chàng không để ý rằng mình đã lướt qua một thót ngựa đang phi nước kiệu.

Kỵ sĩ là một thiếu nữ tuổi đôi mươi, áo lông cừu trắng muốt phủ kín gói. Trên đầu nàng là chiếc nón rộng vành, đan bằng cành liễu rất công phu. Đây là sản phẩm phương Bắc vì nơi ấy không có tre, mây.

Đôi mắt bồ câu của nàng lóe lên ánh kinh ngạc và bức bối vì bị qua mặt. Tính hiếu thắng nổi lên, nàng ra roi thúc ngựa phi nước đại cố vượt qua kẻ rách rưới kia.

Dao Quang nghe được tiếng vó ngựa, lại vô tình gia tăng tốc độ. Chàng đã thể nhập vào vai một lão già ngây dại như trẻ con nên phải xử sự cho hợp tính

cách ấy.

Thiếu nữ áo lông cừu giận tím mặt, quát ngựa túi bụi, quyết chẳng chịu thua. Được hơn chục dặm, Dao Quang thấy hướng ngược lại có khá nhiều lữ khách, liền bỏ cuộc đua. Chàng lách vào sát vệ đường, chạy chậm lại, nhường cho kỵ sĩ phía sau qua.

Khô thay, tính tình nàng thiếu nữ kia nóng nảy, ngang ngược không kém Phó Ngọc Đường. Nàng vuron người vung roi quát vào đầu của kẻ đã dám bõn cợt mình.

Dao Quang nghe tiếng rít gió nhận ra mình đang bị tập kích bởi một đòn rất mãnh liệt. Chàng vội quay lại, vuron tay tóm lấy đầu roi giật mạnh, lòi đối phương xuống, đồng thời hữu thủ của chàng chụp vào ngực trái.

Dao Quang đã nổi giận trước hành vi bá đạo của người kỵ sĩ. Nhất roi kia có thể giết người chứ chẳng chơi. Tuy vậy, Dao Quang cũng ra đòn rất nhẹ, chỉ điểm huyết để giáo huấn.

Sai lầm phát sinh ở chỗ chàng không biết đối phương là nữ nhân. Chỉ khi những ngón tay chạm vào khối thịt mềm mại chàng mới hết hồn.

Chiêu trào này nhắm vào ba huyết Ung Song, Nhũ Trung, Nhũ Căn thuộc kinh Túc Dương Minh Vi làm tê dại nửa người đối thủ. Nhưng vì nạn nhân là nữ sắc nên các huyết trên đều được quả tuyết lê che chở. Dao Quang xuất thủ rất chừng mực, lại tưởng đối phương là nam nhân, do đó, chân khí không chạm đến đáy huyết.

Tuy còn cách cả một lớp lông cừu dày, song thiếu nữ vẫn hồ thẹn vô cùng. Nàng cảm hận vung chưởng quạt xéo vào mặt Dao Quang. Chàng còn đủ bình tĩnh để nghiêng đầu tránh cái tát trời giáng, chỉ bị rơi mất chiếc nón tre.

Gương mặt cương thi ghê rợn hiện ra đột ngột khiến nàng thiếu nữ sợ hãi rú lên. Khô thay, nàng không bỏ chạy mà lại ngất xỉu. Dao Quang vội đỡ lấy, và không muốn đám lữ khách sắp đi đến ngộ nhận, chàng đánh bông nữ lang nhẩy lên lưng ngựa, băng qua thửa ruộng đang trơ gốc rạ, tiến về phía chiếc chòi lá nhỏ cuối bờ.

Trong chòi không người vì lúa đã thu hoạch xong, chẳng còn gì mà canh giữ. May thay, người nông dân kia không khiêng chiếc chõng tre về nhà cất.

Dao Quang đặt thiếu nữ lên chõng, xoa bóp những huyết đạo quanh gáy. Nàng ta tỉnh lại, vừa nhìn thấy gương mặt quái dị của chàng lại xỉu đi.

Dao Quang thử lần nữa thì kết quả cũng vậy. Chàng bối rối than thầm :

- “Đúng là nữ nhân! Đánh người thì không nương tay, hung dữ như cạp thể mà lại sợ ma quỷ”.

Chàng không thể bỏ mặc người con gái xinh đẹp này nằm một mình ở đây. Lỡ nàng bị kẻ xấu hãm hại thì chàng sẽ hối hận suốt đời.

Dao Quang thăm mạch, phát hiện nàng mang triệu chứng bệnh tim, lòng rất bất nhẫn. Sau mỗi lần bất tỉnh, cơ thể nàng sẽ hư nhược vài khắc sau mới hồi phục lại được.

Chàng không biết nàng là ai, có quan hệ gì với Thiên Ý bang hay không, nên vẫn phải đề phòng.

Dao Quang đã nghĩ ra cách, chàng vừa cứu tỉnh nàng ta xong là co giò bỏ chạy khỏi căn nhà tranh, ẩn vào bụi cây rậm rạp gần đấy.

Lát sau nữ lang lão đạo lên ngựa đi ra đường quan đạo, miệng lầm bầm nguyện rửa con quỷ đáng ghét.

Dao Quang bám theo sau, cách độ nửa dặm, không để nàng ta phát hiện ra mình. Được vài khắc, thấy đối phương ra roi phi nước đại, chứng tỏ sức lực đã hồi phục, chàng thờ phào đi chậm lại, không cần quan tâm đến nàng ta nữa. Bóng nàng khuất dần trong làn mưa tuyết rồi mất dạng.

Cuối giờ Ty, Dao Quang đến trấn Thanh Lam. Mùi xào nấu bay ra từ tửu quán bên đường khiến bụng chàng cồn cào.

Dao Quang cố nén tâm trạng hồi hộp và hồ thẹn, bước vào quán, ngồi phịch xuống ghế. Chàng lột nón tre ra, để lộ dung mạo gớm ghiếc như xác chết trôi của mình.

Thực khách đều là nam nhân nên dù sợ cũng không đến nổi ngất xỉu. Họ len lén nhìn chàng rồi rù rì bàn tán.

Theo đúng cách Cổ Ngũ đã làm, Dao Quang cầm ngập hũu trào xuống mặt bàn, lạnh lùng nói :

- Tiểu nhị! Mau dọn cho lão phu một mâm com mọu!

Tuy không có khả năng chống lại đao kiếm như song trào của Cổ Ngũ, nhưng với công lực tròn hoa giáp, việc dùng ngón tay xoi thủng gỗ đối với Dao Quang chẳng khó gì.

Chường quỷ run lên bần bật, đốc thúc tiểu nhị xuống bếp dọn com ngay.

Dao Quang quắc mắt nhìn mọi người, ánh mắt hung ác, sáng chói của chàng khiến họ rợn người. Các hào khách vẫn bám gan ngồi lại, còn thường nhân thì liú ríu gọi tính tiền và rời quán.

Chàng ngồi ngay bàn ngoài nên khách mới có muốn vào cũng vội ra ngay. Chường quý tiếc của đến méo mặt, thẳm nguyên rủa lão già chết tiệt kia.

Nhưng nhờ vậy mà rượu và thức ăn được dọn lên rất nhanh. Chường quý đến tận bàn xuống nước năn nỉ :

- Xin lão gia ăn nhanh rồi dời gót ngọc cho! Có oai hùm của lão gia ở đây, chẳng ai dám vào bỗn điểm cả!

Dao Quang cười khà khà :

- Lão phu ăn nhanh thì ngươi có bớt giá xuống không?

Chường quý vội đáp :

- Lão gia đã thương thì tiểu nhân đâu dám tính tiền!

Dao Quang phì cười :

- Đây là do ngươi tự nguyện chứ chẳng phải lão phu ăn quít đâu nhé!

Chàng chứng tỏ sự biết điều của mình bằng cách chụp nón tre lên đầu, kéo sụp xuống rồi động đũa.

Dao Quang vừa buồn cười vừa xấu hổ nên lùa nhanh hai chén cho qua bữa. Nhưng chàng chưa kịp đi thì có một toán công sai đông độ mười tên dừng cương trước quán.

Dường như bọn này là khách quen nên lão chường quý bước ra chào đón. Có hậu thuẫn hùng mạnh, lòng bủn xỉn nổi lên, lão ri tai tên đội trưởng, trình bày việc bị ăn quít. Gã này thấy Dao Quang không vũ khí, yên tâm thi hành công vụ.

Dao Quang uống xong ba chén rượu, đứng lên rời quán thì bị lão chường quý chặn lại :

- Xin lão gia thanh toán tiền cơm rượu!

Dao Quang đã biết vì sao. Chàng cười khanh khách :

- Lão phu là Hộ pháp Thiên Ý bang ở Khánh Sơn, ngươi cứ đem hóa đơn đến đây mà đòi!

Nói xong, chàng xăm xăm đi ra ngoài. Tất nhiên là bọn công sai chặn lại ngay, và gã đội trưởng quát lên oai vệ :

- Lão cuồng đồ kia! Trước mặt người của nha môn mà lão dám giở trò ăn cướp hay sao? Mau bó tay chịu trời!

Gã vừa nói xong thì đã lãnh một cái tát như trời giáng, ngã lăn xuống mặt sân nhầy nhựa tuyết và bùn.

Chín tên còn lại nhất tề rút đao xông vào, miệng hò hét thị uy.

Võ học Trung Hoa khởi đầu bằng những động tác của tứ chi, tức là quyền cước. Nhưng khi chống trả với những loài mãnh thú như hổ, báo, gấu, sói... con người bị thua thiệt nên mới dùng đến vũ khí.

Vũ khí đã tăng chiều dài của tầm tay và tăng khả sát thương, do vậy người được trang bị tốt sẽ có ưu thế hơn cả kẻ tay không.

Nhưng vũ khí có thể bị thất lạc, bị hủy hoại hoặc không ở trong tầm tay, lúc ấy người ta lại phải sở cậy vào quyền thuật.

Vì thế, không có môn phái nào bỏ qua phần quyền pháp căn bản dù họ sở trường một loại binh khí thành danh. Lư Sơn phái cũng vậy, tuy Tiên ông coi trọng kiếm hơn tất cả nhưng vẫn bắt Dao Quang khổ luyện ba mươi sáu chiêu Lư Sơn quyền pháp. Tiên ông từng nói bốn rằng :

- Người ta chẳng thể xách kiếm theo khi đi đại tiện được! Con không biết quyền chưởng thì chỉ có cách ôm quần mà bỏ chạy thôi.

Sau này, Dao Quang lại học được pho Thiên Võng chưởng pháp khi bị giam hãm trong lòng núi Khiêu Vân Và kể cả pho Ngũ Âm Bạch Cốt trào thì vốn liếng của chàng cũng khá dồi dào.

Dao Quang không dám chụp thẳng lưỡi đao như anh em họ Cổ, nhưng việc thọc tay qua khe hở mà đoạt vũ khí đối phương thì chẳng khó. Chàng nhón nhẹ như bóng ma giữa vòng vây của bọn công sai, đánh cho chúng một trận như tử. Chỉ hơn nửa khắc, chín gã ung trào của nha môn bỏ lê bò cang, kêu cha gọi mẹ vì đau đớn.

Dao Quang phì tay cười vang :

- Các ngươi đừng phải Thiên Ý bang là cuộc đời bể mặt! Lần sau lão phu sẽ đốt cả huyện đường đây!

Chàng tung mình lên lưng một con ngựa của các nạn nhân bỏ đi mất.

Đám công sai gượng bò dậy, đỡ lẫn nhau lên ngựa trở về nha môn báo cáo. Chắc Thiên Ý bang không tránh khỏi rắc rối này.

Dao Quang thúc ngựa phi nhanh, mái tóc dài buông xõa tung bay trong gió tuyết. Nếu không có chiếc nón tre che bớt gương mặt ắt là bách tính sẽ sợ chết khiếp.

Vài dặm sau, Dao Quang đến cánh rừng già phía Đông, trấn Thanh Lâm. Do bốn phía đều có rừng nên trấn này mới mang tên như vậy.

Đôi mắt tinh anh của Dao Quang chợt nhận ra bên vệ đường trước mặt có một vật khá quen thuộc. Đó là chiếc nón đan bằng cành dương liễu của nữ lang áo lông cừu.

Chàng dừng cương, nhảy xuống nhặt lên xem, cau mày suy nghĩ. Chàng linh cảm rằng nàng ta đã ngộ nạn nên mới bỏ lại vật thiết thân này. Trong tiết trời nóng, người kỵ sĩ bắt buộc phải có nón. Hơn nữa, vật này được đan rất khéo, phía trong lót lụa xanh, thêu ba chữ Quan Thúc Vân, có lẽ là tên của nàng.

Lòng nghĩa hiệp sục sôi, Dao Quang quan sát trên mặt tuyết, phát hiện những dấu vó ngựa đi vào đường mòn trong rừng. Chàng lo lắng lướt đi như bay, chỉ sợ mình đến trễ. Lốp tuyết đóng trên nón không đầy, chứng tỏ nạn nhân ngộ nạn chưa quá nửa khắc. Điều này đã đem lại hy vọng cho Dao Quang.

Dấu vó ngựa rất rõ nên chàng không sợ lạc, cứ thế mà tiến lên. Được hơn dặm, Dao Quang nhìn thấy mái ngói rêu phong loang lổ vì tuyết bám của một tòa miếu nhỏ. Tôn giáo đầu tiên của người Trung Hoa là Đa Thần Giáo, nên trong rừng thường có miếu Lâm Thần, và cạnh sông thì cúng Hà Bá.

Bách tính trừ cũi từ giữa thu để qua đông, vì thế giờ đây rừng vắng bóng tiểu phu. Dĩ nhiên là miếu Lâm Thần cũng nhang lạnh khói tàn. Phía trước cánh cửa miếu đóng kín, có hai gã đao thủ áo vàng, ngực trái thêu chữ Thiên bằng chì đen.

Đôi vòng tai bằng bạc trắng của họ đã gọi cho Dao Quang nhớ đến những lời kể của Cổ Ngũ. Trước tết, Âm Sơn chân nhân Tửng Mộc Chân, bá đệ của Hoan Lạc Thần Quân, đã từ Nội Mông đến Khánh Sơn. Lão họ Tửng mang theo trăm đệ tử người Đặc Đả rất hung dữ, giỏi đao pháp và thiện nghề cung tiễn.

Âm Sơn chân nhân tuổi độ bảy ba, bản lĩnh còn cao cường hơn Cổ lão đại trong Ngũ cương thi. Do vậy, Tửng Mộc Chân được phong chức Tổng hộ pháp, uy quyền chỉ dưới Tề Vĩnh Nguyệt và Sầm Thu Danh.

Chân Nhân tuy là đạo sĩ nhưng cực kỳ dâm dăng, cuồng bức gần hết đám nô tỳ và nữ đệ tử trong Tổng đàn Thiên Ý bang. Thần quân biết chuyện nhưng vẫn lờ đi, để mặc cho Tửng Mộc Chân tác quái.

Dao Quang biết người đã bắt cóc nữ lang kia là ai, lòng vô cùng căm phẫn. Chàng suy nghĩ rất nhanh, rồi chỗ nấp loạng choạng đi về phía miếu Lâm Thần.

Tiếng bước chân nặng nề đã đánh động hai gã cao thủ người Đặc Đả. Họ đang chuyển tay nhau túi da đựng rượu không phải để chống rét vì cái lạnh vùng Hoa Trung chẳng thấm tháp gì so với những mùa đông khắc nghiệt ở Nội Mông. Họ uống rượu thay nước lã.

Hai gã giương mắt nhìn, nhận ra vóc dáng quen thuộc của Đệ Ngũ cương thi. Cổ Ngũ tính tình thực thà, vui vẻ nên từng ăn nhậu thoải mái với đám người Đặc Đả. Đương nhiên hai gã này cũng biết chuyện Cổ Ngũ thất tung, nay gặp lại họ mừng rỡ bước ra.

Bỗng Cổ Ngũ lão đảo như sắp ngã. Hai gã Đặc Đả vội nhảy ào đến đỡ dần. Nào ngờ song trảo họ Cổ chụp lại, cắm thẳng vào huyệt Nhũ Trung ngực trái của hai ân nhân.

Luồng chân khí cực mạnh chấn dứt tâm mạch, phá vỡ trái tim nạn nhân, giúp họ chết rất êm thấm. Dao Quang chẳng có thời gian để hối tiếc cho thủ đoạn tàn nhẫn của mình với hai kẻ không quen biết. Chính tà bất lưỡng lập, chàng phải giết họ để cứu mỹ nhân, và cũng để bảo tồn thân phận mà sau này cứu các Chương môn.

Dao Quang tung mình hai lượt đã vượt khoảng cách sáu trượng, đến mái hiên trước cửa miếu. Chàng hân hoan cúi xuống nhặt thanh trường kiếm dưới sân gạch.

Vật này có lẽ là vũ khí của nữ lang áo lông cừu trắng bị bọn Đặc Đả tịch thu.

Hơi lạnh từ chuôi kiếm bằng đồng xanh thấm vào tay khiến chàng rất tự tin. Có kiếm trong tay, Dao Quang không biết sợ là gì.

Chàng ghé mắt nhìn qua cửa vừa thẹn vừa giận trước cảnh tượng dâm ô trên sân miếu. Nữ lang kia đã bị lột sạch y phục, đặt nằm trong manh áo lông cừu của chính mình.

Nàng là người mang bệnh ở tâm mạch nên đã bất tỉnh ngay khi gặp tai họa. Gương mặt nàng xanh xao, môi tái nhợt, nằm bất động như đã chết. Nhưng thực ra nạn nhân không hoàn toàn mê man. Nàng vẫn cảm nhận được nỗi đau đớn khi lão đạo sĩ già dâm dăng kia dẩy vô đôi bầu vú trinh nguyên. Mặt nàng nhả lại và nước mắt ứa đôi dòng lệ.

Âm Sơn chân nhân vẫn không chút xót thương, mạnh tay hành hạ, mắt dán vào mặt nữ lang như chờ đợi điều gì đó. Dao Quang đoán rằng lão họ Tửng đã cho nàng ta uống xuân dược.

Quả đúng như thế, lát sau sắc mặt mỹ nhân có sắc hồng. Âm Sơn chân nhân đắc ý đứng lên trút bỏ y phục của mình, chuẩn bị giao hoan.

Dao Quang chỉ chờ có thế, tông cửa lao vút vào, kiếm kinh như cơn bão ập đến. Chàng đã dồn hết công lực vào chiêu “Tam Tam Cửu Không” của pho Thiên Võng kiếm pháp. Chiêu này chỉ có chín thức kiếm, tuy đơn giản nhưng cực kỳ bá đạo và độc ác.

Âm Sơn chân nhân đang trần như nhộng, hai chân lại vướng víu chiếc quần dài cời dờ dang nên đành thúc thủ Lão đã cố gỡ gạc bằng cách búng mạnh song cước, nhảy lùi lại.

Tiếc rằng Dao Quang đã tính đến điều ấy và chàng luôn nhanh hơn đối phương. Trường kiếm của chàng chặt phăng đôi tay, còn mũi kiếm trở thêm bảy lỗ trên ngực và bụng Âm Sơn chân nhân. Lão yêu đạo may mắn được chết ngay vì bị đâm thủng tim.

Dao Quang không kịp lau kiếm, tra ngay vào vỏ, ngồi xuống xem xét tình trạng nữ lang. Nàng ta đã mở mắt, ngực phập phồng vì lửa dục và cũng vì nhịp tim hỗn loạn do bệnh tật.

Dao Quang vội điểm nhanh các huyệt quanh bụng để ngăn chặn sức lan tỏa của xuân dược. Nữ lang lại mê đi.

Dao Quang dựng nàng ngồi dựa vào lòng, dùng luồng chân khí hùng mạnh đã thông điểm bế tắc trong kinh mạch, giúp bệnh nhân điều hòa nhịp tim và hơi thở. Nếu có hộp châm cứu trong tay, chàng sẽ không phải phí sức như vậy. Nhưng khi cái trang thành Cổ Ngủ, chàng không được phép mang theo bất cứ vật gì.

Ngay cả mảnh U Linh Tuấn Sát lệnh bài, Dao Quang cũng phải nuốt vào bụng. Chàng đã hai lần thoát chết nhờ nó nên chẳng dám rời xa.

Sức khỏe của nữ lang đã khá hơn, nhưng nếu giải huyệt cho nàng thì xuân dược sẽ công phá. Dao Quang chấn mạch rất kỹ, lòng vô cùng bối rối và hoảng sợ.

Chàng lục soát y phục của Âm Sơn chân nhân để tìm giải dược thì nhưng chỉ thấy vài tờ ngân phiếu, một quyển sách mỏng và lọ xuân dược.

Dao Quang lật vội quyển Âm Sơn bí phổ, bỏ qua khẩu quyết pho Âm Sơn đao pháp, đọc những toa thuốc ở cuối sách. Có khoảng hơn chục dược phương dạy bào chế thuốc bổ, thuốc kim sang, thuốc độc và thuốc trị nội thương nhưng không hề có thuốc giải xuân dược.

Từ những dược vị cấu thành xuân dược. Chàng hiểu rằng nạn nhân bắt buộc phải được giao hợp chứ không sẽ phát cuồng.

Chàng thở dài kéo vạt áo lông che kín thân hình nữ lang rồi chạy ngược ra ngoài quan đạo. Con ngựa của gã công sai chắc đã bỏ chạy về huyện đường nên chẳng thấy đâu.

Dao Quang đứng ở bìa rừng ngửa cổ hú vang. Đây là tín hiệu gọi người thân, chàng hy vọng Nam Linh Y Ân sẽ giúp được mình.

Nhưng có lẽ Tà Kiếm, Quỷ Dao không biết việc chàng rẽ vào rừng nên vượt qua luôn, bọn Thần Bút cũng thế, và giờ này họ đã đi được cả chục dặm, không thể nghe thấy tiếng hú của chàng.

Dao Quang chờ hai khắc, rầu rĩ quay lại tòa miếu cũ.

Chàng ngồi bên cạnh nạn nhân đắm chiêu suy nghĩ. Không thể phong tỏa mả kinh mạch từ bụng trở xuống.

Dao Quang đành phải quyết định.

Chàng tháo mặt nạ cương thi, để nữ lang không xấu nữa vì sợ hãi, rồi giải mê huyệt.

Nữ lang hồi tỉnh, nhìn chàng ngỡ ngác và ngượng ngừng ngồi dậy. Nhìn thấy thi thể trần truồng đầm máu của Âm Sơn chân nhân, nàng đã hiểu ra sự tình.

Nữ lang ngấm ngầm kiểm tra, biết mình vẫn giữ được trinh tiết lòng mừng vô hạn. Nàng cúi đầu thỏ thẻ :

- Tiểu muội Quan Thúy Vân xin đệ đầu tạ ơn cứu mạng.

Dao Quang thở dài :

- Tai họa chưa qua đâu! Cô nương đã bị lão yêu đạo cho uống Thiên Thai xuân hoàn, tại hạ phải tạm thời khống chế bằng cách phong tỏa khí huyết thân dưới.

Thúy Vân sợ hãi :

- Đại hiệp không có thuốc giải sao?

Dao Quang lắc đầu nghiêm giọng :

- Tại hạ sẽ đưa cô nương về ngay quý xá! Chỉ có cách ân ái với trượng phu mới giải độc được.

Thúy Vân đỏ mặt :

- Tiểu muội chưa có chồng, và nhà thì rất xa, cách đây đến gần ba trăm dặm.

Dao Quang chết điếng người :

- Trong vòng một canh giờ nữa là hai chân cô nương rũ liệt, nếu không được giải huyết. Còn như muốn cứu thân dưới thì lửa đục công lên não và cô nương sẽ phát cuồng.

Thúy Vân rung mình khiếp sợ, nhìn đôi bắp chân trắng muốt đang lộ ra khỏi vạt áo lông cừu. Nàng biết chàng trai kia đã có dịp chiêm ngưỡng và đụng chạm vào thân xác của mình, nỗi hổ thẹn xen lẫn với chút bồi hồi xao xuyến.

Nàng ngước lên ngắm gương mặt đầy vẻ nhân hậu của Dao Quang, rồi sa lệ nói :

- Tiểu muội còn mẹ già phải phụng dưỡng, chẳng thể tàn phế hay điên cuồng được. Mong ân công đừng chê tâm thân bệnh hoạn, xấu xí này mà ra tay tế độ. Tiểu muội quyết không dám đòi hỏi chuyện tơ duyên!

Nói xong, nàng chấp tay vái lạy và khóc như mưa.

Dao Quang động lòng trắc ẩn, cho đây là duyên nợ nên khăng khái đáp :

- Nay ta vì nữ nhân mà phải tùng quyền, nhưng không hề trốn trách nhiệm. Sau này, nếu nàng muốn gởi thân cho ta thì cứ đến núi Long Hồ sơn đất Giang Tây tìm Hiên Viên Dao Quang. Song ta phải nói rõ là mình đã có đến hai vợ.

Ánh mắt Thúy Vân sáng lên :

- Ôi chao! Chàng chính là Lư Sơn Kỳ Hiệp đấy sao?

Dao Quang gật đầu mà lòng thâm than thở, hiểu rằng lưới tình sẽ trói chặt mình lần nữa!

Thúy Vân phì cười :

- Chắc công tử đang sợ tiểu muội bám lấy phải không? Chàng tưởng mình hấp dẫn lắm sao? Tiểu muội đã nói là không bao giờ nuốt lời.

Dao Quang ngượng ngập lắc đầu, đứng lên xách xác Âm Sơn chân nhân quăng thật sâu vào rừng, cả hai người Đắc Đà nữa, xong việc chàng trở vào giải huyết cho Thúy Vân.

Xuân được lan nhanh, giúp cuộc mây mưa bội phần cuồng nhiệt. Dao Quang chẳng muốn đa mang con cái với Thúy Vân. Nhưng Thúy Vân chìm đắm bởi Thiên Thai xuân hoàn, quần quít như sam suốt cả canh giờ, khiến chàng thất bại.

Hai người ôm nhau ngủ vui đến chiều. Dao Quang dậy trước, lúc lợ tìm hành lý của hai gã Đắc Đà tìm thấy một túi dê lộc và túi rượu, chàng và Thúy Vân lặng lẽ ăn uống, ngượng ngừng liếc nhau chẳng dám mở miệng.

Ăn xong, Dao Quang ra sau miếu, tìm thấy ao nước nhỏ lạnh giá. Chàng mừng rỡ nhảy xuống tắm gội, rồi trở vào gọi Thúy Vân. Nào ngờ nàng ta đã âm thầm bỏ đi từ lúc nào.

Dao Quang vội mang mặt nạ và đuổi theo để bảo vệ. Chàng tự cho mình có trách nhiệm với người thiếu nữ yếu đuối, đáng thương kia.

Song chàng chạy đến trấn Long Thủ, cách núi Khánh Sơn vài chục dặm mà vẫn không thấy Thúy Vân đâu Trời đã là cuối canh hai, Dao Quang đành ghé vào miếu bên đường ngủ qua đêm.

Quá trưa hôm sau, Dao Quang đến Tổng đàn Thiên Ý bang trên núi Khánh Sơn. Bọn võ sĩ gác cổng mừng rỡ buông lời chọc ghẹo :

- Sao lão quay lại làm gì nữa? Đất Thương Châu chẳng nhiều gái đẹp hơn sao?

Dao Quang cười hề hề :

- Lão phu định về thăm mẹ vợ già, do không nhớ đường, túi lại rỗng nên đành quay lại!

Bọn võ sĩ phá lên cười và hỏi tiếp :

- Thế dọc đường lão lấy gì mà ăn uống?

Dao Quang tỏ vẻ đắc ý :

- Có khó gì đâu! Lão phu ăn xong bảo họ ghi sổ cho Thiên Ý bang.

Dứt lời, chàng thi triển Quý Ảnh gia truyền của nhà họ Cổ, tất tả lướt nhanh lên sơn đạo. Dọc đường, ai gặp chàng cũng tươi cười vãn chào điều này chứng tỏ tính tình chất phác, ngốc nghếch của Cổ lão ngũ được mọi người yêu mến. Tuy lão mang chức Hộ pháp nhưng thân cận với cả bọn võ sĩ quèn, chẳng hề lên mặt thượng cấp. Lão đúng là trẻ con và trẻ con thì luôn dễ thương.

Tổng đàn Thiên Ý bang này trên độ cao ba mươi trượng, gần đại sảnh và hàng trăm căn tiểu xã, tất cả được vây quanh bởi bức tường cao hai trượng rất kiên cố.

Vùng sườn núi phía dưới có những lũy đá cao đến bụng, rất thuận lợi để bố trí cung thủ. Và xa hơn nữa, là bãi chông được trồng cỏ để ngựa trang,

Dao Quang băng qua sân gạch, chạy sộc vào đại sảnh. Đây chính là tác phong của Cổ Ngũ, lão chẳng biết sợ là gì, chỗ nào cũng dám mò đến, không hề kiêng kỵ. Nhưng lão hoàn toàn vô hại nên Hoan Lạc Thần Quân chẳng nổi phật.

Lúc này, trong khách sảnh đang bày đại yến, có đủ mặt những cao thủ đầu não, từ hàng Đường chủ trở lên Chi thiếu có Tổng hộ pháp là Âm Sơn chân nhân. Chắc giờ đây lão yêu đạo này cùng hai thủ hạ chỉ còn lại những lồng xương, vì rừng Thanh Lâm nổi tiếng nhiều thú dữ.

Thực khách trên bàn nhận ra Cổ Ngũ đều mừng rỡ, nhất là bốn lão Cương Thi, họ đứng bật dậy, chạy đến.

Cổ lão đại lên giọng huynh trưởng mà dạy dỗ :

- Ngũ đệ quả là hư đốn, bỏ đi hai tháng trời, khiến bọn ta lo đến nẫu ruột! Sao ngươi không về Cương Thi cốc luôn cho rồi đi!

Cổ Ngũ cười khi :

- Lúc đi tiểu đệ quên mang theo vàng bạc, dọc đường đành phải ăn giết ăn đường, bữa đói bữa no. Cuối cùng tiểu đệ lạc lối, chẳng biết Thương Châu ở hướng nào, đành phải quay về đây!

Cả bàn phì cười trước vẻ ngô nghê của Cổ Ngũ.

Bang chủ Thiên Ý bang, Hoan Lạc Thần Quân, vui vẻ nói :

- Cũng may là ngươi nhớ đường để về đây! Hãy ngồi vào bàn để cùng uống mừng diệt nữ của ta!

Dao Quang đã nhận ra nữ lang ngồi cạnh Thần quân, tìm chàng cơ hồ nhảy vọt khỏi lồng ngực. Nàng ta chính là Quan Thúy Vân.

Nhưng vì sao nàng lại bị Âm Sơn chân nhân bắt cóc, và lại bảo chàng rằng nhà mình xa đến ba trăm dặm?

Dao Quang hít đầy một hơi hàn khí, dồn xuống song cước, chuẩn bị bỏ chạy khi Quan Thúy Vân cáo giác mình. Song nữ nhân cứ tăng lời, làm như chưa hề gặp chàng bao giờ.

Dao Quang bấm bụng ngồi xuống ghé cạnh am họ Cổ, cố nặn ra nụ cười thương nhạt. Chàng cảm cúi ăn uống mạnh bạo tựa như sắp chết đói, thực ra miệng đắng như uống thuốc và chẳng hề thấy ngon.

Thình thoảng chàng lại nốc cạn một chung rượu và nhân lúc ấy mà quan sát Thúy Vân cũng như bọn đại ma đầu.

Có lần phát hiện Quan Thúy Vân lén nhảy mắt với mình một cách tình tứ, Dao Quang nhẹ bót ưu tư.

Chàng vẫn biết lòng nữ nhân luôn hướng về người mình yêu, và sẵn sàng hy sinh tất cả. Nhưng liệu một trận ái ân gượng ép có để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng Thúy Vân, hay ngược lại.

Dao Quang tài cao mật lớn, chẳng để mối nghi ngờ làm nhụt chí, dần dần bình tâm trở lại. Chàng chỉ sợ không cứu được các Chương môn chứ không lo cho bản thân mình. Với bản lĩnh hiện tại, dù chẳng địch nổi quần ma chàng cũng có thể thoát thân được.

Dao Quang khoan tâm ngắm Hoan Lạc Thần Quân, thầm khen lão có cốt cách anh hùng. Tề Vinh Nguyệt có thân hình khôi vĩ, cao hơn chàng một cái đầu. Ở tuổi tám mươi mà mặt lão vẫn trắng trẻo, có rất ít nếp nhăn Mắt sáng, mũi cao, miệng rộng, cằm bạnh, đầy vẻ cương nghị, chắc lão ngày xưa rất anh tuấn.

Ngồi cạnh Thần quân là Phó bang chủ Sầm Thu Danh, tuy trẻ trung hơn họ Tề nhiều, nhưng kém phần khí chất. Hơn nữa, gò má trái của lão hằn sâu một vết theo lún, mái tóc ngắn không đủ che giấu hai vành tai cụt. Đây là những gì lão nhận được trong phản tranh chức Minh chủ Vô Lâm với Tuấn Dương, hóa thân của Dao Quang. Nay mộng bá chủ đã tan tành, bản tay tả bị chặt, sinh mạng bị Thần quân khống chế, bảo sao họ Sầm vui cho được?

Lão lại đau lòng vì mất Thẩm Phi Bình và bị khai trừ khỏi Quỷ Giáo, càng thêm oán hận cuộc đời. Kẻ thù của lão là Tuấn Dương đã chết dưới tay Tề Vinh Nguyệt nên họ Sầm không có chỗ mà nung nấu căm thù Sầm Thu Danh ở lại đây vì một lý do mà chỉ mình lão biết.

Cánh tay tả họ Sầm đã được thắp một bản tay thép, hình dạng rất giống tay thực và có thêm năm chiếc móng rất nhọn. Tất nhiên các ngón tay không thể cử động được, chỉ có thể bẻ cho cong xuống làm trảo, hoặc bẻ thẳng ra như cương đao..

Người ngồi cạnh Sầm Thu Danh là lão Đông Hoa Đệ Quân gia hiệu tên Phương Lộ Khả. Họ Phương cũng chỉ là Hộ pháp như bọn như bọn Ngũ cương thi hay Hội chủ Lâm Thái hội, Thầy Ba Phái..

Nữ nhân thứ hai trong bàn là Bang chủ phu nhân Đặng Liên Kiều, từng nổi danh đất Sơn Tây với danh hiệu Tam Tuyệt Nương Tử. Không phải nàng giỏi ba môn võ công mà vì có đủ ba yếu tố Tề Yêu, Tương Tức, Đa Mao!

Thành danh từ năm mười tám tuổi, khét tiếng thiên hạ về nhan sắc và công phu trên giường. Ai đã ngủ với Đặng Liên Kiều một đêm thì suốt đời không quên nổi.

Hàng trăm bậc anh hùng cái thế đã quý gởi dâng hiến tài sản, võ học để được nàng chiếu cố. Do vậy, sau Thiên Võng thụ sinh, Tam Tuyết Nương Tử là người biết nhiều võ công nhất.

Năm nay Liên Kiều hai mươi bảy tuổi và lấy Hoan Lạc Thần Quân đã được bốn năm. Dấu Tề Vinh Nguyệt có cườm trắng đến đâu cũng đã tám mươi nên không thỏa mãn được ở hồ ly cái họ Đặng. Nàng ta đã âm thầm cảm ứng Thần quân và tình nhân của nàng chính là Cổ Ngủ.

Lão già ngớ ngẩn đáng yêu này có quyền nhón nhor vào cả khu hậu viện mà không hề bị nghi ngờ. Chẳng ai biết mặt lão mang mặt nạ nên cho rằng không nữ nhân nào dám gần gũi lão. Tất nhiên Cổ Ngủ không giấu các anh mình việc Bang chủ phu nhân khoái ân ái với Cuơng Thi. Thế là cả bọn lần lượt đến thăm Bang chủ phu nhân. Nhưng Đặng Liên Kiều chỉ chăm có mình Cổ Ngủ.

Dao Quang đã nghe kể về cuộc tình vụng trộm này, chàng rợn người khi chạm phải ánh mắt nồng nàn của Tam Tuyết Nương Tử.

Chàng không sợ gurom đao mà chỉ sợ cái bầy phẩn sơn. Tình yêu của Ngọc Thiên khiến chàng hồ thẹn khi ái ân với người khác, ngoài Ngọc Đường.

Giọng nói của Hoan Lạc Thần Quân đưa Dao Quang thoát khỏi vòng suy tưởng :

- Diệt nữ của bốn tòa học nghệ ở Kỳ Môn cung trên Lã Lương sơn. Thúy Vân sẽ bố trí trận pháp quanh núi Khánh Sơn để bảo vệ tù nhân. Khi ấy, chúng ta sẽ rảnh tay, dồn lực lượng tấn công Tổng đàn Võ Lâm. Thắng trận này, vương nghiệp của Thiên Ý bang xem như đã thành công một nửa.

Quần hào nghe xong cất lời tán dương tài trí của Bang chủ. Sầm Thu Danh bức bối nói :

- Lạ thực! Âm Sơn chân nhân đi đâu mà giờ này vẫn chưa về đến? Lão ta chẳng coi kỷ luật của bốn bang ra gì cả!

Họ Sầm chẳng ưa gì lão yêu Đạo trưởng Mộc Chân.

Lão này ý thế báỉ đệ Bang chủ nên đôi lúc xem thường một hàng thần lợ lão như họ Sầm, dầu chức vụ Thu Danh có cao hơn.

Tề Vinh Nguyệt tuy trong lòng có thiên vị Mộc Chân nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra công minh chính trực, lão nghiêm nghị ra lệnh cho Đông Hoa Đế Quân :

- Phuong hộ pháp mau dẫn trăm tay đao đi tìm Trưởng tổng hộ pháp về đây! Bốn tòa phạt cảnh cáo lão ta một phen mới được!

Phuong Lộ Khả vòng tay nhận lệnh, rồi sánh gọi quân đi ngay.

Tiệc cũng đã gần đến lúc tàn, mọi người trở về tiểu xã của mình. Chỗ ở của Ngũ cuơng thi nằm ở mé hữu đại sảnh, năm căn một hàng, cách nhau bằng vườn hoa nhỏ.

Bốn gã họ Cổ kéo cả vào phòng em út, hỏi han đủ chuyện, chủ yếu là bày tỏ tình anh em chứ chẳng phải để điều tra.

Suru Mệnh Thần đã bịa sẵn một thiên cổ sự rất lý thú, dựa vào lời kể của Cổ Ngủ, do vậy, câu chuyện đầy vẻ xác thực. Bốn lão cười khoái trá trước những màn ăn quịt, ăn chạy của Cổ Ngủ, và hoàn toàn chẳng chút nghi ngờ.

Trước khi rời phòng, Cổ lão đại nháy mắt đầy bí ẩn :

- Này lão Ngủ! Đêm nay chắc chắn ngươi sẽ mệt với mụ Tam Tuyết Nương Tử đấy! Hai tháng nay vắng ngươi, mụ ta ủ rũ như hoa thiếu nước! Bọn ta có mỏ đến để thay ngươi nhưng đều bị từ chối.

Bốn lão phá lên cười rồi bỏ đi. Ở đây, Dao Quang lặng lẽ mở tủ gỗ, lấy y phục ra sau tắm gội. Lòng chàng rất hoang mang trước việc phải đối phó với Đặng Liên Kiều.

Nhân vật này là khâu quan trọng nhất trong sứ mệnh của Dao Quang. Chàng không thể từ chối quan hệ và rất dễ bị lộ. Vì sinh mệnh của Dao Quang, Suru Mệnh Thần đã bắt Cổ Ngủ phải thoát ý để so sánh với Dao Quang. Cũng may là cơ thể hai người rất giống nhau. Tuy Cổ Ngủ đã sáu mươi ba nhưng nhờ luyện Cuơng Thi ma công đến lớp thứ bảy nên da dẻ mịn màng, rắn chắc chứ không bị nhão!

Từ lão lại bảo họ Cổ kể rõ từng chi tiết, từng động tác của lão trong giao hợp để Dao Quang bắt chước.

Thì ra, lão chẳng có thủ pháp nào phức tạp, chỉ được nước bèn mà thôi.

Ngọc Thiên và Ngọc Đường không hề biết rằng Khánh Sơn có Tam Tuyết Nương Tử, và Dao Quang phải dùng cả trường kiếm lẫn đoản thương. Nếu biết thế chắc họ sẽ té ngựa mà chết vì ghen.

Ăn tối xong, Dao Quang lại trò chuyện với bốn lão họ Cổ. Càng gần gũi chàng càng hiểu và mến họ hơn.

Năm trước, Thương Châu bị hạn lớn, mấy mẫu ruộng quanh Cuơng Thi cốc bị mất trắng, nhà họ Cổ thiếu ăn, lại thêm Cổ lão thái lâm bệnh. Đúng lúc ấy, Thiên Võng thụ sinh đến thăm, tặng nhiều vàng bạc, gấm vóc và mỏ lời chiêu dụ. Cảm ân nghĩa cứu đói, năm lão lên đường vào Trung Nguyên. Tuy gia nhập Giáng Ma hội nhưng thực ra là tay chân của Thành Tu Ý.

Khi Hoan Lạc Thần Quân tập kích Đàm gia trang, dùng Vô Hương Mê Phấn bắt được trọn ổ. Ngũ cuơng thi một mặt vì nghiện Tiêu Đan Anh Túc, mặt

khác vì số lương hậu hình nên trở thành Hộ pháp Thiên Ý bang. Cổ Ngưu là người duy nhất không bị trúng độc và không hám lợi, nhưng vì các anh nên cũng ở lại.

Xem ra, họ đáng thương hơn là đáng trách.

Giữa canh hai, Dao Quang về tiểu xá thì đã thấy một mảnh giấy đặt trên bàn. Nội dung chỉ vồn vện một câu thơ: “Tỉ thời nguyệt lai môn!”

Chàng biết đây là lời hò hẹn của Tam Tuyệt Nương Tử, chán nản khâu nhỏ đèn, trèo lên giường nằm suy nghĩ. Chàng không sợ Hoan Lạc Thần Quân đánh ghen vì lão luyện Tỉ Ngộ Âm Dương công đến lớp chốt, trong mấy tháng gần đây, đêm nào cũng vào mật thất tĩnh tọa từ giờ Tý đến giờ Ngọ trưa hôm sau.

Hơn nữa, bốn lão họ Cổ kia sẽ cảnh giới cho chàng hành lạc, tình huynh đệ của họ khiến chàng rất cảm động.

Vài khắc sau, chàng nghe có tiếng gõ cửa, liền bước ra mở. Đặng Liên Kiều nhanh nhẹn lách vào, tự tay cài chốt, buông hết rèm cửa sổ xuống.

Nàng ăn mặc, tết tóc như tỷ nữ để dễ dàng đi lại với tình nhân.

Dao Quang trở về ngồi trên thành giường, giường cặp mắt tam giác ra nhìn ngắm, miệng nở nụ cười ngây dại.

Liên Kiều khêu cao bắc đèn, khe khẽ trách móc :

- Lão quỷ nguoi đi đâu mà biệt tăm vậy? Bộ nguoi đã chán ta rồi sao?

Quả thực là Liên Kiều bị tổn thương tự ái vì cho rằng Cổ Ngưu phải mê mệt mình đến mức không rời xa được.

Tam Tuyệt Nương Tử rất sợ Tề Vinh Nguyệt, nên đã phải đề nén thói trăng hoa. Nhưng chính Cổ Ngưu đã khơi dậy bản chất thực của nàng. Một trưa nọ, lão đuổi theo con chuột, chạy thẳng vào phòng tắm của Liên Kiều. Trời oi bức nên mỹ nhân ngâm mình trong bồn nước cho mát.

Gặp Bang chủ phu nhân, Cổ Ngưu không hề sợ hãi mà thần nhiên khen :

- Trên người phu nhân chỗ nào cũng đẹp hơn mụ vợ già của lão phu!

Liên Kiều bực bội mắng :

- Xấu xí như lão thì chắc lấy vợ cũng như ma, sao dám đem ta ra mà so sánh?

Cổ Ngưu bắt cười :

- Sai rồi! Lão phu đẹp trai nhất nhà đây!

Và lão lột ngay mặt nạ xuống để khoe. Vẻ kinh ngạc của Liên Kiều đã khiến lão đắc ý tấn công ngay.

Lão già không biết sợ này đã chinh phục được Liên Kiều. Đan díu với Cổ Ngưu, nàng cảm thấy rất an toàn, vì chẳng ai dám nghi ngờ.

Giờ đây, sau hai tháng cách xa. Đặng Liên Kiều nghe khát khao cháy bỏng. Thấy Cổ Ngưu không vờ vập, nàng chủ động thoát y khiêu khích.

Quả xứng danh tam tuyệt, thân mình nàng cực kỳ quyến rũ, với chiếc eo chỉ lớn hơn chút tay, cặp chân thon dài, và lớp lông tơ phon phớt khắp làn da trắng mịn.

Liên Kiều nở nụ cười yêu mị, bước đến mời mọc.

Dao Quang cố thoái thác :

- Lão phu chạy bộ cả ngàn dặm, gân cốt rã rời, sức đâu mà chiều nàng nữa?

Liên Kiều nũng nịu lắc đầu, áp đôi nhũ phong no tròn vào mặt tình nhân. Mùi hương da thịt của nàng xộc vào mũi Dao Quang, chàng cố nén tiếng thở dài, bắt chước thói quen của Cổ Ngưu, ngậm lấy núm vú nâu hồng kia.

Chỉ lát sau, bằng những động tác cực kỳ lão luyện, Liên Kiều đã kích động được hỏa dục trong lòng Dao Quang. Chàng thực sự bị quyến rũ bởi vu vật hiểm có này.

Thân hình Tam Tuyệt Nương Tử không săn chắc bằng Ngọc Thiên nhưng nẩy nở hơn và nồng nàn một mùi thơm kỳ lạ. Những chiếc móng tay nhọn của nàng cắm sâu vào lưng Dao Quang. Cái đau khiến chàng tỉnh táo lại, và lời cảnh cáo của Sưu Mệnh Thần hiện lên trong óc: Nữ nhân có giác quan rất tinh tế, trong ái ân sẽ nhận ra sự khác biệt.

Dao Quang vội luồn tay xuống lưng Liên Kiều, vuốt dọc xương sống, lướt qua mười lăm đại huyệt thuộc Mạch Đốc, từ huyệt Trường Cường ở xương cụt đến huyệt Á Môn nơi gáy. Chàng lần lượt thả chân khí vào các huyệt theo một thứ tự cách quãng không đều.

Dao Quang giỏi nghề châm cứu nên nhận huyết rất tài tình, chẳng cần phải nhìn thấy. Đây chính là bí pháp phòng trong mà Nam Linh Y Ẩn đã dạy chàng.

Bình thường, ông dùng nó để chữa bệnh lãnh cảm ở nữ nhân, rất có kết quả khi châm cứu. Nhưng trong trường hợp này, bí pháp khiến cho hệ thần kinh của Liên Kiều nhạy bén lên gấp mười lần. Nàng liên tiếp chìm vào khoái cảm ngút ngàn, không sao thoát ra được. Tiếng rên rỉ cất lên đã bị bàn tay của Dao Quang chặn lại.

Chỉ hơn khắc sau, Liên Kiều đã kiệt lực, xô tỉnh nhân ra, mệt mỏi hỏi :

- Lão học được trò quỷ này ở đâu ra vậy?

Cổ Ngủ cười đắc ý :

- Một ả kỹ nữ già ở Hứa Xương đã dạy cho lão phu đấy! Nàng không thích thì thôi.

Liên Kiều tình tứ tát yêu vào gò má Cương Thi :

- Sao lại không thích! Ta chưa bao giờ có được cảm giác mãnh liệt như thế này.

Hoàn toàn thỏa mãn, Tam Tuyết Nương Tử mặc y phục rồi nhanh chân rời khỏi phòng.

Dao Quang thờ dài, mừng vì đã hành động kịp thời.

Nhưng chàng cũng nhận ra mình đang nuôi tiếc cuộc ái ân dang dở và thân hình tuyệt diệu của Liên Kiều.

Chàng hổ thẹn vào nhà sau tắm rửa. Nước lạnh như băng làm sáng khoái cơ thể, mình mẫn tâm hồn và rửa sạch cả cảm giác tội lỗi. Theo kế hoạch ban đầu, chàng phải lợi dụng Tam Tuyết Nương Tử để đưa bốn vị Chương môn xuống núi. Song sự xuất hiện của Quan Thúy Vân đã tạo nên tình huống thuận lợi hơn, nếu được nàng giúp đỡ. Tuy nhiên, Dao Quang không biết rõ lòng dạ nàng thế nào nên vẫn phụng phòng nghi hoặc.

Sáng hôm sau, Sầm Thu Danh thay mặt Bang chủ triệu tập toàn bang trên mảnh sân rộng trước cửa đại sảnh. Tổng số nhân thủ lên đến tám trăm người. Gồm cả hai trăm hảo kiệt bị bắt hồi giữa tháng tám. Thần Tiên đan đã biến họ thành nô lệ cho Thiên Ý bang.

Sầm phó bang chủ giới thiệu tiểu thư Quan Thúy Vân và công việc lập trận pháp của nàng. Thúy Vân bước ra chào, phân phó các bang chúng vào khu rừng chân núi bứng cây non. Riêng Thương Châu ngũ cương thi đi theo nàng để điều nghiên địa thế và đánh dấu những điểm trồng cây.

Từ khi Tần Thủy Hoàng thống nhất đất Trung Hoa, lên ngôi Cửu Ngủ, quay mặt về phương Nam xưng Hoàng đế đến nay thì các triều đại sau đều bắt chước như vậy mà Nam Diện. Nghĩa là Hoàng cung xoay cửa về hướng chính Nam, vua ngồi nhìn về Nam.

Ngay cả những kẻ phản loạn, bọn gian hùng hoặc bá chủ của một phương cũng học đòi theo thói ấy. Tổng đàn Thiên Ý bang nằm ở sườn Nam núi Khánh Sơn, mặc dù Tề Vinh Nguyễn mạng hòa, thuộc cung ly, phải Bắc diện mới thích hợp ngũ hành, bát quái. Nhưng lão khoái làm vua, nên quay mặt về hướng Bắc làm gì?

Sau nhà Tần, các triều đại kia chẳng phá mạng Thủy mà cũng Nam Diện đấy thôi. Dẫu sao thì gió Nam cũng mát mẻ, dễ chịu hơn ngọn gió Bắc lạnh lùng.

Thực ra thì mạn Bắc Khánh Sơn không có đất để dựng nhà. Có lẽ vài chục vạn năm trước, một cơn địa chấn khủng khiếp đã tách làm đôi ngọn núi này, chia nó thành hai nửa bằng phẳng, cách nhau bởi một khe sâu hun hút, rộng gần hai chục trượng.

Do vậy, mặt Bắc Khánh Sơn dựng đứng, khi vượn cũng khó leo, đừng nói chi người. Muốn lên núi chỉ có cách đi bằng hướng Nam, đây chính là địa thế phòng thủ rất tốt.

Thúy Vân chỉ cần lập một trận đồ hình bán nguyệt, bao quanh bình đài là Thiên Ý bang vững như bàn thạch. Nếu trong trận bố trí thêm trăm tay cung thủ thiện xạ người Đặc Đả thì phe Bạch đạo dù đông hàng ngàn cũng không vào nổi.

Núi Khánh Sơn chẳng lớn và chỉ cao chừng bảy mươi trượng. Thạch lao và những công trình bí mật khác đều nằm sâu trong lòng núi, cửa vào vách đá cuối bình đài. Vùng chân vách còn có cả chuồng heo, chuồng gà và nhà bếp rất rộng. Đây là chốn náo nhiệt và vui vẻ nhất Khánh Sơn.

Thúy Vân dẫn theo năm lão Cương Thi đi dạo khắp nơi, đến cả khu cấm địa là thạch động nhốt tù nhân.

Tất nhiên họ chỉ đứng ngoài vì cửa đá đóng chặt bằng cơ quan và thêm cả ổ khóa lớn. Việc canh giữ tù là trách nhiệm của Nam Đài song tiên.

Có lão Ngủ thường xách rượu đến thù tạc với Song tiên nên giao tình khá mật thiết, vừa gặp lại đã chào hỏi nhau rôm rả.

Song tiên là sư đệ của Đông Hoa Đế Quân Phương Lộ Khả. Họ Phương biệt tích đã lâu, khi trở về lại cảm theo Chương môn lệnh kỳ của phái Nam Đài nên Song tiên phải phục tùng. Nhạ anh tức lại thất chặt mối ràng buộc giữa họ với tà ma.

Nhất Tiên Nhạc Kim Phục cười bảo :

- Lão Ngủ nguoi quả là tiêu dao tự tại, muốn đi là đi, chẳng bủ với bọn ta cứ ru rú với phận gác tù!

Cổ Ngũ nói ngay :

- Thì hai lão cứ thả quách bọn tù nhân ra là khỏi phải giữ!

Nhị Tiên cười :

- Kề ngực thế mà sượng, nghĩ sao nói vậy, chẳng biết khổ là gì.

Thúy Vân bỗng nói :

- Này nhị vị Hộ pháp! Bỏ cô nương muốn vào thạch lao xem xét để bố trí thêm vài cơ quan trong ấy.

Song tiên ngập ngừng :

- Tiểu thư lượng thứ cho! Phải có lệnh của Bang chủ thì bọn lão phu mới được quyền mở cửa!

Thúy Vân điềm nhiên đưa ra một mảnh kim bài mà Thần quân đã giao cho nàng để điều động bang chúng.

Thấy kim bài, Song tiên kính cẩn vòng tay nhận lệnh, mở khóa và kéo bốn chiếc cần gạt vạch cửa.

Thúy Vân nghiêm giọng :

- Cổ Ngũ theo ta! Còn bốn vị kia ở lại ngoài này!

Dao Quang rất phấn khởi, biết nàng có ý giúp mình gặp được các Chương môn.

Hai người vào rồi thì cửa thạch lao đóng lại theo đúng quy định. Đây là một hang động thiên nhiên trần cao bốn trượng, có trở những lỗ thông gió nhỏ trên vách trước nên không đến nỗi ngột ngạt âm u.

Sàn thạch động hình chữ nhật, rộng độ ba trượng và sâu gấp đôi. Dọc theo vách hang là những lồng gỗ, đai sắt, mỗi thanh song lớn bằng bàn tay, lại có nhiều đồng ngang nên rất kiên cố. Trong bốn chiếc chuồng gỗ đầu tiên bên vách tả là các vị Chương môn Bạch đạo đáng kính. Họ phải ăn để sống nên bị đầu độc bởi lượng tiên đan trộn trong cơm. Công lực của họ bị Thần quân dùng thủ pháp Lạc môn phong tỏa nên sức lực lẫn ý chí ngày càng bạc nhược.

Cũng may, ba vị đạo sĩ và một hòa thượng này đạo hạnh cao thâm nên vẫn cầm cự được đến giờ, chưa một lần mở miệng hỏi xin Tiên đan. Họ cắn răng chịu đựng với cơn nghiện và đã thắng. Thiện định là ý chí của họ. Phật môn và đạo gia đều có phép nhập thiền, khác về nguyên tắc nhưng kết quả đều đưa đến trạng thái vô ngã.

Bốn Chương môn biết có người vào nhưng vẫn tăng lơ, tiếp tục nhắm mắt tĩnh tọa.

Dao Quang nhìn những thân hình gầy gò, lem luốc, lòng xót thương vô hạn. Nhưng chàng phải nói chuyện minh bạch với Thúy Vân trước đã. Chàng nghiêm giọng bảo :

- Quan tiểu thư! Tại hạ giả làm Cổ Ngũ vào đây là để cứu những người này. Nếu được tiểu thư giúp đỡ, sứ mạng chắc chắn sẽ thành công. Lúc ấy tại hạ và cả võ lâm đều đề đầu tạ ơn!

Thúy Vân mỉm cười :

- Tiểu muội đồng ý hỗ trợ công tử, nhưng chàng phải hứa rằng không được tự tay giết hại Tề cửu phụ! Có thể thì tiểu muội mới không hối hận vì sự phản bội của mình.

Dao Quang mừng rỡ hứa ngay. Các Chương môn đã nghe hết nhưng vẫn không tin tưởng lắm vì giọng nói của chàng rất lạ. Dao Quang đã ngậm Biến Âm Phấn, từng ít một, cho đến lúc có được giọng nói khàn khàn của Cổ Ngũ.

Thúy Vân dịu giọng :

- Công tử hãy để lộ chân diện mạo mà nói chuyện với họ!

Dao Quang nghe theo, chợt nhận ra ánh mắt này tràn ngập tình tứ, đáng điệu ôn nhu, thủy mị. Chàng nhớ đến cuộc ái ân trong miếu Lâm Thần, tự hiểu rằng mình không thể phủi tay. Vả lại, chàng là thầy thuốc, chẳng lẽ làm ngơ trước căn bệnh của người con gái bạc mệnh kia?

Chàng tin rằng mình có thể phối hợp với Nam Lĩnh Y ấn để trị dứt bệnh hẹp tâm mạch của Thúy Vân.

Dao Quang bước đến ôm vai nàng cười bảo :

- Vân muội quả là một nữ nhân phức tạp! Nhìn vẻ nhu mì hiện tại, ta không thể hiểu được vì sao trước đây nàng lại hung hãn như vậy?

Thúy Vân cười khúc khích :

- Hôm ấy, tiểu muội chỉ muốn quất văng nón của công tử mà thôi! Có lẽ vì xuất thủ không quen tay nên kinh lực mới nặng nề như vậy!

Chàng đã hiểu ra, vui vẻ nói :

- Nàng có bệnh nên tính tình nóng nảy, bất thường cũng là phải. Ta sẽ đưa nàng theo và trị tuyệt căn chứng bệnh bẩm sinh ấy.

Thúy Vân hoan hỉ đến nghẹn lời, chỉ biết gật đầu.

Linh Quang chân nhân không nén nổi vui mừng vì đã nhìn rõ dung mạo gã tóc dài kia, ông bực bội nói :

- Thôi đủ rồi! Hiên viên thí chủ đừng cả kê nữa! Mau lại đây với bọn ta.

Dao Quang bảo Thúy Vân ra cửa động canh chừng rồi đến bàn bạc với bốn tù nhân. Chàng còn hỏi họ về những điểm bế tắc trong kinh mạch để nghiên cứu phương pháp giải tỏa.

Chẳng thể ở lại quá lâu, gần khắc sau hai người rời khỏi thạch lao, tiếp tục công việc đo đạc, cắm mốc.

Đêm ấy Dao Quang đổi phòng với lão Cổ Tứ. Lão và Cổ Ngũ có chiều cao tương tự, dung mạo cương thi na ná, trong đêm rất khó mà phân biệt.

Cổ Tứ thêm thương Tam Tuyết Nương Từ từ lâu mà không được chiếu cố, nay được em út bày kế nhường cho, lão mừng hũm.

Theo thông lệ, giữa giờ Tý Đặng Liên Kiều mò đến.

Lần này nàng chẳng cần mời gọi mà tình lang đã nhảy xổ vào. Khi nương tử phát giác thì đã muộn, nàng giận dữ cào nát lưng kẻ giả mạo để tiết hận. May mà Cổ Tứ luyện xong lớp chót của pho Cương Thi ma công nên da dẻ toàn thân bền chắc, chẳng hề hấn gì.

Liên Kiều uất ức thét lên. Cổ Tứ hồn phi phách tán bỏ cả quần áo chạy về phòng.

Bọn võ sĩ tuần tra nghe động chạy đến. Ba lão Cổ chờ sẵn để đánh lạc hướng, bảo chứng rằng họ đang đùa giỡn. Để chứng minh, Cổ lão đại, lão tam hét lên the thé, nghe cũng khá giống giọng nữ nhân. Bọn tuần tra phì cười bỏ đi.

Không thấy Liên Kiều rời phòng mình, Cổ Ngũ đành phải vào để an ủi nàng. Nữ nhân tuy nhút nhát nhưng cũng có lúc chẳng biết sợ là gì.

Liên Kiều vẫn còn nằm trên giường, úp mặt khóc rấm rứt. Dao Quang rất kinh ngạc trước thái độ này của nàng. Chàng băng khuâng tự hỏi không lẽ à dâm nữ khét tiếng này lại thực lòng yêu lão ngốc Cổ Ngũ?

Chàng ngồi xuống thành giường, chiêm ngưỡng mặt sau thân hình tuyệt nữ của Liên Kiều. Chàng hạ giọng hỏi :

- Phải chăng nàng muốn bỏ Thần quân để lấy lão phu?

Tam Tuyết Nương Từ bật ngửa lại, nhìn Cổ Ngũ với ánh mắt giận hờn, rồi cười khúc khích :

- Đúng như vậy đấy! Tề Vinh Nguyệt mà lên ngôi vua thì lão sẽ giết ta trước để khỏi mang tiếng là có vợ lăng loạn. Lúc ấy ta sẽ trốn về Cương Thi cốc ở với lão!

Dao Quang công nhận nàng nhận xét tính cách của Thần quân rất đúng. Lão chẳng bao giờ để bách tính đàm tiếu về vị Hoàng hậu trăm vành như Liên Kiều.

Nàng chỉ có cách trốn về tận đất Thương Châu xa tít, hẻo lánh mới mong toàn mạng.

Lão lấy nàng vì nhan sắc, vì số tài sản kếch sù để mưu đồ việc lớn. Vắt chanh bỏ vỏ là thói thường của các vị vua. Từ Hán Cao Tổ Lưu Bang đến Triệu Khuông Dã, Chu Nguyên Chương đều có tật giết hại công thần.

Dao Quang chợt sinh lòng thương hại Liên Kiều, gật gù bảo :

- Được! Nàng tính thế cũng phải!

Tam Tuyết Nương Từ mừng rỡ, kéo tình lang vào lòng.

\* \* \* \* \*

Sáng mùng sáu, Quan Thúy Vân yêu cầu Cổ Ngũ hộ tống mình xuống núi, vào trấn Khánh Sơn mau sắm ít sơn phấn, vật dùng.

Tiệm vải lụa mang tên Tân Hồ Châu này là của một đệ tử Thiên Sư giáo. Lão ta họ Hoàng, thường được gọi là Hoàng lão nhị. Lão mới nhận một người em họ ở quê vào làm công.

Tơ lụa gấm vóc là món hàng ưa thích của nữ nhân, vì vậy tiệm vải lúc nào cũng bán thêm son phấn, nước hoa, viên bồ kết. Trong lúc Thúy Vân lựa hàng hóa.

Cổ Ngưu chạy tọt vào trong, lát sau trở ra ngay.

Thúy Vân trả giá, chê ông chê ươn rồi đi sang tiệm khác chứ không nán ná lâu. Cổ Ngưu lót tọt đi theo chẳng nói chẳng rằng. Nhưng lão mới chính là Cổ Ngưu thứ thiệt, còn Dao Quang đã thay y phục, mang râu, rồi tiệm bằng cửa sau. Trong trấn nhung nhúc bọn trinh sát Thiên Ý bang nên Suru Mệnh Thần phải bày ra kế Kim Thuyền thoát xác này.

Dao Quang đi ra cửa Tây trấn, vào một nông trang trồng cây hoa quả. Bọn Thần Bút Lực Sĩ đều ở cả đấy, họ hân hoan xúm lại hỏi han chàng.

Dao Quang e ngại liếc Ngọc Thiên rồi kể về nhân vật mới xuất hiện là Quan Thúy Vân. Mười ngày nữa, trận đồ được lập xong, lực lượng Thiên Ý bang sẽ kéo đi gần hết, là thời cơ để bọn chàng cứu bốn tù nhân.

Ngọc Thiên tùm tùm hỏi :

- Đại ca! Chẳng hay Quan cô nương nhan sắc như thế nào?

Dao Quang đã giấu diếm việc giao hoan cứu người, chỉ kể rằng mình giết Âm Sơn chân nhân, giải thoát cho Thúy Vân. Nhờ vậy, chàng đỡ hổ thẹn, thần nhiên đáp :

- Tất nhiên là nàng ta không thể đẹp bằng Thiên muội rồi!

Ngọc Thiên đâu dễ bị qua mặt, nàng nở nụ cười đầy hăm dọa :

- Tiểu muội thì rất dễ tính! Chỉ sợ Phò đại thư không chấp nhận đấy thôi. Đại ca cứ liệu mà xử sự!

Dao Quang lạnh gáy, nhấm mặt khiến cả nhà cười vang. Bàn bạc kế hoạch xong, Nam Linh Y Ân trao cho chàng một túi nhỏ đựng đầy dược hoàn. Trong ấy có bốn viên Nguyên Thần đan dành cho các Chưởng môn, số còn lại là những viên Tiên đan giả. Màu sắc, mùi vị đều như thật nhưng người uống sẽ lơ mơ rồi ngủ vùi như chết.

Gần trưa, Thúy Vân và Cổ Ngưu quay lại tiệm Tân Hồ Châu. Nàng đã mua được khá nhiều vải vóc, bắt Cổ Ngưu vác đi khắp trấn, ai cũng nhìn thấy. Lão khệ nệ mang tất cả vào tiệm của Hoàng lão nhị, để xuống đất, bỏ Thúy Vân ở ngoài, ôm quần tất tả chạy vào trong.

Lão trở ra với ánh mắt phồn phơ và nụ cười mãn nguyện. Thúy Vân cũng đã mua được mấy thứ lặt vặt, cùng Cổ Ngưu cáo biệt Hoàng lão nhị.

Nàng gọi hai chiếc kiệu trần, một cho nàng, một khiêng hàng hóa. Cổ Ngưu tung tăng chạy theo, thỉnh thoảng ghé vệ đường hái mấy bông hoa dại.

Hai người không biết rằng một canh giờ trước đó, Đông Hoa Đế Quân Phương Lộ Khả đã trở về với ba bộ xương và mớ giẻ rách. Họ Phương cùng bọn thủ hạ đã tìm thấy tòa miếu Lâm Thần cũng như hài cốt của Âm Sơn chân nhân và hai gã Đặc Đã.

Nghe báo hung tin, Hoan Lạc Thần Quân vội xả công, rời mặt thất để xem xét. Tường Mộc Chân tuy tính tình thâm ác, nhưng lại tuyệt đối trung thành với Tề Vinh Nguyệt. Thần quân hoàn toàn tin tưởng vào họ Tường và Phương Lộ Khả. Ba người kết nghĩa đã bốn chục năm, tình thâm hơn thù tặc.

Thần quân đau lòng gầm vang, triệu tập tất cả những cao thủ chủ chốt trong đại sảnh. Khi quan sát vết thương gây ở xương ngực của hai gã Đặc Đã. Tề Vinh Nguyệt nhận ra thủ pháp Ngũ Âm Bạch Cốt trào, liền sinh lòng nghi ngờ bọn Ngũ cương thi, nhất là Cổ Ngưu. Bốn lão anh thì có bằng chứng ngoại phạm, song Cổ Ngưu thì mới trở về.

Nhưng chín vết thương trên người Âm Sơn chân nhân lại là của một tay kiếm thượng thừa. Vết cắt ở đoạn xương hai cánh tay rất bằng phẳng, chứng tỏ thể kiếm nhanh và mãnh liệt như sấm sét. Còn bảy lỗ trên ngực đều nằm đúng bộ vị đại huyệt. Tài nghệ và công lực này, chỉ Dao Quang mới có được.

Điều khó hiểu là ngoài dấu giày của các nạn nhân thì chỉ có thêm dấu vết của một đôi nam nữ nữa. Nếu nam nhân là Cổ Ngưu thì nữ nhân kia là ai mà lại đủ bản lĩnh giết nổi Âm Sơn chân nhân?

Sầm Thu Danh cơ trí thâm trầm, phần nào đoán ra nội tình. Lão hỏi Tề Vinh Nguyệt :

- Bang chủ! Bánh lãnh của Quan tiểu thư thế nào?

Họ Tề đáp :

- Thúy Vân mắc bệnh Tiên Thiên nên võ công rất kém. Chắc nó không phải là hung thủ!

Sầm Thu Danh cau mày suy nghĩ một lúc, quay sang hỏi Cổ lão đại :

- Này Cổ hộ pháp! Phải chăng lão Ngưu mang mặt nạ?

Bốn lão họ Cổ tái mặt, bất giác cùng gật đầu một lượt. Tề Vinh Nguyệt cười vang :

- Việc ấy thì bốn tòa cũng rõ từ lâu rồi! Nhưng y đâu biết dùng kiếm?

Chợt một ý niệm đáng sợ lóe lên trong đầu, họ Tề biến sắc gần giọng hỏi đám họ Cổ :

- Từ lúc Cổ Ngũ về đây đến giờ, các người đã lần nào thấy y lộ mặt nạ chưa?

Bốn lão lúng túng lắc đầu. Tề Vĩnh Nguyệt mỉm cười ghê rợn :

- Nếu gã Dao Quang dám hóa trang thành Cổ Ngũ để tiềm nhập Khánh Sơn thì lòng gan dạ ấy thật đáng kính phục. Bốn tòa rất muốn được xem tìm gan của y!

Vòng vây của Thiên Ý bang âm thầm khép chặt quanh Thúc Vân và Cổ Ngũ. Khi họ lên đến bình đài thì bọn võ sĩ nói ngay :

- Bang chủ đang chờ tiểu thư và Cổ hộ pháp trong đại sảnh!

Thúc Vân vội trả tiền kiệu, nhờ bọn bang chúng đưa vài vóc về phòng mình, rồi cùng Cổ Ngũ tiến vào sảnh lớn Không khí nghiêm trang, nặng nề nơi đây khiến Thúc Vân kinh ngạc. Nàng bước đến gần chiếc bàn dài, nhìn thấy ba bộ xương, liền rú lên, mặt xanh như tàu lá, thở hổn hển một lát sau mới nói được :

- Tề cửu phụ! Đây là xương của ai vậy?

Tề bang chủ dịu giọng :

- Vân nhi đừng quá sợ hãi như thế! Ta chỉ muốn hỏi người trên đường đến đây có gặp một đạo sĩ áo đen nào không?

Thúc Vân kiên quyết lắc đầu :

- Bẩm Cửu phụ không ạ!

Thần quân gật gù :

- Thôi được! Con hãy đến đứng sau lưng ta!

Thúc Vân vội tuân lệnh rảo bước. Cổ Ngũ đứng chờ vợ trước những ánh mắt sắc lạnh, bối rối gật đầu :

- Thế lão phu sẽ đứng sau lưng ai?

Chẳng người nào cười nổi vì câu nói ngớ ngẩn và đáng điệu ngây ngô kia. Hoan Lạc Thần Quân trầm giọng :

- Người hãy lộ mặt nạ ra!

Quan Thúc Vân nghe như sét đánh ngang tai, bám chặt vào thành ghế sau lưng Thần quân, cố giữ không để ngã gục.

Quanh khách sảnh là vòng vây dày đặc của bọn bang chúng. Dao Quang lại không có kiếm trong tay, phen này ắt chẳng thể thoát chết.

Lúc này Quan Thúc Vân mới hiểu mình đã nặng tình với Dao Quang đến mức nào?

Tuy có nhan sắc nhưng mang bệnh bẩm sinh từ nhỏ, Thúc Vân nhìn đời bằng ánh mắt âm đạm, vì biết mình chẳng thọ được bao lâu nữa. Do vậy, tính cách của nàng rất khác với những thiếu nữ đồng trang lứa, dễ có hành vi hung hãn thái quá để che giấu bản chất yếu đuối, bệnh hoạn của mình.

Nhưng dẫu sao thì nàng cũng là một thiếu nữ, và có quyền mơ mộng. Dọc đường ngàn dặm, Thúc Vân đã được nghe truyền tụng về bậc anh hùng trẻ tuổi đương đại là Lư Sơn Kỳ Hiệp Hiên Viên Dao Quang. Chàng trai mũi ưng kia hiệp khí ngút trời, luôn vì chính đạo mà bạt kiếm, và đã từng tiêu diệt những tay ma đầu sừng sỏ.

Đương nhiên, nàng cũng biết việc Cửu phụ mình đang giam cầm bốn vị Chương môn, trở thành công địch của võ lâm, và của Dao Quang.

Lúc được chàng cứu thoát khỏi tay Âm Sơn chân nhân, Thúc Vân đã ngầm đoán ra lai lịch ân nhân nên không nói rõ việc mình là cháu của Tề Vĩnh Nguyệt.

Thúc Vân không muốn tàn phế, điên loạn và nảy ra ý định hiến thân cho người mình ngưỡng mộ, cho ân nhân. Nhưng cuộc ái ân đã đem lại một kết quả kỳ diệu.

Cảm giác hoan lạc đã xóa tan mặc cảm u ám, giúp nàng yêu đời hơn, ham sống hơn.

Khi gặp lại nhau ở Khánh Sơn, niềm hy vọng xúm vậy bùng cháy lên, cùng với tình yêu.

Giờ đây, Dao Quang sắp bị tan thân dưới sự phẫn nộ điên cuồng của Hoan Lạc Thần Quân, làm sao Thúc Vân chịu đựng nổi?

Nhưng nàng tự nhủ mình phải tỉnh táo cho đến phút chót để có thể vuốt mặt và mai táng cho chàng.

Nhưng thực ra, chính thái độ thân nhiên, không biết sợ của Cổ Ngủ đã nâng đỡ Thúy Vân. Lão cười khanh khách, nói với Thần quân :

- Thật là tức cười! Bang chủ là nam nhân mà cũng ái mộ vẻ anh tuấn của lão phu nữa hay sao?

Sầm Thu Danh điền tiết xen vào :

- Dao Quang! Ngươi còn định múa may đến bao giờ nữa?

Cổ Ngủ ôm bụng cười sặc sụa, rồi bất ngờ nhảy dựng lông chình đồng đồng :

- Sao lão dám ý thể Phó bang chủ mà vu oan giá họa cho người ngay? Chắc gì lòng dạ của lão đã trung thành với Bang chủ bằng lão?

Sầm Thu Danh bị ám chỉ, giận dữ xô ghế nhảy đến, rút cương tiêu sau lưng ra. Những người còn lại cũng đứng lên, quyết không để Dao Quang chạy thoát.

Nào ngờ Cổ Ngủ đưa tay lên vuốt mặt, rồi chạy về phía các anh, miệng la bai bai :

- Cứu ta với!

Nhận ra dung mạo của đứa em ruột thịt, bốn lão họ Cổ nhất tề quát vang, vung trào lướt đến đón chiêu roi của họ Sầm.

Cương Thi mà công danh bất hủ truyền, tám bàn tay thép chụp thẳng vào lưới roi, trào kinh uy mãnh tuyệt luân. Tình huynh đệ thiêng liêng đã khiến bốn lão cương thi xuất thủ đủ mười hai thành công lực, chặn đứng ngay đường roi của họ Sầm.

Trừ Cổ Ngủ võ công hơi kém, còn bốn anh em của lão đều rất lợi hại. Suốt chiều dài tứ chi của họ đều rắn chắc, không sợ guom đao. Khi họ liên thủ lại thì Sầm Thu Danh cũng phải sợ. Đây là lý do vì sao Thiên Vồng thư sinh lẫn Hoan Lạc Thần Quân đều rất trọng dụng Thương Châu ngũ cương thi.

Lần này bốn lão lại ra tay bất ngờ nên chiếm được tiên cơ. Cổ lão đại và lão tứ nắm được roi sắt để hai người kia ập vào. Ngũ Âm Bạch Cốt trào là phép danh cận chiến, khi họ đã nhập nội được là đối phương nguy ngay.

Sầm Thu Danh kinh hãi buông roi, múa tít song thủ chống đỡ và lùi lại. Lão không sợ trường quyền chương nên hoàn toàn thất thế, trúng một trào của Cổ lão nhị vào ngực. Họ Sầm mặc bảo y bằng da dê ngưu Vân Nam nên không thọ thương, chỉ bị rách áo, văng ngược ra sau, và xương ngực đau điếng.

Hai lão Cổ Đại, Cổ Tứ đang định lao vào đánh bồi thêm thì nghe Bang chủ quát vang :

- Dừng tay!

Tiếng quát dữ dội như sấm nổ, làm rung rinh mái ngói và khiến mọi người khiếp vía.

Anh em họ Cổ đình thủ, lùi về chỗ đứa em út. Cổ Ngủ cười hi hi :

- Cảm ơn chư huynh!

Sầm Thu Danh đã nhận ra gương mặt xa lạ của Cổ Ngủ, sừng sừng cúi xuống nhặt roi, rồi khôi sành.

Thần quân cau mày gọi :

- Cổ Ngủ lại đây!

Lão ngốc chẳng hề sợ hãi, bước đến ngay, đối diện với họ Tề. Thần quân nhìn chăm chú, đưa tay vuốt mặt Cổ Ngủ rồi gật gù khen :

- Ngươi cũng đẹp lão đấy chứ? Thế mà bản tòa không biết!

Lão quay lại bảo Tam Tuyệt Nương Tử :

- Phu nhân thấy y thế nào?

Trời không rét mà Liên Kiều nghe lạnh, lú lú đáp :

- Thiếp thấy cũng thường thôi!

Tề Vĩnh Nguyệt cười dài, chợt thấy Cổ Ngủ xua tay ra dấu bảo lão ngưng, họ Tề sôi giận, chưa kịp phát tác thì nghe lão ngốc kia nói :

- Bang chủ để dành lát nữa cười tiếp, cháu gái của ông tiêu rồi!

Thần quân chợt nhớ đến Thúy Vân, quay lại thì thấy nàng đang nằm sóng xoài dưới chân ghế phía sau.

Tề Vinh Nguyệt áy náy, biết rằng đây là lỗi của mình. Tiếng quát đình tai lúc nầy đã khiến nữ nhân yếu đuối kia té xỉu.

Hôm sau, trong lúc đo đạc, Thúy Vân hỏi Cổ Ngủ, lão cười đáp :

- Trưa qua, lúc rời khỏi nông trang, Dao Quang nhìn thấy Phương Lộ Khả trở về với mấy bọc vải lớn. Chẳng ta biết mình sẽ bị nghi ngờ nên bảo lão phu thay thế. Nếu y không khôn ngoan như vậy thì đã bỏ mạng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Anh hùng nhất hiện quần ma diệt - Đáo đắc âm ty bất khủng thê

Từ lần ngộ nhận ấy, Thần quân đành xếp xó vụ án Âm Sơn chân nhân, hối thúc Thúy Vân và bang chúng rút ngắn thời gian thiết lập trận đồ.

Phản Cổ Ngủ cũng được khỏe thân vì Tam Tuyệt Nương Tử không dám tin lão nữa. Nàng cho rằng Thần quân đã manh nha biết về cuộc tình vụng trộm giữa nàng với họ Cổ. Nhưng chỉ được vài ngày là Liên Kiều lại đến, thái độ ôn nhu, thủy mị, chứ không dễ sợ như trước nữa. Có đêm nàng nằm im, ôm chặt Dao Quang, chẳng nói tiếng nào và chính Dao Quang lại bức rức, chủ động gây cuộc mây mưa để khỏi lộ bí mật.

Cuối tháng hai, trận pháp chính phản Ngũ Hành đã lập xong. Tuy cây non vừa bén rễ, lá không nhiều mà người ngoài nhìn vào vẫn hoa mắt, tưởng đâu rừng già rậm rạp. Hoan Lạc Thần Quân thử xâm nhập, lập tức bị lạc lối, thấy chung quanh toàn sương mù dày đặc, vắng thái dương trên đầu cũng biến mất.

Thần quân định tâm nhắm thẳng một hướng mà đi, tay múa tit trường kiếm. Lạ thay, vũ khí của lão không hề chạm phải bất cứ chướng ngại nào, và hai khắc sau cũng chưa ra khỏi trận. Tề Vinh Nguyệt đề khí bốc lên độ cao hai trượng để quan sát thì vẫn bị màn sương bao phủ, mặc dù về nguyên tắc thì lão đã vượt xa những ngọn cây trong trận.

Họ Tề hết lòng khâm phục tuyệt học của Kỳ Môn cung, vui mừng vì có đứa cháu gái tài ba quán thế như Thúy Vân. Lão cao giọng gọi và được nàng vào trận đất ra. Thúy Vân vừa đi vừa giảng giải bộ pháp xuất nhập cho cửu phụ. Sầm Thu Danh xin vào thử và cũng bó tay.

Do phạm vi quá rộng lớn nên Thúy Vân đã ghép bốn tiểu trận lại với nhau. Hiện giờ, trên phần đất có sơn đạo đi qua, trận đã được lập xong nhưng chưa đóng lại. Khi nào Thần quân đưa lực lượng rời Khánh Sơn thì Thúy Vân sẽ ở lại và khóa nốt tiểu trận cuối cùng này.

Đêm hai mươi tám, đoàn quân chinh phạt của Thiên Ý bang xuất phát. Việc phòng thủ Khánh Sơn giao lại cho Tam Tuyệt Nương Tử, Nam Đài song tiên và Phương Lộ Khả.

Tin tưởng vào uy lực của trận kỳ môn nên Hoan Lạc Thần Quân đã đem theo gần hết thủ hạ chỉ để lại bọn gia nhân, tỳ nữ và bốn chục tên cung thủ người Đặc Đà. Trong trận đã bố trí thêm mấy trăm bản chông sắt, đối phương dù đông cũng vô ích. Điều tuyệt diệu là người trên bình đài lại thấy rất rõ kẻ xâm nhập, ung dung cầm từng mũi tên vào thân thể những nạn nhân đang đi loanh quanh vì ảo giác.

Hoan Lạc Thần Quân rất bức mình vì Cổ Ngủ không có mặt. Lão đã xuống núi hỏi xẩm tới, chẳng rõ đã đi đâu. Đây là thói quen bất trị của Cổ Ngủ nên Thần quân đành bỏ lão ta ở lại.

Thói thường, kẻ gian xảo lại thích những người ngốc nghếch. Vì vậy, Tề Vinh Nguyệt tin cần Thương Châu Ngũ cương thì hơn Sầm Thu Danh. Anh em họ Cổ kém phần mưu trí nên không đáng ngại, song Giáo chủ Quỷ giáo thì ngược lại.

Nếu Thần quân là Tào Tháo thì họ Sầm chính là Lưu Bị, trong thiên hạ chỉ có họ mới đáng mặt anh hùng. Tề Vinh Nguyệt không tin cái ơn cứu mạng sẽ khiến Sầm Thu Danh trung thành với mình, nên âm thầm dùng thủ pháp Tam Thanh Đoạn Hồn để khống chế.

Trong lúc họ Sầm mê mẩn vì những vết kiếm thương do Tuấn Dương gây ra, Thần quân đã điểm năm huyệt ngoài kinh trên đầu lão ta. Kể từ lúc ấy, Tề Vinh Nguyệt chỉ cần thét lên ba tiếng có âm vực khác nhau là giết được nạn nhân.

Sau này, Thần quân còn nói bóng gió để cảnh cáo họ Sầm :

- Ta với lão đệ là đôi chim uyên ương. Ta chết rồi thì chắc lão đệ chẳng nỡ sống thêm làm gì!

Sầm Thu Danh gian hùng, sắc xảo, hiểu ngay thâm ý, ngoài mặt phục tùng nhưng trong lòng luôn tìm cách lật ngược thế cờ.

Tề thần quân đi guốc trong bụng đối phương, tuy trọng dụng võ công nhưng luôn đề phòng họ Sầm.

Sau này, vương nghiệp cáo thành, kẻ dám cướp công lao của lão chẳng ai khác ngoài Sầm Thu Danh.

Họ Sầm là con dao hai lưỡi khó dùng, thế nên anh em họ Cỏ dễ mến hơn. Cũng vì vậy mà Thần quân không hề trách mắng khi thấy Cỏ Ngủ y phục xốc xếch, hối hả chạy theo đoàn quân. Đêm nay, lão không mang mặc nạ. nở nụ cười ngập ngừng phân bua :

- Bẩm Bang chủ! Lão phu say rượu, ngủ quên trong kỹ viện, sức nhớ ra vội đuổi theo, may mà vẫn chưa muộn.

Trong trấn Khánh Sơn trước đây có một thanh lâu nhỏ, nhưng từ hồi Thiên Ý bang khởi nghiệp đã mọc thêm năm, sáu cái nữa để đáp ứng cho bang chúng. Tất nhiên là số tửu quán cũng gia tăng. Tiền lương của Thiên Ý bang phát ra hầu hết là lọt vào hai chốn này.

Tề thần quân ngày trước cũng là trang hảo sắc khét tiếng, cho đến lúc tìm được pho bí kíp Tỳ Ngộ Âm Dương công, nuôi chí làm vua, mới chịu sống điều độ. Vì thế, lão rất thông cảm với Cỏ Ngủ, liền cười hỏi :

- Thế mặt nạ cương thi của ngươi đâu?

Họ Cỏ cười hi hi :

- Lão phu thiếu tiền nên mụ Quý nương đã giữ lại để làm tin.

Thần quân phì cười, thúc thuộc hạ lên đường.

Song, lão không biết rằng lúc này lại có một Cỏ Ngủ khác đang vượt qua trận đồ, lên núi Khánh Sơn. Đến nơi, Cỏ Ngủ bị Đông Hoa Đế Quân và bọn bang chúng chân lại :

- Sao lão không về sớm để đi theo Bang chủ?

Cỏ Ngủ gãi đầu áy náy :

- Chết thực! Lão phu đã quên khuấy mất cuộc hành binh!

Rồi lão nhoẻn miệng cười :

- Không mợ thì chợ vẫn đông! Lão phu ở lại với Phương lão huynh để coi nhà cho vui!

Đến Thần quân còn không quản chế nổi lão ngốc này thì họ Phương cũng phải chịu thua! Hơn nữa, thêm một cao thủ như Cỏ Ngủ cũng khiến Đông Hoa Đế Quân yên tâm hơn! Cái chết của Âm Sơn chân nhân chứng tỏ Dao Quang hay một tay kiếm thượng thừa nào khác, đang hiện diện ở vùng Khánh Sơn này.

Phương Lộ Khả dịu giọng :

- Như thế cũng phải! Nhưng Cỏ hộ pháp không được tự tiện xuống núi nữa!

Cỏ Ngủ gật đầu ngay, hớn hờ chạy về tiểu xá, sau khi hứa rằng mình sẽ đảm đương ca trực ngày mai.

Trời đã sang canh tư, bọn gia nhân đều ngủ cả. Cỏ Ngủ xộc ngay vào phòng của Phương Lộ Khả mà lục soát. Hai khắc sau, lão tìm thấy một lá cờ gấm nhỏ, vuông vức, mỗi bề hơn gang, nền vàng chữ đen. Đây chính là lệnh kỳ của phái Nam Đài!

Gương mặt cương thi trắng bệch, ghé rón kia tươi hẳn lên bởi nụ cười hải lòng. Cỏ Ngủ xếp đặt mọi vật cho ngăn nắp rồi rời phòng họ Phương, đi về phía thạch lao ở chân vách núi. Chẳng biết họ Cỏ làm thế nào mà Song tiên gật đầu lia lịa và còn mở cửa cho lão vào trong thăm tù nhân.

Cuối canh tư, Cỏ Ngủ ra khỏi đây, tìm đến phòng của Bang chủ phu nhân Đặng Liên Kiều ở phần sau đại sảnh.

Mỹ nhân đang ngủ say, mơ màng ra mở cửa. Thấy gương mặt tình lang, Tam Tuyết Nương Từ mừng rỡ, lúi nhúi vào hỏi han :

- Lão quý người không đi theo Bang chủ ư?

Cỏ Ngủ nhe răng cười :

- Lão phu cố tình ở lại để đưa nàng về Thương Châu. Chúng ta không thể trì hoãn được nữa, trước sau gì cũng bị Tề Vĩnh Nguyệt giết thôi.

Liên Kiều đắn đo hỏi lại :

- Lão hứa sẽ yêu thương, bảo bọc ta suốt đời chứ?

Cỏ Ngủ mỉm cười :

- Nàng biết tính ta luôn thực thà mà!

Biết tình nương chưa hoàn toàn yên tâm trước câu trả lời, Cỏ Ngủ bước đến hôn lên trán nàng. Liên Kiều háo hức hôn trả và thỏ thẻ :

- Lão đừng cho rằng ta là người dâm dăng mà phụ rầy. Hai năm nay, Tề Vinh Nguyệt luyện ma công đến lớp chót, tuyệt đối kiên nhẫn sắc, nên ta mới trao thân cho lão! Ta thề sau này sẽ một lòng chung thủy, an phận vợ hiền!

Cổ Ngủ cố hỏi :

- Sao nàng không chọn một bậc anh tài như Sầm phó bang chủ mà lại chọn ta?

Liên Kiều bật cười :

- Lão họ Sầm đâu còn là nam nhân nữa! Tề thần quân kể rằng Sầm Thu Danh hút được linh khí chí âm của tảng Địa Mẫu Băng Thạch, trong vùng núi lửa Đẳng Xung, tuy trẻ lại nhưng âm thịnh dương suy nên hóa thành thái giám!

Cổ Ngủ thoáng giật mình vì một ý nghĩ nào đó trong đầu, rồi hỏi thêm :

- Nàng có biết bản lãnh của Tề Vinh Nguyệt cao thấp thế nào hay không?

Liên Kiều lộ vẻ sợ hãi :

- Ta từng đọc lên quyển bí kíp Tý Ngọ, được biết rằng toàn thân họ Tề không sợ đao kiếm, chưởng kinh có thể giết người trong vòng một trượng. Mỗi ngày, chỉ có hai khoảng thời gian là giờ Tý và giờ Ngọ là các tử huyết mới mở ra mà thôi!

Thông tin cực kỳ quý giá này đã khiến đôi mắt của Cổ Ngủ sáng rực lên. Lão xiết chặt Tam Tuyệt Nương Tử và khen :

- Nàng giỏi lắm!

Liên Kiều không hiểu ý tình lang, chỉ thấy vui và nồng nhiệt mời gọi ân ái. Chiếc áo ngủ rơi khỏi thân hình kỳ diệu của nàng, lộ những đường cong làm cháy bỏng đôi mắt họ Cổ.

Gương mặt quái dị của Cổ Ngủ và vẻ đẹp tuyệt vời của Tam Tuyệt Nương Tử là một sự tương phản tột cùng! Nhưng dường như Tam Tuyệt Nương Tử thích điều ấy, nên trờ lần đầu ra, nàng chẳng bao giờ bảo Cổ Ngủ lột mặt nạ.

Sau trận ái ân cuồng nhiệt, Cổ Ngủ trở về tiểu xá trong lúc Liên Kiều ngủ vui.

Trời vừa hừng sáng, Phương Lộ Khả đã đến đánh thức họ Cổ để bàn giao trách nhiệm. Đông Hoa Đế Quân đưa cho Cổ Ngủ một lọ sênh và bảo :

- Lát nữa, lão hãy phát cho mỗi tên cung thủ một viên Tiên đan, trong này có đủ bốn chục viên đấy!

Cổ Ngủ nhận lấy, họ Phương trở về phòng, lăn ra ngủ như chết. Thượng cấp có quyền nghỉ ngơi, còn bọn thủ hạ người Đặc Đà thì vẫn phải trực chiến.

Ăn điểm tâm xong, Cổ Ngủ tập trung họ lại, vui vẻ tuyên bố :

- Hôm nay, các ngươi cứ vào đại sảnh mà ngủ bù, để lão phụ canh gác cho. Trận pháp này lợi hại đến mức Bang chủ còn không qua nổi thì còn ai mà vào được. Nhưng các ngươi nhớ đặt cung tên gần chỗ nằm, nghe báo động thì chạy ra ngay!

Bọn cung thủ khoái trí, tán dương Cổ Ngủ bằng giọng lơ lớ :

- Cổ hộ pháp quả là biết thương anh em thuộc cấp!

Họ Cổ gật gù đón nhận lời khen, móc ra một túi lụa và cao giọng :

- Đây là khẩu phần Tiên đan của các ngươi!

Bọn cung thủ háo hức đến nhận, rồi kéo vào đại sảnh. Chỉ hơn khắc sau, tất cả đều ngáy vang như sấm.

Cổ Ngủ kiểm tra cẩn thận, biết chắc chẳng còn ai tỉnh táo, liền ra đầu sơn đạo, mở cửa trận bằng cách nhổ bỏ một số cây trên đường đi.

Lão nhặt một tảng đá, vận công quảng thật mạnh xuống tận chân núi. Nhận được tín hiệu, bọn Sư Mệnh Thần từ chỗ ẩn nấp chạy lên. Đã phân công từ trước nên bảy người này mau chóng chạy đến mục tiêu Thần Bút Lực Sĩ và Nam Linh Y Ẩn đến thạch lao, cùng Nam Đài song tiền công bốn vị Chương môn.

Năm người còn lại theo Cổ Ngủ đến tiểu xá của Đông Hoa Đế Quân.

Ngọc Thiên mang theo đến hai thanh kiếm, trao cho Cổ Ngủ một thanh. Họ Cổ bước đến, gõ cửa phòng dồn dập :

- Phương lão huynh! Có cường địch lên núi!

Phương Lộ Khả mắt nhắm mắt mở, chụp trường kiếm, hót hải chạy ra. Lão sững sờ khi thấy ngoài Cổ Ngủ còn có năm người lạ mặt. Họ Phương chưa

kịp phản ứng thì lão già mập mạp, hói đầu đã phát nhẹ ống tay áo. Tuyệt kỹ Tụ Trung của Từ Giang Hán chẳng phải ai cũng tránh nổi. Phương Lộ Khả ôm bụng rú lên, run rẩy khụy xuống.

Nhìn nụ cười lạnh lẽo trên môi Cổ Ngũ, Đông Hoa Đế Quân đã hiểu vì sao mình phải chết. Lão lấp bắp nói :

- Té ra... người... chính là... tiểu tử... Dao... Quang!

Nói xong, lão thở hắt ra, ngã sấp xuống mặt đất, trút hơi thở cuối cùng. Phương Lộ Khả có thể tự hào rằng mình rất thông minh.

Dao Quang ra lệnh cho Tà Kiếm, Quỷ Dao lục soát phòng Đông Hoa Đế Quân để tìm ngân quỹ của Thiên Ý bang, lão ta là người nắm giữ việc chi thu trong bang.

Phản chàng đưa ba người kia đến chỗ của Quan Thúy Vân, nàng ta đã chuẩn bị xong tay nải, ngượng ngùng chào Ngọc Thiên :

- Tiểu muội Quan Thúy Vân xin ra mắt nhị phu nhân!

Dao Quang đã thực thà thổ lộ việc nhà cho Thúy Vân biết vì chàng quyết không bỏ rơi người con gái tội nghiệp này!

Có lẽ vì quá sợ hãi cơn ghen của Ngọc Thiên nên trái tim yếu ớt của Thúy Vân đập loạn lên, mặt nàng tái nhợt, ngực phập phồng trông rất đáng thương.

Ngọc Thiên bắt nhãn, bước đến vỗ về :

- Quan hiền muội yên tâm! Ngu thư rất vui lòng chung thuyền với hiền muội!

Thúy Vân mừng đến ứa nước mắt, định quì xuống lạy tạ. Ngọc Thiên cản lại, dìu nàng ra ngoài.

Dao Quang không dám tham dự cuộc chạm trán đáng sợ này, trước đó đã đi tìm Tam Tuyết Nương Tử.

Mỹ nhân cũng vừa rửa mặt, thay áo xong. Chàng cười bảo :

- Lão phu đã vô hiệu hóa được Phương Lộ Khả và lực lượng phòng thủ. Nàng mau thu xếp để rời khỏi chốn này. Nàng chỉ cần mang theo đồ tể nhuyễn là đủ, lão phu đã gom sạch tài sản Thiên Ý bang để nàng làm vốn rồi!

Đặng Liên Kiều hoan hỉ nói :

- Không ngờ lão quý ngọc người lại hành sự mau lẹ và chu đáo đến như vậy!

Trong lúc Liên Kiều nhặt nhanh nữ trang và y phục.

Dao Quang nói thêm :

- Lão phu cũng đã bàn với Nam Đài song tiên, đem bốn tù nhân bán cho phe Bạch đạo. Họ đã đến đây nhận hàng và bảo vệ chúng ta thoát đi!

Liên Kiều sức nhớ ra :

- Còn con bé Quan Thúy Vân thì sao? Lão đừng hại nó, tội nghiệp!

Dao Quang hài lòng vì Tam Tuyết Nương Tử vẫn còn giữ được lòng nhân. Chàng tủm tỉm đáp :

- Lão phu cũng mang cả con bé Thúy Vân theo, nếu không, lúc Thần quân trở về sẽ giết ả ngay!

Hai người mau chóng rời đại sảnh, đi ra sân trước.

Đám gia nhân, tỳ nữ biết có chuyện lạ nhưng không dám hé răng, giả như mù.

Thấy Thúy Vân đứng cạnh một thiếu nữ mặc võ phục xanh cực kỳ xanh đẹp, hơn cả mình lúc tuổi đôi mươi. Tam Tuyết Nương Tử sinh lòng yêu mến, liền tươi cười, đơn đã nói :

- Ôi chào! Hiền muội là ai mà kiều diễm như tiên giáng trần thế này?

Ngọc Thiên cũng nhận ra đôi phương nhan sắc phi phàm, mỹ lực đổ nước nghiêng thành, lại nắm tay Dao Quang mà đi, nên máu ghen dồn lên đến óc. Tuy nhiên, lời khen ngợi của Liên Kiều đã xoa dịu tình hình, vì chẳng ai có thể phát tác với người đã thực lòng tán dương nhan sắc của mình.

Ngọc Thiên gượng cười :

- Đại tì quá khen khiến tiểu muội thêm hổ thẹn! Tiểu muội là Hiền Viên Ngọc Thiên, dám hỏi phương danh của đại tì?

Tam Tuyết Nương Tử đáp :

- Ngu thư là Đặng Liên Kiều.

Dao Quang vội ngắt lời, không để nàng ta nói tiếp :

- Đừng dài dòng nữa! Chúng ta phải đi ngay thôi!

Tà Kiếm và Quý Dao cũng đã ra đến, trên vai mỗi người là một bịch nặng.

Đoàn người cấp tốc rời Khánh Sơn, trên ba cỗ xe song mã. Trừ hai người xà ích thì còn lại mười bốn người. Cỗ xe thứ nhất dành cho các vị Chương môn và Nam Linh Y Ẩn, cỗ thứ hai là của ba nữ nhân. Trong xe này còn có hai túi vải đựng vàng bạc, châu báu. Nó vốn là của Tam Tuyết Nương Tử nên phải trả lại cho nàng. Dao Quang và những người khác cười ngửa thấp tùng?

Chiều hôm ấy, đoàn người ghé chân ở một quán trọ dọc đường. Tối đến, Ngọc Thiên vào phòng Dao Quang hờn dỗi hỏi :

- Quan hệ của đại ca với Tam Tuyết Nương Tử như thế nào?

Dao Quang lúng túng biện bạch :

- Mong tam muội lượng giải cho ta! Liên Kiều vốn là tình nhân của Cổ Ngũ. Nên khi ta đến Khánh Sơn cứu người, bắt buộc phải dan díu với nàng ấy! Ít ngày nữa, chúng ta gặp lại Thương Châu ngũ cương thi, ta mới có thể giao Liên Kiều cho Cổ Ngũ được!

Ngọc Thiên buồn bã nói :

- Không phải tiểu muội ghen tuông, mà chỉ sợ đại ca thân bại danh liệt đấy thôi! Việc này mà lộ ra ngoài thì chàng còn mặt mũi gì nữa!

Dao Quang bi phẫn đáp :

- Ta suốt đời hành sự chỉ nghe theo lương tâm, chẳng hề sợ miệng đời. Trong việc tình ái lãng nhãng này, ta chỉ hối hận vì đã không xứng đáng với tình yêu thâm sâu như biển của Thiên muội mà thôi!

Ngọc Thiên cảm nhận được tình ý bao la trong ánh mắt của Dao Quang, lòng vô cùng xúc động. Nàng chợt hiểu ra rằng, dù chàng có bao nhiêu thê thiếp thì trái tim kia cũng luôn của riêng nàng.

Ngọc Thiên ăn năn vì những suy nghĩ hẹp hòi lúc nãy, vội bước đến ngồi vào lòng Dao Quang, ôm cổ chàng mà thủ thi :

- Tiểu muội đã minh bạch mọi lẽ! Đại ca vì nhân duyên mà đa mang nên không đáng trách. Dù đại ca có lấy cả Liên Kiều, tiểu muội cũng không hề nhàn mặt!

Dao Quang nghe lòng dịu lại, hôn lên gò má mịn màng của người con gái thông minh, nhân hậu. Mùi hương quen thuộc làm chàng xao xuyến, vuốt ve mãi thân hình ngà ngọc. Ngọc Thiên then thùng nhắm mắt lắng nghe da thịt rạo rức. Lúc lâu sau, nàng đứng lên, đỏ mặt nói :

- Tiểu muội về phòng đây! Ổ lâu, Liên Kiều sẽ ghen đấy! Đại ca mang mặt nạ vào đi!

Xế chiều ngày hôm sau nữa, bọn Dao Quang đến trấn Kim Lâm, trên đường trục bắc nam. Cuối giờ tỵ đêm ấy, Tam Tuyết Nương Tử đến với Dao Quang.

Thân thể đầy ma lực của nàng đã quá quen thuộc với Dao Quang và chàng hân hoan đón nhận. Cuộc mây mưa đêm nay đắm say mà ngọt ngào hơn bao giờ hết.

Mờ sáng, Dao Quang thức giấc, phát hiện một phong thư đặt trên gối của Liên Kiều. Chàng lấy làm lạ, mở ra xem thử :

“Hiên Viên công tử nhã giám!

Từ sau đêm ái ân đầu tiên, thiếp đã nghi ngờ chàng không phải là Cổ Ngũ, nên quay lại rình rập trên mái ngói phòng tắm và phát hiện chàng là Lư Sơn Kỳ Hiệp. Tề Vinh Nguyệt đã vẽ lại chân dung chàng để bọn trinh sát Thiên Ý bang biết mà canh gác. Do vậy, tiểu muội cũng biết!

Thực ra, tiểu muội đến với Cổ Ngũ chỉ vì muốn trả thù Tề Vinh Nguyệt chứ chẳng phải vì yêu đương hay hoan lạc. Thần quân đã hạ độc, bắt tiểu muội phải lấy lão và hiến dâng tài sản.

Khi gặp công tử, chút tình ngây thơ đột nhiên sống lại. Tiểu muội hân hoan được gần gũi một bậc anh hùng, trẻ tuổi, xem đây là một kỷ niệm đẹp đẽ của một đời hồng nhan bạc phận. Thẹn mình nhỏ nhóp, không xứng với bậc đại hiệp như công tử, tiểu muội đành gạt lệ ra đi, chẳng phải về Thương Châu với Cổ Ngũ mà là tìm chốn thâm u sống nốt quãng đời tàn! Cầu chúc công tử luôn được hạnh phúc!

Đặng Liên Kiều nhã giám.”

Dao Quang đọc xong, băng khuâng thờ dài, lòng tràn đầy cảm giác biết ơn và nuối tiếc. Biết ơn vì mỹ nhân đã im lặng để chàng được toàn mạng. Nuối tiếc vì chẳng thể quên được người phụ nữ có thân hình đẹp nhất vô nhị kia.

Ngọc Thiên hốt hải chạy vào :

- Đại ca! Tam Tuyệt Nương Tử đã bỏ đi! Nàng ta chỉ mang theo một ít ngân phiếu và viết giấy tặng hết số vàng ngọc còn lại cho tiểu muội và Thúy Vân!

Dao Quang lặng lẽ trao bức thư cho Ngọc Thiên.

Xem xong, nàng bùi ngùi bảo :

- Không ngờ Liên Kiều là một mỹ nhân có tấm lòng quảng đại như vậy!

Đoàn người lại lên đường, đi ngược về hướng Bắc để trợ chiến cho phe Bạch đạo. Hai ngày sau, một gã hán tử chạy ra chặn đường, trao cho Dao Quang bức thư của Thần Thông Cái. Nội dung trong thư khiến cho Dao Quang phải bàng hoàng lo lắng.

Thì ra nhận được thông tin và sự hỗ trợ của lực lượng Tam bảo, phe Bạch đạo đã bố trí phục binh, tiêu diệt được đạo quân của Miêu Điện Nhân Ma và Sách Huyết Đạo từ núi Đông Bạch đến. Cả mũi thứ hai gồm Lân Hỏa hội và Thầy Ba phái, Đường môn, xuất hiện từ thiên hạ đệ nhất trang cũng bị đánh tan tành!

Nhưng đại quân của Tề Vinh Nguyệt không tiến đánh Tổng đàn võ lâm như kế hoạch đã định, mà lại đi đường tắt, hành quân thần tốc đến núi Thiếu Thất, tấn công Thiếu Lâm tự. Nhờ các vị trưởng lão trăm tuổi xuất quan chống cự nên chùa vẫn chưa thất thủ.

Lực lượng bên ngoài đã về kịp đánh thùng vòng vây, lên núi hợp lực mà cố thủ. Nhưng tình hình càng lúc càng nguy ngập vì tàn quân của hai lực lượng Đông Bạch, Đàm gia trang đã quay lại với Thần quân, tham gia vây hãm Thiếu Lâm tự.

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất vẫn là võ công khủng khiếp của Hoan Lạc Thần Quân và cự Giáo chủ Quỷ giáo Sầm Thu Danh. Không một cao thủ nào bên phe Bạch đạo có thể cầm chân hai lão quỷ này! Minh chủ Hàn Xuân Chúc đã thọ thương sắp tử trận, quần hùng thương vong rất nhiều.

Dao Quang đọc thư xong, ra hiệu cho mọi người rẽ vào khoảng rừng râm mát rồi khái quát tình hình.

Ngọc Thiên cau đôi mày liễu hỏi :

- Đại ca! Vì sao các bậc cao tăng bách tuế lại không thắng nổi hai lão ác ma kia?

Dao Quang nghiêm giọng :

- Các bậc chân tu tăng đạo khi đã ngoài tám mươi là gác bỏ sự đời, chuyên tâm thiền định, chứ không rèn luyện võ công nữa. Do vậy, bản lãnh của họ chỉ lui chứ không tăng tiến, phải hai ba người liên thủ mới địch lại Hoan Lạc Thần Quân hoặc Sầm Thu Danh! Ta sẽ cười thần mã đi trước một bước, may ra vẫn còn được cục diện!

Việc nghĩa chẳng thể không làm, dù lo lắng nhưng không ai dám ngăn cản.

Sư Mệnh Thần Từ Giang Hán lên tiếng :

- Theo thiên ý của lão phu thì công tử nên theo lối sau, âm thầm lên chùa Thiếu Lâm, rồi cải trang mà xuất trận để tạo thế bất ngờ. Nếu đề đối phương biết mà đề phòng thì công tử khó lòng mà đắc thủ!

Mọi người đều khen phải, Dao Quang gật đầu :

- Từ lão chính là túi khôn của ta!

Chàng cáo biệt, định nhảy lên lưng ngựa thì Thúy Vân bước đến khóc và nói nhỏ :

- Tiểu muội xin rút lại điều kiện hôm trước! Nay Tề cửu phụ đem quân sát hại cả những tăng lữ hiền lành thì có chết cũng đáng. Công tử hãy bảo trọng và chẳng cần phải nương tay!

Thúy Vân thông minh hẳn tiếp, hiểu rằng trong giao đấu mà không được quyền giết đối thủ thì khác nào tự sát, mà nàng lại chẳng muốn mất chồng!

Dao Quang cảm kích :

- Đa tạ nàng đã hết lòng yêu thương và thấu hiểu cho ta!

\* \* \* \* \*

Tuần mã Ô Vân lao đi như mũi tên, dáng đẹp tựa đám mây đen đang trôi mau theo luồng gió mạnh.

“Trường đồ tri mã lực”, lúc cấp bách mới biết được sức thần của Vân nhi. Nó nuốt gọn gần hai trăm dặm đường mất đúng một ngày, chỉ dùng vó vài lần ngắn ngủi để uống nước và gặm cỏ xuân!

Sẩm tối cùng ngày, Dao Quang đến huyện thành Đăng Phong. Chàng vào lữ điểm, ăn vội vài bát cơm, gài ngựa và hành lý rồi lên núi Thiếu Thất.

Quân của Thiên Ý bang đông đến gần ngàn người nhưng cũng không đủ để rải cho hết khu rừng bạt ngàn nơi chân núi. Lại thêm Dao Quang kinh công tuyệt thế, trong đêm khó ai phát hiện nổi.

Chàng cắt rừng, theo sườn hướng đông mà thượng sơn. Trời đầu tháng tối tăm, chỉ có chút ánh sáng sao mờ xuyên qua cành lá. Dao Quang không dám đốt đuốc, chỉ dựa vào nhãn lực và ngọn lửa của hỏa tập.

Chàng đã mua đến bốn cái để sử dụng.

Phía này chẳng ai lên xuống bao giờ, nên không có đường, gai góc, bụi rậm rất nhiều. Nếu chẳng phải đã quen lên xuống núi Lư Sơn trong suốt hai mươi mấy năm thì Dao Quang đã phải bỏ cuộc.

Chàng mò mẫm từng trượng, vất vả đến cuối canh tư mới vượt qua xà trận, nhìn thấy mái ngói hùng vĩ của tòa Đại Hùng bảo điện, thấp thoáng trong sương đêm. Và có tiếng quát khê :

- Ai đó?

Lực lượng tăng lữ phòng thủ đã phát hiện ra kẻ xâm nhập, đốt đuốc và xông đến.

Dao Quang mỉm cười :

- Tại hạ xin bó tay chịu trời!

Nhưng có một vị chân nhân trung niên nhận ra chàng. Ông mừng rỡ hỏi :

- Phải chăng thí chủ là Lư Sơn Kỳ Hiệp?

Chàng gật đầu xác nhận, khiến đám sư sãi mừng rỡ mời vào chùa.

Tăng nhân trung niên cười hi hi :

- Bản tăng nhận ra thí chủ là nhờ cái mũi ung nổi tiếng kia đấy!

Dao Quang phì cười, vuốt sống mũi của mình. Nghe tin chàng đến Kiếm Tích phương trượng, Thần Thông Cái cùng ba vị Bảo chủ vội ra đón mừng!

Thần Thông Cái cười khanh khách :

- Không ngờ lão đệ nhanh chân thực! Có mặt người là lão phu yên tâm rồi!

Câu nói của lão ký thác trọn vẹn niềm tin vào Dao Quang, làm chàng hồ thẹn.

Kiếm Tích thiền sư hiền hòa bảo :

- Mời thí chủ vào trong thay áo, bộ y phục kia đã rách cả rồi!

Ma Thương bảo chủ Hồng Nhật Thăng bước đến vỗ nhanh vào vai chàng, cười hô hô :

- Lão phu và hai lão Bảo chủ kia vừa nhận được thư của công tử là xuất quân ngay, gần tháng nay, lòng ngay ngáy không được gặp tôn nhan!

Nửa khắc sau, Dao Quang đã tắm gội xong, cùng mọi người hàn huyên. Nghe chàng kể lại việc giải cứu bốn vị Chương môn, ai cũng phấn khởi.

Thương lượng xong kế hoạch ngày mai, Dao Quang đi ngủ cho lại sức.

Giữa giờ thìn, chàng mới thức giấc, điểm tâm bằng bữa cơm chay. Việc đầu tiên chàng làm là vào thăm Minh chủ võ lâm Hàn Xuân Chúc. Người bạn vong niên của chàng trúng một chương Tý Ngọ Âm Dương công vào hông. Công phu của Hoan Lạc Thần Quân thật ghê gớm, Minh chủ nhờ mang bảo y da tê mà vẫn bị gãy bốn rễ xương sườn, gan bị tổn thương, hôn mê bất tỉnh!

Ba trưởng lão họ Hàn của Xà bang búi ngủi chào hỏi Dao Quang. Chàng gật đầu, bước đến thăm mạch Hàn Xuân Chúc!

Kiểm Tọa thiền sư thủ tòa Đạt Ma viện, là bậc danh y của chùa Thiếu Lâm, phụ trách việc chữa trị cho họ Hàn. Ông râu rĩ nói :

- Lão nạp đã cho Minh chủ uống đến ba viên Đại Hoàn đan, nhưng dường như được lực không đến được can phủ nên chẳng có kết quả!

Dao Quang bóp trán, suy nghĩ một lúc lâu, hỏi mượn hộp kim châm cứu, rồi lật nghiêng bệnh nhân, châm vào năm huyệt thuộc Kinh Túc Thái Dương bàng quang sau lưng và ba huyệt mé sườn hữu của Kinh Túc Thiếu Dương Đờm.

Lư Sơn Tiên Ông học châm cứu bảy mươi năm, trở thành tổ sư trong nghề này. Dao Quang được chân truyền nên trình độ cũng rất cao siêu. Chàng lần

lượt nắm lấy phần đuôi kim bạc, dồn chân khí vào, kích thích trực tiếp lên kinh mạch. Kỳ diệu thay, hơn khắc sau, con sốt hạ xuống, họ Hàn tỉnh lại, nhắm mắt rên khe khẽ.

Dao Quang gật gù :

- Nguy hiểm đã qua rồi!

Ba lão già người Thủy mừng đến sa lỵ, quì thụp xuống lạy tạ.

Đại Hoàn đan là thần dược trấn sơn của Thiếu Lâm tự, chuyên trị các chứng nội thương. Khi sức thuốc lan vào đến chỗ đau thì phát huy ngay tác dụng. Hàn minh chủ mở mắt, nhận ra Dao Quang, liền cười héo hắt :

- Ta biết thế nào công tử cũng đến kịp! Hãy mang bảo y da tề mà xuất trận, ta tặng cho công tử đây!

\* \* \* \* \*

Gần cuối giờ Thìn, Thiên Ý bang tiến lên khiêu chiến. Hoan Lạc Thần Quân cho bốn bang chúng thét lên những lời nhục mạ phái Thiếu Lâm, chê bai họ hèn nhát, không dám so tài với Tề Vĩnh Nguyệt và Sầm Thu Danh.

Đám tăng trẻ tuổi định lực còn kém nên vô cùng phẫn nộ nhưng các cao tăng thì vẫn điềm nhiên.

Phe Thiếu Lâm đông đến hơn ngàn, lại có đàn độc xà hàng vạn con bảo vệ. Khi đã cố thủ thì đối phương khó mà chiếm được chùa. Tề Vĩnh Nguyệt không dám thí quân, đành phải dùng đến hạ sách chửi rủa để khích nộ.

Theo kế hoạch thì quần hùng sẽ chờ đến gần trưa mới phản công, để Dao Quang có cơ hội giết Hoan Lạc Thần Quân, vì lúc này các tử huyết mới mở ra!

Nhưng khổ thay, vừa đứng giữa giờ tý thì một đoàn kỵ sĩ đông độ hai trăm lao đến như giông gió, đánh thẳng và hậu quân của Thiên Ý bang.

Họ là đệ tử hai phái Hoa Sơn, Võ Đang, do nhận được tin về cuộc tấn công chùa Thiếu Lâm của Hoan Lạc Thần Quân nên đến cứu viện, bất chấp sự an toàn của Chương môn. Trước đó nửa tháng, bốn phái Võ Đang, Nga Mi, Thanh Thành, Hoa Sơn đã biết được Lư Sơn Kỳ Hiệp đang lo việc giải cứu các Chương môn của họ.

Dao Quang bản lãnh siêu phàm, lại có một Khổng Minh như Từ Giang Hán bên cạnh nên xác suất thành công rất cao. Nhưng dù chàng có thất bại thì bốn phái kia cũng đành phải hy sinh vị Chương môn bất hạnh để bảo tồn cơ nghiệp của tông phái. Khi Thiên Ý bang diệt được Thiếu Lâm thì họ cũng bị xóa sổ.

Hai phái Nga Mi, Thanh Thành ở tận Tứ Xuyên nên chưa kịp đến, chỉ có Võ Đang và Hoa Sơn là xuất trận hôm nay. Lực lượng Hoa Sơn do Linh Hóa chân nhân, sư đệ Chương môn thống lĩnh. Còn phe Võ Đang được dẫn dắt bởi Vô Thụy chân nhân, cũng là sư đệ của Chương môn Vô Cầu.

Hai trăm đạo sĩ cầm hòn găm vàng, tung kiếm lao vào hàng ngũ kẻ thù. Lửa giận đã làm tăng nhuệ khí và sức mạnh của đường kiếm.

Thần Thông Cái và Kiếm Tích thiền sư đành phải đem quân xuống hỗ trợ. Dao Quang bàn rằng :

- Đây là trận đánh quyết định sống còn, chúng ta nên đưa cả đàn độc xà xuống để uy hiếp tinh thần của đối phương!

Mọi người đều đồng ý, ba vị trưởng lão Xà bang vội rút còi tre thổi vang, xua hơn vạn con rắn độc đủ chủng loại hạ sơn.

Mỗi nhà đều có sở trường riêng nên Sầm Thu Danh dù giỏi nghề độc dược, cũng không tìm ra thuốc giải chung cho hàng trăm loại rắn khác nhau. Phe Thiên Ý bang chỉ còn cách quấn vải dây suốt từ cổ chân lên đến bụng để đối phó với rắn. Tuy nhiên, rắn luôn mang lại cảm giác sợ hãi, rồn rợn cho con người, nhất là lúc họ thấy chúng lúc nhúc đầy mặt đất.

Trong chùa Thiếu Lâm có cả một kho dược liệu nên ba trưởng lão Xà bang đã bào chế ra rất nhiều giải dược. Một loại để phòng Vô Hương Phấn, loại thứ hai pha vào nước để ngâm y phục. Bọn độc xà không bao giờ tấn công những người mặc những bộ y phục có mùi hăng hắc này.

Cao thủ Xà bang chỉ còn lại độ bảy chục người, rải đều suốt phòng tuyến, dùng tiếng còi tre điều khiển đàn độc xà. Lũ rắn độc hung hãn, quăng mình phóng đi chứ không bò, chỉ lát sau đã đến tiền quân của Thiên Ý bang.

Theo sau chúng là lực lượng của Thiếu Lâm, Cái bang và Tam bảo, đông độ bảy trăm. Tăng lữ trong chùa đông đến hơn ngàn nhưng không phải ai cũng đủ bản lãnh để tham chiến. Kiếm Tích phương trượng chỉ đưa ra những đệ tử có trên mười năm khô luyện.

“Bình quý hồ tinh, bất quý hồ đa” đông mà không tinh nhuệ thì chỉ tổ thương vong nhiều mà thôi!

Sáu mươi cung thủ người Đạc Đà liên tục nhả tên.

Thuật xạ tiễn của họ rất điêu luyện nhưng đàn độc xà đã khiến họ phải bỏ cung tên, rút đao chống cự.

Hoan Lạc Thần Quân Tề Vĩnh Nguyệt ra lệnh cho Sầm Thu Danh và Thương Châu ngũ cương thi ra phía sau chặn đánh hai phái Võ Đang và Hoa Sơn.

Còn lão cùng Miêu Điện Nhân Ma, Sách Huyết Dao, Hội chủ Lân Hỏa hội, Môn chủ Thủy Ba phái và năm vị Đường chủ ở lại trấn giữ tiền quân.

Thần quân cầm một thanh trường đao dài nửa trượng, có hình dáng giống hệt Thanh Long Yểm Nguyệt đao của Quan Vân Trường thời Tam Quốc.

Đây là loại vũ khí tối lợi hại trên sa trường, tầm sát thương rộng, lực chém mãnh liệt như chẻ núi.

Anh rể của Tề Vinh Nguyệt, tức cha của Quan Thúy Vân vốn là hậu duệ Quan Vũ. Thần quân đã thừa hưởng được tuyệt học của nhà họ Quan, dùng nó cho cuộc tranh bá.

Với thanh trường đao nặng sáu mươi cân trong tay, Tề Vinh Nguyệt oai phong lẫm liệt và bội phần lợi hại! Lão phát tay ra hiệu cho bọn thủ hạ Lân Hỏa hội tung ra những trái hỏa cầu vào đàn rắn. Loại vũ khí độc môn này đã sát hại hàng ngàn con độc xà, nhưng số còn lại vẫn hung hăng theo tiếng còi tre lao xuống.

Khói lửa và mùi thịt rắn khét lẹt tạo nên bối cảnh cho một cuộc chiến khốc liệt.

Quần hùng tràn theo bầy rắn, tay trái thủ sẵn chiếc bô đoàn nhúng nước ướt đẫm để đối phó với hỏa cầu.

Bô đoàn là nệm ngồi thiền của các nhà sư, đan bằng cỏ bô. Trong chùa Thiếu Lâm có hàng ngàn chiếc, dư dả để sử dụng.

Đám đệ tử Tam bảo dùng vũ khí thành danh là thương, kích, phủ. Cái bang lộn xộn đao, kiếm, gậy đánh chóc. Quần tăng thì thiền trượng, giới đao và trường côn.

Trong Thiên Ý bang, lợi hại nhất là mấy chục gã thủ hạ Thủy Ba phái. Loại vũ khí quân đội này rất thích hợp với những trận hỗn chiến.

Tề Vinh Nguyệt không ngờ kỳ duyên như Sầm Thu Danh nhưng lại may mắn tìm được quyền bí kíp Tỳ Ngộ Âm Dương chân kinh. Tâm pháp nội công Tỳ Ngộ huyền diệu không kém Chỉ Nguyên chân khí của phái Lư Sơn, giúp người luyện tăng tiến công lực nhanh gấp rưỡi số năm tu vi. Nghĩa là Thần quân chỉ cần luyện hai chục năm sẽ có thêm đến ba mươi năm chân nguyên.

Do vậy, hiện giờ công lực họ Tề tương đương với Sầm Thu Danh, sức mạnh còn hơn Hạng Võ thuở xưa. Lão lại lâu thông binh pháp, cơ trí có thừa, chứ không hữu dũng vô mưu như Sở Bá Vương.

Hai lần trước, Tề Vinh Nguyệt đã một mình đương cự với năm vị trưởng lão Thiếu Lâm mà vẫn không kém sút. Vì thế, hôm nay lão chẳng hề lo ngại.

Thần quân bị rơi vào thế gọng kìm, quyết định đánh thẳng lên núi chứ không lùi. Sầm Thu Danh và Thương Sơn ngũ cương thi đấu sức giữ vững hậu trận Tề thần quân vận công hết vang:

- Thiên Ý bang tiến lên!

Bản thân lão múa tit trường đao, dũng mãnh như thiên tướng, đi trước mở đường. Chỉ với một thế “Hoành Tảo Thiên Quân”, Tề Vinh Nguyệt đã quét văng vũ khí của tám nhà sư, đã thương bốn người trong số ấy.

Nhưng Kiếm Tích phương trượng cùng năm vị trưởng lão già nua đã kịp thời vây lấy Thần quân. Sáu cây thiền trượng vun vút bay lượn, cổ phong tỏa đường đao sấm sét của lão ác ma.

Tề Vinh Nguyệt tả xung hữu đột, trường đao lồng lộn như rồng thiêng, chạm vào thiền trượng phát ra tiếng thép ghê người.

Thình thoảng, tả thủ của lão bất ngờ đánh ra những đạo chưởng kinh cách không, nặng như chùy sắt. Đây chính là tuyệt học thủ thân của họ Tề.

Cách Không chưởng lực là đỉnh cao của quyền thuật Trung Hoa, và dĩ nhiên phái Thiếu Lâm cũng có.

Nhưng công phu này đòi hỏi người luyện phải có một nguồn chân khí rất dồi dào. Chưởng phát ra làm công lực hao mòn đi rất nhanh, phải tĩnh tọa mấy canh giờ mới khôi phục lại được. Và khi trận đấu kéo dài thì sao?

Vì lý do ấy mà ngày càng ít người luyện Cách Không chưởng, đến thời nhà Thanh sau này thì thất truyền hẳn!

Nhưng vì sao Tề Vinh Nguyệt lại dám chọn cách không chưởng làm tuyệt kỹ số một của mình?

Đây chính là bí mật của Tỳ Ngộ Âm Dương tâm pháp!

Ngoài việc tạo ra nguồn chân khí bảo vệ thân thể, pho nội công này còn có tác dụng phục hồi chân nguyên rất nhanh chóng. Tuyệt học này xuất phát từ Ba Tư, theo chân những giáo sĩ người Hồi mà truyền sang Trung Hoa...

Năm vị trưởng lão Thiếu Lâm đem công phu Hàng Ma chưởng ra đối phó với Tỳ Ngộ Âm Dương chưởng, lần nào cũng bị hạ phong, phải lùi lại. Nhưng hôm nay có thêm Kiếm Tích thiền sư, Phương trượng Thiếu Lâm tự, người đánh thiền trượng giỏi nhất chùa... Không như những cao tăng khác tham luyện một lúc hai, ba môn võ, Kiếm Tích chỉ chuyên tâm vào pho Giáng Long trượng pháp, đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Trượng pháp của Kiếm Tích nhẹ nhàng, khinh khoái, chủ ở chữ Khoái và chữ ảo, chứ không chủ ở lực đạo. Đầu và chuôi thiền trượng đều có mũi nhọn, và những đòn điểm nhãn của Kiếm Tích nhanh như chớp khiến, Thần quân cũng phải e dè.

Cương khí hộ thân chỉ có ý nghĩa tương đối, vì da thịt chống được guom đao sắc bén, nhưng xương cốt bên trong không chịu nổi lực đập ngàn cân của thiên trượng.

Ví dụ điển hình là vụ thọ thương của Hàn Xuân Chúc. Họ Hàn mặc áo da tê, giáo đâm không thủng nhưng lại bị đánh gãy xương sườn. Cũng như ta lấy da trâu đập lên pha lê, dùng búa mà đập. Da trâu không thủng mà pha lê vẫn vỡ tan.

Các thiên sư không sợ chết nhưng Tề Vinh Nguyệt thì có. Vì thế, lão chẳng liều mạng phá vây nên vẫn bị cầm chân. Thực ra, Thần quân cũng có tính toán riêng. Lão chờ đợi Sầm Thu Danh giải quyết xong phía sau, rồi lên trợ lực cho lão! Có họ Sầm liên thủ, Tề Vinh Nguyệt không hề sợ bị vây.

Giờ đây, lão phải đề phòng cả phía sau nên đòn tấn công không đủ uy lực. Nhưng Thần quân không ngờ rằng Sầm Thu Danh đang rơi vào tình cảnh hiểm nghèo. Dao Quang đã mang bộ râu rậm che kín nửa mặt dưới, đi xuyên trận địa, lần đến chỗ họ Sầm.

Chàng mừng rỡ nhận ra bọn Thần Bút Lực Sĩ cũng đã đến nơi, dùng xe ngựa cách đầu trường vài chục trượng, và đang chạy đến tham chiến.

Lần này, hai phái Võ Đang và Hoa Sơn đưa đến đây những cao thủ kiệt xuất nhất. Họ lập kiếm trận vây chặt lấy Sầm Thu Danh và Thương Sơn ngũ cương thi, người này ngã gục thì người kia thay vào.

Sầm Thu Danh thần dũng tuyệt luân, phụ trách riêng mình một nửa trận, cương tiên ra đòn như sấm sét, liên tục đả thương các đạo sĩ. Những thanh trường kiếm mỏng manh của bọn họ không chịu nổi lực đạo nát đá, tan vụn của cây roi sắt.

Bàn tay thép bên tả của họ Sầm cũng hết sức lợi hại vì không sợ đao kiếm. Đây là cũng chưa kể đến việc lão ta có bảo y da tê che kín lưng và ngực! Lúc này, Sầm Thu Danh còn lợi hại hơn cả lúc thượng đài tranh chức Minh chủ.

Nửa vòng vây còn lại thuộc về anh em nhà họ Cổ.

Với những bàn tay cứng như thép, năm lão Cương Thi ung dung đoạt kiếm, đả thương người nhưng rất nhẹ tay. Họ lại luôn nháy nhô ra hiệu, khiến các đạo sĩ dần dần hiểu ra ẩn tình. Vì thế, đệ tử hai phái tuy quát tháo vang trời và rên la thảm thiết nhưng thực ra chỉ là đóng kịch.

Dao Quang biết đã đến lúc diệt trừ ma quỷ, ho lên ba tiếng! Nhận ra ám hiệu, Cổ Ngũ rình cơ hội và bất ngờ tung cước đá mạnh vào phía sau đầu trái của họ Sầm.

Cú đá lén hiểm ác đã chấn gãy xương đầu Sầm Thu Danh và đẩy lão ngã lăn trên mặt cỏ. Các đạo sĩ mừng rỡ nhảy xổ vào đâm chém. Họ Sầm nén đau, quét trần cương tiên, đánh bật đối phương ra!

Lão vừa gượng đứng lên thì phát hiện một luồng kiếm ảnh dày đặc như sương mù đang bay đến. Đã từng suýt chết bởi Lư Sơn kiếm pháp nên lão nhận ra ngay. Song đầu đã gãy, không thể nào thi triển khinh công mà né tránh, lão đành nghiêng rặng chống đỡ trong nỗi tuyệt vọng khôn cùng.

Dao Quang đã dồn hết sáu mươi năm chân khí vào chiêu “Võng Tróc Phi Huỳnh”, lại xuất thủ bất ngờ nên thành công mỹ mãn. Cương tiên vừa vung lên thì mũi kiếm đã đâm thủng hai mắt và cổ họng lão ác ma!

Thức cuối này quét ngang cổ, chặt bay đầu lão ác ma!

Các đạo sĩ mừng rỡ reo hò vang dội trước cái chết của Sầm Thu Danh. Và họ càng mừng hơn khi thấy Chương môn của họ xuất hiện!

Thương Châu ngũ cương thi lại bên Dao Quang cười nói, kê lễ công lao. Chàng gật gù:

- Cảm tạ chư vị! Giờ chúng ta cùng nhau hợp lực tiêu diệt Hoan Lạc Thần Quân!

Cổ lão đại nói ngay:

- Ngũ đệ nói công tử trả giá sinh mệnh Sầm Thu Danh ngàn lượng vàng, thế còn Tề Vinh Nguyệt thì bao nhiêu?

Dao Quang phì cười:

- Gấp đôi!

Năm lão mừng rỡ theo chàng tiến lên phía trước.

Bọn Ngọc Thiên không đi theo vì bị bang chúng Thiên Ý bang cầm chân. Có Thần Kiếm, Quỷ Đao và Suru Mệnh Thần sát cánh, Ngọc Thiên yên tâm chiến đấu. Đây là dịp hiếm hoi để nàng thi thố tuyệt học đã khổ công rèn luyện.

Ánh dương mùa xuân gay gắt, báo hiệu đã đến giờ Ngọ. Dao Quang phấn khởi rào bước, trường kiếm đánh đỡ lấy lệ vì còn phải dồn sức cho trận đấu cuối cùng. Hơn nữa, giết bọn bang chúng lâm lạc này là điều chàng không nỡ làm.

Hoan Lạc Thần Quân đã biết vụ Thương Sơn ngũ cương thi làm loạn và Sầm Thu Danh chết thảm. Lão căm hận rống vang, phối hợp đao chương, phá vòng vây để thoát thân. Con cuồng nộ của lão thật khủng khiếp, hai cao tăng bị trúng chương học máu, văng xa hơn trượng. Nhưng Thần quân cũng lãnh một đòn vào lưng, đau thấu trời!

Tề Vinh Nguyệt lao đi, miệng quát thủ hạ lui quân.

Trên đường rút lui, lão tiện tay chém giết quần hùng không thương tiếc. Song, đã có một gã đệ tử Cái bang râu rậm chặn đầu họ Tề. Người này xông thẳng vào lưới đao, bước chân khập khiễng nhưng tốc độ cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt đã tránh được nhát đao và nhập nội!

Hoan Lạc Thần Quân kinh hoàng buông đao, múa tít song thủ đón chiêu kiếm sát sườn. Nhưng mũi kiếm của Dao Quang đã đâm thủ huyết Nhũ Trung sắp chạm vào trái tim lão.

Khô nổi, cùng lúc ấy Cổ lão đại lại vì số vàng hai ngàn lượng lao đến vỗ song trào vào bả vai và sườn phải của Thần quân, đẩy thân hình lão lệch đi. Tề Vinh Nguyệt thoát chết, thuận tay giáng một chưởng vào ngực Dao Quang, đẩy chàng văng xa, ngã ngửa trên mặt đất, máu phun thành vòi, trường kiếm rời tay.

Nếu không có áo da tê của Hàn Xuân Chúc tặng thì Dao Quang đã chết ngay tại chỗ rồi!

Thần quân mừng rỡ phi thân đào tẩu, chỉ vài trượng đã sắp chạm mặt Ngọc Thiên. Nàng lo cho Dao Quang nên chạy đến để xem trận đấu. Họ Tề biết Ngọc Thiên là bảo muội của Dao Quang, liền cử song chưởng sát hại để trừ gian. Mọi người đều nhìn thấy, kinh hãi thét lên nhưng chẳng làm sao được vì lão ác ma chỉ còn cách Ngọc Thiên hơn trượng.

Dao Quang cũng nhận ra điều ấy và phản ứng một cách tuyệt vọng, bằng một động tác mà chàng không hề ý thức, Dao Quang giật mảnh U Linh Thần Sát lệnh phù trên ngực, ném vào lưng Tề Vinh Nguyệt. Mảnh ngọc còn vương sợi tơ đứt nên tạo ra tiếng xé gió rất rõ.

Hoan Lạc Thần Quân ngoái lại, vung tả thủ đánh bật đi. Đao chưởng phong này rất mãnh liệt, đầu trường tiễn cũng không xuyên qua được. Nào ngờ mảnh ngọc phù cứ phẳng phẳng bay đến chứ không hề khựng lại! Tề Vinh Nguyệt thất kinh, khoa bàn tay tạo thành lưới chưởng ảnh đón lấy vật lạ màu xanh kia.

Rõ ràng, họ Tề đã chụp được ám khí, nhưng tựa như kẻ muốn giữ mây mù trong lòng bàn tay và huyết Mị Tâm của lão đau đớn như bị một mũi khoan sắt nóng đỏ xiên vào.

Hoan Lạc Thần Quân rú lên thảm khóc, lao đảo rồi ngã xuống. Từ xác của lão có làn khói đen mờ mờ bốc lên cao rồi biến mất. Dao Quang mỉm cười vì đã giết được lão ác ma và cứu được Ngọc Thiên, rồi lăn ra bất tỉnh.

Những người vừa chứng kiến cái chết của Tề Vinh Nguyệt đều bàng hoàng, sững sốt, đứng ngây người và bị tiếng khóc của Ngọc Thiên cảnh tỉnh. Thần Thông Cái là người chạy đến trước tiên, lão thăm mạch Dao Quang rồi quay sang trấn an Ngọc Thiên :

- Tức muội yên tâm, Quang đệ mặc bảo y da tê nên tâm mạch vẫn còn nguyên vẹn!

Anh em họ Cổ vây quanh, mặt mày ủ rũ như đưa đám. Lão Quý Thường giận dữ mắng Cổ lão đại :

- Lão đúng là đồ ngu ngốc, vô tích sự! Nếu lão không nhảy vào thì chiêu kiếm của Dao Quang đã đâm thủng tim Tề Vinh Nguyệt và chàng ta đâu đến nỗi này.

Cổ lão đại cũng tự hiểu đúng là lỗi của mình, áy náy cúi đầu, chẳng dám cãi.

Chủ soái đã tử trận thì ba quân cũng sớm tan tành.

Các đầu lĩnh như Hội chủ Lân Hóa hội, Môn chủ Thủy Ba Phái và năm vị Đường chủ Thiên Ý bang cũng đã bỏ mạng. Miêu Diện Nhân Ma cùng Sách Huyết Đao một lần nữa lại đào tẩu được. Cả hai vui mừng, song họ không biết rằng mình chẳng còn sống được bao lâu nữa, thời hạn ba năm của phép Kim Châm Tỏa Mệnh đã sắp hết.

Ngọc Thiên nhớ lời dặn dò của Lư Sơn Tiên Ông, sai Tà Kiếm chở sọ Tề Vinh Nguyệt ra để lấy lại mảnh U Linh lệnh phù. Lạ thay, trong đầu họ Tề chẳng có vật gì cả.

Dao Quang được khiêng lên khách sảnh của chùa Thiếu Lâm, và trái với dự đoán của Thần Thông Cái.

Chàng không hề hồi phục, luôn ở trong trạng thái mê man suốt hai tháng trời. Nam Lĩnh Y Ẩn dù có trong tay những loại kỳ dược danh tiếng của các phái mà vẫn đành chịu thua. Ông bùi ngùi tuyên bố rằng Dao Quang có thể chết bất cứ lúc nào.

Thiên Sư giáo chủ Phó Kỳ Khâm cùng Thập Điện Diêm La đã hộ tống Ngọc Đường và hai đứa bé đến Thiếu Lâm tự, dù nàng đang mang thai. Vạn Gia Tảo Quân cũng từ Kim Lăng đến, đem theo cả sáu muội vợ xấu xí. Lão đã trốn khỏi Khánh Sơn từ sau cuộc tấn công thất bại của Hàn Xuân Chúc và Thiếu Lâm tự.

Hàn minh chủ đã bình phục được bốn phần, gượng dậy bàn bạc việc tang lễ cho Dao Quang, ông phái võ lâm thiếp đi khắp nơi, mời hào kiệt bốn phương về dự lễ mai táng Lư Sơn Kỳ Hiệp, vị cứu tinh của võ lâm.

Dao Quang và gia quyến đã được chuyển sang Tổng đàn Võ lâm. Chàng sẽ được chôn ở đây với tư cách Minh chủ, bên cạnh mộ của Tuấn Dương!

Nhận được thiếp qua đường dây chim câu của Cái bang, anh hùng hảo hán các lộ vội vã lên đường, vô ngựa khua suốt ngày đêm. Họ khao khát được

có mặt để đưa tiễn vị đại hiệp đã hy sinh vì chính nghĩa.

Hơn tháng sau, quần hùng đã tề tựu đông đủ mà Dao Quang vẫn chưa tuyệt khí. Anh em họ Cỗ vì quá hổ thẹn mà lẳng lặng bỏ về Thương Châu. Ngọc Thiên phát hiện, bảo Quý Đào đuổi theo, trao cho họ ngàn lượng vàng, đúng như lời Dao Quang đã hứa!

Năm lão họ Cỗ đi rồi thì lần lượt mấy ngày sau có ba nữ nhân xuất hiện. Người thứ nhất là Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh, vợ cũ của Tuấn Dương. Nàng đã thí phát qui y, trở thành ni cô, theo phái đoàn Hằng Sơn đến dự tang lễ!

Ngọc Thiên ôm chị dâu, khóc vui. Lan Anh ứa nước mắt khi nhìn gương mặt xanh xao, hốc hác của Dao Quang. Kẻ xuất gia thì chỉ có thể biểu lộ tình cảm đến thế mà thôi, dù lòng nàng cực kỳ thống khổ.

Nữ nhân thứ hai, thứ ba đến cùng một lượt vào buổi trưa và họ đều giống nhau ở chỗ bụng đều nhỏ cao.

Hai mỹ nhân này là Quý phu nhân Thẩm Phi Bình và Tam Tuyệt Nương Tử Đặng Liên Kiều! Họ quì xuống than khóc thảm thiết, van lạy Ngọc Đường, Ngọc Thiên và Phó Kỳ Khâm cho phép được chịu tang, vì đứa con trong bụng họ chính là giọt máu của Dao Quang!

Lửa ghen bốc lên, Ngọc Đường nổi cơn tam bành, mắng nhiếc, xua đuổi họ. Phó Kỳ Khâm quắc mắt rầy la ái nữ:

- Đường nhi quả là hẹp hòi thái quá, khiến ta phải xấu hổ! Dao Quang sắp ra người thiên cổ mà con vẫn còn sức để ghen nữa sao? Liệu hồn y nơi chín suối có ngăm cười được chăng?

Ngọc Thiên cũng hết lời khuyên giải nên Ngọc Đường mới nguôi ngoai, nhận hai nàng kia là thiếp của Dao Quang.

Hàn minh chủ đã tụ họp quần hùng, tuyên bố việc Ngọc Thiên chỉ là con nuôi họ Hiên Viên và từ lâu đã được Dũng Kiệt nhận làm cháu. Tóm lại, Ngọc Đường là chính thất, còn bốn mỹ nhân kia là thiếp!

Toàn thể võ lâm đều ngưỡng mộ Dao Quang nên không hề dị nghị điều gì, kể cả quá khứ của Tam Tuyệt Nương Tử. Họ chỉ tức lười tiếc cho Lư Sơn Kỳ Hiệp chết quá sớm, khi chàng có đến năm người vợ sắc nước hương trời.

Mở sáng ngày mười tám tháng sáu. Dao Quang đoạn khí mệnh chung. Tiếng khóc thê lương của các nữ nhân trong Tổng đàn võ lâm đánh thức mấy ngàn hào kiệt đang ngủ trong những lều vải quanh đây. Họ vội vã chỉ khăn trắng lên đầu, tụ tập trước cửa sảnh, chờ Thần Thông Cái báo hung tin và chương trình tang lễ.

Lát sau, Bang chủ Cái bang thất thểu ra đến, mắt đỏ ngầu, sung húp, ông nghẹn ngào nói:

- Kính cáo chư vị đồng đạo! Hiên Viên công tử, ngọn minh đăng của võ lâm đã từ trần!

Mọi người đồng thanh thở dài để tỏ ý thương tiếc.

Nam nhân thì chẳng thể khóc bù lu bù loa, nhưng có vài trăm nàng hiệp nữ đã gào lên, ôm mặt khóc nức nở. Mấy năm gần đây, Lư Sơn Kỳ Hiệp là người trong mộng của bọn họ.

Song, có ai đó phá lên cười khanh khách khiến quần hùng giật bắn mình, giật dử đảo mắt tìm kiếm.

Giọng cười dòn dã này vẫn vang rền và xuất phát từ mái ngói Tổng đàn.

Những người trong nhà cũng đã phần nộ chạy ra, định nhảy lên nóc nhưng một cái đầu trọc lóc đã lộ lên, rồi cả thân hình. Dù đầu không có tóc như hòa thượng, song lão già này có chòm râu bạc rất dài, và y phục lại là Đạo bào, vạt áo thêu hình Thái Cực.

Các Chưởng môn nhất tề hô vang:

- Lư Sơn Tiên Ông!

Quần hùng nghe vậy, reo hò như sấm, quì xuống bái kiến lão thần tiên. Thê thiếp Dao Quang sụt sùi van lạy Ngọc Đường nói:

- Xin ân sư dùng phép thần thông, cải tử hồi sinh cho tướng công của bọn đồ nhi!

Tiên ông mỉm cười hỏi lại:

- Đường nhi! Có phải bốn nàng kia cũng là vợ của Dao Quang phải không?

Ngọc Đường gật lễ xác nhận:

- Bẩm ân sư! Đúng thế ạ!

Tiên ông gật gù:

- Ta không ngờ con lại rộng lượng như vậy! Thế mà Quang nhi lại sợ con ghen của con đến nỗi trốn xuống Âm phủ làm U Linh Tuần Sát!

Quần hùng quên cả chuyện đám tang, cười hô hô!

Ngọc Đường then đỏ mặt, biện bạch :

- Đồ nhi nào có ghen tuông gì đâu! Xin ân sư gọi dùm chàng về!

Tiên ông cười khà khà :

- Có khó gì đâu, con cứ đứng ra mời chư vị anh hùng đây dự đám cưới là Dao Quang tỉnh lại ngay! Rằm tháng tám tới rất tốt cho hôn sự!

Dù bán tín, bán nghi nhưng Ngọc Đường vẫn phải tuân lệnh. Nàng đứng lên, quay xuống áp úng nói :

- Rằm tháng tám này, tiện phụ sẽ đứng ra tổ chức hôn lễ, thu nạp bốn người thiếp cho chiết phu. Mong chư vị hạ cố giá lâm!

Ngọc Đường và quần hùng đang mặc áo tang nên cảnh tượng cực kỳ oái ăm khiến Lư Sơn Tiên Ông ôm bụng cười ngất! Các Chưởng môn cười theo và sau đó là tiếng cười của mấy ngàn người!

Bạn đang đọc truyện *Võ Lâm U Linh Ký* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.